

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_208230

UNIVERSAL
LIBRARY

மெய்கண்ட சாத்திரம்

----- பதினான்கு -----

கழக வெளியீடு - ௬௧

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

மெய்கண்ட சாத்திரம் பதினான்கு

சென்னை,
நியாய கலாசாலைப் பேராசிரியர்
கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள்
எம். ஏ., எம். எல்., அட்வகேட்
எழுதிய
முன்னுரையுடன்

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் விமிடெட்
திருநெல்வேலி & சென்னை
குரோதனஸ் ஐப்பசிஸ்

Published by
The South India Saiva Siddhanta Works
Publishing Society Tinnevely, Limited.
:: *Tinnevely and Madras* ::
November, 1925

[*Copy-right*]

Printed by C. Munisawmy Mudaliar & Sons, Madras

பொருளடக்கம்

பதிப்புரை . . .

முன் னுரை ...

மெய்கண்ட சாத்திரம்

க. திருவுந்தியார் ... க

உ. திருக்களிற்றுப்படியார் ... கூ

ந. சிவஞானபோதம் ... உக

சு. சிவஞானசித்தியார் பரபக்கம் ... சுரு

,, சுபக்கம் ... கருள்

ரு. இருபா விருப்பத்து ... உகந

சு. உண்மை விளக்கம் ... ௨௨௭

எ. சிவப்பிரகாசம் ... உங்க

அ. திருவருட்பயன் ... உசுள

சு. வினாவைப்பா ... உள்கு

உ. பொற்றிப்பஃறொடை ... உஅரு

மக. உண்மைநெறி விளக்கம் ... உகநு

மெ. கொடிக்கவி ... உச்சு

மெ. நெஞ்சவிடுதாது ... நாந

மே. சங்கற்ப நிராகரணம் ... ௩௧௩

திருவுருவப்படங்கள்

க. மெய்கண்டதேவர் ...

உ. அருணாந்திசிவம் ...

16. உமாபதிசுவர் ...

பதிப்புரை

சைவசமய ஆசிரியர்கள் சமயாசாரியர்களென்றும் சந்தான சாரியர்களென்றும் இருவகைப்படுவர். அவர்களுள் சமயாசாரியர்கள் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், மாணிக்கவாசக சுவாமிகளென்னும் நால்வருமாவர். சந்தானசாரியர்கள் மெய்கண்டதேவர், அருணந்தி சிவாசாரியர், மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியர், உமாபதி சிவாசாரியரென்னும் நால்வருமாவர். சமயாசாரியர் நால்வரும் தேவாரம் திருவாசகமென்னும் அருணூல்களைத் தமிழிலே தோத்திர வடிவமாக அருளிச்செய்து சைவசித்தாந்த ஞானத்தை நிலைநிறுத்தியருளினார்கள். சந்தானசாரியர் நால்வரில் மெய்கண்ட தேவர் சிவஞானபோதமென்னும் ஒரு நூலையும், அருணந்தி சிவாசாரியர் சிவஞான சித்தியார், இருபாலிருபடி தென்னும் இரண்டு நூல்களையும், உமாபதி சிவாசாரியர் சிவப்பிரகாச முதலிய எட்டு நூல்களையும் தமிழிலே சாத்திரவடிவமாக அருளிச்செய்து சைவசித்தாந்த ஞானத்தை நிலைநிறுத்தி யருளினார்கள். ஆகவே சைவசித்தாந்தம் இப்பொழுது வழங்கிவரும் முறையில் நிலைபேறடைந்தமை இவ்விருவகையாசிரியர்களின் அருளுக்கம் பற்றியேயா மென்பது நன்கு தெளியப்படும்.

தோத்திர வடிவமாகவும் சாத்திரவடிவமாகவும் செய்யப்பட்ட மேற்கூறிய இருவகை நூல்களுள் தோத்திரவடிவமான தேவார முதலிய அருணூல்கள் தம்மைமெய்யன்போடு விதிப்படி நியமமாக ஒதிவருபவர்களுக்கு அவரவர் விரும்பிய இம்மை மறுமை வீடென்னும் முத்திறப்பயன்களையும் அருளுவன. அவற்றிலே சித்தாந்த ஞானம் அனுபவமுறையாக ஆங்காங்கே சிதறுண்டு காணப்படும். ஆதலின் அவற்றை யோதுவோர் சித்தாந்த ஞானத்தை எளிதிற்பெறுதலும் பெற்று அனுபவத்திற்குக் கொண்டுவருதலும் இயலாத காரியங்களாம். ஆனால் சாத்திர வடிவமான சிவஞானபோத முதலிய

நூல்கள் சித்தாந்தத்திற் கூறப்படும் பொருள்களை அளவைநூன் முறைப்படி பிரமாணம் இலக்கண மென்னுமிரண்டானும் ஆராய்ச்சி செய்து நிறுத்திப், பின்னர் உயிர் இறைவனுடைய பேரானத் தப் பெருஞ் செல்வத்தை நுகர்தற்குச் செய்ய வேண்டிய சாதனத்தையும் அச்சாதனத்தைச் செய்து முற்றிய உயிர் அடையும் மேலாம் பயனெனப்படும் பாசநீக்கம் சிவத்துவ விளக்கமென்பன வற்றையும் தெளிவுபெற ஒழுங்கு படுத்தி விளக்கிக் கூறும். ஆதலின் இந்நூல்களை இலக்கணம் தருக்க மென்னும் இரண்டு நூல்களினும் பயின்ற பொதுவறிவோடு திருவருட்கண் கொண்டு காண்போர் சைவசித்தாந்தப் பொருள்களை எளிதின் அறிந்து சைவ சித்தாந்த ஞானம் எளிதிற் கைவரப்பெற்று வீட்டின்பம் அடைவார்கள்; இடையிட்ட பயனாக ஏனையவும் அவர்களாற் பெறப்படும்.

இஃதன்றியும் தேவார முதலிய அருணால்களின் மெய்ப் பொருள் சிவஞானபோத முதலிய சித்தாந்த சாத்திரங்களை ஒதியுணர்ந்தார்க்கே புலனாகும். இச்சித்தாந்த சாத்திரங்களை யுணராத தேவார முதலிய அருணால்களின் பொருள் தெரியப் புகுவோர் 'கனகவரை குறித்துப்போய்க் கடற்கே வீழ்வார்.' இக்காரணம் பற்றியே போலும் பண்டை ஆன்றோர் பலரும் தேவாரமுதலிய அருணால்களுக்குப் பொருள்கூற லாகாதென விதித்தனர்.

இக்காரணங்களால் சாத்திர வடிவமாகச் செய்துள்ளப்பட்ட சிவஞானபோத முதலிய நூல்களின் பெருமை அறியப்படும்.

தமிழ் மொழியிலே சாத்திரவடிவற் செய்யப்பட்ட ஞான நூல்கள் பதினான்காகும். அவையாவன:—க. திருவந்தியார், உ. திருக்களிற்றுப்படியார், ஊ. சிவஞானபோதம், ச. சிவஞானசித்தியார், ஈ. இருபா விருபஃது, கூ. உண்மை விளக்கம், எ. சிவப்பிரகாசம், அ. திருவருட்பயன், கூ. வினாவெண்பா, ம. போற்றிப் பஃறொடை, கக. கொடிக்கவி, கஉ. நெஞ்சவிடுதூது, கங. உண்மை நெறி விளக்கம், கச. சங்கற்ப நிராகரணம் என்பனவாம்.

‘உந்தி களிற் று வுயர்போதஞ் சித்தியார்
பிந்திருபா வுண்மை பிரகாசம்—வந்தவருட்
பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு
வுண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று’

எனவரும் வெண்பாவால் மேற்கூறப்பட்டமை விளங்கும்.

இவற்றுள் திருவுந்தியார் திருக்களிற்றுப்படியா ரென்னும் இரண்டு நூல்களும் காலத்தால் மிக்க பழமை வாய்ந்தன. திருவுந்தி யார் தென்னாடுசெய்த தவத்தானே வடநாட்டினின்றும் எழுந்தரு ளித் திருவிசலூரில் வீற்றிருந்தருளிய மகா சிவயோகியாராகிய உய்யவந்ததேவ நாயனாராலே அருளிச்செய்யப்பட்டது. இவ் வுண்மை

‘வைய முழுது மலக்கயங் கண்டிடு
முய்யவந் நானுரை யுந்தீபற்
வுண்மை யுணர்ந்தாரென் றுந்தீபற்’

எனவருந் திருவாக்கானறியப்படும். திருக்களிற்றுப்படியார் திரு வுந்தியாரருளிச் செய்த உய்யவந்ததேவ நாயனாது மாணக்கராகிய திருவிசலூர் ஆளுடையதேவ நாயனாது மாணக்கராகிய திருக்கட லூர் உய்யவந்ததேவ நாயனாராலே அருளிச் செய்யப்பட்டது. இவ்வுண்மை

‘என்னறிவு சென்றளவில் யானின் றறிந்தபடி
யென்னறிவி லாரறிக வென்றொருவன்—சொன்னபடி
சொல்லக்கே ளென்றொருவன் சொன்னா னெனக்கதனைச்
சொல்லக்கே னுணுனக்கச் சொல்’

எனவும்,

‘ஆளுடையா னெந்தரமு மாளுடையா னேயறியுந்
தாளுடையான் றெண்டர் தலைக்கீவ—ஞாளுந்
திருவியலூ ராளுஞ் சிவயோகி யின்றென்
வருவிசையை மாற்றினான் வந்து’

எனவும் வரும் திருவாகுக்களான் அறியப்படும். உண்மைவிளக்க மென்றும் தூல் திருவெண்ணெய் நல்லூர் மெய்கண்டதேவ நாயன ரது மாணுக்கர்களுள் ஒருவராகிய திருவதிகை மனவாசகங்கடந்த நாயனராலே அருளிச்செய்யப்பட்டது. இம்மூன்று தூல்களும், சிவஞான போதம், சிவஞான சித்தியார், இருபாலிருபஃது, சிவப் பிரகாசமுதலிய எட்டு ஆகிய பதினொருதூல்களும் சேர்ந்த தொகை பதினான்காம். இப்பதினான்கு தூல்களும் மெய்கண்ட சாத்தி மெனவும், சித்தாந்த சாத்திமெனவும் ஆன்றோர்களால் வழங் கப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றிற்கு வடநூற் கடலும் தமிழ் நூற் கடலும் நிலை கண்ணென்ற மாநவசி சிவஞான யோகிகள் முத லிய பெரியோர்கள் உரைவகுத்திருக்கின்றார்கள்.

இச்சித்தாந்த சாத்திரங்கள் பதினான்குனையும் சித்தாந்த சைவரிற் பலர் நியமமாகப் பூசை பாராயண மென்பன செய்துவருகின்றா் கள். அவ்வாறு பூசை பாராயண மென்பன செய்தற்கு மூலமாதிர முள்ள புத்தகம் மிகுந்த பயன்படு மென்பதனை அனைவரும் அறி வார்கள். சித்தாந்தசாத்திரமூலம் இதற்குமுன் திருவாளர் மதுரை நாயகம் பிள்ளையவர்களாலும் திருவாளர் சிங்காரவேலு முதலி யாரவர்களாலும் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது. இப்பொழுது அம்மூலபாடப் பிரதிகள் கிடைத்தலரிதாகலின், யாங்கள் சித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கு மூலபாடத்தை இதுபொழுது சைவ உல கத்திற்கு மகிழ்ச்சியோடு வெளியிடுகின்றோம். இவ்வெளியீட் டில் மெய்கண்ட தேவர் அருணந்தி சிவாசாரியர் உமாபதி சிவா சாரியரென்னும் மூவர் திருவுருவப் படங்களும் சேர்க்கப்பட் டிருக்கின்றன.

எங்களுடைய இப்புதிய பதிப்பில் பல அருமையான பாடங் கள் காணப்படும். அவற்றை யெல்லாம் விவரமாக எழுதின பதிப் புரை விரியுமாதலின் ஒன்றிரண்டு மட்டும் இங்கே குறிப்பிடுகின் றோம்.

திருக்களிற்றுப்படியாரின் ௫௨-வது செய்யுள்

‘கண்ணப்ப னெப்பதோ ரன்பின்மை யென்றமையார்
கண்ணப்ப னெப்பதோ ரன்பதனைக்—கண்ணப்பர்
தாமறிதல் காளத்தி யாரறித லல்லதுமற்
றாரறியு மன்பன் றது’

என்று அச்சிட்ட பதிப்புக்கள் அனைத்திலும் காணப்படுகின்றது. எங்களுக்குக் கிடைத்த ஏட்டுப் பிரதிகளிலும் கையெழுத்துப் பிரதிகளிலும் ‘மற், றியாமறியு மன்பன் றது’ என்ற பாடமே காணப்படுகின்றது. இப்பாடம் எதுகையம் பொருள்நயமென்பன அமைந்து விளங்குதலின் அவ்வாறே பாடம் குறித்திருக்கிறோம்.

சிவப்பிரகாசத்தின் ௨௪-வது செய்யுள் ஈற்றடி

‘சடத்திரளும் கர்த்தாவாய்த் தனக்கொன் றில்லாத்
தன்மையனுங் கூடவொரு சங்கை யின்றே’

என அச்சிட்ட பதிப்புக்கள் அனைத்திலும் காணப்படுகின்றது. எங்களுக்குக் கிடைத்த ஏட்டுப் பிரதிகளில்,

‘சடத்திரளு மகர்த்தாவாய்த் தனக்கொன் றில்லாத்
தன்மையனுங் கூடவொரு சங்கை யின்றே’

எனப்பாடம் காணப்படுகின்றது. ஞானராஜதானியாகிய திருவாவடுதுறையாதீனத்திலே மூன்றாவது மகாசந்நிதானமா யெழுந்தருளியிருந்து உலகுடைய நாயனார் முதலிய அடியார்களுக்குச் சிவதீக்ஷை செய்து பலஞானநூல்களும் உரைகளும் அருளிச்செய்த ஸ்ரீலக்ஷ்மீ அம்பலவாண தேசிகசுவாமிகள் ‘சிவப்பிரகாச சிந்தனை’யில் மேற்காட்டியவாறு ‘அகர்த்தாவாய்’ என்று பாடங்கொண்டு ‘அகத்தாவாகிய தனக்கெனவோ ரறிவில்லாத ஆன்மாவும்’ என்று உரையருளிச் செய்திருக்கின்றார்கள். மதுரைச் சிவப்பிரகாசரும் தாமியற்றியருளிய சிவப்பிரகாசவுரையில் ‘அகர்த்தாவாய்’ என்றே பாடங்கொண்டு ‘கத்தாவல்லுமாய்த் தானே யறிகைக்கோ ரறிவில்லாத ஆன்மாவும்’

என்று உரைகூறினர். ஆதலின் எங்கள் பதிப்பில் இப்பாடமே கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

சங்கற்பநிராகரணத்தில் அகவல்கள் உயி என்று பதிப்புக்கள் அனைத்தும் கணக்கிடுகின்றன. ஐக்கியவாதி சங்கற்ப நிராகரணத்தின் ஈற்றடி 'ஆயினே யமையு மருணிலே கேண்மதி' என்றிருக்கின்றது. இவ்வடி பொருண்முடியாமையின் செய்யுளி னிறுதியாகாது. பாடாண வாதி சங்கற்பமுஞ் சேர்ந்தே செய்யுள் முற்றுப்பெறுகின்றது. இவ்வாறே பின்வருவன அனைத்துமாம். அன்றியும் பாயிரத்தில் 'எண்மர் நிரையிலிருப்ப, மயங்கு வாத மாயா வாதி, முயங்கிட பொருதலை முதுவெதிர் மணிசேர், பெண்ணை சூழ்ந்த வெண்ணையம் பதிதிகழ், மெய்கண்டவனருள் கைகண்டவர்களி, பொருவ பொருதலை மருவி யிருப்ப' எனப்பதின்மர் பொற்றே ராலயத்திருந்தமை கூறப்படுகின்றது. ஆகவே பதின்மர் கூற்றுச் செய்யுட்கள் பத்தும், கடவுள் வணக்கம், பாயிரம் செய்யுளிரண்டும் ஆகச் செய்யுட்கள் பன்னிரண்டேயாகும். இவ்வாறு கணக்கிட்டு எங்கள் பதிப்பிற்குறித்திருக்கின்றோம். மேலும் காணப்படும் விவரங்கள் பல.

இவ்வகை அரிய பாடங்கள் கிடைத்தற்குத் துணையாயிருந்தவை, சூரியனார் கோவி லாதீனம் ஸ்ரீமத் இலக்கணம் முத்துக்குமார சுவாமித் தம்பிரானவர்களும், திருநெல்வேலி திருவாளர் S. பாலவண்ண முதலியாரவர்களும் உதவிய எட்டுப்பிரதிகளும் கையெழுத்துப் பிரதிகளுமேயாம். அவ்விருவர்களுக்கும் எங்கள் புதிய பதிப்பிற்கு முன்னுரையாகச் 'சந்தானசாரியர் வரலாறு' எழுதி யுதவிய சென்னை அடவக்கேட திருவாளர் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, M.A., M.L., அவர்கட்கும், பிரதிகள் பலவற்றையும் ஒப்பு நோக்கிப் பாடபேதங்களைக் குறித்துச் செப்பஞ் செய்த திருநெல்வேலி இந்துகலாசாலைத் தமிழ்ப் போதகாசிரியர் திருவாளர் வி. சீதம்பர ராமலிங்க பிள்ளையவர்கட்கும் யாங்கள் எங்கள் மனமார்ந்த நன்றியைச் செலுத்துகின்றோம்.

சைவசித்தார்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

சென்னை நியாய கலாசாலைப் பேராசிரியர்
திருவாளர் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை
எம். ஏ., எம். எல்., அட்வகேட்

அவர்கள் எழுதிய

முன்னுரை

சைவ சித்தாந்த சந்தானாசாரியர்களும்
அவர்களது அருள் நூல்களும்

முழுமுதற் கடவுள் சிற்றையிர்களுக்கு அருள் செய்யும் முறை பலவாக இருப்பினும் அவற்றுள் இருமுறைகள் தெளிவாக விளங்குகின்றன. அவர், ஒவ்வொரு மக்கட் பிரிவினர்க்குர் அவரவர் தகுதிக்கு ஏற்ப வெவ்வேறு வடிவங்கள் வாயிலாக அருள் செய்திருக்கின்ற முறைமை பல சமய வரலாற்றினாலும் நன்கு அறியலாகும். கிறிஸ்துமதம், மகமதிய மதம் முதலிய கடவுள் உண்டென்று கூறும் ஒவ்வொரு சமயத்திலும் அவ்வச்சமயப் பெரியார் வாயிலாகவே சமய அறிவு புகட்டப்பட்டதாக அறிகிறோம். அத்தகைய சமயங்களில் கடவுளையும் அவரது திருவருளையும் தொழுது போற்று மரபும் காணப்படுகின்றது. ஆதலினாலன்றோ,

“ வேறுவேறுருவும் வேறுவேறு நியற்கையு
நூறுநூறுயிர மியல்பின தாகி
ஏறுடை யீசனிப் புவனியை யுய்யக்
கூறுடை மங்கையுந் தானும்வந் தருளி ”

என்று மணிவாசகப் பெருமான் கீர்த்தித் திருவகவலில் திருவாய் மலர்ந்தருளியதூஉ மென்க. அங்ஙனம் அருள் செய்த முறைகள் பலவும் இரண்டு வகையின் வைத்து ஆராய்ச்சி செய்தல்கூடும். அவ்வகைகள் அன்பு வழியும் அறிவு வழியும் ஆகும். சிறந்த அன்பு நெறியிற் பயின்ற பண்டை நற்றவத்தினர்க்கு இறைவன் தானே வெளிப்பட்டு ஞானம் நல்கி வீட்டின்பத்தை அருளுவன். சைவசித்தாந்த சமயத்தில் திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனார், திருநாவுக் கரசு நாயனார், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் என்னும் பெரியோர்க்கும் ஏனை அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்க்கும் அருள்செய்த முறையால் அஃது இனிது விளங்கும்.

“பண்டைநற்றவத்தாற் றேன்றிப் பரமனைப் பத்திபண்ணுந் தொண்டரைத் தானே தூய கதியினிற் றெகுப்பன்”

என்ற சிவஞானசித்தித் திருவாக்குங் காண்க. அங்ஙனம் அன்பு வழியிற் செல்வதன்முன் அறிவினாலே கடவுள், உயிர், உலகம் என்பவற்றின் இயல்பையும் தொடர்பையும் பற்றிய உண்மையை யுணரவேண்டுமென்ற விருப்பமுடைய உயிர்களின் பொருட்டு அவ்வுண்மை ஞானத்தைக் கடவுள் தக்க தவத்தினர்க்கு முதற்கண் உணர்த்தி அவர்கள் பரம்பரை வாயிலாக ஏனை உயிர்கள் அதனை யுணர்ந்து உய்யுமாறு கருணை செய்யுமுறை அறிவு வழிப் பாலதாகும். இந்த அறிவுமுறையைச் சிவபெருமான் முதன் முதல் நான்கு முனிவர்க்கு ஓர் ஆலநீழற் கீழ்க்காட்டி யருளியதாகத் திருமுறைகள் முழங்குகின்றன. அஃது

“ ஓரானீழ லொண்கழ விரண்டு முப்பொழு
தேத்திய நால்வர்க் கொளிநெறி காட்டினை ”

என்ற ஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருவேழு கூற்றிருக் கைத் திருவாக்கினால் இனிது விளங்கும். அந்நான்கு முனி வர் உலகத்திற்கு வெளிப்படுத்திய நெறி திருநெறி யென் றும் மறைவழி யென்றும் பொதுநெறி யென்றும் கூறப் படும். அஃது அறம், பொருள், இன்பம், வீடேன்னும் நான் கிணையுந் தருவது. அந்நெறிக்குரிய கருத்துக்கள் பலவும் பிற காலத்தில் தமிழிலே சித்தர் நூல்களுள் வரையப்பட்டன.

இனி வீட்டின்பத்தையே விழைந்து அதற்குரிய நெறி யை அறிய விரும்பிய ஐந்து பெரியோர்க்குத் தென்றமிழ் நாட்டிற் நிகழ்ந்தோங்கிய பெருமணிமலை யென்னும் மகேந் திரத்தில் சிவபெருமான் அந்நெறியை உணர்த்தினதாகத் திருவாசகம் கூறுகின்றது.

“ மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற்
சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித் தருளியும் ”

“ மற்றவை தம்மை மகேந்தி ரத்திருந்து
உற்றவைம் முகங்க ளாற்பணித் தருளியும்.”

(கீர்த்தித் திருவகவல்.)

என்றமையால் அது விளங்கும். (இதைப்பற்றிய விரிந்த ஆராய்ச்சிக் குறிப்பு நமது கழகப் பதிப்பாகிய தோல் காப்பிய எழுத்ததிகாரம் - ஈச்சினூர்க்கினியம் - முகவுரையில் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.) அவ்வைம் முனிவரது மரபில் வந்தோரே பண்டைத் தமிழ் நாட்டில் பார்ப்பார் என்ற பெயர்பெற்றுச் சிறந்தனர். அம்மரபினர்க்கு இக் காலத்து ஆதிசைவர் என்ற பெயர் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

அவர்களது நெறியே ஆகம நெறியாகும். அவ் ஆதிசைவ மரபில் தோன்றிய மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்குத் திருப் பெருந்துறையில் சிவபெருமான் ஞானோபதேசஞ் செய்த முறையும் ஆகம முறையே யாகும். அவ்வாறே திருக் கைலாய மலையின்கண் சிவபெருமான் திருநந்தி தேவர்க்கு அறிவு நெறியினை அருளிச்செய்து அவர் வாயிலாக எண்ம ருக்கு வெவ்வேறு காலத்தில் ஞானத்தை நல்கி யருளினர். அவ்வெண்ம ராவார்: சனகர், சனற்குமாரர், சனந்தனர், சனாதனர், சிவயோகமாமுனி, பதஞ்சலி, வியாக்கிர பாதர், திருமூலர். அது,

நந்தி யருள்பெற்ற நாதரை நாடி
 னந்திக ணுல்வர் சிவயோக மாமுனி
 மன்று தொழுத பதஞ்சலி வியாக்கிர
 ரென்றிவ ரென்னோ டெண்மரு மாமே

என்ற திருமூலர் திருவாக்கானும் உணரப்படும். இவருள் சனற்குமார மகா முனிவரே மெய்கண்ட சந்தானத்திற்குத் தலைவர். இவரையே சமயப் பொதுக் கழகத்தார் (Theosophical Society) தங்கள் பெரியோர் உட்கழகத் (Esoteric Society) திற்குத் தலைவராகக் கொள்ளுகின்றார்கள். வெள்ளி மலையில் அவரும் அவரைச் சார்ந்தாரு மிருப்ப தாக நமது புராணங்கள் கூற வெள்ளி மண்டலத்தில் அன் னோர்கள் இருப்பதாக அக்கழகத்தார் கூறுகின்றார்கள். இவர் வாயிலாக விஞ்ஞான தேவர் சந்தானம் மெய்கண்ட தேவர் சந்தானம் என்ற இரண்டு பரம்பரை முதற்கண் ஏற்பட்டுப் பின் பலவாயினவென்று அறிகின்றோம். அப் படியே திருமூலர் முதலிய பிற எழுவர் வாயிலாகவும் பல

பரம்பரைகள் உலகத்தில் சைவசித்தாந்த ஞானத்தை வெவ்வேறு காலங்களில் பாவச் செய்தன. அவற்றின் விவரம் கீழ்க்குறித்த அட்டவணையிற் காண்க.

தீருமூலதேவராற் பிரமதேவர், இந்திர தேவர், விஷ்ணு தேவர், உருத்திர தேவர், கந்துரு மகா விருடிகள், காலாக்கினி யுருத்திரர், கஞ்சனூர் மலையமான் என எழுவர் சந்தான மேற்பட்டன.

வியாக்கிரபாத முனிவரால் சத்தியோஜாத தேவர் சந்தானம் ஏற்பட்டது.

பதஞ்சலி முனிவரால் நிறைந்த நாயனார் சந்தானம் ஏற்பட்டது.

சிவயோக முனிவரால் வாமதேவர் சந்தானம் ஏற்பட்டது.

சனாதனராற் பிரமதேவர் சந்தானமும், சிங்கநாத தேவர் சந்தானமும் என இரண்டு ஏற்பட்டன.

சனந்தனராற் சிவமண்ணிய தேவர் சந்தானம், பரமதேவர் சந்தானம், சிவானந்தபோதர் சந்தானம் என மூன்று ஏற்பட்டன.

சனற்குமாரரால் விஞ்ஞான தேவர் சந்தானம் மெய்கண்ட தேவர் சந்தானம் என இரண்டு ஏற்பட்டன.

சனகராற் சம்பு சந்தானம், மலையமான் சந்தானம் என இரண்டு ஏற்பட்டன.

ஏறக்குறைய எட்டு நூற்றாண்டுகட்குமுன் இத்தமிழ் நாட்டிலே தோன்றி நிலைபெற்ற மெய்கண்டதேவர் சந்தானமே நமது ஆராய்ச்சிக்கு உரியதாகும். உலகந் தோன்றிய

காலந்தொட்டுப் பலபல காலங்களில் பலபல சந்தானங்கள் சித்தாந்தஞானத்தை உலகிற்கு விளக்கிய போதினும் அதன் ஒளி பல காரணங்களால் சில நூற்றாண்டுகட்கு முன்னே நமது நாட்டிற் குன்றுவ தாயிற்று. புத்தசமயம் மிகுந்த காலத்தே பூர்வீகமணிவாசகப் பெருமான் தோன்றி யருளி தமது அருள்நூலாலும் அருள் வாழ்க்கையாலும் சித்தாந்தஞானத்தைத் தமிழ்நாட்டிலே நிலைநாட்டினர். தேவார முதல்வர்கள் அன்பு நெறியில் நின்று தமது திருவருட் பாடல்களினாலே சித்தாந்த சமயத்தை நிலைநாட்டிச் சமண சமயத்தால் வந்த இடர்களை நீக்கியருளினார்கள். அவர்க்கு முன்னே பின்னே திருமூலமா முனிவரும் பதஞ்சலி முனிவரது பரம்பரையில் நிறைந்த நாயனார் சந்தானத்தில் வந்த ஞானமீர்த நூலாசிரிய ராகிய வாகீச முனிவரும் சைவசித்தாந்த உண்மைகளை உலகிற்கு வெளிப்படுத்த இயற்றிய நூல்கள் இன்றும் உள்ளன.

ஒன்பதாவது நூற்றாண்டிற்குப் பின்னே, வேத வியாச 'ரியற்றிய பிரம சூத்திரத்திற்குச் செய்யப்பட்ட நால்வகைப் பேருரைகளாகிய நீலகண்ட பாடியம், சங்கர பாடியம், இராமானுஜ பாடியம், மாத்துவ பாடியம் என்னும் மாறுபட்ட விரிநூல்கள் தமிழ்நாட்டிலே பரவி சமயக் கொள்கைகளைப் பற்றிப் பெருங் குழப்பத்தைக் கிளப்பின மையால் சைவ நன்மக்கள் திருமுறைகள் முதலிய சித்தாந்த நூல்களின் உண்மைப் பொரு ளுணராத அலமந்தனர். ஆதி மறைக் கருத்துக்களைச் சிறுபான்மை யுள்ளடக்கிய வடமொழி உபநிடதங்களுட் போந்த அத்துவித மென்னும் சொல்லிற்குப் பொருள் இன்னதென்று தெரியாமல்

அறிவுநூல் கற்போர் பலரும் மயங்கித் தியங்கினர். அம்மயக் கந்திர்த்தற் பொருட்டும் திருமுறைப் பெருமையை உலகில் நாட்டற் பொருட்டும் சிவபெருமானது திருவருளினால் மெய்கண்ட சந்தானம் இத்தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்டதாகத் தெரிகின்றோம்.

‘நல்வியாத முனியுரைசெய் சூத்திரத்தின்
பாடியமோர் நான்குங் கொண்ட
சொல்வாய்மை பொருள் வாய்மை தெளிதலுற்ற
தோராத சோக முற்றோ
ரெல்லாரு மத்துவித சுத்தநிலை
யினிதெய்திச் சோக மேயப்
பொல்லாத சமயிகளு மதிசயிப்பப்
புவனிமிசைப் போத மேற.’

என்று ஸ்ரீமெய்கண்டார் பிறப்பிற்குக் காரணங் கூறும் சந்தானசாரிய புராணசங்கிரகத் திருப்பாட்டால் அது இனிது விளங்கும். மெய்கண்டதேவ நாயனரால் சித்தாந்த ஞான பரம்பரை இந்நிலவுலகிலே பிறசந்தானங்கள் மறைவெய்தியபின் நிலைநாட்டப்பட்டது. அப்பரம்பரையி லுள்ளோர் மெய்கண்ட சந்தானத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றார்கள்.

மெய்கண்ட சிவாசாரியர் புராணம் பதினெண்புராணத்துள் பவிடிய புராணத்துள் கூறப்பட்டதாகச் சந்தானசாரியர் புராண சங்கிரகம் என்னும் நூலியற்றிய சுவாமிநாத தேசிகரவர்கள் தெரித்துள்ளார்.

“பம்பிட நவில் புராணம் பதினெட்டுள் பவிடியத்தி
லெம்பெரு மக்கள் காதை யிணையன திகழுமன்றே.”

பவிடியத்துள் அவர் வரலாறு கேட்கப்படுவதற்குக் காரண மில்லை. மெய்கண்ட தேவர் காலம் ஏறக்குறைய 800-ஆண்டு கட்டு முன்னரென்று ஊகிக்க இடமுண்டு. ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரியர் தமது சங்கற்பரிராகரணத்துள் அந்நூல் இயற் றப்பட்ட காலம் “ஏழஞ்ச இருநூற்றெடுத்த வாயிரம், வாழு நற்சகனம் மருவா நிற்ப” என்ற விடத்துச் சாலிவாகன சகாப்தம் 1235-வது ஆண்டெனக் குறித்துள்ளாராகலின் அவர் காலத்திற்குச் சுமார் இரண்டல்லது மூன்று தலை முறைக்குமுன் ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவர் ஞானவொளி பரப் பத் தொடங்கினர் என்பது தெளிவாம். ஆயின் அவர் காலத்திற்குப் பின் பவிடிய புராணத்துள் அவர் வரலாறு கேட்கப்படக்கூடியது அவர் காலத்திற்கு முன்னேயே பவிடியம் அவரது வரலாற்றோடு தோன்றியிருக்குமென்று கோடல் சரித்திரவாராய்ச்சிக்குப் பொருத்தமானதல்ல. எதிர்காலத்துச் செய்திகளை முற்கூறல் சோதிட நூலுக்கே பெரிதும் பொருத்தமாம். பவிடியபுராணம் சோதிட நூலு மல்ல. பாரத முதலிய சில நூல்களுள் கால வியல்பு முத லியவற்றைக் கூறியிருத்தல் காலத்தின் பொதுவியல்பு கூறிய தாகுமே யன்றி வருங்கால மக்கள் சரித்திரங்களை விதந் தோதிய தாகாது. தமிழ்ப் பெரியோரது சாத்திரங்கட்கு வடநூல் மூலம் வேண்டுமென்ற தப்புக் கொள்கை சில நூற்றாண்டுகளாக நம்மவர் மனதில் புகுந்து நிற்பதே இங் கனம் மெய்கண்ட தேவர் முதலிய சந்தான குரவர் சரித்தி ரத்திற்கு வடநூல் மேற்கோள் கூறியதற்குக் காரணமா கும். இவ்வாறே உண்மையில் வடநூல் மேற்கோளில்லாத தலமான்மியங்களுக்கு வடநூல் மேற்கோள் கூறும் பொய்

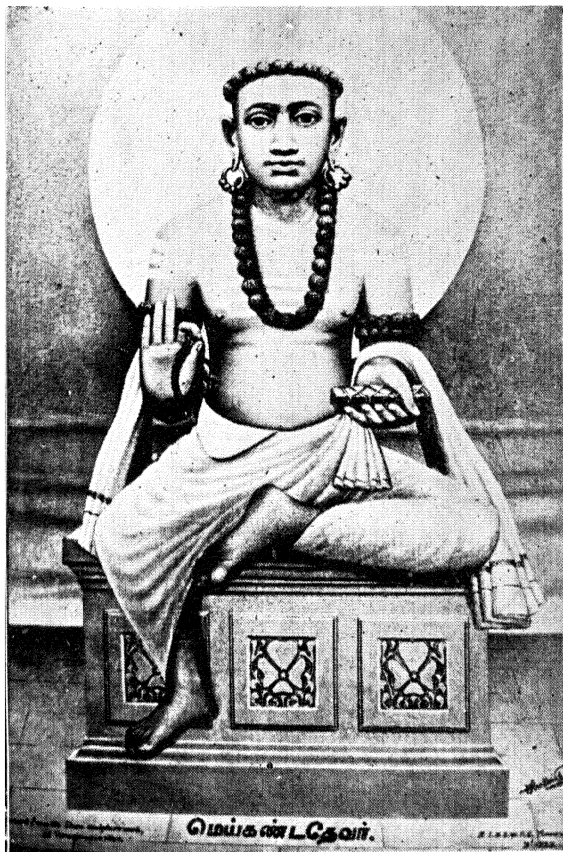
நெறியும் நமது நாட்டில் நிலவுதலாயிற்று. இங்ஙனம் தமிழையும் தமிழ்ப் பெரிபோரையும் வடநூலுக்கும் வடநூலாசிரியர்க்கும் தாழ்ந்த நிலையில் வைத்துப் பேசும் பொய்வழக்கத்தைத் தமிழ்ப் பற்றுடையார் கைவிடுதல் வேண்டும். உண்மையாக வடநூலிலுள்ளவற்றைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பதானால் அம்மொழி பெயர்ப்புக்கு வடநூல் மேற்கோள் கூறுதலைப்பற்றி ஒருவருங் குறைகூறார். வடநூல் களிலில்லாததைத் தமிழினின்றும் அதனுள் மொழிபெயர்த்து அவ்வடநூல் மொழிபெயர்ப்பையே தமிழ்மூலத்திற்கு மூலம் என்று கூறுதலே அறிவுடையாரால் கடியப் படத்தக்கது. தில்லையம்பலவ ரடியெடுத்துக் கொடுக்கத் திருத்தோண்டத் தோகையையும் நம்பியாண்டார் நம்பி திருவந்தாதியையுங் கருவியாகக் கொண்டு சேக்கிழார் சுவாமிகளருளிச் செய்த பெரிய புராணம் முதலானாக விருப்பவும் அதன் மொழிபெயர்ப்பாகிய உபமன்னிய பத்த விலாசம் அதற்கு முதலானென்று கூறும் பொய்யுரையும், அவ்வாறே சிவரகசிய மென்னும் வடமொழி நூலுள் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் சரித்திரங்களைச் சிவபெருமான் உமையம்மையார்க்குத்தெரிவித்ததாகப் புகுத்திக் கூறுங்கட்டுமொழியும் உண்மைக்கும் சேக்கிழார் சுவாமிகள் பெருமைக்கும் நேர்பகையாம். ஸ்ரீமத் உமாபதி சிவாசாரியரவர்கள் சிவப்பிரகாச அவை யடக்கத்துள் “தோன்மையவா மெனும் எவையும் நன்றாகா இன்று தோன்றிய நூலெனு மெவையுந் தீதாகா” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளியதை நம்மவர்கள் கடைப்பிடிக்கவேண்டும். அங்ஙனம் கடைப்பிடித்துத் தமிழுக்கு உண்மையிலுள்ள பெருமையைக் காவாவிடின் திருவள்ளு

வர் குறள் முதலியனவும் வடநூலின் திரிபென்னும் பொய்க் கொள்கையானது தமிழ் நாட்டில் நிலைபெற்றுவிடும். அதற்கிப்பொழுதே பலர் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டு திரிகின்றனர். ஒளவையாரது ஆத்திசூடிக்கும் கொன்றைவேந்தனுக்கும் திருவள்ளுவரில் ஒருபகுதிக்கும் ஆரியத்தில் (வடமொழியில்) மொழிபெயர்ப்புகள் ஏற்பட்டு விட்டன. இப்பொழுது அவை மொழி பெயர்ப்பு நூலென்றே கூறப்படுகின்றன. இன்னுஞ் சிலகாலந் தமிழ் மக்கள் தூங்குவார்களென்றால் அம் மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் தமிழ் மூல நூல்களுக்கு மூல நூலாதலுங் கூடும். இது நிற்க.

சைவசித்தாந்த சந்தானகுரவர் வரலாறு புராண வடிவமாகத் திருவாரூர் சுவாமிநாத தேசிகரவர்களால் இயற்றப்பட்டதென்று மேற்கூறினும். அவர் காலம் தெளிவாக விளங்கவில்லை. சந்தான குரவரைப்பற்றித் தருமபுர ஆதினத்தைச்சார்ந்த சண்முக சுவாமிகள் என்பவர் சந்தானதேசிகர் போற்றிக் கலிவேண்பா வென்னும் நூல் செய்துள்ளார். சந்தானகுரவர் நான்மணி மாலை பென்ற நூல் காலஞ்சென்ற திருமயிலை வித்துவான் சண்முகம் பிள்ளையால் பாடப்பட்டது. சந்தானகுரவர் தோத்திரம் பல புராணங்களுள்ளும் காணப்படுகின்றது. முதற்கண்மேய்கண்ட தேவர் சரித்திரமாராயந் பாலது.

மேய்கண்டதேவர் புராணம்

தொண்டை நாட்டிற்குஞ் சோழ நாட்டிற்கும் நடுவே யுள்ளதாய்த் திருநாவுக்கரசு நாயனருஞ் சந்தாமுர்த்தி நாயனருந் தோன்றியிலங்கிய திருமுனைப்பாடி என்னும்

மெய்கண்டதேவர்.

நடுநாட்டிலே திருப்பெண்ணாகடம் என்னுமுரிலே சைவ வேளாள குலத்திலே அச்சுத களப்பாளர் என்னும் குல திலகருக்குத் தவப்புதல்வராக ஸ்ரீமேய்கண்ட தேவர் தோன்றி யருளினர். பண்டைத் தமிழரது செந்நெறிக் கொள்கையாகிய சித்தாந்த ஞானத்தை உலகில் நிலைநாட்டுவான் வந்த அருட்பேராசிரியர் பண்டைத்தமிழ் மக்களது சிறந்த நாகரிகத்தைப் பழுதுபடாவண்ணம் போற்றிவரும் சைவ வேளாள மரபிலே உதித்தல் மிகவும் பொருத்த முடையதே அவர் தவங்கிடந்து பெற்ற தனிப்புதல்வ ரென்பது யாங்ஙனமெனின், கூறுதும்.

நாயனரது தந்தை அச்சுத களப்பாளர்க்குப் பன்னாசாகப் பிள்ளைப் பேறில்லாக் குறை யேற்பட்டிருந்ததால் தமது குலகுருவாகிய திருத்துறையூர் அருணந்தி சிவாசாரியாரிடம் சென்று அக்குறை நீங்குதற் பொருட்டுச் செய்வது யாதென அவர் வினாவினார். அப்போது ஆசிரியர் திருமுறையைப் பூசித்துக் கபிறு சாத்திப் பார்த்தனர்.

“பேயடையா பிரிவெய்தும் பிள்ளையினே
 உள்ளநிலை வாயினவே வரம்பெறுவ ரையுறவேண் டாவொன்றும்
 வேயனதோ ஞமைபங்கன் வெண்காட்டு முக்குளநீர்
 தோய்வினையா சுவர்தம்மைத் தோயாவாந் தீவினையே ”

என்னுந் திருப்பாட்டு அகப்பட்டது. அச்செய்யுளுள் திருவெண் காட்டிலுள்ள முக்குள நீரில் நீராடுபவர்க்குப் பிள்ளையினேடு எண்ணிய யாவும் கைவருமென்று அறுதியிட்டுக் கூறியிருத்தலின், ஆசிரியர், அச்சுத களப்பாளரைத் திருவெண்காட்டிற்குச் சென்று முக்குளநீரில் முழுக்கி

அங் கெழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானையும் அம்மையையும் வழிபட்டு வரும்படி கட்டளையிட்டார். அக்கட்டளையைச் சென்னி மேற்கொண்டு அச்சுத களப்பாளர் தமது மனைவியாரோடும் திருவெண் காட்டிற்குச் சென்று ஆசிரியர் விதித்தபடி யொழுகி அறங்கள் பலவுஞ் செய்து வந்தனர். அங்ஙனம் ஓராண்டு அவர் வதியுங் காலத்து ஒரு நாள் அவருக்குக் கனவில் சிவபெருமான் றேன்றி ‘அன்ப, இப்பிறவியில் மகப்பேடுப்தும் பான்மை நினக்கு இல்லை’ என்றுரைத்தனர். அதுகேட்ட அச்சுத களப்பாளர் ‘ஞான சம்பந்தப் பெருமானது திருவருட்பாடலை நம்பி ஈண்டுத் தவங் கிடந்ததின் பெரும்பயனாக இம்மையிலேயே நற்புதல்வனை நீவிர் அடியேற் கருளுதல் வேண்டும்’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்து பன்முறை பணிந்தனர். அப்போது அம்மையப்பராகிய சிவபெருமான் கருணை கூர்ந்து ‘ஞானசம்பந்தன் நம்மைத் துதித்த பாட்டின்கண் உறுதி வைத்து எம்மை வழிபட்டடையால் அன்னவன் போன்ற மகவினை நீவிரும் பெற்று வாழ்திர்’ என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். அதனைக்கேட்ட அச்சுத களப்பாளர் அளவில்லாத மகிழ்ச்சி யடைந்து நனவெய்தியபின் முன்போலவே சிவபெருமானை வழிபட்டு அறநெறியில் ஒழுகுவராயினர்.

கனவிற் கண்டதெல்லாம் பொய்யென்று ஒதுக்கி விடுதல் தவறு. கனவென்பது நுண்ணுடம்பின் நுகர்ச்சியாகவுள்ளது. நமது கண்ணிற்குப் புலனாக நின்ற வுடம்பே தூல வுடம்பென்று கூறப்படும். அவ்வுடம்பு கொண்டு நனவிலே உயிர் போதல் வருதல் முதலியன செய்யும். தூந்

கும்போது கட்புலனாகாத நுண்ணுடம்பு பலவித நுகர்ச்சிகளை யடைதல் கூடும். அருந்தவத்தினரது கட்புலனுக்கு அருள் செய்யுந் கடவுள் அவரது நுண்ணுடம்பிற்கு மாத் திரையே புலனாகும் வண்ணம் தோன்றுதலு மியல்பே. தமது நுண்ணுடம்பைப் பருவுடம்பினின்றும் வேறு பிரிக்கு மாற்றலுடைய யோகிகள் கூட ஏனையோரது நுண்ணுடம்பிற்குப் புலனாகும் வன்மை யுடையாரென்பது இவ்வாராய்ச்சியில் (Psychic Research) வல்ல மேலைநாட்டுப் பண்டிதர் சிலரும் ஒப்புக் கொள்ளக் கூடியதே. நனவிற்கண்டது கனவில் உருவெளித் தோற்றம்போல் புலனாவது இதனின் வேறாகும். கடவுளும் யோகிகளும் கனவில் தோன்றும் முறை வேறு. பின்னது பிற்பயன் விளைப்பது, முன்னது கைகண்ட பயனென்றும் விளைப்பதில்லை. கனவில் தோன்றிய பெருமக்கள் தாம் அங்ஙனந் தோன்றியதை நனவில் உரைத்தல் கூடுமாதலின் அன்னவர் தோற்றத்தைக் கனவின் பொய்த் தோற்றத்தோடு பிறழக்கொள்ளுதல் தவறாகும். இதன் துட்பங்கள் இவண் விரிக்கிற்பெருகும். இது நிற்க, வரலாற்றின் தொடர்ச்சியை நோக்குவோமாக.

பின்னர், அச்சுத களப்பாளரது மனைவியார் வயிறு வாய்த்ததறிந்து பத்துத் திங்களிலும் செய்யற் பாலனவாகிய சடங்குகளனைத்தையும் அவர் உவகையோடு செய்து முடித்தனர். சைவசித்தார்த இளஞ் செஞ்ஞாயிராகிய மெய்கண்ட தேவர் நல்வேளையிலே நிலவுலக முய்ய உதித்தருளினர்.

பண்டைமறை வண்டாற்றப் பசுந்தேன் ஞானம்
 பரிந்தொழுகச் சிவகந்தம் பரந்து நாற்க
 கண்டவீரு தயகமல முகைக ளெல்லாம்
 கண்டிறப்பக் காசினிமேல் வந்தவருட் கதிரோன்
 விண்டமலர்ப் பொழில்புடைசூழ் வெண்ணெய் மேவு
 மெய்கண்ட தேவன்மிகு சைவ நாதன்
 புண்டரிக மலர்தாழச் சிரத்தே வாழும்
 பொற்பாத மெப்போதும் போற்றல் செய்வாம்.

(சிவஞானசித்தியார்-பரபக்கம்)

அக்காலத்துச் செய்யவேண்டிய சடங்குகளையு முடித்துத் திருவெண்காட்டப்பரிடம் விடைபெற்று, சுற்றத்தார் புடைசூழப் பிள்ளையோடும் மனைவியோடும் அச்சுத களப்பாளர் திருப்பெண்ணாகடஞ் சென்று தமது மானிகையில் வதிந்தனர். அவ்வூராரெல்லாம் பிள்ளைப் பேறெய்திய நற்செய்தி கேட்டுக் களிப்படைந்தனர். அவ்வருட் குழந்தைக்கு முதலில் சுவேதவனப் பெருமா ளென்ற திருவெண்காட்டடிகள் திருப்பெயரிடப் பெற்றது. சிலநாட் சென்றபின் திருவெண்ணெய் நல்லூரிலுள்ள நன்மாமனார் குழந்தையை எடுத்துத் தமதில்லத்திற்குக் கொண்டுபோய் வளர்த்து வந்தனர். அங்ஙனம் வளர்ந்துவரு நாளிலே சுவேதவனப் பெருமாள் முற்பிறவியிலேயே சரியை கிரியை யோகம் முதலியன முடித்துச் சிவஞான மடைதற்குரிய பெருந்தவத் தினராதலின் இரண்டு வயதளவிலே ‘அடிசேர் ஞானம்’ அடைதற்குரிய சாமு சித்திக் நிலை எய்தினர். முற்பிறவியில் உறுதியாகப் பயின்ற கல்வி இப்பிறவியில் இளமையில்

எளிதாகத் தழைத்தோங்கி ஒளிர்வதை இயற்கையிலேயே கணித நூல் வன்மை பெரிதும் படைத் திலங்கும் சில பிள்ளைகளிடம் கண்கூடாக இன்றுங் காண்கின்றோம். இலக்கியங்களை மூன்று அல்லது நான்கு வயதில் படித்துப் பொருள்கூறும் குழந்தை ஒன்று சமீபகாலத்தில் பர்மாவில் தோன்றியதாகக் கேள்விப்படுகிறோம்.

“ ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வி யொருவற்கு
எழுமையு மேமாப் புடைத்து ”

என்றார் திருவள்ளுவர். ஒரு பிறவியிற் கற்ற கல்வியின் பயனாகிய நல்லறிவு பல பிறவிகளிலும் உயிரோடு கலந்து வளர்ந்து நிலைபெறுதல்போல பல பிறவியிற் கற்ற பெரும் பயன் ஒரு பிறவியிலே இளம்பருவத்திலேயே அளவிலடங்காது பொங்கி மிளிர்தல்கூடும். அத்தகைய கல்விபோல பல பிறவிகளிற் கடவுள் மாட்டு அன்பு செலுத்தி இயற்றப்படும் அருந்தவமானது ஒரு பிறவியிலே அத்தவத்தின் எல்லையற்ற பயனாகிய கடவுளது அருட்காட்சியை யளிக்க வல்லது. சைவசித்தாந்த சமயத்திற்கு முதற்றலைவராகிய ஞானசம்பந்தப் பெருமானும் சித்தாந்த ஞான பரம்பரைக்கு முதற்றலைவராகிய மெய்கண்ட தேவநாயனாரும் உலகமுய்யவே தோன்றி யருளினார் என்பது அவர்கள் குழவிப் பருவத்திலேயே உலக நெறி செல்லாது கடவுளது அருண் ஞானநெறியிலேயே நிற்கும் உயர் நிலை எய்தினமையால் விளங்கும்.

சுவேதவனப் பெருமாள் திருவெண்ணைய் நல்லூரி விருந்த காலையில் திருக்கலாயத்திலிருந்து சனற்குமார்

முனிவரது ஞானப்புதல்வராகிய சத்திய ஞான தரிசனிக னிடம் உபதேசம் பெற்ற பரஞ்சோதி மாமுனிவர் என் பார் ஆகமத்தலைவராகிய ஐம்முனிவருள் தலைசிறந்த அகத் திய முனிவர் வீற்றிருக்கின்ற பொதியமலை நோக்கிச் செல் லுங் காலத்தில் அவரது ஒளிவிமானமானது திருவெண் ணைய நல்லூருக்கு நேராக வந்தவுடன் நின்று விட்டது. அதன் குறிப்பை யுணர்ந்த பரஞ்சோதியார் சுவேதவனப் பெருமானைக் கண்டு அவருக்கு மெய்யுணர்வளித்து மெய் கண்டார் என்ற தமது ஞானத் தந்தையின் திரு நாமத் தைச் சூட்டி யருளினர்.

சிவபெருமான் தக்க பக்குவமுடையார்க்குக் குருவாய் வந்துணர்த்துவது பெரும்பான்மையும் தமது பேரன்பரை நிலைக்களமாகக் கொண்டேயாம். பரஞ்சோதிமா முனிவர் மெய்கண்ட தேவர்க்கு மெய்யுணர் வளித்தகாலை அவர் கடவுளோடு இரண்டறக் கலந்து நிற்கும் நிலையினின்று அருள் செய்தாராகலின் சிவபெருமானே நமது நாயனா ருக்கு உண்மைப் பொருள் உணர்த்தியதாகக் கொள்ள வேண்டுமே யொழிய பரஞ்சோதி முனிவர் தாமே அவ் வாறு உணர்த்தினர் என்று கோடல் பொருந்துவதன்றும். இவ்வாறே உபமன்னியர் கண்ணனுக்கு உபதேசஞ் செய்த தாகவும் கண்ணன் பார்த்தற் கறிவுறுத்தியதாகவுங் கூறப.

மெய்கண்டார் கலைஞானமனைத்தையும் திருவெண் ணைய நல்லூரில் எழுந்தருளிய பொல்லாப் பிள்ளையாரிடங் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்தனர். பின் அவர் தாம் பெற்ற இன்பம் இவ்வையகம் பெறவேண்டுமென்ற திருவுள்ளக் கருத்தால் சிவஞான போதமென்னும் சைவசித்தாந்தத் தலை

அருணந்திசிவாதாரி

மணி ஞானநூலினை இயற்றி யருளினார். அச் சிவஞான போதநுண்பொருளை அவர்பால் கேட்டுத்தெளிந்தோர் நாத பத்தொன்பது மாணவராவர். அந்நாதபத்தொன்பதின்மரது பரம்பரை வாயிலாகவே இத்தமிழ் நாடுடங்கும் சித்தாந்த அறிவுச்சுடர் கொளுத்தும் ஒளி நிலையங்களாகிய திருமடங் கள் ஏற்பட்டன. முதல் மாணவர் பரம்பரையில்வந்த ஸ்ரீநம சிவாய தேசிகரால் நிலைபெறெய்திய மடம் திருவாவடுறை யாதீனமாகும். அதே பரம்பரையில் வந்த ஞான சம்பந்த தேசிகரால் தருமபுர வாதீனம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவருடைய மாணவருள் முதல் நின்றவர் அவரது தந்தையார்க்குக் குல குருவாகிய அருணந்தி சிவா சாரியார் என்பது அவர் வரலாற்றுள் விரித்துரைக்கப்படும். பதினான்கு சித்தாந்த நூல்களுள் 'ஒன்றாகிய உண்மை விளக்க வாசிரியராகிய மனவாசகங்கடந்தவரும் அவர்க ளுள் ஒருவர். சிற்றம்பலநாடிகளும் அவருள் ஒருவரென்ப. மெய்கண்ட தேவநாயனார் தமது மாணவருக்கு உண்மைப் பொருளுணர்த்திய பின்னர் நனவிலேயே அதீதத்தைப் புரிபவராய் இடையறாது சமாதி நிலையிலிருந்து ஐப்பசித் திங்களில் சோதி நாளில் சிவபெருமானொடு இரண்டறக் கலத்தலாகிய பரமுத்தியை யடைந்தனர்.

அருணந்தி சிவாசாரியார் புராணம்

அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் ஆதிசைவ மரபினர். அவர் நடுநாட்டிலேயுள்ள திருத்துறையூரிலே வதிந்தவர். அவர் மெய்கண்ட தேவநாயனாருடைய தந்தையார்க்குக்குல குரு வென்றும் மெய்கண்ட தேவர் பிறப்பதற்குக் காரண

மான தேவாரத் திருப்பாட்டினைக் கயிறு சாத்திக் கண்டவர் என்றும் முன்னமே கூறப்பட்டது. அவர் சிவாகமங்களைத் தையுங் கற்றுத் துறைபோகியவராதலால் சகலாகம பண்டிதரென்னும் உயர்ந்தபட்டம் பெற்றிருந்தார். அவர் வடமொழியில் வேத முதலிய கலைகள் யாவற்றையும் நன்கு கற்றதனோடமையாது செந்தமிழிலேபன்னிரு திருமுறைகள் முதலிய பன்னூல்களையும் நுட்பமாக ஆய்ந்து தெளிந்தவர். அவருக்குத் தேவாரத்தின்கணிருந்த பெரும்பற்று அச்சுத களப்பாளர் பிள்ளை வேண்டிய காலத்து வேறு வடநூல்களில் கயிறு சாத்தாது ஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருமுறைக்குறிப்பினை உணரப்புகுந்தமையால் இனிது விளங்கும். இற்றைக் காலத்திலே திருக்கோயில்களில் பூசனை புரியும் குருக்களாகிய ஆதிசைவர்களிற் பலர் தேவாரத் திருமுறைகளிற் சிறிதும் பற்றிலாதவராய் ஆகமநூல் கிடந்த மூலையுந் தெரியாதவராய்த் தம் பெருமை யுணராதா காலங்கழிக்கும் நிலை எத்துணையோ பரிதாபத்திற் கிடமாக விருக்கிறது! அவர்கள் தங் குலமுதல்வராகிய அருணந்தி சிவாசாரிய மூர்த்திகளது சரித்திரத்தைக் கருத்துடன் கற்பார்களாயின் தமது நிலையைத் திருத்திக் கொள்ள முயல்வது திண்ணம். சைவ சமயத்திற்கு ஆசிரியர்களாய் விளங்கும் இவர்கள் இழிந்த நிலையிலிருப்பதனாலேயேதான் அச்சமயத்திற் பிறந்த பலருந் தந்நெறி யீதென உணராதா புறச் சமயங்களைத் தம்மதமெனக்கொண்டு மயங்குவதற்கு ஏதுவாயிற்று. அகத்தியர் முதலிய பெருமுனிவர்களும் ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் முதலிய சமயாசாரியர்களும் ஆதிசைவ மரபைச் சார்ந்தவர்க

என்பது இக்காலத்திலுள்ள சைவக் குருக்கள் மனதில் பதியவேண்டியதொன்று.

அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் தம் நாட்டிலுள்ள சைவர்கள் பலருக்கும் குலகுருவாக இருந்து ஐந்தெழுத்து ஒதுவித்தும் தமது பெரும்போதனையால் சைவநெறி நிலை நாட்டியும் சைவசித்தாந்தத்திற்கோர் தலைவராய் விளங்கினார். அவர்பால் ஞான நூல்களைப் பாடங் கேட்டவர்கள் எண்ணில்லாதவர்கள். எவ்விடத்திற்குச் சென்றாலும் தமது மாணவர்க்கு நல்லது போதித்தற் பொருட்டும் சித்தாந்த வுண்மைகளை நிலை நாட்டுதற் பொருட்டும் சிவாகமங்களைத் தனி வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு போவதாக அவர் புராணங் கூறுகின்றது. அவர் சரியை கிரியை யோகம் ஞானமென்னும் நான்கு பாதங்களையுங் கூறு மூலாகமங்களையும் உபாகமங்களையும் பாது காத்ததுபோல அவர்க்குப் பின் வந்தோர் பாது காவாமையால் இப்போது ஆகம இலக்கிய முழுதும் அகப்படாமலும் வெளிப்படாமலு மிருக்கின்றது. மூலாகமங்கள் இருபத்தெட்டு. உபாகமங்கள் இருநூற்றேழு. இவற்றுள் சிற்சிலவே இப்பொழுது கிடைக்கின்றன. அவற்றுள் ஞாம் ஒவ்வொரு பகுதியே அச்சிற்கு வந்துள்ளது. காமிகம், காரணம் முதலிய மூலாகமங்களுள் கிரியாபாத மாத்நிரமே அச்சவாகனம் ஏற்றப்பெற்றன. எனைய பகுதிகள்கிடைக்கப் பெறவில்லை. உபாகமங்களுள் பௌஷ்கரம், மிருகேந்திரம், சர்வ ஞானோத்திரம், சிவதருமோத்திரம் என்னுஞ் சில நூல்களே வெளிவந்துள்ளன. வடநூல்களை அச்சிடுவோர் தமிழில் அவற்றிற்குச் செம்மையான மொழிபெயர்ப்பில்லாமல் வெளிப்படுத்துதல் தமிழ் மக்களுக்குப் பெரும்பயன் விளைக்

காது. சிவாகம சங்கங்கள் ஆகமநூல்களைத் தேடிச் கண்டு பிடித்தெழுதி அவற்றைச் செவ்வையான மொழிபெயர்ப் போடு திருத்தமான அச்சில் வெளிப்படுத்த முயலுமானால் தமிழ் மக்களுக்கு அது பேருதவியாகும். வைதிகப்பக்கத் திலே நூல்களைப் போற்றிப் பாதுகாப்பார்களைப் பார்த்து ஆகமிகளும் அவ்வாறு தங்கள் நூல்களைப்போற்ற ஊக்கங் கொளல் வேண்டும். வைதிகப்பக்கத்திலே வேத நான்கும் ஆயுர்வேத முதலிய உபவேதங்களும் வேதாந்த நூல்களும் வேதாங்கங்களும் உபநிடதங்களும் மிருதி பதினெட்டும் பதினெண் புராணங்களும் அவற்றைச்சார்ந்த பிறநூல்களும் பெரும்பாலும் செம்மையான அச்சில் வெளிப்பட்டு விட்டன. வேதாந்த சூத்திரமும் அதன் பாடியங்களும் பெரும் பான்மையும் . மொழி பெயர்ப்போடு வெளிவந்துள்ளன. இவைகளால் தமிழ் மக்களுக்குப்பெரும்பயன் விளைவதில்லை. தமிழ்நாட்டிலுள்ள சிவாலயங்களிலுந் திருமடங்களிலும் செய்யப்படும் சடங்குகள் யாவற்றிற்கும் சைவர்கள் வீட்டிற் செய்யப்படும் எவ்வகைச் சடங்குகட்கும் ஆதாரமாகிய ஆகமங்களும் பத்ததிகளும் வெளிவராமலிருப்பது மிகவும் பரிதாப மெய்துதற்குரிய நம் நிலையைக்காட்டுகின்றது. அருணந்தி சிவாசாரியரைப்போல ஆகமக்கடலைக் கரைகண்டுணர்ந்த ஒருவர்கூட இக்காலத்திலில்லை. இனியேனும் சைவர்களும் ஆதிசைவர்களும் ஒருங்குகூடி ஆகமங்களைப் பாதுகாக்க முயலவேண்டும். ஆகமங்கள் யாவற்றையு மொழிபெயர்த்து, கடவுட்டன்மை வாய்ந்த நமது செந்தமிழிலேயே சடங்குகள் யாவற்றையும் நிகழ்த்துதற்குரிய முறைகளை வகுத்துக் கொள்ளுதல் இன்றியமையாத

தொன்று. 'என்றுமுள தென்றமிழி'லே ஆகமங்கள் நிலை பெறுமாயின் அவைகள் சிதைவுண்டு பழுதுபடா. தமிழ் மக்களும் அவற்றின் நலனை யுணர்ந்து போற்றுவர்.

ஸ்ரீ அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் சரியை, கிரியை, போகங்களில் தலைநின்றவராய்த் தமது மாணவராகிய அச்சுதகளப்பாளரின் அருள்ஞானப் புதல்வராகிய மெய்கண்டாரிடம் ஞானோபதேசம் பெறும் பான்மையுடையவராயிருந்தார். ஆசிரியர் மெய்கண்டார் குழவிப் பருவத்தினராயிருந்தும் மாணவர் பலர்க்கும் ஞானநூல் கற்பிக்கின்றார் என்பதை ஆதி சைவ திலகர் கேள்வியுற்று வியப்புக்கொண்டு தூதர் சிலரை முன் விடுத்துத் திருவெண்ணைய் நல்லூருக்குத் தமது பரிவாரங்களோடும் விருதுகளோடும் புறப்பட்டார். அப்பதியிலுள்ள சைவ வேளாளர் யாவரும் தெருக்களெங்கும் வாழை, கமுகு, தெங்கு என்பவற்றால்தோரணம்நாட்டி வீடுதோறும் பூரணசூழ்நிலைத்து மங்கலவாத்தியங்களோடு தங்கள்குருவை எதிர்கொண்டு வணங்கினார்கள். மெய்கண்ட முதல்வர் மாத்திரம் அருணந்தியார் வரவை எதிர் கொள்ளாது தமது இருக்கையில் வீற்றிருந்தனர். அதைக்கண்ட சிவாசாரியார் மெய்கண்டார் பால் நேரேசென்று அவர் தமது மாணவர்க்கு ஆணவமலத்தினியல்பினை எடுத்துமொழிவதைக்கேட்டு அவ் வருள்ஞானச் செம்மலை நோக்கிச் செருக்குஞ் சிற்றமும் உடையவராய் ஆணவசொருபமாவ தென்னை என்று அதிர்ச்சியோடு கேட்டவுடனே மெய்கண்டார் இன்முகத்தோடு அருணந்தியாரை நேர் நோக்கித் தமது விரலால் சுட்டிக் காட்டி அவர் தான்நின்ற நிலையில் ஆணவவடி

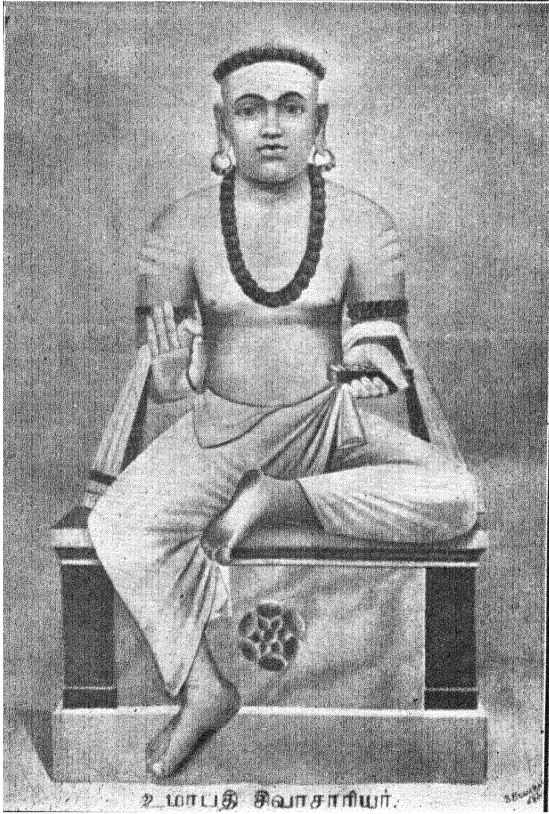
வத்தை விளக்கினர் என்பதைக் குறிப்பித்தருளினர். அந்தச் சிவஞானக் கதிரவனது அருளொளி நோக்கால் மலவிருள் அகலப்பெற்றாராய் உண்மையுணர்ந்து அச்சைவ நாதரது திருவடியில் தாழ்ந்திறைஞ்சி தமக்கு ஞானம் நல்கவேண்டுமென்று குறையிரந்தார். அவ்வாதி சைவமுதல்வற்கு நமது சைவ குலதிலகர் உடனே திருநீறளித்து மெய்யுணர் வருளி சிவஞான போதப்பொருள் தெரித்துத்தமது நாற்பத்தொன்பது மாணவருள் முதன் மாணவராகும் பெற்றி நல்கினர். மெய்கண்டார் தமக்குச் செய்தபெருகன்றியை அருணந்தி சிவம் தாம் சிவஞான போதத்திற்கு வழி நூலாக இயற்றிய சிவஞான சித்தியார்ப் பாயிரத்துள்ளும் இருபா விருபஃது என்னும் சித்தாந்த நூலினுள்ளும் மிகவும் அழகுபெற வியந்து துதித்துள்ளார்.

இவரியற்றிய சிவஞான சித்தியார் பதினான்கு நூல்களுள்ளும் விரிந்தநூலாய் புறச்சமய மறுக்கும் பரபக்கமும் அகச்சமயம் விளக்கும் சுபக்கமுமுடையதாய் தாயுமானார் முதலிய பெரியோர்களால் பெரிதும் போற்றப் பெற்றதாயுள்ள அருந்தமிழ்நூல். அதன் பாயிரத்துட் புகுந்த செய்யுள் பின்வருமாறு :

என்னையிப் பவத்திற் சேரா வகையெடுத்தென்சித் தத்தே
தன்னவைத் தருளி னாலே தாளிணை தலைமேற் சூட்டு
மின்னமர்பொழில்சூழ் வெண்ணெய் மேவிவாழ் மெய்கண் டானூல்
சென்னியிற் கொண்டு சைவத் திறத்தினைத் தெரிக்க லுற்றாம்'

(சித்தியார் சுபக்கம் - செய்யுள்-உ.)

சில காலங்கழித்து, சிவாசாரிய மூர்த்திகள் தமது மாணவர்களுட் சிறந்தவராகிய மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியாருக்கு

உமாபதி சிவாசாரியர்.

18/11/1911

ஞானோபதேசஞ் செய்தபின் பரசிவோகபாவனையால்
அகண்ட பூரணமான்நிலைமை எய்தினர்.

மறைஞான சம்பந்தர் புராணம்

திருப்பெண்ணாகடத்தில் பராசரமுனிவர் பரம்பரையில்
தோன்றி மறைகளனைத்தையுங் கற்றுத் தெளிந்தமையால்
மறைஞான சம்பந்தரெனப் பெயர் பெற்ற அந்தணர் தலைவர்
ஸ்ரீ அருணந்தி சிவாசாரியாரிடம் சென்று 'அடிசேர்
ஞானம்' பெற்றுத் தில்லையில் ஞானபூசை இயற்றியிருக்கு
நாளில் ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரியாரது பக்குவங்கண்டு அவர்க்
குச் சித்தாந்த ஞான முணர்த்தியபின் அத்தலத்திற்கு வட
மேற்றிசையிலுள்ள திருக்களாஞ் சேரியில் வீற்றிருந்து சிவ
பெருமானை இரண்டறக் கலந்தனர். ஞானநூல் போதித்
தலேயன்றித் தாமாக அத்தகைய நூலொன்றும் இவரியற்
றியதாகத் தெரியவில்லை.

உமாபதி சிவாசாரியர் புராணம்

தில்லைப்பதியிலே வாழ்கின்ற திருவுடையந்தணர் மா
பினில் உமாபதி சிவாசாரியர் பிறந்து வளர்ந்து, பொன்னம்
பலவர்க்குப் பூசணபுரியும் பேறுபெற்றுத் திகழ்ந்தனர்.
தில்லை மூவாயிரவருள் சிறப்பாக இவர் ஒருவரே சித்தாந்த
ஞானத்தை உலகர்க்கு விளக்கினோராவர். தில்லையானது
நாவலந்தீவிற்குச் சுழுமுனை நாடிபோன்றது. அதன் பிங்கல
நாடி இமய நோக்கிச் செல்லும். இடைநாடி இலங்கைக்கு
நேரே போகும். சுழுமுனைநாடியே நாடிகள் மூன்றினுஞ்
சிறந்து ஐந்தெழுத்தும் நிலைபெறும் ஆதாரங்களை ஒருமைப்

படுத்தி நிற்கும் சிறப்புவாய்ந்தது. ஐந்தொழிலு மியற்று வதற்கு ஏதுவாகிய திருநடனம் செய்யப்படும் ஒளி நிலைய மாகத் தில்லை விளங்குவதால் அதனை எல்லாத் தலங்களினு முயர்ந்ததாகச் சைவநூல்கள் கூறும். இறைவன் தனது சத்தியையே நிலைக்களமாகக்கொண்டு ஐந்தொழில் நடாத்து தலாலே தில்லையானது சிவபெருமான் நடஞ் செய்யும் ஞான காசமாகத் துதிக்கப்படும். இத்தில்லையின்கண் வியாக்கிர பாதருக்கும் பதஞ்சலி முனிவருக்கும் சிவபெருமான் திரு நடனங் காட்டியகாலத்தே அத்திரு நடனங் காணவிரும்பி மூவாயிரம் தாபதர்கள் அம்முனிவர்களைச் சூழ்ந்திருந்தார்கள். அவர்களும் திருநடனங்கண்டு தில்லையில் தங்கினார்கள். இங்ஙனம் பெருமுனிவர்களைச் சூழ்ந்து தாபதர்கள் பலர் வீட்டு நெறி நின்றொழுதுதல் தமிழ் நாட்டு வழக்கமென்பது “அறுவகைப்பட்ட” என்னு முதற்குறிப்பையுடைய தோல்காப்பியச் சூத்திரத்தில்

“மறுவில் செய்கை மூவகைக் காலமு

நெறியி னாற்றிய வறிவன் றேயமும்

நாலிரு வழக்கிற் ருபதப் பக்கமும்”

என்பதற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறிய உரையால் விளங்கும். “நாலிரு வழக்கிற் ருபதப் பக்கமும்” என்பதற்கு “அவ்வறிவர் கூறிய ஆகமத்தின் வழி நின்று வீடு பெற முயல்வார்க்கு உரியவாகிய எண்வகை மார்க்கத்துள் தவம் புரியும் கூறும்” என்று பொருள் கூறப்பட்டது. திரு நடனங் கண்ட பெரியோரைக் கூறுமிடத்துச் சிவ பெருமானையே முழுமுதற் கடவுளாக வழிபடும் வைதிகரையும் தாபதராகிய மூவாயிரவரையும் வேறு பிரித்துக் கூறி

ஞர் கோயிற் புராண முடையார். அது நடராஜச் சருக்கம்
24-ம் பாட்டில்

“நாரணன் வேதா வாசவன் வானோர் நவைசேரா
வாரண மேலோர் தாபதர் மூவா யிரவோர்நந்
சாரணர் தாவா நாரதர் பூதா திகளாசைக்
காரண ரோனோ மாடலை நேரே கண்டார்கள்”

என்ற அடிகளால் விளங்கும். இதனால் தாபதராகிய மூவா
யிரவரும் ஆகமநெறி நின்ற தமிழந்தண ரென்பது தெளி
யப்படும். திருநடனங் கண்டதின் பயனாக இவர்கள் சிவ
சாரூபமுடையவராய்க் கணநாதரானார்கள் என்று புராணங்
கூறும். திருஞான சம்பந்தப் பெருமானுக்கு அவர்கள் சிவ
கண நாதராய்த் தோன்றினாரென்பது பெரியபுராணத்திற்
கூறப்பட்டது. அத்தன்மையைச் சம்பந்தப் பெருமான் திரு
நீலகண்ட யாழ்ப்பாணருக்குங் காட்டினார்.

“நீலத்தார் கரியமிடற்றார் நல்ல நெற்றி மேலுற்ற கண்ணினார்பற்று
குலத்தார் சுடலைப்பொடி நீறணிவார் சடையார் [தொழக்
சீலத்தார் தொழுதேத்து சிற்றம்பலஞ் சேர்தலாற் கழற்சேவ டிகை
கோலத்தா யருளாயுன காரணங் கூறுதுமே”

(கோயில்)

என்ற திருப்பாட்டினால் அவரது வடிவங் கூறப்பட்டது
காண்க. சிவவடிவம் பெற்றமையால் அவருள் தாமு
மொருவராகக் கூத்தப் பெருமான் இரணியவன்ம நென்
னும் அரசனுக்குத் தம்மைக் காட்டினதாக அறி
கின்றோம். தில்லைத் திருநடனங்கண்டு அவண்வதிந்த
மூவாயிரவரும் வடநாட்டில் அயன் செய்த வேள்

விக்கு அத்தேவன் அழைக்கச்சென்று மீண்டார்களென்று கோயிற் புராணம் கூறுகின்றது. அதற்குப் பின்பு அவர்கள் முத்தீ யோம்புதலைக் கைக்கொண்டு சிவநெறிச் சார்பாகிய வைதிக நெறியினையும் பொது நன்மைக்காகப் போற்றிவந்தார்களென்று அறிகிறோம். இவ்வாறு சைவ நெறியுங் குற்றமற்ற வேள்விநெறியுங் கைக்கொண்டமையால் அவர்களைச் சேக்கிழார் சுவாமிகள் முதலியோர் மிகுதியாகப் புகழ்ந்துள்ளார்கள். வீடுபேற்றிற் கேதுவாகிய திருநீற்றில் மிக்க அன்புடையவராய் உலகின் துன்பம் நீங்குவதற்கு மழைபெய்யும் பொருட்டிக் கேடிலா வேள்வி செய் யந்தணராய் அவர் விளங்கினமையால்

“மறுவிலா மரபின் வந்து மாறிலா வொழுக்கம் பூண்டா
ரறுதொழி லாட்சி யாலே யருங்கலி நீக்கி யுள்ளா
ருறுவது நீற்றின் செல்வ மெனக்கொள்ளு முள்ள மிக்கார்
பெறுவது சிவன்பா லன்பாம் பேறெனப் பெருகி வாழ்வார்”

(பெரிய புராணம்-தில்லைவாழ்ந்தணர் சருக்கம்.)

என்று துதிக்கப் பெற்றனர்.

இத்தகையதில்லைவாழ்ந்தணர்கள் பலருந் தற்காலத்தே தம்பெருமையுணராத தமது உண்மை நெறி சிவாகமநெறியென்று முணராத சிவபெருமானை நோக்கிச் செய்யும் ஊன்பயிலா வேள்வி இயற்றும் உயர்மறை நெறியையும் தழுவி நில்லாது சுமார்த்த மதத்தினரது கொள்கையைத் தழுவிக்கொள்ள முயன்று வருவது மிகவும் இரங்கத் தக்க செய்கையாம். இவர்கள்தங் குலமுதல்வராகிய உமாபதி சிவத்தின் உயர்திரு வாக்கினைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவா

ராயின் சைவப் பெருமையை உலகில் நாட்டினவ் ராவர். இது நிற்க.

ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரியர் சிவாகமங்களெல்லாம் இனிது கற்றுத் தவநெறிஒழுகி இறைவரது ஒப்பற்ற திருவருள் பதிதற்குரிய பருவம் வாய்ந்திருந்தார். அவர் ஒருநாள் கூத் தப் பெருமானுக்கு வழிபாடு முடித்துத் தமது வீட்டிற்கு வழக்கமாக அமைந்த விருதுகளோடு சிவிகைமேற் செல்வாராயினர். அங்ஙனஞ் செல்லுங்கால் வீதியிலே ஒரு திண்ணையில் மறைஞான சம்பந்த சிவாசாரியர் தமது மாணவரோடு வீற்றிருந்தனர். அவர் தமது சீடரை நோக்கி “பட்டகட்டையிற் பகல் குருடு ஏகுதல் பாரீர்” என்று சொன்னார். இச்சொற்களைக் கேட்ட உமாபதி சிவாசாரியர் சிவிகையினின்று விரைவில் இழிந்து மறைஞான சம்பந்தர் திருவடியைப் பேரன்பொடு தொழுது அவர் சொன்ன வாக்கியத்திற்குப் பொருள் கேட்டார். அவர் அதன் பொருள் தெரித்த பின்பு அவர் திருவடித்தொண்டு பூண்டு உமாபதி சிவம் ஒழுகலாயினார். (பட்டகட்டை என்றது சிவிகை.) பகலினும் உபசார விருதாக விளக்கெடுத்துச் சென்றதன் காரணமாகப் பகற்குருடு என்ற வாக்கியமெழுந்தது. அதனால் நிலையாமை உணர்த்தியவாரும். ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரியர் சிவஞானப் பேரொன்றனையே விரும்பிச் சாதி குலம் பிறப்பென்னும் தடஞ்சூழியைக் கடந்து நின்றார். ஒருநாள் சீடருடைய பக்குவ மறிதற் பொருட்டு மறைஞான சம்பந்தர் கைக்கோளர் தெருவிற் சென்று பாவிற் செலுத்திய கூழின் மிச்சத்தை விடாய் தணித்தற் பொருட்டு வாங்கி உண்டார். அப்போது அவர். புறங்கை

யில் ஒழுகிய மிச்சத்தை உமாபதிசிவம் ஏந்திப் பருகினர். உடனே மறைஞான சம்பந்தர் அவருக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்து சிவஞானபோதப் பொருள் உரைத்தனர். இவர் இங்ஙனம் மரபு கடந்து ஞானம் பெற்றதின் சிறப்பை யுணராதது ஏனைத் தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் இவரைக் குலமுறை பிறழ்ந்தவராகக் கொண்டு நடேசப் பெருமானுக்குப் பூசை செய்யத் தகுதியற்றவ ரென்றிகழ்ந்தனர். ஆதலினால் அவர் சிதம்பரத்திற்குக் கீழ்த் திசையிலுள்ள கோற்றவன் குடியென்னும் ஊருக்குச்சென்று அங்கே மடமொன்று அமைத்து அதில் தமதடியார் சூழச் சிவபெருமானை விதிப்படி வழிபட்டிருந்தார்.

ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரியர் பொன்னம்பலவருக்குப் பூசை செய்தற்குரிய நாள் வரவும் சிற்சபைக்கு அவரைச் செல்லவொட்டாமல் ஏனையோர் தடுத்துவிட்டபடியால் அவர் தம்முடைய மடமெய்தித் தளர்வுற்றிருந்தார். ஏனைத் தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் திருமன்றிற் சென்று அழகிய சிற்றம் பலமுடையாரது பேடகத்தைத் திறந்து பார்க்கவும் அங்கே திருவடிவத்தைக் காணாமையால் அச்சமுற்றுப் பெருங்கவலை யுற்றனர். அப்போது யாவருங் கேட்க வானில் ஒலித்த மொழியாவது: “நம்மைப் பூசையாற்றுந் தகுதியுடையவன் உமாபதியாதலால் அவன்பா லமர்ந்தோம்” என்பது. இதைக்கேட்டவுடனே யாவரும் ஒருங்குகூடித் தாயிடஞ்செல்லும் கன்றுகள்போல உமாபதிசிவத்தின் திருமடத்திற்கு ஒடிச்சென்று அவரிடம் தங்கள் குற்றத்தை மன்னிக்க வேண்டுமென்றும் அவர் தில்லைப்பெருமானைப் பூசைசெய்தல் வேண்டுமென்றும் குறையிரந்து நின்றார்கள்.

அவர் அவ்வாறே அம்பலஞ்சென்று கடவுட் பூசைமுடித்துத் தன் திருமடத்திற்கு மீண்டனர்.

அவர் தமது சீடர் பலருள்ளும் புலையர் குலத்திலுதித்த பெற்றான் சாம்பான் என்பார்க்கு முத்திகொடுத்த வரலாறு மிகவும் அதிசயமானது. பெற்றான் சாம்பான் என்பவர் முற் பிறவியிலேயே பெருந்தவம் ஆற்றியும் சிறிது வழுவினால் தாழ்குலத் துதித்தனர். அவர் நடராஜப் பெருமானிடம் அன்புடையவராய்த் திருக்கோயிலுக்கு விறகு வெட்டிக்கொண்டு வந்து சேர்ப்பதையே தமது பணிவிடையாகக்கொண்டார். அவருக்குக் கனவில் நடேசப்பெருமான் தோன்றித் தன்பால் பேரன்புடைய உமாபதியாருக்குப் பணிவிடை செய்யும்படி கட்டளையிட்டார். அவர் அவ்வாறே சென்று உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளது திருமடத்திற்கு விறகு கொடுத்துவந்தார். ஒருநாள் பெருமழையினாலே அவர் விறகுகொண்டுவரத் தாழ்த்தமையால் மடத்தில் அழுது சமைக்கக் காலந்தாழ்த்தது. அப்போது அதற்குக் காரணமென்னவென்று சுவாமிகள் தமது மாணவரை வினவச் சாம்பனாது விறகுவராமையால் தடையேற்பட்டது என்று அவர்கள் விடையளித்தார்கள். மறுநாள் அவர் வந்தவுடன் தனக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று உமாபதி சிவம் அவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். மறுநாள் சாம்பனார் மடத்திற்கு விறகுகொண்டு வருவதற்குமுன் கடவுள் ஒருபெரியவர் வடிவம்போல் அவருக்குத்தோன்றி ஒரு சீட்டுக்கொடுத்து அதை உமாபதியாரிடம் அளிக்கும்படி பணித்தனர். மறுநாள் திருமடத்திற்கு இரட்டைப்பங்கு விறகு கொண்டுவந்தவுடன் அங்குள்ள மாணவர்கள் உமாபதி

சிவத்திற்கு அவர் வரவை அறிவித்தார்கள். அப்போது உமாபதிசிவம் அவர் யாரென்று வினாவ, அவர் பெரியவர் கொடுத்த சீட்டை அவரிடம் கொடுத்தார். அந்தத் திருமுகத்தைப்பார்த்துக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு உடம்பெங்கும் புளகங்கொண்டு கூத்தப்பெருமானது திருவருளை வியந்தனர். அந்தச்சீட்டில் எழுதியிருந்த பாட்டாவது:

“அடியாற் கெளியன் சிற்றம்பலவன் கொற்றங்
குடியாற் கெழுதியகைச் சீட்டுப்—படியின்மிசைப்
பெற்றான் சாம்பனுக்குப் பேதமறத் தீக்கைசெய்து
முத்தி கொடுக்க முறை.”

இத்திருப்பாட்டின் கருத்தின்படி பெற்றான் சாம்பனாருக்கு ஞானதீக்கை செய்யத் தொடங்கவும் அப்போதே அவர் விடெய்துதற்குரிய பக்குவமுடையவராக விருந்தமையால் அதற்குத்தக்க முறையாக சுவாமிகள் அருள்செய்தவுடன் அவர் முத்தியடைந்தார். இதன் உண்மையுணராத சாம்பனாது சுற்றத்தாரும் மனைவியும் மனங்கலங்கி அரசனிடஞ்சென்று அவரைச் சுவாமிகள் தீயால் எரித்துவிட்டதாகக் குறைகூறித் துயருழந்தார். அப்போது அரசன் சுவாமிகளால் சென்று அதைப்பற்றி உசாவியபொழுது சுவாமிகள் தீக்கையின் மேன்மையை பெடுத்து விளக்கினார்கள். அரசன் அங்ஙனமாயின் மற்றொரு தீக்கை அவ்வாறு செய்ய வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டான். அப்போது தமது அடியார் குழாத்தைநோக்கி அவருள் சத்திநிபாதம் பெற்றவ ரிலராகவே சூழ்ந்து பார்த்துச் சிவபெருமானது திருமஞ்சன நீராலே வளர்ந்ததாய்க் கோமுகையின் பக்கத்தேயிருந்த முள்ளிச்சேடியைத் தக்கது என்று கண்

டார். தமது அருட்பார்வையால் அம்முள்ளிச்செடியைப் பார்த்தவுடன் அது ஒளிமயமாகி ஒரு பிழம்பாக வானில் எழுந்து மறைந்து சிவனோடு கலந்தது. அப்போது அதனைக்கண்ணுற்ற அரசன் எல்லையில்லாத வியப்பும் மகிழ்ச்சியுமடைந்து சுவாமிகளுடைய திருவடிகளைவணங்கி அவருக்குப் பொன்னாடை மாலை முதலியன கொடுத்துத் தன் பிழை பொறுக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டு தன் அரண்மனைக்கேகினன்.

பின்னர் ஒருநாள் சிதம்பரத்தில் திருவிழாவிற்குக் கொடியேற்ற அங்குள்ள அந்தணர்கள் முயன்றபோது கொடியெழாமை கண்டு அவர்கள் கவலையுற்றனர். அப்பொழுது விசும்பில் ‘உமாபதி வந்தக்கால் கொடியேறு’ என்ற திருவாக்கு எழுந்தது. உடனே சுவாமிகளிடம் எல்லோரும் போய் வேண்டினர். அவர்களும் அப்படியே விரைவில் தில்லைக்குச் சென்று கொடிக்கவியென்னும் அழகிய சிறுநூலிலுள்ள முதற்பாட்டைப் பாடியவுடன் கொடி தானாக ஏறிற்று.

சுவாமிகள் சிவப்பிரகாசமென்னும் சிவஞானபோதச் சார்புநூலொன்றும், உண்மைநெறி விளக்கம், நெஞ்சவிதேசத்து, வினாவேண்பா, திருவருட்பயன், சங்கற்ப நிராகரணம், போற்றிப்பொருடை என்னும் பிற ஏழு சித்தாந்தநூல்களும் இயற்றியருளினார்கள். கோயிற்புராணம், சேக்கிழார்புராணம், திருத்தொண்டர் புராணசாரம், திருப்பதிகக்கோவை முதலியனவும் இவரால் இயற்றப்பட்டன என்ப. வடமொழியில் பேளட்கரம் என்னும் உபாகமத்திற்கு இவர் இயற்றிய விரிவுரை ஒன்றுண்டு. மாணவர்க்கு ஞானநூல் கற்பித்தலும்

பதினூல் இயற்றுதலும் தக்கவருக்கு முத்திப்பேறு உதவுதலும் ஆகிய பேரூபகாரங்களைச் செய்தலையே தமது கடமையாகக் கொண்டிருந்து பின் சமாதரி நிலையில் நின்று சித்திரையத்த நாளில் சிவபெருமானோடு இரண்டறக் கலந்தனர்.

“சத்திய ஞான நந்த தத்துவ வதுப வத்தாற்
பத்திசெய் யடியார் போற்றப் பரனடிக் கமல மெய்தி
நித்திய சுபாவ முத்த நிராகா ரபூர்த்தி யான
சத்தவத் துவிதா நந்த சொரூபமே யாகி நின்றார்.”
(உமாபதி சிவாசாரியர் புராணம்)

மெய்கண்ட சாத்திரம்

“உந்தி களிறு வுயர்போதஞ் சித்தியார்
பிந்திருபா வுண்மை பிரகாசம்—வந்தவருட்
பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு
வுண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று.”

ஸ்ரீமெய்கண்ட தேவநாயனார் சிவஞான போதம் இயற்றுவதற்கு முன்னேயே திருவுந்தியார் திருக்களிறுப்படியார் என்கிற இரண்டு சைவசித்தாந்த நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. திருவுந்தியாரென்பது திருவியலூர் - உய்யவந்த தேவநாயனரால் அருளிச் செய்யப்பட்டது. இது வீடு அடைவதற்குரிய நெறியையும் அடைந்தோர் தன்மையையும் ஆசிரியரது சுவானுபவத்தையும் சடு கவித்தாழிசையால் விளக்குகின்ற அருமையாகிய சிறப்பு நூல். திருக்களிறுப்படியாரென்பது திருவுந்தியாரியற்றிய ஆசிரியரது மாணக்கரின் மாணக்கராகிய திருக்கடலூர் - உய்யவந்த தேவநாயனரால் அருளிச் செய்யப்பட்டது. இது திருவுந்தியாரின் கருத்தை

இனிது தெள்ளிதின் விளக்கும் சிறப்புநூல். இது நூறு வெண்பாக்களையுடையது. இது பொன்னம்பலத்தி லுள்ள திருக்களிற்றுப்படியிலே வைக்கப்பட்டபொழுது அப்படியிலேயுள்ள களிற்றின் கையானது நிமிர்ந்து அதனை வாங்கி நடேசப்பெருமான் திருவடியில் கொடுத்தமையால் திருக்களிற்றுப்படியார் என்று அதற்குக் காரணப் பெயர் ஏற்பட்டது. இந்நூலின்கண்ணே அறுபத்துமூன்று நாயன் மார் அற்புத நிகழ்ச்சிக்குக் காரணமான வல்லினை, மெல் வினையைப்பற்றிய விவரமும் திருவள்ளுவ நாயனாரது குறள் கள் சிலவற்றை மேற்கோளாகக்கொண்டு அவற்றின் பொ ருளை விளக்கிய பகுதியும் பிற அரிய சித்தாந்த முடிபுகளும் சிறப்பாக உற்றுநோக்கத்தக்கன. அவையாவன:—

* சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகி நென்றமையாற்
சார்புணர்த றுனே தியானமுமாஞ்—சார்பு
கெடவொழுகி னல்ல சமாதியுமாங் கேதப்
படவருவ தில்லைவினைப் பற்று. (செ. ௩௪)

† வேண்ணங்கால் வேண்மே பிறவாமை யென்றமையால்
வேண்டினஃ தொன்றுமே வேண்டுவது—வேண்டினது
வேண்டாமை வேண்டவரு மென்றமையால் வேண்டுக
வேண்டாமை வேண்டுமவன் பால் (செ. ௪௮)

அன்பின் சிறப்பைப்பற்றிக் கூறும் செய்யுள் வரு
மாறு:—

* குறள்—மெய்யுணர்தல். க.

† ,, அவாவறுத்தல். உ.

‘அன்பேயென் னன்பேயென் றன்பா லமுதரற்றி
யன்பேயன் பாக வறிவழியு—மன்பன்றித்
தீர்த்தந் தியானஞ் சிவார்ச்சனைகள் செய்வதெல்லாஞ்
சாற்றும் பழமன்றே தான்.’ (செ - ௫௫)

இவ்விரு நூலும் வடநூன் முறையைப் பின்பற்றாது தமிழ் முறைக்கேற்ப எழுதப்பட்டுள்ளன. முப்பொருளின் உண்மையையும் இலக்கணத்தையும் கூறும் பொதுப்பகுதி இவைகளுள் குறிப்பாக அறியக் கிடப்பதே யன்றித் தெளிவாகக் கூறப்படவில்லை.

ஸ்ரீ மெய்கண்டாரது சிவஞான போதம் முப்பொருளின் உண்மையையும் இலக்கணத்தையுங் கூறும் பொதுப்பகுதியும், வீட்டிற்குரிய ஞான நெறியினையும் அந்நெறி நின்றார் பெறும் பயனையும் கூறுஞ் சிறப்புப் பகுதியையுமுடைய முழுமுதல் நூலாகும். தமிழ் மொழிக்குப் பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துக்கள் போல இந்நூல் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களையுடையது. ஒவ்வொரு சூத்திரத்திற்கும் கருத்துரை கூறப்பட்டிருப்பதுடன் அச்சூத்திரத்தின் பகுதிகளைக் காரண வுதாரணங்களோடு கூடிய அதிகரணங்களாக அமைத்து நூல் செய்யப்பட்டுள்ளது. உதாரணங்களாகக் கூறப்பட்ட செய்யுட்கள் எண்பத்தொரு வெண்பாக்கள். அவையடக்கம் ஒரு வெண்பாவாலும் காப்பு ஒரு வஞ்சித்துறையாலும் கூறப்பட்டுள்ளன. முதன்முன்று சூத்திரமும் பிரமாணவியல்; அடுத்த மூன்று சூத்திரமும் இலக்கண வியல்; அடுத்த மூன்று சூத்திரமும் சாதனவியல்; இறுதி மூன்றும் பயனியல் எனப்படும். முதற் சூத்திரத்துள் கடவுள் உண்

மையும் அவர் எல்லாவற்றையும் ஒடுக்கி மீளத் தோற்றுவிக்கும் முதற்பெருமானாகிய சிவபெருமானென்பதும், இரண்டாவது சூத்திரத்துள் கடவுள் உயிர்களுடன் அத்துவிதமாக நின்று அவைகட்கு வினைப்பயனை ஊட்டுமுறைமையும் உயிர்கட்கு மலபந்தத்தால் பிறப்பிறப்பு நிகழு முறையும், மூன்றாஞ் சூத்திரத்தினால் உயிர் உண்மைக்குக் காரணமும் விளக்கப்பட்டன. உலகந்தோன்றி ஒடுங்குவதற்குக் காரணமாகிய இருவகை மாயை உண்மையும் ஆணவமல உண்மையும் முதற் சூத்திரத்துள்ளும் இருவினையுண்மையை இரண்டாஞ் சூத்திரத்துள்ளும் கூறப்பட்டன.

இனி, நான்காஞ் சூத்திரத்தே உயிரினது இலக்கணம் இயம்பப் பெற்றது. அது மலமறைப்பால் அறிவு விளங்கப் பெறுதொழுது கேவல அவத்தையில் நிற்பதாயும், தத்துவங்களோடு கூடியவழி சகலாவத்தையில் நிற்பதாயும், மலமற்றவிடத்து சுத்தாவத்தை யுடையதாயும் கூறப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொன்றும் கனவு, நனவு, துயில், துரியம், துரியாதீதம் என்று ஐந்து நிலைகளை யுடையது. ஐந்தாஞ் சூத்திரத்துள் தத்துவங்களெல்லாம் இவ்வைந்தவத்தைக்குள்ளாகும் உயிர்க்குத் தொழில் செய்வதற்கண் கருவியாகி நிற்குந் தன்மை கூறுமுகத்தான் பாசவியல்பு கூறப்பட்டது. இச்சூத்திரத்தே உயிர்க்குயிராய் நிற்பவன் கடவுளென்பதையுணர்த்தி அடுத்த சூத்திரத்தே அக்கடவுளின் இலக்கணம் கூறப்பட்டது. ஆறாஞ்சூத்திரத்தே தோன்றியின்றியு முலகம் சுட்டி யறியப்படுவதாகவின் அது அசத்து என்றும் அங்ஙனஞ் சுட்டி யறியப்படாது சுட்டிற்றந்து உணரப்படும் பரம்பொருள் சத்து என்றும் ஆசிரியர் மிக

நயம்பெற விளக்கியுள்ளார். முதல் ஆறு சூத்திரமும் முப் பொருள்களது பொதுவியல்பு உணர்த்துதலால் பொது வெனப்படும். பின் ஆறு சூத்திரமும் அவற்றின் சிறப்புக் கூறுதலால் உண்மை யெனப்படும்.

ஏழாஞ்சூத்திரத்துள் அசத்தாகிய உலகத்தையும் சத் தாகிய பரம்பொருளையும் அறியவல்லதாய் அசத்தைவிட் டிச் சத்தைப் பற்றக்கூடியது உயிர் என்று உணர்த்து முகத் தான் சாதனத்திற்குரிய அதிகாரியின் தன்மையை ஆசிரியர் குறித்தனர்.

உயிர் ஐம்புலன் வழிச்செல்லுதலால் தன்னையும் தலை வனையும் அறியாது நிற்பதாகலின் அவ்வைம்பொறி வழி யிற் பற்றுவிட்டுத் தவநிலையில் நின்றால் பரம்பொருள் குரு வாய் வந்து நல்லறிவு அளிக்க அது அவன் கழல் எய்தும் என்று விளக்குமுகத்தான் இருவகைப் பற்றும் அறுதற் கேதுவாகிய தவம் ஞானத்திற்குச் சாதனமாமென்பதும் அதனால் பெறுஞ் சிவஞானம் வீட்டிற்குச் சிறந்த சாதனமா மென்பதும் அத்தகைய ஞானம் சிவபெருமானே ஆசிரிய னாய் வந்து அருளற் பாலதென்பதும் எட்டாஞ் சூத்திரத் துள் வலியுறுத்தப்பட்டது.

சிவ வடிவத்தைக்கண்ட மாத்திரையே தன்னைக் காண் கின்ற ஆன்மா அம்முதல்வனை அவனளித்த ஞானக்கண் கொண்டு காணுமிடத்து ஆன்மசுத்தி எய்தும். அவ்வான்ம சுத்தி நிலைபெறுதற்பொருட்டு விதிப்படி திருவைந் தெழுத் தைக் கணித்தல் வேண்டுமென்பது ஒன்பதாஞ் சூத்திரத் துக் கூறப்பட்டது. இனி, பத்தாவது சூத்திரத்தே மல நீக்கமும், பதினொன்றாவதில் சிவப்பேறும் கூறப்பட்டன.

மலரீக்கத்திற்கு முற்படுவது 'ஏகனாகி இறைபணி நிற்பல்' ஆதலின் அது பத்தாஞ் சூத்திரத்துள் விதந்தோதப்பட்டு உணர்வில் நோர் வருஞ் சிவபோகமானது ஐம்பொறி யளவினும் வருதலால் ஐம்பொறிக்கு அது புலனாகப்பெறும். அன்பர் கூட்டுறவும் அவரது திருவேடத்தையும் திருக்கோயிலையும் முதல்வன் எனக்காணும் வழிபாடும் சிவப்பேற்றினை நிலை நிறுத்து வான் நிகழுமென்பது பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்திற் கூறப் பட்டது. எட்டாஞ் சூத்திரத்தினாலே கேட்டலும், ஒன்ப தாஞ் சூத்திரத்தினாலே சிந்தித்தலும், பத்தாஞ் சூத்திரத் தினாலே தெளிதலும், பதினென்றாஞ் சூத்திரத்தினாலே நிட்டை கூடுதலுந் தெரிக்கப்பட்டன.

இனி, சிவஞான சித்தியார் என்னும் நூலானது சிவ ஞான போதத்தின் வழி நூலாய் புறச்சமயங்களின் நிலை இளைத்தென அளவிடும் பரபக்கமும் சித்தாந்த சமயத்தின் மெய்ப்பொருள் தெரிக்கும் சுபக்கமும் ஆகிய இரண்டு பெரும்பகுதியை யுடையது. சிவஞான போதத்துள் அவை யடக்கங்கூறிய ஒரு திருப்பாட்டினையே பரபக்கம் அடிப் படையாகக் கொண்டுள்ளது. சுபக்கம், சிவஞானபோதப் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களின் பொருளைப் பன்னிரண்டு அதி காரங்களில் விரித்துவிளக்கும் நூலாகும். பரபக்கத்துள் புறப்புறச் சமயங்களையும் புறச்சமயங்களையுமே ஆசிரியர் ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொண்டார். அவைகள் யாவும் சிவா கம்பிரமாணத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமையால் புறச்சமயங்க ளெனப்பட்டன. வைதிகச்சார்பில்லாத சமயங்களை புறப்புற மெனவும் வைதிகச்சார்புடைய சமயங்களைப் புறமெனவும்

வகுத்துக்கூறினார். புறப்புறச் சமயிகளுள் நாற்பூதங்களை மாத்திரம் உள்பொருளுனைக் கொள்ளும் உலோகாயதரும் ; செளத்திராந்திகர், யோகாசாரர், மாத்தியமிகர், வைபாடிகர் ஆகிய நால்வகைப் பெளத்தரும்; நிகண்டவாதி, ஆசீவகன் என்ற இருவகைச் சமணரும் அடங்குவர். புறச்சமயத்துள் பாட்டாசாரியன் மதம், பிரபாகரன் மதம் என்ற இருவகை மீமாஞ்சக மதமும்; சத்தப் பிரமவாதம், கிரீடப் பிரமவாதம், பாற்கரியவாதம், மாயாவாதம் ஆகிய நால்வகை ஏகான்மவாதமும்; சாங்கிய மதமும், பாஞ்சராத்திர மதமும் அடங்கும். தருக்க மதம், நியாயமதம், யோகமதம் என்றமூன்றும் புறச்சமயத்துள் ஆசிரியர் சிவஞான சுவாமிகளாலே வைத்து ஓதப்படினும் அவை ஒரு முதல்வனையுடைமையால் சிறப்பாக எடுத்துக் கண்டிக்கப்படவில்லை. சிவஞான போதப்பொருளை சுபக்கத்தில் விரித்தோதப்படுத்தின் அதுபற்றிய விபரம் இவண்கூறுது விடுக்கின்றும். ஸ்ரீதாயுமான சுவாமிகள் “பாதி விருத்தத்தால் இப்பார்விருத்த மாகஉண்மை, சாதித்தார் பொன்னடியைச் சாரும்நாள் எந்நாளோ?” என்று இந்நூலாசிரியரை வணங்கினமையால் இந்நூற் பெருமை அளவிடப்படாதது.

‘ பாரிலுள்ள நுலெல்லாம் பார்த்தறியச் சித்தியிலே
ஒர்விருத்தப் பாதி போதும் ’

என்றதுங் காண்க.

சிவஞானசித்தியார் எட்டாஞ் சூத்திரத்தில் முப்பதாவது பாட்டில் முதலிரண்டடிகளிற் கூறிய வுண்மையே இங்கு சுட்டப்பட்டது.

“அறியாமை யறிவகற்றி யறிவி னுள்ளே
யறிவுதனை யருளினு னறியாதே யறிந்து
குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்க ளோடுங்
கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாயிற்.....”

இப்பகுதியுள் உலகச்சார்பு தொலைதற் கேதுவாகிய பாச நீக்கமும் திருவருளினுலே மெய்ப்பொருளைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளியு நிலையும் விளக்கப்பட்டன. சுபக்கத்துள்ளடங்கிய திருவிருத்தங்கள் ௩௨௮, பரபக்கத் துள்ளவை ௩௩௧.

இருபா விருபஃது என்னும் நூல் வெண்பா, ஆசிரியப்பா என்னு மிருவகைப் பாக்களால் யாக்கப்பட்டு ஒவ்வொன்றிலும் பத்துப் பாக்கள் கொண்ட ஓர் அழகிய நூல். இது மெய்கண்ட தேவரைத் துதிக்கு முகத்தால் சித்தாந்தவுண்மைகளையும் அருணந்தி சிவாசாரியரது சிவாநுபவத்தையும் தெளிவு படுத்துவதாகும்.

உண்மை விளக்கமென்பது மெய்கண்ட தேவரது மற்றொரு மாணவராகிய மனவாசகங் கடந்தார் என்பவராலியற்றப்பெற்றது. அது ஐம்பத்துமூன்று வெண்பாக்களை யுடையது. அது முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் ஆணவம், இருவினை என்பவற்றினியல்பையும் ஆன்மாவி னியல்பையும், கடவுளி னியல்பையும், ஐந்தெழுத்தின் உண்மையையும் தமது ஆசிரியரிடத்துத் தமக்கு விளக்கும்படி வினவ ஆசிரியர் விடையளித்ததுபோ லியற்றப்பெற்ற நூலாகும்.

சைவசித்தாந்த நூல் பதினான்கனுள், எட்டு உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளால் இயற்றப்பெற்றன. அவ்வெட்டி

னுள்ளும் சிவப்பிரகாசமானது சிவஞான போதத்திற் குச்சார்பு நூலாகவுள்ளது. அதன் பாயிரத்துள் தனக்கு முன்னுள்ள திருக்கைலாய பரம்பரை ஆசிரியர்கள் இன்ன ரென்பதும், சைவநூல்களி னியல்பும், தீக்கைவகைகளும் சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் ஒதப்பெற்றுள்ளன. அதன் அவையடக்கத்தே நூல்களை ஆராய்ந்து உண்மை தெரியு முறையை ஆசிரியர் நன்கு விளக்கியுள்ளார். பழமைபற்றி யொன்றை நன்றென்றும் அஃதின்மைபற்றியே மற்றொன் றைத் தீதென்றும் கொள்ளுதல் தவறென்று குறித்தமை உற்று நோக்கத்தக்கது.

“தொன்மைய வாமெனும் எவையும் நன்றாகா
இன்றுதோன்றிய நூலெனு மெவையுந் தீதாகா.”

இந்நூலானது பொதுவென்றுஞ் சிறப்பென்றும் இரு பகுதியுடையதாய் நூறு விருத்தங்களாலாயது. சிவஞான போதத்திற்குச் சார்பு நூலாதலின் இந்நூலினைப் பன்னி ரண்டு சூத்திரப் பகுதிகளாகவும் பிரித்துக் கூறுவது மரபு. பாயிரம் பன்னிரண்டு பாக்களாலாயது. பாயிரத்திற்குப்பின் வந்த முதற் சூத்திரமாகிய ஆறு பாட்டினுள் பதியிலக்கணங் கூறப்பட்டது. அதற்கடுத்த முப்பத்திரண்டுபாக்கள் இரண் டாஞ் சூத்திரமாக அமைகின்றன. அதனுள் பசு விலக்கண மும், பாச விலக்கணமும் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. பசு வின் பொது விலக்கணம் ஒருபாட்டாலும், எஞ்சிய பாட்டுக் களிஞ்வே பாச விலக்கணமும் கூறப்பட்டது. ஆக முதல் ஐம்பது பாட்டும் பொது வியலாகும். பின் ஒரு பாட்டால் உண்மை அதிகாரத்திற் கூறப்படுவன்றைத் தொகுத்துச் சுட்டியுள்ளார். பின் எட்டுப்பாட்டுக்களும் முன்னுஞ் சூத்

திரமெனப்படும். அதனுள் உயிரின் ஐந்தவத்தை இலக்கணம் தெளிவாக நாட்டப்பட்டுள்ளன. அடுத்த மூன்று பாட்டுக் களும் நான்காஞ் சூத்திரமாகும். அதனுள் கேவல, சகல, சுத்தமென்னு மூன்று அவத்தைகளின்றன்மை நன்கு விளக்கப்பட்டது. அடுத்த ஐந்து பாட்டுக்களும் ஐந்தாஞ் சூத்திரமாகும். அதில் இறைவன் உயிர்களை அறிவிக்குமாறும் உயிர் வினைப்பயனை நுகருமுறையுங் காட்டப்பட்டன. பின்னுள்ள ஆறாஞ்சூத்திரமாகிய ஒருபாட்டு ஒரு சூத்திரமாகும். அதன் கண் பரமசிவன் குருவாய் வந்து ஞானம் நல்கு முறை கூறப்பட்டது. ஏழாஞ்சூத்திரமாகிய அடுத்த இரண்டுபாட்டினுள் ஞானம் பெறுவதற்குரிய ஆன்ம நிலை கூறப்பட்டுள்ளது. பின் ஐந்து பாட்டுக்களுள் ஞானத்தின் பயனை ஆன்ம தரிசனம் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பகுதி எட்டாஞ் சூத்திரமெனப்படும். ஒன்பதாஞ் சூத்திரமாகிய அடுத்த நான்கு பாட்டினுள் ஆன்மசுத்தி கூறப்பட்டது. பத்தாம் சூத்திரமென்னும் பகுதியுள் ஆன்ம லாபமாகிய பாசநீக்கமும் வாசனாமலம் நீங்குதற்குரிய ஐந்தெழுத்து அருள் நிலையுங் கூறப்பட்டன. பதினொன்றாம் சூத்திரமாகிய அடுத்த ஐந்து பாட்டினுள்ளும், பன்னிரண்டாம் சூத்திரமாகிய அடுத்த ஒரு பாட்டினுள்ளும் அணைந்தோர் தன்மை கூறப்பட்டது. நூலின் இறுதிச்செய்யுளிரண்டினும் நூற்கருத்தும் அதனை அறிவுறுத்து முறைமையுங் கூறப்பட்டன. நூலின் மங்கல வாழ்த்து உட்பட பாட்டின் ரொகை நூற்றொன்று.

திருவருட் பயனென்னும் அழகிய சிறு நூலானது திருவள்ளுவர் நூல்போலக் குறள் வெண்பாக்களாலாகியது. இது பத்து அதிகாரங்களுடையது. ஒவ்வொரு அதிகாரத்

திற்கும் பப்பத்துக் குறள்களுள்ளன. இறைவனது இயல்பு கூறும் முதலதிகாரம் பதிமுதுநிலை யென்னும் பெயருடைத்து. ஏனை அதிகாரங்களின் பெயர்களும் இவ்வாறே அவை கூறும் பொருளினியல்பை விளக்குந் தன்மையன. அவை உயிரவை நிலை, இருண்மல நிலை, அருளுரு நிலை, அறியுநெறி, உயிர் விளக்கம், இன்புறுநிலை, ஐந்தெழுத்தருணிலை, அணைந்தோர் தன்மை என்பன.

வினா வெண்பாவென்பது பதின்மூன்று பாக்களினாலாயது. அது ஆசிரியர் தமது குருவாகிய மறைஞான சம்பந்தரிடம் சாத்திர வுண்மைகளை வினவுமுறையால் கூறப்பட்டுள்ளது.

போற்றிப் பஃரெடை யென்பது உயிர் தொழிற்படு முறைமை யுணர்த்தும் வாயிலாகத்தமக்குச் சிவஞானம் நல்கிச் சிவாநுபவ மீந்த குருமூர்த்தியைப் பஃரெடை வெண்பாவினால் வாழ்த்திய நூலாகும்.

கோடிக்கலி சிவமந்திரங்களி னியல்பு உணர்த்துவ தாய்த் தில்லையிலே கொடியேறும் பொருட்டுப் பாடிய சிறு நூலாகும்.

நெஞ்சு வினோது என்பது ஆசிரியர் தமது திருவுள்ளத்தை மறைஞான சம்பந்தர் பால் மாலைவாங்கும்படித் தூது விடுமுகத்தான் பன்னூற்பொருள் முடிபையும் இனிது விளக்கும் கலிவெண்பாவினால் இயற்றப்பெற்றுள்ளது.

உண்மைநெறி விளக்கமென்பது தத்துவரூபம், தத்துவக் காட்சி, தத்துவ சுத்தி, ஆன்ம வடிவம், ஆன்ம தரிசு

னம், ஆன்ம சுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் என்னும் பத்துக் காரியங்களை இனிது விளக்கு நூலாகும்.

சங்கற்ப நிராகரணம் என்பது அகச்சமயங்கள் பலவற்றினது கொள்கைகளைக் கூறி அவற்றைச் சித்தாந்தப்பார்வையால் மறுக்கும் நூலாகும். சிவஞானசித்தியார் பரபக்கமும் இந்நூலும் சித்தாந்த சைவத்தின் வேறாய சமயக்கொள்கை வேறு பாடுகளைத் தெரிதற்கு மிகவும் பயன்படுகின்ற நூல்களாகும். இந்நூற்குக் காரணம்:—

சாலிவாகன ஆண்டு க௨௩௫-ல் சிதம்பரத்தில் நடந்த ஆனித்திங்கள் ஆறாவது திருவிழாவில் வெவ்வேறு அகச்சமயங்களின் வழிநின்றொழுகும் ஆசிரியர்கள் எட்டுப்பேர்தோர் மண்டபத்திலொரு புறமிருப்பவும், மாயாவாதி யொருவன் ஒருபுறமிருப்பவும், ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவர் அடியாரொருவர் மற்றொரு பக்கமிருப்பவும், உண்மை உசாவுவான் ஒருவன் தம்பிரானார் திருவருள் எத்தன்மைத் தென்று மாயாவாதியைக் கேட்க அவன் சொன்னதை எட்டு ஆசிரியருள் ஒருவர் மறுக்கப் பின் அவருள்ளேயே ஒருவரை யொருவர் மறுத்துப் பேசித் தத்தங் கொள்கையை உசாவினானுக்கு உரைத்தனர். அன்றோர் கூறிய கொள்கைகளை அவரவர் சங்கற்பங்களாக வைத்து அவற்றை உசாவினோனைத் தமது சிவப்பிரகாசங் கற்று உண்மை யுணரலாமென்று உமாபதி சிவம் அவனுக்கு அறிவுறுத்தியதே இந்நூலில் அடங்கிய பொருளாகும். இந்நூலில் மறுக்கப்பட்ட சமயங்கள் மாயா வாதம், ஐக்கிய வாதம், பாடாண வாதம், பேதவாதம், சிவசம

வாதம், சங்கிராந்த வாதம், ஈசுர அனிகார வாதம், நிமித்த காரண பரிணாம வாதம், சைவ வாதம் என்பன. சைவ வாதமென்பது சுத்தசைவம் என்னும் ஓர் அகச்சமயமாகும், சைவசித்தாந்த சமயமல்ல. அது ஆன்மா சகலாவத்தையிலே அறிவா யறியுமென்றும் அந்த அறிவையே சரியை கிரியை யோக முற்றியவிடத்துக்கடவுள் உதவுகிறொன்றும் கூறுவது. கேவலத்தில் ஆன்மா அறிவில்லாமலிருக்குமென்ற கொள்கை யுடையது. இச்சங்கற்ப நிராகரணம் செந்தமிழ் நயமிக்க இருபது அகவற் பாக்களால் அமைந்துள்ளது.

சிவஞானபோதம் முதனூலுடையதா ?

மெய்கண்ட சாத்திரமெனப்படும் சைவசித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கும் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களல்லவென்பதும் அவைகளை இயற்றிய ஆசிரியன்மாரின் அனுபூதி ஞானத்தின் பயனாக அமைந்துள்ளன வென்பதும் அவைகளைக் கற்பார் யாவார்க்கும் தெள்ளிதற் புலனாம். அவற்றுள் ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவநாயனார் அருளிச்செய்த சிவஞான போதத்தை வடமொழியிலுள்ள இரௌர வாகமத்திலே பாவ விமோசனப் படலத்திலுள்ள பன்னிரண்டு சூத்திரங்களின் மொழிபெயர்ப்பு என்று இக்காலத்திலே பலர் கருதுகின்றார்கள். அது உண்மைதானா வென்ற ஆராய்ச்சி சைவநூல்களின் வரலாற்றினை அறியவிரும்பும் மாணவர்களது ஒரு தலையாய கடமையாகும். இவ்வாராய்ச்சி ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள், திருவாளர் பொன்னம்பலம் பிள்ளை முதலிய பெரியோர்களால் முன்னே செய்யப்பட்டுள்ளது. இயைபுபற்றி ஈண்டும் அதுபற்றிய ஆராய்ச்சி நிகழற்பாலது.

ஒரு நூலின் பொருளை ஆராய்வது வேறு; அது வந்த வரலாற்றினை ஆராய்வது வேறு. வரலாற்றினை ஆராய முயற்சியானது இக்காலத்திலே சிறப்பாக நிகழ்வதுபோல முற்காலத்திலே நிகழ்ந்ததில்லை. முற்காலத்திலே பொருளாராய்ச்சியைச் சிறப்பாகவும் ஏனையவற்றை அத்துணை அவசியமில்வாகவும் கருதப்பட்டதென்பது நமது நாட்டிற்கும் இலக்கியத்திற்கும் சரித்திரநூல் முன்னில்லாமைபற்றி

நன்கு ஊக்கப்படும். இதனைச் சிவஞானபோத நூலா ராய்ச்சி செய்வார் மனதில் நன்கு பதித்துக் கொள்ளவேண் டும். நூலின் பொருளினை ஆழமாக ஆராயும் வழக்கம் இற் றைக் காலத்தில் அவ்வளவு செம்மையாக நிலவாவிடினும் சரித்திரவாராய்ச்சி இற்றைக்காலத்திற்குள் சிறந்து விளங்கு கின்றதென்பது திண்ணம். அதற்குக் காரணம் சரித்திர வாராய்ச்சியில் வல்ல மேலைநாட்டுக் கலைஞர் தொடர்பு இப் போது அமைந்திருப்பதுபோல முன்னாளில் அமையா மையே. சரித்திர வாராய்ச்சியினும் நூற்பொரு ளாராய்ச் சியே சிறப்புடையது என்பார் பின்னையதில் வல்லமை யுடையவர் முன்னையதினும் வன்மை யுடையாரே என்று அறுதி யிட்டுக் கூறுதல் தக்க வழக்கன்று. ஒன்றில் வல்லார் மற்றொன்றிலும் வல்லார் என்று கோடற்குத்தக்க காரணங்கள் வேண்டும். சித்திரமெழுத வல்லவன் அவ்வன்மை காரணமாக இசையிலும் வல்லவனாயிருத்தல் வேண்டுமென்று கூறமுடியாது. அதுபோலப்பொருளாராய்ச்சியில் வல்லவன் சரித்திர வாராய்ச்சியிலும் வல்லவனாயிருத்தல் முடியாது. சித்திர வேலைக்காரன் இசைகற்றுத் தேரின் இசையிலும் ஒவியத்திற்போல வல்லவனாதல் கூடும். இசைகல்லாத காலத் தும் சித்திரம் எழுதத் தெரிந்த காரணமொன்று பற்றியே அவனை இசையிலும் வல்லனென்று கோடல் சிறிதும் பொருந்துவதன்றும். அவ்வாறே முற்காலத்தில் பொரு ளாராய்ச்சியில் மிக்க வன்மை யுடையவர்கள் சரித்திர வாராய்ச்சியில் பழகியிருந்தால் அதிலும் இக்காலத்தவர் களைப்பார்க்கிலும் மிக்க திறமை காட்டியிருத்தல் கூடுமென் பது கூறலாமே யொழிய சரித்திர வாராய்ச்சி செய்யாத

காலத்திலும் அவர்கள் அதில் வல்லவர் என்று கூறுவது அறிவிற்குப் பொருந்துவதன்றும். சரித்திர வாராய்ச்சியினாலே பயனில்லையென்று கொள்ளினுங் கொள்ளுக. அவ்வாராய்ச்சி செய்யப் புகுந்த விடத்து அதனோடு பொருத்த மில்லாதவற்றை எடுத்து இயம்பி அதனை ஒதுக்குதல் அராய்ச்சி முறையன்றும்.

சரித்திர வாராய்ச்சி முறைக்கேற்பச் சிவஞானபோத வரலாற்றினை முற்காலத்திலே ஒருவரும் ஆராய்ச்சி செய்ததாகத் தெரியவில்லை. அங்ஙனஞ் செய்யாமையால் முன்னிருந்தோர்களுக்கு இழுக்கு ஒன்றுமில்லை. இப்போது அதனைச் செய்யுங்கால் அதற்குப் பொருத்த மில்லாதபடி முன்னோர் கூறியதை நாம் கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியதில்லை.

“தொன்மைய வாமெனு மெவையும் நன்றாகா
இன்றுதோன்றிய நூலெனு மெவையுந் தீதாகா.”

“எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு”

என்ற திருவாக்குக்களை யுற்று நோக்குக. பெரு முனிவர் களுங்கூட ஆராயாதபோது தவறுதலியல்பே. அவர்களும் ஆராய்ச்சிக்கு ஏது அமைந்த விடத்தேதான் அதனைச் செய்வார்கள். ஐயம் நிகழ்ந்த இடத்தேதான் முனிவரும் யோகக் காட்சியால் உண்மை யுணரத் தொடங்குவதாகப் புராணங்களிற் கேட்கப்படுகின்றது. ஐயம் நிகழாதவரை அவர்கள் பார்வையும் ஏனையோரது போலவே யிருந்ததென்று

கருதுதற் கிடமுண்டு. இதுகாறுங் கூறியவை இந்நூலின் சரித்திர வாராய்ச்சிக்குத் தோற்றுவாயாகும்.

தமிழிலே மொழி பெயர்ப்பு நூல் செய்யப் புகுந்தார் யாவருந் தமது மேற்கோளை விளக்குவது மரபு. அது திரு விளையாடற் புராண முதலிய பல நூல்களிலுங் காணப்படும். ஒரு நூலின் ஆசிரியராதல், பாயிர முரைத்தோ ராதல், நூலாசிரியர் காலத்தே நூலினைப் பற்றி எழுதினோராதல் அது மொழிபெயர்ப்பென்று கூறாதவிடத்து அந்நூல் மொழி பெயர்ப்பல்ல வென்பது நன்கு ஊகிக்கப்படும். பிற மொழி நின்று தமது மொழியிற் பெயர்த்ததை மறைத்துக் கூறும் வழக்கம் தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள்பால் யாண்டுங் காணப்படுவதில்லை. வடமொழி நூலோர்க்கு அங்ஙனஞ் செய்தல் இயல்பென்பது பெரிய புராணச் சரித்திரத்தால் இனிது விளங்கும். ஆசிரியர் சேக்கிழார் தமது நூலிற்கு முதலுந் திருத்தோண்டத்தோகையும் நம்பியாண்டார் நம்பி திருவந்தாதியுமென்று கூறியிருப்பவும் அதனை வட மொழியில் மொழிபெயர்த்தோர் தமது மூலத்தைக் கூறாமையாலும் தங்களுடைய மொழி பெயர்ப்பு நூலே தமிழ்நூற்கு மூல மென்று அபிமானம் பற்றி வாய்ப்பறை யறைந்தமையாலும் அதனைக் கேட்டு மயங்கிய தமிழர் சிலர் பெரிய புராணத்தையே மொழிபெயர்ப்பு நூலென்று கூசாது சொல்லத் தொடங்குகிறார்கள். இது நிக.

சிவஞான போத மியற்றிய ஆசிரியர் மெய்கண்டார் தமது நூலிற்கு மூலம் இரேளர வாகமம் பாவ விமோசனப் படலமென்று கூறவில்லை. முதற் சூத்திரத்தே “என்மனார் புலவர்” என்று கூறினாரே யன்றி, “என்றார் சிவபெரு

மான், “என்றார் இரௌரவம்” என்று விதந்தோதின ரில்லை. மங்கல வாழ்த்தும் அவையடக்கமுங் கூறிய ஆசிரி யர் தமது நூற்கு மூலமிருந்திருப்பின் அதனைக் கூறாது விடக் காரணமில்லை. கூறவேண்டியது அவசியமில்லை யென்று சொல்லுவதும் பொருத்தமாகாது. என்னை? சிவ பெருமானது திருவாக்கின் மொழிபெயர்ப் பென்றாதல் இரௌரவ சிவாகமத்தின் ஒரு பகுதியின் மொழிபெயர்ப் பென்றாதல் ஆசிரியர் காட்டியிருந்தால் அது கற்போருக்கு மிக்க ஊக்கத்தைக் கொடுக்க வல்லதாகும். ஆன்றோர் வழக்கின்படி நான் மரபும் உரைத்தவா றாகும். ஆசிரியர் நூற்கு மூலம் கூறாமையாலே மூலமில்லை யென்றலே பொரு த்த முடைத்து.

இன்னும் தமிழ்ச் சிவஞான போத முதற் சூத்திரத் தையும் வடமொழிச் சிவஞான போத முதற் சூத்திரத்தையு ம் ஒத்துப் பார்ப்பின் தமிழ்ச் சூத்திரத்தின் பொருளைச் செவ்விதற் றெரிக்கும் ஆற்றல் வட மொழிச் சூத்திரத்திற் கில்லை யென்பது புலனாகும். தமிழ்ச் சூத்திரத்தில் ‘அவனவ ளது’ என்று கூறியிருப்ப வடமொழிச் சூத்திரம் “பெண்ண ணலியின் ஆதித் தன்மையால்” என்று தொடங்குகின் றது. ‘அவனவளது வெனும் அவை’யென்று பிரபஞ்சத்தை முக் கூற்றினுளடக்கிக் கூறியிருக்குஞ் சிறப்பு வடமொழிச் சூத்திரப் பகுதிக்கில்லை. பின்னையது முன்னையதற்கு மூலமா மெனின் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் சிவபெருமானது வாக் கென்று சொல்லப்படும் வடநூற் சூத்திரத்திற் கியையத் தமிழ்ச் சூத்திரஞ் செய்திருப்பார். அவ்வாறு செய்யாமையால் வடமொழிச் சூத்திரத்தின் வழிவந்தது தமிழ்ச் சூத்திர

மல்லவென்று ஊகிக்கப்படும். தமிழ்ச் சூத்திரத்திலுள்ள ‘மலத்துளதாம்’ என்கின்ற சொற்றொடருக்குநேரான சொற்றொடர் வடநூற் சூத்திரத்தில் காணப்படவில்லை. உலகம் ஒடுங்கு மென்பதற்கும் உயிர்களுக்கு ஆணவ மலபரிபாகத்தின்பொருட்டு மீளவும் அது தோன்று மென்பதற்கும் ‘மலத்துளதாம்’ என்ற ஒரு சொற்றொடர் அமைத்த திறமை ஆசிரியர் மெய்கண்டார்க்கே யுரியது. இவ்வகையான நயம் அமையாத வடமொழிச் சூத்திரத்தை மூலமென்றும் சிவ வாக்கென்றுங் கூறுதலும் தமிழ்ச் சூத்திரத்திற்கேற்ப வடமொழிச் சூத்திரத்தை வலிந்து பொருள் கோடலும் சரித்திர வாராய்ச்சியின்மையான் வந்த அபிமானத்தின் பயனேயன்றி வேறில்லை. இவ்வாறே ஏனைத் தமிழ்ச் சூத்திரங்களையும் வடமொழிச் சூத்திரங்களோடு ஒப்பிட்டு நடுவு நிலமையோடு ஆயுமிடத்துத் தமிழ்ச் சூத்திரமே வடமொழிச் சூத்திரத்திற்கு மூலமென்பது தெளிவாகும். சுருக்கமாக அதனை ஈண்டுக் காட்டுதும்:—

வடமொழிச் சிவஞான போத முதற் சுலோகத்தே ‘மூவினைமையின்’ என்ற பொருளுள்ள சொற்றொடரில்லை. அதற்குப் பதிலாகக் ‘காரியம்’ என்னும் சொல்லே அமைந்துகிடக்கின்றது. அது அத்துணைச் சிறப்புடையதல்ல வென்பது நன்கு விளங்கும். இனி ‘அந்தம் ஆதி’ என்ற சொற்றொடர்போல நயமான வாக்கியம் வடமொழிச் சுலோகத்திலில்லை. ‘கர்த்தா ஒருவன் உளன். அவன் பிரபஞ்சத்தை ஒடுக்கி உளதாக்குவன்’ என்பது மாத்திரமே கூறப்பட்டது. ‘என்மனார் புலவர்’ என்பதற்கும் நேரான பதமில்லை.

இரண்டாஞ் சுலோகமானது ஆசிரியர் ஸ்ரீ மெய்கண்டாசுரது சூத்திரத்திற்கு வியாக்கியானம் போலத் தோன்றுகிறது. ‘அவையே தானே’ என்பதற்குக் ‘கர்த்தா வேறாயினும் வியாபகத்தினால் வேற்றுமையின்றி’ என்னும் பொருளுள்ள சொற்றொடர் காணப்படுகின்றது. அது ‘அவையே தானே யாய்’ என்பது போல் அழகாக வமைந்த தல்ல. ‘நீக்க மன்றி நிற்கு மன்றே’ என்பதற்கு நேரான சொற்றொடர், ‘அமைந்த வளவில் நில்லாது கிருத்தியங்களைச் செய்கின்றான்’ என்று பொருளுள்ள வாக்கியஞ் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. ‘போக்கு வரவுபுரிய’ என்பதற்கு வடமொழிச் சுலோகத்தில் நேரான சொற்றொடரில்லை.

மூன்றாஞ் சூத்திரத்திலே ‘உண்டி வினையின்மை’ என்ற சொற்றொடரின் பொருளை நன்கு விளக்காத ஒரு சொல்லே வடமொழிச் சுலோகத்திலமைந் துள்ளது. ‘உணர்த்த’ என்ற முக்கியமான சொல்லின் பொருளை விளக்குமொழி சுலோகத்திலில்லாமை அதற்கு ஓர் குறைவாகும். ‘மாயாவியந்திர’ என்னும் வாக்கியமும் அதனுளில்லை.

நான்காஞ் சூத்திரத்திலே ‘சகசமலத்துணராது’ என்பதன் சொல்லாற்றலை இனிது விளக்காது மலத்தினால் மறைக்கப்பட்ட ஞானங் கிரியையையுடைய ஆன்மா என்று பொருள்படும் வாக்கியமே வடமொழிச் சுலோகத்துளமைந்து கிடக்கின்றது. ஞானம் கிரியை என்பதற்கு ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவர் சூத்திரத்தில் சொல்லில்லை. ஞானமறைப்பே சிறப்பாகக் கூறப்பட்டது.

இனி ஐந்தாஞ் சூத்திரத்தே ‘அளந்தறிந் தறியா’ என்பதற்கு நேராகிய பகுதி வடமொழிச் சுலோகத்தி

வில்லை. உயிர் அறிவிக்க இந்திரியங்கள் அறிவதுபோல சம்பு அறிவிக்க உயிர் அறியும் என்று அது கூறியதே யொழிய இந்திரியங்கள் எப்படி உயிரை அறியமாட்டாவோ அவ்வாறே உயிர்கள் தம்மையுந் தம்மைச் செலுத்துந் திருவருளையும் அறியமாட்டா என்னுங் கருத்தை விளக்கும் வாக்கியங்கள் வடமொழிச் சுலோகத்திலில்லை. முதல்வனது சிற்சத்தியால் என்னும் பொருள்படத் 'தமியருள்' என்று தமிழ்ச் சூத்திரத்திலிருப்ப, வடமொழிச் சுலோகத்துள் 'சம்புவினால் அறிகின்றன' என்று கூறப்பட்டது. 'காந்தங்கண்ட பசாசத்தவையே' என்பதில் 'அவையே' என்ற சொல்லாற்றலால் முதல்வன் விகாரியில்லை என்று ஆசிரியர் மெய்கண்டார் பெறவைத்திருப்ப அதனை விரித்து அவன் விகாரியல்லன் என்று சுலோகத்தில் கூறப்பட்டது.

ஆறாஞ் சூத்திரத்துள் சுருக்கமாகவும் நயமாகவும் சத்தும் அசத்தும் வரைசெய்து உணர்த்தியதின் நயம் வடமொழிச் சுலோகத்தி லமையவில்லை. ஆசிரியர் அசத்து என்றதை வடமொழிச் சுலோகத்தில் சடமென்ற வார்த்தையால் தெரிவிக்கின்றார். 'சிவசத்து' என்ற சொற்றொடரின் பொருள்வளத்தைச் சம்புவின் ரூபமென்ற சுலோகப் பகுதி பெற்றிலது. 'இன்மையின்' என்பதன் பொருளை 'அசத்பாவக' என்ற சொல்வினால் சுலோகஞ் செய்தார் விளக்கினாரே யொழிய, சத்தும் அசத்தும் என்ற சொற்களை இனிதமைத்துச் சுலோகத்தை யாக்க அறிந்திலர். சூத்திரத்தில் 'இசைக்கு மன்னுலகே' என்பதற்கு நேராக 'ஞானிகள் கூறுவார்கள்' என்ற சொற்றொடரமைக்காது 'ஞானிகள் அறிவார்கள்' என்று பொருள்படும் வாக்கியமே சுலோகத்திற் காணப்படுகின்றது.

அடுத்த ஏழாஞ் சூத்திரத்தே சத்து, அசத்து என்ற சொற்களின் பொருள்நய முணரப் பெறுது சித்து, அசித்து என்ற சொற்களை அமைத்தே வடமொழிச் சுலோகம் செய்யப்பட்டுளது. ‘இருதிற் னறிவுள்’ என்று சூத்திரம் சுருக்கிக் கூறியிருப்பதை, ‘எவன் பிரபஞ்சத்தையுஞ்சிவனையுமறி கின்றானோ’ வென்று விரித்துக் கூறுகின்றது சுலோகம்.

எட்டாஞ் சூத்திரத்தில் ‘தம்முதல்’ என்பதன் பொருளை இனிதுணர்த்துஞ் சொல் வடமொழிச் சுலோகத்திலில்லை. அதனால் சிவபெருமான் குருவாய் வருகின்றார் என்ற வுண்மையை அச்சுலோகம் விளக்கவில்லை. ஆரன் என்பதற்கும் நேராகிய பதமில்லை. ‘வளர்ந்து’ என்பது போலச் ‘சகஸ்தித்வா’ என்ற சொல் நயமுடையதல்ல.

ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தே ‘ஊனக்கண் பாசமுணரா’ என்பதன் பொருளை விளக்கும் பகுதி வடமொழிச் சுலோகத்திலில்லை. ‘பாசம்’ என்ற சொல்லிற்கு ‘விருத்தி’ யென்ற சொல்லே சுலோகத்திற் காணப்படுகின்றது. ‘விதி’ என்னும் பதப் பொருளை விளக்குஞ் சொல் அதில் காணப்படவில்லை.

பத்தாவது சூத்திரம் பாசகூடியம் கூறவந்தது. அதனை இனிது விளக்கும் ‘மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே’ என்பதன் கருத்தை விளக்குதலோடமையாது ‘ஸ்வானுபூதி மான்பவதி’ என்ற வாக்கியத்தைச் சேர்த்து வருஞ் சூத்திரத்தின் கருத்தையும் வடமொழிச் சுலோகம் விளக்குவதாயிற்று. ‘வல்வினை’ என்ற சொற்றொடருக்கு நேராகிய பகுதியில்லை. கூறவேண்டியதைக் கூறுது அவசியமில்லாத வாக்கியம்.

கியத்தைச் சேர்த்து நிற்கின்றது அச்சலோகம். ‘இறைபணி நிற்க’ என்ற அழகிய சொற்றொடர் போல ‘ததீன ஸ்வவிருத்திகம்’ என்ற வாக்கியம் ஆற்றலுடைய தல்ல.

பதினொன்றாஞ் சூத்திரத்தே ‘கண்டு காட்டலின்’ என்ற சொற்றொடரின் உண்மைப் பொருளை இனிது விளக்குமொழி சுலோகத்தில் இல்லை. காட்டுபவன் என்னும் பொருளையே சுலோகம் விளக்கிற்று. காண்பவன் என்பது தெளிவுபடுத்தப் படவில்லை. ‘காட்டலின்’ என்ற சொல் லாற்றலினாலே ஆசிரியர் மெய்கண்டார் பெறவைத்த துட் பத்தை ‘ஆத்மோபகாசகே தாஸ்மின்’ என்று வடமொழிச் சுலோகம் விரித்தது. ‘அயரா’ என்பதன் பொருள் நய முணராத மேலான என்ற பொருளுள்ள சொல்லையே வட மொழிச் சுலோகத்தார் அதனைக் குறிக்க வழங்கியுள்ளார். ‘அரன் கழல் செலுமே’ என்பதின் பொருளை விளக்கும் பகுதி வடமொழிச் சுலோகத்திலில்லை. மேலான பக்தியைச் செய்யவென்ற வளவில் சுலோகம் நின்றுவிட்டது.

பன்னிரண்டாவது சூத்திரத்திலே “செம்மலர் நோன் றுள் சேரவொட்டா அம்மலங்கழீஇ” என்கின்ற கருத்தை வடமொழிச் சுலோகம் விளக்கவில்லை. அதற்குரிய வாக்கி யமும் அதிலில்லை. ‘அரனென’ என்பதற்கும் நேரானசொல் வில்லை. “மாலற நேய மலிந்தவர்” என்பதற்குந் தெளிவான வாக்கியமில்லை. அஃதன்றியும் வடமொழிச் சிவஞானபோத இறுதிச் சுலோகத்தின் இறுதியடிக்கும் சரியான வாக்கியந் தமிழிலில்லை.

இவ்வேறுபாடுகளால் தமிழ்ச்சூத்திரங்களிலுள்ள நயங் களை வடமொழிச் சுலோகங்களிற் காண இடமில்லை யென்ப

தாம் ஆசிரியர் மெய்கண்டாரது நூல் நயத்தைச் செவ்விதின் உணர்ந்து அதனை வடமொழியில் இனிதமைக்கும் ஆற்றலில்லாத ஒரு வடமொழி வாணரால் வடமொழிச் சிவஞானபோதம் எழுதப்பட்டதென்பதும் இனிது விளங்கும். ஆசிரியர் மெய்கண்டாரது சூத்திரங்கள் மிக்க நயமுடையன வென்று கூறினால் அவையெல்லாம் வடமொழிச் சுலோகங்களில் தொக்கு நின்றனவென்று தமக்குத் தோன்றியவாறு அபிமானிகள் போலிச் சமாதானங் கூறுவர். ஆசிரியர் மெய்கண்டாரது நூலை மொழிபெயர்ப்பு என்று சொல்லுவது திருவாசகத்துக்கு போப்பையர் என்னும் பெரியோரால் அமைந்துள்ள மொழிபெயர்ப்பைத் தனியே எடுத்து அது மொழிபெயர்ப்பு நூலென்று காட்டாது அச்சிடப்பட்ட பின் நூறு அல்லது இருநூறு ஆண்டுகள் சென்றால் ஆங்கிலப்பற்று மிக்கோர் போப்பையரது ஆங்கிலத் திருவாசகத்தை யே மாணிக்க வாசகர் தமிழில் மொழி பெயர்த்து விட்டாரென்று கூறினாற் போலும். ஒவியச் சீர்மை வாய்ந்த ஒரு வடிவத்தையும் அது வாயப்பெறாத மற்றொரு வடிவத்தையும் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் நூலை வழிநூலென்றுரைப்பார்க்குக் காட்டினால், பின்னையதிற் புதைந்து கிடந்ததையே முன்னையது விளக்க எழுந்தது என்று அவர் கூறுவர்போலும். இங்ஙனஞ் சாற்றுவார் மயக்கத்திற்கு மருந்தில்லை. உண்மையை நுண்ணிதின் ஆயப்புக்குவோருக்கு இதுகாறுங் கூறிய காரணங்களால் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் நூலை முதலுலென்பது அங்கை நெல்லியாம்.

மெய்கண்டார் சிவஞான போதத்தை வடமொழியிற் பெயர்த்தவர் அதனை வடநூற் பன்னிரண்டாவது சுலோகத்

தில் குறிப்பித்துள்ளார். வடமொழிச்சிவஞான போதத்தின் பன்னிரண்டாவது சுலோகத்தின் இறுதியில் “ ஏவம் வித்யாத் சிவஞானபோதே சைவார்த்த நிர்ணயம்” என்ற வாக் கியங்காணப்படுகின்றது. அதற்குப்பொருள் ‘இவ்விதமாகச் சிவஞான போதத்திலே சைவப் பொருள் துணியப்பட்ட தென்றறிக’ என்பதே. இந்த வாக்கியத்தில் ‘சிவஞான போதே’ என்ற சொல் உற்று நோக்கத்தக்கது. அந்தச் சொல் வடமொழிச் சிவஞான போதத்தைச் சுட்டுவதல்ல. சுட்டுவ தாயின் ‘இச் சிவஞான போதத்தே’ என்று கூறப்பட்டிருத் தல் வேண்டும். அதற்குரிய சுட்டு அச்சுத்திரத்திலில்லை. இல்லாததை இருப்பதென்று கோடல் பொருத்தமில்லை. ஆதலால் அங்கு சிவஞானபோதமென்றது மெய்கண்டாசுது னூலையே குறிக்கும். வடமொழிச் சிவஞானபோதம் எழு தப்பட்ட காலத்தே சிவஞானபோதம் என்று பெயருள்ள னூல் ஒன்றுதா னிருந்ததாகலின் அதனைத் தமிழ்ச் சிவஞான போதமென்று கூறுவதற்குக் காரணமில்லை. தமிழிலுள்ள திருவாசகத்தை ஆங்கிலத்திலே மொழி பெயர்த்த போப் பையர் அதனைத் தமிழ்த் திருவாசகமென்றும் தமது மொழிபெயர்ப்பை ஆங்கிலத் திருவாசகமென்றும் கூறினா ரில்லை. யாண்டும் அவ்வாறே ஆகும். ஒரு மொழியிலுள்ள ஒருநூலை மொழி பெயர்ப்பவர் நூலின் பெயரொடுமொழிப் பெயரையும் இணைத்துக் கூறுவது வழக்கமில்லை. அவ்வாறே னூலாசிரியர் பேரையும் நூலினோடு இணைத்துக் கூறுதல் மரபன்மை யறிக. மகாபாரதத்தின் மொழி பெயர்ப்பு என்ற விடத்து வியாசர் செய்த மகாபாரதத்தின் மொழி பெயர்ப்பு என்று கூறுவது அவசியமில்லை. வியாசரைத்

தவிர வேறு யாராவது மகா பாரதஞ் செய்திருந்தால் வியாச மகா பாரதமென்று கூறுவதற்குக் காரணமுண்டு. சிவஞான போதமென்பது ஒரே நூலாகவும் அது மெய்கண்டார் ஒருவராலே செய்யப்பட்டதாகவும் இருந்தமையாற்றான் வடமொழிச் சிவஞான போதம் எழுதினோர் ‘சிவஞான போதே’ என்ற அளவில் மெய்கண்டார் நூலையே குறித்தா ரென்று கொள்க.

அன்றியும் வடமொழிச் சூத்திரத்தின் மொழி பெயர்ப்பு மெய்கண்டார் நூலின் பன்னிரண்டாவது சூத்திர மென்று கொண்டால் “ஏவம் வித்யாத் சிவஞான போதே சைவார்த்த நிர்ணயம்” என்ற வாக்கியத்திற்கு மொழி பெயர்ப்பு அதன்கண் ஏன் காணப்படவில்லை என்ற வினா வெழும். அதற்கு அவ்வாக்கியத்தை மொழி பெயர்த்தல் அவசியமில்லையென்றவிடை தக்கதன்றும். சிவாகம முடிபினை அறுதியிட்டுச் சிவபெருமானாலே கூறப்பட்ட சொற்றொடரை அவசியமில்லையென்று ஒதுக்குவது ஆசிரியர் மெய்கண்டார் மாட்டு ஏற்படுத்தப்படும் குற்றமாமன்றோ? அங் கனம் மெய்கண்டார் மேற் குற்றமேற்றுதல் தவறாகும். ஆதலால் மெய்கண்டார் நூல்செய்யுமுன் வடமொழியில் சிவஞானபோதம் ஏற்படவில்லையென்றே கொள்ளுதல் பொருத்த முடைத்து.

இன்னும் இரௌரவாகமத்துள் பல சுலோகங்களை யுடைய பாவ விமோசனப் படலத்துள் பன்னிரண்டு சுலோகங்கள் மாத்திரமே சிவஞான போதம் என்ற ஒரு சாத்திரமாயிற்று என்று கோடல் அறிவிற்குப் பொருந்துவதன்றும். அதன்கணுள்ள பன்னிரண்டு சூத்திரங்களை

வேறாக எடுத்து அவற்றை மாத்திரம் சிவஞான போத மென்று கூறினாரென்று கொள்ளுவதற்கிடமில்லை. ஏனெனில் அப்பன்னிரண்டு சூத்திரங்களுள் இறுதிச் சூத்திரமே சிவஞான போத மென்ற வார்த்தையை யுள்ளடக்கி நிற்கின்றது. அவ்வார்த்தையுள்ள ஒரு சுலோகம்பாவவிமோசனப் படலத்துள் அமைந்து கிடக்குமாயின் பன்னிரண்டு சூத்திரத்திற்கும் சிவஞான போதமென்ற பெயர் வேறாக ஏற்பட்டிருக்க இடமில்லை. ஒரு படலத்தினுள்ளே ஒரு சூத்திரம் அதற்கு முன்னுள்ள பதினொரு சூத்திரங்களையும் ஒரு சாத்திரமாகத் தோற்றுவாயின்றிக் கூறல் நான் முறைக்கு முற்றுமாறாகும். ஆதலால் வடமொழியில் சிவஞானபோதப் பன்னிரண்டு சூத்திரமும் பாவ விமோசனப் படலத்தின் பகுதியென்று கொள்ள இடமில்லை. இரௌரவத்தின் பகுதியென்று சொல்வதற்குத் தெளிவான சான்றுகள் ஒன்றுமில்லை. இரௌரவத்தின் பகுதியெனப்படும் சில சுலோகங்கள் காலஞ்சென்ற செந்திநாத்யரவர்களால் வெளிப்படுத்தப்பெற்றன. அச்சுலோகங்கள் தீக்கை செய்யு முறையைப்பற்றிக் கூறுகின்றன. அங்ஙனங் கூறுமிடத்துச் சீடன் கையில் சிவஞானபோதமென்னுஞ் சாத்திரத்தைக்கொடு என்ற பொருளுள்ள வாக்கியங் காணப்படுகின்றது.

“ பாவநாதீக்ஷயாசைநம் சுத்தம் கிருத்வாயதாவிதி

சிவஞானபோத சாஸ்திரஞ்ச தத்யாத்பத்ய சிந்தநம் ”

சிவஞானபோதமானது இரௌரவத்தின் ஒரு பகுதியாயிருக்குமாயின் தன்னின் வேறுகிய ஒரு சாத்திரமாக இரௌரவம் அதனைக் கூறவேண்டியதில்லை. ஆகவே சிவ

ஞானபோதம் இரௌரவத்தின் பகுதி யென்பதற்கும் வெளிப்பட்ட சுலோகங்கள் இடங்கொடுக்கவில்லை. ஆதலால் சிவஞான போதத்தை இரௌரவத்திலிருந்து வந்ததென்று சொல்லுவதற்கு மெய்கண்டார் காலத்திற்குப்பின் புதிதாக ஏற்படுத்திய சில சுலோகங்களே இப்போது இரௌரவ மெனப் படுதல் காண்க.

இனி ஸ்ரீமெய்கண்டாரது முதல் மாணவராகிய அரு ணந்தி சுவாமிகள் தமது நூல்வழிகூறுஞ் செய்யுள் கவனிக்கத் தக்கது. “போத மிகுத்தோர் தொகுத்த” என்னும் முதற் குறிப்பினை யுடைய பாட்டில் மிக்க ஞானமில்லாமலும் மிக்க பேதமையில்லாமலும் நடுத்தரமான நிலையில் நிற்போர்க்கு உய்திகூட நெறி எது என்று ஆராய்ச்சி செய்வோரின் பொருட்டு ஒரு வழியை இறைவன் நந்தி பெருமானுக்கருளிச்செய்ய அவர் அவ்வழியைச் சனற்குமாரருக்கு உபதேசித்த அந்த நெறியை மெய்சண்டே தேவர் கடைப்பிடித்து அருளிச்செய்த ஞானநூலின் வழித்தாயது சிவ ஞானசித்தியாரேன்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் விளங்குவது யாதெனில் சிவஞானபோதத்திற் கூறப்படும் ஞான நெறியானது இறைவனிடத்திலிருந்து நந்திதேவர் பரம்பரை வாயிலாக மெய்கண்டார்க்கு வந்ததென்று தெரிகின்றோம். உபதேச முறையால் பெற்ற அரும்பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஸ்ரீமெய்கண்டார் செய்தருளிய ஞானநூலே சிவஞான போதமென்று கொள்ள வேண்டுமே யன்றி நூல் தானே கைலாயத்திலிருந்து குவலயத்தில் இழிந்ததென்று கூறஇடமில்லை. நெறி எது என்பவர்களுக்கு அதனை யுணர்த்த அவ்வழியைக் குருநாதன் கொண்டு நூல் செய்தா

ரென்பதே பொருந்துவதற்கும். அது உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் சிவப்பிரகாசத்துப் பாயிரத்துள் நூன்மரபும் சந்தானமரபும் வேறுவேறாகக் கூறினமையாலே தெள்ளிதிற்புலனும். சிவப்பிரகாசம் ஐந்தாவது பாட்டினுள் சந்தான பரம்பரை திருக்கையத்தில் வீற்றிருக்கும் பெருமான் முதலாக மறைஞான சம்பந்தர் ஈழாகக் கூறப்பட்டது.

“தேவர்பிரான் வளர்கயிலைக் காவல் பூண்ட
திருநந்தி யவர்கணத்தோர் செல்வர் பாரிற்
பாவியசத் தியஞான தரிசனிக ளடிசேர்
பாஞ்சேதி மாமுனிகள் பதியாம் வெண்ணெய்
மேவியசீர் மெய்கண்ட திறலான் மாறா
விரவுபுக முருணந்தி விறலார் செல்வத்
தாவிலருண் மறைஞான சம்பந்த ரிவரிச்
சந்தானத் தெமையாளுந் தன்மை யோரே.”

ஆயின் சிவப்பிரகாசம் பதினென்றாவது பாட்டினுள் நூன்மரபு கூறப்படுமிடத்து ஸ்ரீமேட்கண்டார் சிவஞானபோதம் செப்பினர் எனவும் அவரது ஞானப்புதல்வராகிய அருணந்தி சிவாசாரியர் சிவஞானசித்தியார் இயற்றினரெனவும் அவ்விரண்டு நூலையும் ஆகம நூலையும் ஆசிரியர் திருவுள்ளத்தில் உறைகின்ற திருவருளையுங் கலந்து சிவப்பிரகாச மியற்றப் படுவதாகக் கூறுவது காண்க.

“தெரித்தரு முதல்வருயர் சிவஞான போதஞ்
செப்பினர்பின் பவர்முதல்வர் சிவஞான சித்தி
விரித்தனர்மற் றவர்கடிரு வடிகள் போற்றி
விளம்பியநூ லவையிரண்டும் விரும்பி நோக்கிக்
கருத்திலுரை திருவருளு மிறைவ னூலுங்
கலந்துபொது வுண்மையெனக் கருதி யானு

மருத்திமிக வுரைப்பன்வளர் விருத்த நூறு
மாசில்சிவப் பிரகாச மாகு மென்றே.”

ஸ்ரீ அருணந்தி சிவாசாரியர் இயற்றிய ‘போத மிகுத்தோர்’ என்று தொடங்கும் சிவஞானசித்தி நூன்மரபுச் செய்யுளிலாதல், சிவப்பிரகாச நூன்மரபுச் செய்யுளிலாதல், இரௌரவ ஆகமத்திலிருந்தாதல் பிற ஏதாவது ஓராகமத்திலிருந்தாதல் சிவஞானபோதம் இயற்றப்பட்டதாகக் கூறப் படவேயில்லை. ‘தெரித்தகுரு’ என்ற செய்யுளில் சிவஞான போதத்தையும் சிவஞான சித்தியாரையும் வேறாகவும் இறைவன் நூலாகிய ஆகமத்தை வேறாகவும் கூறியிருத்தல் காண்க. இவைவறவன் நூலின் ஒரு பகுதியின் மொழிபெயர்ப்பென்று அங்கே ஆசிரியர் கூறிற்றிலர். நூன்மரபு கூறுமுன் சிவாகமத்தி னியல்பினை விரிந்த ஒரு செய்யுளில் விளக்கியிருந்தும் அச்சிவாகமத்துள் ஒன்றினுடைய பகுதியின் மொழிபெயர்ப்பென்று சிவஞானபோதத்தைக் குறித்துக் கூறவில்லை. சிவாகமமாவது சரியை கிரியை யோகம் ஞானமாகியவற்றைத் தெளிவுற உணர்த்துவதென்று நன்கு வகுத்துக்கூறிய வாசிரியர் அதற்கடுத்த பாட்டில் சிவஞான போதத்தை அச்சிவாகமத்தின் வழித்தென்று எளிதாகக் கூறியிருக்கலாம். இரௌரவப் பகுதியின் மொழிபெயர்ப்பாகச் சிவஞானபோத மிருக்குமாயின் ஆசிரியர் அங்ஙனங் கூறுதுவிடார்.

“கிரியையென மருவுமவை யாவு ஞானங்

கிடைத்தற்கு நிமித்தமெனக் கிளக்கு முண்மை

சரியைகிரி யாயோகத் தன்மை யோர்க்குச்

சாலோக சாமீப சாளு பங்கண்

மருவியிடு முயர்ஞான மிரண்டா மாறு
 மலமகல வகலாத மன்னு போதத்
 திருவருளொன் றென்றதனைத் தெளிய வோதுஞ்
 சிவாகமமென் றுலகறியச் செப்பு நூலே.”

சந்தான குரவர் நால்வருள் நூல் செய்த மூவருஞ் சிவ
 ஞானபோதத்தை இரௌரவாகமப் பகுதியின் மொழி
 பெயர்ப்பு என்று கூறிற்றிலராகலான் ஸ்ரீ மெய்கண்டார்
 காலந்தொட்டு உமாபதிசிவாசாரியர் காலம் இறுதியாகச் சிவ
 ஞானபோதம் வடநூலின் மொழிபெயர்ப்பு என்ற கொள்கை
 உலகத்தில் நிலவவில்லை யென்பது திண்ணம். சந்தான
 குரவர் காலத்திற்குப் பின்னே சிவஞானபோதப் பெருமை
 தமிழிலகிற் பரவியகாலத்தே வடமொழியிற் சிவஞான
 போதம் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் ஏற்பட்ட
 காலத்திற்குப் பின்னேயே அது இரௌரவாகமத்திலிருந்து
 வந்ததென்ற கட்டுக்கதை தமிழ்நூலுக்கு வடநூல் மூலம்
 வேண்டுமென்ற தப்புக் கொள்கையில் உற்பத்தியாயிருத்தல்
 வேண்டும். அதற்குச் சற்று முன்னேதான் சிவஞான
 போதத்திற்கு முன்னும் பின்னும் எழுதப்பட்ட பாயிரச்
 செய்யுட்கள் யாக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

சிவஞானபோதமானது ஸ்ரீ மெய்கண்டாரால் இயற்றப்
 பட்டதென்று கூறியிருப்பவும் “மலர்தலை” என்ற பாயிரச்
 செய்யுளில் ‘மயர்வு அறநந்தி முனிகணத் தளித்த உயர்
 சிவஞான போத முரைத்தோன்’ என்று கூறப்பட்டது.
 அவ்வாறே சிவஞானபோதத்தின் இறுதியின் கண்ணும்
 “எந்தை சனற்குமர னேத்தித் தொழ வியல்பாய், நந்தி
 யுரைத் தருளு ஞானநூல்” என்று கூறப்பட்டது. “ஒட்

டக்கூத்தன் பாடடிற்கு இரட்டைத்தாழ்' போலச் சந்தர்னகுரவர் காலத்திற்குப்பின் ஏற்பட்ட புதுக்கொள்கையை நாட்டுவதற்குச் சிவஞானபோதத்திற்கு முன்னும் பின்னும் அதனை வலியுறுத்தும் பாயிரச்செய்யுட்கள் எழுந்தனபோலும். அங்ஙனமாயினும் அப்பாயிரச் செய்யுட்களில் சிவஞானபோதம் இரௌரவ ஆகமத்தின் பகுதியென்று கூறப்படவேயில்லை. நந்தி பெருமான் நூல் செய்தால் அது வடமொழியிற்றா னிருக்கவேண்டுமென்று துணிவதற்குக் காரணம் யாதோ விளங்கவில்லை. அல்ல தூஉம் நந்தி பெருமான் உரைத்த நூலை ஆகமத்தின் பகுதியென்று கூறவும் போதிய பிரமாணம் யாதுமில்லை. ஆதலால் இச்சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுட்கள் எழுந்த காலத்தும் சிவஞான போதம் இரௌரவத்தின் வழி நூலென்ற கொள்கை உலகத்தில் நிலைபெறவில்லை. இதனால் யூகிக்கப்படுவது யாதெனில் சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுட்கள் எழுந்த காலத்திற்குப்பின்னேயே வடமொழிச்சிவஞானபோதத்தை வைப்பதற் கிடமாக இரௌரவாகமப்பகுதியொன்று ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அதற்குப் பின்னேயே வடமொழிச் சிவஞானபோதத்திற்கு விரிவுரை வகுத்த சிவாக்கிர யோகிகள் இரௌரவத்திலே சிவஞானபோதம் உபதேசிக்கப்படுகின்றதென்ற கருத்தைத் தமது பாடியத்துள் கூறுவாராயினர். சிவாக்கிர யோகிகள் காலந்தொட்டு சிவஞான போதம் மொழி பெயர்ப்பு என்ற கொள்கையானது வலி பெறுவதாயிற்று. திருவாவதேறையில் விளங்கிய உலகுடைநாயன ரென்பாரும் .அக்கர்ணபரம்பரைக் கட்டுக்கதையை நம்பினதாக அறிகிறோம். அவர்க்குப் பின்வந்த ஆசிரியர்

சிவஞான சுவாமிகள் இதனைப்பற்றிய சரித்திரவாராய்ச்சியிற் கவனஞ் செலுத்தாது ஐதிகவரலாற்றைத் தான்கேட்ட முறையாகவே தமது நூலிற் குறித்துவிட்டனர். அங்ஙனங் கூறினும் 'சிவஞான போதநெறி காட்டும் வெண்ணெய் பயில்வாய்மை மெய்கண்டான்' என்ற விடத்துக் கைலாய பரம்பரையில் வந்தது சிவஞான போதநெறி யென்று குறிப்பித்தமை காண்க. 'காமிக முதலிய சைவாகமங்களுள் ஞானபாதப் பொருளின் இகலறுத்து அவற்றின் பொருளுண்மை போதித்தற்கு இரௌரவாகமத்தில் எழுந்தது சிவஞானபோதம்' என்ற வரலாறு ஸ்ரீ அருணந்தி சிவாசாரியாரால் கூறப்படவில்லை யென்பது காண்க. அது அருணந்தி சிவாசாரியரது "போதமிகுத் தோர்தொகுத்த" என்ற செய்யுளை உற்றுநோக்கில் நன்கு விளங்கும். அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் சுருக்கிக் கூறினதையே ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் விரித்துக் கூறின ரென்று ஒரு சாரார் இரண்டிற்கும் பொருத்தங்கூற முற்படுவாராயின் அருணந்திசிவாசாரிய சுவாமிகள் கூறியது சுருக்கமென்பதற்கும் ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள் கூறியது விரிவு என்பதற்கும் தக்க பிரமாணங் காட்டவேண்டும். இரௌரவாகமத்திலாவது நந்தி பெருமானுக்கு மலைவுதீர்த்தப்பொருட்டுச் சிவஞானபோதம் கூறப்பட்டதென்று வரையப்பட்டுளதாவென்று ஆராய்ச்சிசெய்தால் அங்ஙனங்கூறும் இரௌரவாகமத்தின் பகுதி இதுவரை காணப்படவில்லை.

இன்னுஞ் சிலர் ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்குக் குருந்த மாத்தடியில் சிவபெருமான் குருவாயெழுந்தருளிய காலை அவர் கையிலிருந்த புத்தகம் சிவஞானபோத மென்று

கடவுண்மாமுனிவர் கூறியதைப்பெரிய பிரமாணமாக எடுத்துரைப்பார். அக் கடவுண்மாமுனிவர்தானும் சிவபெருமான் வைத்திருந்த சிவஞானபோதம் இரௌரவத்தின் பகுதியென்று தெரிவிக்கவில்லை. கடவுண்மாமுனிவர் காலம் சந்தானகுரவர் காலத்திற்கு மிகவும் பிந்தியது. அவர் நூலுட்குறித்த சிவஞானபோதம் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் மொழிபெயர்த்த சிவஞானபோத மென்பதற்குப் பிரமாணமில்லை. கடவுள் குருவடிவமாக எழுகின்றகாலே தமது திருக்கையொன்றில் ஏடுவைத்திருத்தல் அவர்கொண்ட திருமேனியின் இலக்கணத்தின்பாற் படும். அதனை ஒரு சாரார் வேதமென்பர். ஒரு சாரார் ஆகமமென்பர். ஒரு சாரார் சிவஞானபோதமென்பர். அவர் கூறுவனவெல்லாவற்றிற்கும்பொருள் அபரஞானக்குறி என்பதே கருத்தாகக் கொள்க. “சீதளப் பளிக்குமேனியும்” என்ற திருவினையாடற் செய்யுளில் வேதபுத்தகம் என்ற வாக்கியங் காணப்படுகின்றது. அச்சொற் றெட்டரைக்கேட்ட துணையானே வைதிகர்கள் சிவபெருமான் திருக்கையில் வைத்திருந்தது ‘எங்கள் வேதமே, எங்கள் வேதமே’ என்று முழங்குதல் கூடும். வேதத்திற்குப் பொருளருளிச் செய்ய முன்வந்த பெருமான் எப்படித்தன் கையிலுள்ள வேதத்தை விரித்து ஒவ்வொரு சொல்லிற்கும் பொருள் கூறவில்லையோ அவ்வாறே அவர் குருந்தமாத் தடியில் எழுந்தபோதும் மணிவாசகப் பெருமானுக்குச் சிவஞான போதத்திலுள்ள பன்னிரண்டு சூத்திரங்களையும் விரித்துப் பொருள் கூறவில்லை. ஆதலால் அவர் திருக்கையிலிருந்த திருவேடு ஸ்ரீ மெய்கண்டார் இயற்றிய நூலிற்கு முதனூலென்று கொள்ளப் போதிய சான்றில்லை. எவ்வா

ரூயினும் அது இரௌரவப் பகுதியென்று கொள்ளுதற்குப் பிரமாணம் யாது மின்மையறிக. இதுகாறுங் கூறியவற்றால் திருக்கையாய பரம்பரையில் வந்த ஞான நெறியினை ஆசிரியர் மெய்கண்டார் உணரப்பெற்றுச் சிவஞானபோத நூலினை முதன் முதலில் இயற்றியருளினாரென்பதும், அவர் காலத்திலும் ஏனைச்சந்தான ஆசாரியர் காலத்திலும் அது மொழிபெயர்ப்பு நூல் என்ற கொள்கை ஏற்படவில்லை யென்பதும், அவர்கள் காலத்திற்குப் பின்னே வடமொழியிற் சிவஞானபோதம் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட தென்பதும், அதற்கு அவ்வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தின் இறுதிச் சுலோகத்தின் இறுதியடியே தக்க சான்றாகுமென்பதும், சிவஞானபோத நூலே திருக்கையிலிருந்து வந்ததென்று கோடல் உபாபதிசிவாசாரியர் கூறிய நூன்மரபொடு முரண்படு மென்பதும், அக்கொள்கையை ஒருவாறு வலியுறுத்தும் சிவஞானபோதத்துச் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுட்கள் எழுந்தபின்னையே இரௌரவாகமப் பகுதியென்று வடமொழிச் சிவஞான போதத்தைத் தன்னகத்துக் கொள்ளும் வண்ணம் ஏற்பட்டிருத்தல் கூடுமென்பதும், அந்த இரௌரவத்தைத் தழுவின சிவாக்கிரயோகிகள் காலந் தொட்டே ஸ்ரீமெய்கண்டாரது சிவஞானபோதம் மொழிபெயர்ப்பென்ற பொய்க் கொள்கை உறுதிப்பட்டதென்பதும், அதற்குப்பின்னே வந்த கடவுண்மாமுனி முதலியோர் அக் கொள்கையை ஒருவாறு தழுவினரென்பதும், பின்னர் சிவஞான பாடியத்திலே அது இடம் பெற்றுத் தமிழ் மக்களால் அதற்குப் பின்னே சிலகாலத்திற்கு முன்வரை நம்பப்பட்டதென்பதும் உய்த்துணரப்படும்.

தமிழ்ச் சிவஞானபோதம் முதலான லல்லவென்ற தப் புக்கொள்கையை நிலை நாட்ட முன்வந்தாருள் மிக்க ஊக் கங்காட்டினவர் காலஞ்சென்ற யாழ்ப்பாணம் திருவாளர் சபாரத்ன முதலியார் என்பார். அவர் கூறு முதற்காரணம் அந்நூல் மொழிபெயர்ப்பென்ற கொள்கை பரம்பரைக் கொள்கை என்பதே. முன்னுள்ள உண்மையை மறைத்துப் பின் ஏற்பட்ட கொள்கையைப் பரம்பரைக் கொள்கை யென்று கூறுவது சைவப் பெருநெறிக்கு இடையூறு விளை விக்க சில நூற்றாண்டுகட்கு முன் எழுந்த ஏகான்மவாதத் தைக் கைக்கொண்ட நம்மவரிற் சிலர் அவ்வேகான்மவாதமே பரம்பரைச் சமயமென்றும் சைவசித்தாந்தம் நேற்று வந்ததென்றும் குழறுவதை யொக்கும். இது சரித்திர வாராய்ச்சியின்மையான் வந்த இழுக்கு. சந்தானகுரவருள் இறுதியில் நின்ற ஸ்ரீஉமாபதிசிவத்தின் காலத்தே சிவஞான போதம் மொழிபெயர்ப்பு என்ற கொள்கை கிடையாது என்று மேலே காட்டினோம். அதற்குப்பின் வூற்பட்ட கொள்கையைத் திருவாவடுதறை ஆதினத்தார் கைப்பற் றிக் கொண்டால் அது எவ்வாறு பரம்பரைக் கொள்கை யாகும்?

இனி முதலியார் அகச்சாட்சியத்தைப் பற்றிப் பேசுவ தாக முன் வந்து, 'மலர்தலையுலகின்' என்று தொடங்குஞ் செய்யுளில் "நந்திமுனிகணத் தனித்த உயர் சிவஞானபோத முரைத்தோன்" என்ற வாக்கியத்தையும் மற்றொருவிடத் தில் 'நந்தி யளித்த ஞானநூல்' என்ற வாக்கியத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். அவ்வாக்கியங்கள் உமாபதிசிவா சாரியர் காலத்திற்குப் பிற்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்று

முன்னே காட்டப்பட்டது. அவைகளுள் ஸ்ரீ மெய்கண்டார் நூல் வடநூலின் மொழிபெயர்ப்பு என்று காட்டுவதற்குச் சொல்லில்லை. நந்தி சொன்ன நூலென்று கேட்டவுடனே அது வடமொழியிற்றாணிருக்கவேண்டுமென்றும், ‘உரைத்தார்’ என்றதற்கு மொழிபெயர்த்தார் என்பது பொருளென்றுங் கூறுவது மிகத் தவறாகும். நந்திபெருமான் கூறியதை மெய்கண்டார் ‘உரைத்தார்’ என்ற விடத்து இருவரும் அச்செய்யுளின்படி வெவ்வேறு மொழியில் பேசினார்கள் என்று கருதுகிறவர்கள் சதாசிவமூர்த்தியிடத்தி் விருந்து ஆகமங்களை அனந்ததேவர் கேட்டு ஸ்ரீகண்டருத்திரர்க்குரைப்ப, ஸ்ரீகண்டர் கணங்கட்கும் முனிவருக்கும் அவற்றை அளித்தபோது அனந்தர் பேசிய மொழி வேறு, ஸ்ரீகண்டருத்திரர் பேசிய மொழி வேறு, முனிவருந்தேவரும் வழங்கிய மொழி வேறு, என்று கூறுது எல்லாரும் வடமொழியிலேதான் பேசினார்கள் என்று கொள்ளுவதெப்படி? வடமொழியிலே ஆகமமிருத்தலினாலே அங்ஙனங் கூறலாமென்றால், தமிழிலே சிவஞானபோத மிருத்தலினாலே, நந்திபெருமானும் தமிழிலேயே பேசினாரென்று ஏன் கூறக் கூடாது? வடமொழியிலுஞ் சிவஞானபோதம் இருக்கிறதென்றால் அது தமிழினின்று மொழி பெயர்த்ததென்று சரித்திரவாராய்ச்சியால் மேலே விளக்கப்பட்டது. தமிழிலுள்ள ஆத்திசூடி கொன்றைவேந்தன் முதலிய நூல்களை வடமொழியில் மொழிபெயர்த்தவர் தமது மூலத்தைக் கூறுதுவிட்டால் ஆத்திசூடியுங் கொன்றைவேந்தனுமே மொழி பெயர்ப்பு நூலாமென்று குருட்டு நம்பிக்கையுள்ள தமிழர் கூத்தாடுவதில்பே. ஆனால் அது உண்மைக்கு

விரோதமா மன்றோ ? இவ்வாறுதான், கபடமும் அறிவு முள்ள மக்கள் கபடமும் அறிவுமில்லாத மக்களைத் தமது வஞ்சனையால் எளிதில் வென்றுவிடுவார்கள். இச்சூழ்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தித் தொலைக்கவே சரித்திர வாராய்ச்சி முறை மிகவும் பயன்படுகின்றது.

முதலியாரது முன்றாவது போலிக் காரணமென்ன வென்றால் சிவஞான போதத்தில் வடசொற்கள் காணப்படுகின்றன என்பது. இது ஒரு காரணமாகுமா? அப்படியானால் வடசொற்கள் சிறுபான்மையுடைய தேவார திருவாசக முதலிய எல்லா நூல்களையுமே மொழிபெயர்ப்பு என்று கூறநேரும். முதலியாரைப் போன்ற தப்பு வழக்காளிகள் அத்தகைய கூற்றையும் நிலைநாட்ட முன்வருவார்கள். அவரைப்பற்றிப் பேசிப் பயனென்?

நான்காவது காரணம் மந்திரங்கள் வடமொழியிலுள்ளன. அவற்றையும் அவற்றின் கருத்தையும் சிவஞான போதம் விளக்குதலால் சிவஞானபோதம் மொழிபெயர்ப்பு என்பதே. மேற்காட்டிய காரணம்போல் இதுவும் தள்ளத்தக்கதே. மந்திரமென்பதின் இயல்பே இன்னதென்று அறியாது, ஆசிரியர் தோல்காப்பியர் முதலியோர் தமிழில் மந்திரமுண்டு என்று கூறிய உண்மையை மறியாது, தமிழானது மந்திரத்திற்குரிய மொழி யல்லவென்று தம் அறியாமையைப் புலப்படுத்தியதே நாம் அவர்பால் இரங்கத்தக்க செய்கையாம். மந்திரம் யாவும் தமிழ்க்கேயுரியன என்பதைப்பற்றிப் பிறிதொரு இடத்திற் கூறப்பட்டது. ஈண்டு விரிவஞ்சி விடுக்கின்றாம். அவர் கூறிய வண்ணமே அவை வடமொழியிலிருந்தாலும் அவற்றை

விளக்குவான் புகுந்த ஆசிரியர் தமிழில் முதலுநால் செய்ய வியலாது என்று யூகிப்பதெப்படி? ஏதாவது ஒரு மந்திர னாவின் மொழிபெயர்ப்பாக சிவஞானபோதத்தைக் கூற முடியுமா? சிவாகமங்கள் பல மெய்கண்டார் னாலுக்கு முன்னிருந்தமையாலே அவற்றோடு ஒத்த கருத்தை யுடைய சிவஞானபோதத்தை அவற்றின் மொழிபெயர்ப்பு என்று எவ்வாறு கூற முடியும்? ஆங்கிலத்தில் ஒருவர் இந்துதேச சரித்திரத்தை முதன்முதல் எழுதினால் அவர்கூறுஞ் செய்திகள் இந்திய நாட்டில் நிகழ்ந்தன எனலாமே யொழிய முதன்முதற் செய்யும் ஆங்கில சரித்திரத்திற்கு இந்திய நாட்டிலுள்ள வடமொழியில் மூலமிருக்க வேண்டுமென்று சொல்லுவதெவ்வாறு பொருந்தும்? ஆனால் முதலியாரது மனப்போக்குள்ளவர்கள் பின்னுள்ள யாவும் முன்னுள்ளவற்றின் மொழிபெயர்ப்பென்று கூறத்தொடங்குவார்கள். அங்ஙனமாயின் மொழிபெயர்ப்பு இலக்கணம் யாதுதானென்பது துணிய விடமில்லை. கண்ணனது கிதை மொழிபெயர்ப்பு கிறிஸ்துவின் மலைப்பிரசங்கமென்றும், வடமொழி நீதிசாரத்தின் மொழிபெயர்ப்பு தமிழ் ஆத்திசூடி கொன்றைவேந்தன் முதலியவென்றும், கோரானின் (Quoran) மொழிபெயர்ப்பு விலியபூல் (Bible) என்றும், திருவள்ளுவரின் மொழிபெயர்ப்பு உரோமாபுரியிருந்த மார்க்கஸ் அரீலியஸ் (Marcus Aurelius) என்பவர் கட்டுரையென்றுங் கூறநேரும்.

முதலியாரது திரிபுணர்ச்சி இதனோடும் நிற்கவில்லை. ஏனெனில், 'சிவஞானபோதத்தை இறைவன் ஆகமங்களுட்புகட்டிவைத்திலனேல் அது அவர் காருண்ணியத்திற்குப் பெருங்குறைவு நாட்டிவிடும்' என்று குழறுகிறார். இவர்

தேவார திருவாசகங்களுக்கு மூலநூல் ஒன்றினை வட மொழி வேதத்துள்ளே சிவபெருமான் புகுத்திவையாத தற்கு அக்கடவுளை குறைகூறத் துணியாத காரண மென்றே விளங்கவில்லை. சிவஞானபோதக் கருத்துக்கள் தேவார திருவாசகத்துள்ளுங் காணப்படுகின்றன. கருத்துக்கள் உலகில் நிலவுமாயின் அவற்றை நூலுள் வகுத்தமைத்த பெருமை கூட ஆசிரியர் மெய்கண்டார்க்கு உள்ள தென்று ஒப்புக்கொள்ள மனக்கோட்டமுடைய முதலியார்க்கு முடியாத தொன்றே. ஆகமத்தில் சிவஞானபோதத்தைச் சிவபெருமான் அமைக்காவிட்டால் மொழிபெயர்ப்பு மாத்திரஞ் செய்ய ஆற்றலுடைய ஸ்ரீ மெய்கண்டார் தமது நூலியற்றத் திண்டாடித் திகைத்திருப்பர் போலும். இஃது எவ்வளவோர் அறியாமை ! இப்படிப்பட்ட அபிப்பிராயங்கள் நகைத்தற்கிடந்தருமே யன்றிப் பிறிதென்னும்.

இனி, ஆசிரியர் ஸ்ரீ மெய்கண்டார் இருவகைப் பாச் செய்யுட்களாலும் உரைச்செய்யுளாலும் நூலியற்றினமையால் அது மொழி பெயர்ப்பா மென்பது முதலியாருடைய அடுத்தபோலிக் காரணமாகும். பல்வகை யாப்பானும் ஒரு நூல்செய்யப் படலாமென்பதற்குப் போதிய எடுத்துக்காட்டுக்கள் உள்ளன. உரையிடைபிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள் என்பது ஒருவகைத் தமிழிலக்கிய விசேட மென்பதனை இவர் உணர்ந்திலர் போலும். இதனை ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்களும் நன்கு விளக்கி முதலியாரை மறுத்திருக்கின்றார்கள். சிலப்பதிகார முதலிய பெருங்காப்பியங்களையும் நால்வர் நான்மணி மாலை முதலிய பிரபந்தங்களை

யும் உற்று நோக்குவார் முதலியாரது போலிக்காரணத் தைத் தள்ளி ஒதுக்குவாரென்பது திண்ணம்.

சிவஞான சித்தியாருள் நூல் வழி கூறும் திருப்பாட்டைத் தமக்கு ஆதாரமாகப் பொருள் படுத்துகின்றார் முதலியார். அது தவறென்பதை முன்னே காட்டினோம். இவண் விரிக்கவேண்டிய தில்லை. அஃதன்றி எல்லா நூல்களும் 'அருமறை ஆகமத்தே அடங்கு' மென்று 'சொன்ன வாக்கியத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதனால் சிவஞானபோதமும் மொழி பெயர்ப்பே என்கின்றார். அருமறை யாகமங்களனைத்திற்கும் மூலநூல்கள் தமிழிலே இருந்தன வென்றும் அவையெல்லாம் உளவாதற்குக் காரணமாகிய ஒங்காரம் தமிழென்பதுங்கூறி அதனாலே சிவஞானபோதம் தமிழிலேயே யுள்ளது என்று பதில் விடுத்தலே முதலியார் கடாவிற்குத் தக்க விடையாகும்.

இறுதியாக, முதலியார் கூறுவதாவது தமிழிலே சிவஞானபோத மிருந்திருந்தால் மெய்கண்டார் காலத்திற்கு முன்னேயே அது தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒன்றாக விருக்கவேண்டுமென்கிறார். நந்தி பெருமான் கைலையிலுள்ளவர். அவரிடமிருந்து சிவஞானபோதம் மெய்கண்டதேவருக்கு வந்ததென்று விளக்குவான் தாம் எடுத்துக்காட்டிய மேற்போந்த செய்யுட்களை நம்புவாராயின், அந் நூல் நிலவுலகத்திலே தமிழ் நாட்டிலே தமிழிலக்கியத்தோடு ஒன்றாயிருந்தல் வேண்டுமென்று குழறுவதற்கு என்ன நியாயம் புகல்வார்? இதனால் இவருக்குத் தாமெடுத்துக் காட்டிய செய்யுட்கள் கூறும் வரலாற்றில் நம்பிக்கையில்லை யென்பதே தெளிவாகும்.

தன் கண்ணிலே இருக்கின்ற உத்திரத்தை எடுக்க முயலாமல் அயலார் கண்ணிலேயுள்ள துரும்பைப் பார்த்து இரங்குவதுபோல அறியாமைபற்றி வந்த தனது அபிமானக் கொள்கையைக் கைவிடாது தமிழாராய்ச்சி வல்லோரைத் துரபிமானிகளென்று முதலியார் இகழ்வது மிக அழகாயிருக்கிறது. ஆசிரியர் சிவாக்கிரயோகிகளது வாக்கியத்தையும் அவர்க்குப் பின்வந்த உரையாசிரியர்கள் கூறிய வாக்கியங்களையும் கடவுண்மா முனிவர் கூறியவற்றையும் காலஞ்சென்ற செந்திநாதய்யர் வசனத்தையும் பிரமாணமாக எடுத்துக்கொண்டு தன் கொள்கையை நாட்ட முயல்கின்றார். அவற்றிற்கெல்லாம் முன்னமே விடைகூறினும், வடமொழியில் சிவஞானபோத மிருத்தலை ஒரு காரணமாகக் கூறுவது எட்டுணையும் பொருந்துவதன்றென்பதையும் முதற்கண் காட்டினும், இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் சபாரத்னமுதலியார் எடுத்துக்கூறிய காரணங்கள் யாவும் அவரது கொள்கையை நிலை நாட்டும் வலியுடையன வல்லவென்பது போதரும். ஈண்டுக் கூறியனயாவும் முதலியாரோடு ஒத்த கொள்கையையுடைய திருவாளர் பொ. முத்தைய பிள்ளை யவர்கள் விடுத்த 'போலிக் காரணங்களை யுங் கண்டித் தொதுக்கப் பயன்படும்.

மெய்கண்ட சாத்திரம்-க

திருவுந்தியார்

திருவியலார்
உய்யவந்ததேவநாயனார்

உ-
திருச்சிற்றம்பலம்

திருவுந்தியார்

அகனமா யாரு மறிவரி தப்பொருள்
சகனமாய் வந்ததென் றுந்தீபற
தானாகத் தந்ததென் றுந்தீபற.

க

பழக்கந் தவிரப் பழகுவ தன்றி
யுழப்பு வ தென்பெணே யுந்தீபற
வொருபொரு ளாலேயென் றுந்தீபற.

உ

கண்டத்தைக் கொண்டு கரும முடித்தவர்
பிண்டத்தில் வாராரென் றுந்தீபற
பிறப்பிறப் பில்லையென் றுந்தீபற.

ங

எங்ங னிருந்ததென் றெவ்வண்ணஞ் சொல்லுகே
னங்ங னிருந்ததென் றுந்தீபற
வறியு மறிவதன் றுந்தீபற.

ச

ஏகனு மாகி யநேகனு மானவ
தைனு மானானென் றுந்தீபற
நம்மையே யாண்டானென் றுந்தீபற.

ஞ

நஞ்செய லற்றிந்த நாமற்ற பின்னாதன்
றன்செய றானேயென் றுந்தீபற
தன்னையே தந்தானென் றுந்தீபற.

ஊ

உள்ள முருகி லுடனாவ ரல்லது
தெள்ள வரியரென் றுந்தீபற
சிற்பாச் செல்வரென் றுந்தீபற. எ

ஆதாரத் தாலே நிராதாரத் தேசென்று
மீதானத் தேசெல்க வுந்தீபற
விமலற் கிடமதென் றுந்தீபற. அ

ஆக்கிலங் கேயுண்டா யல்லதங் கில்லையாய்ப்
பார்க்கிற் *பரமதென் றுந்தீபற
பாவனைக் கெய்தாதென் றுந்தீபற. க

அஞ்சேயஞ் சாக வறிவே யறிவாகத்
துஞ்சா துணர்ந்திருந் துந்தீபற
துய்ய பொருளீதென் றுந்தீபற. ட

தாக்கியே தாக்காது நின்றதோர் தற்பா
நோக்கிற் குழையுமென் றுந்தீபற
நோக்காம னோக்கவென் றுந்தீபற. யக

மூல யிருந்தாரா முற்றத்தே விட்டவர்
சாலப் பெரியரென் றுந்தீபற
தவத்திற் றலைவரென் றுந்தீபற. யஉ

ஒட்டற்று நின்ற வுணர்வு பதிமுட்டித்
தேட்டற் றிடஞ்சிவ முந்தீபற
தேடு மிடமதன் றுந்தீபற. யங

பற்றை யறுப்பதோர் பற்றினைப் பற்றிலப்
பற்றை யறுப்பரென் றுந்தீபற
பாவிக்க வாராரென் றுந்தீபற. யச

கிடந்த கிழவியைக் கிள்ளி யெழுப்பி
யுடந்தை யுடனேரின் றுந்தீபற
வுன்னையே கண்டதென் றுந்தீபற.

ய௮

உழவா துணர்கின்ற யோகிக ளொன்றோடுந்
தழுவாம னிற்பரென் றுந்தீபற
தாழ்மணி நாவேபோ லுந்தீபற.

ய௯

திருச்சிலம் போசை யொலிவழி யேசென்று
நிருத்தனைக் கும்பிடென் றுந்தீபற
நேர்பட வங்கேரின் றுந்தீபற.

ய௭

மருளுந் தெருளு மறக்கு மவன்க
ணருள மறவாதே யுந்தீபற
வதுவேயிங் குள்ளதென் றுந்தீபற.

ய௮

கருது வதன்முன் கருத்தழியப் பாயு
மொருமகள் கேள்வனென் றுந்தீபற
வுன்ன வரியனென் றுந்தீபற.

ய௯

இரவு பகலில்லா விற்ப வெளியூடே
விரவி விரவிரின் றுந்தீபற
விரைய விரையநின் றுந்தீபற.

௨௦

சொல்லும் பொருள்களுஞ் சொல்லா தனவுமங்
கல்லனா யானானென் றுந்தீபற
வம்பிகை பாகனென் றுந்தீபற.

௨௧

காற்றினை மாற்றிக் கருத்தைக் கருத்தினு
ளாற்றுவ தாற்றலென் றுந்தீபற
வல்லாத தல்லலென் றுந்தீபற.

௨௨

கள்ளரோ டில்ல முடையார் கலந்திடில்

வெள்ள வெளியாமென் றுந்தீபற

வீடு மெளிதாமென் றுந்தீபற.

உரு

எட்டுக்கொண் டார்சமைத் தொட்டுக்கொண் டேரின்றார்

விட்டா ருலகமென் றுந்தீபற

வீடேவீ டாகுமென் றுந்தீபற.

உச

சித்தமுந் தீய கரணமுஞ் சித்திலே

யொத்ததே யொத்ததென் றுந்தீபற

வொவ்வாத தொவ்வாதென் றுந்தீபற.

உரு

உள்ளும் புறம்பு நினைப்பறி னுன்னுள்ளே

மொள்ளா வமுதாமென் றுந்தீபற

முளையாது பந்தமென் றுந்தீபற.

உச

அவிழ விருக்கு மறிவுட னின்றவர்க்

கவிழுமில் வல்லலென் றுந்தீபற

வன்றி யவிழாதென் றுந்தீபற.

உரு

வித்தினைத் தேடி முளையைக்கை விட்டவர்

பித்தேறி னார்களைன் றுந்தீபற

பெறுவதங் கென்பெணே யுந்தீபற.

உஅ

சொல்லு மிடமன்று சொல்லப் புகுமிட

மெல்ல சிவனுக்கென் றுந்தீபற

வென்றானு மென்செய்கோ முந்தீபற.

உக

வீட்டி லிருக்கிலென் னாட்டிலே போகிலென்

கூட்டில்வாட் சாத்திரின் றுந்தீபற

கூடப் படாததென் றுந்தீபற.

ருய

சாவிபோ மற்றச் சமயங்கள் புக்குநின்

ரூவி யரூதேயென் றுந்தீபற

வவ்வுரை கேனாதே யுந்தீபற.

௩௧

துரியங் கடந்தவித் தொண்டர்க்குச் சாக்கிரந்

துரியமாய் நின்றதென் றுந்தீபற

துறந்தா ரவர்களென் றுந்தீபற.

௩௨

பெற்றசிற் றின்பமே பேரின்ப மாமங்கே

முற்ற வரும்பரி சுந்தீபற

முளையாது மாயையென் றுந்தீபற.

௩௩

பேரின்ப மான பிரமக் கிழத்தியோ

டோரின்பத் துள்ளானென் றுந்தீபற

வுன்னையே யாண்டா னென் றுந்தீபற.

௩௪

பெண்டிர் பிடிபோல வாண்மக்கள் பேய்போலக்

கண்டாரே கண்டாரென் றுந்தீபற

காணாதார் காணாரென் றுந்தீபற.

௩௫

நாலாய பூதமு நாதமு மொன்றிடி

னாலா நிலயாமென் றுந்தீபற

நாதம் கிடமதென் றுந்தீபற.

௩௬

சென்ற நெறியெல்லாஞ் செந்நெறி யாம்படி

நின்ற பரிசறிந் துந்தீபற

நீசெயல் செய்யாதே யுந்தீபற.

௩௭

பொற்கொழுக் கொண்டு வாகுக் குழுவதெ

னக்கொழு நீயறிந் துந்தீபற

வறிந்தறி யாவண்ண முந்தீபற.

௩௮

அதுவிது வென்னு வனைத்தறி வாரு
மதுவிது வென்றறிந் துந்தீபற
வவிழ்ந்த சடையாரென் றுந்தீபற.

நக

அவனிவ னுன தவனருளா லல்ல
திவனவ னுகானென் றுந்தீபற
வென்று மிவனெயென் றுந்தீபற.

சய

முத்தி முதலுக்கே மோகக் கொடிபடர்ந்
தத்தி பழுத்ததென் றுந்தீபற
வப்பழ முண்ணுதே யுந்தீபற.

சக

அண்ட முதலா மனைத்தையு முட்கொண்டு
கொண்டத்தைக் கொள்ளாதே யுந்தீபற
குறைவற்ற செல்வமென் றுந்தீபற.

சஉ

காயத்துண் மெய்ஞ்ஞானக் கள்ளுண்ண மாட்டாதே
மாயக்கள் ளுண்டாரென் றுந்தீபற
வறட்டுப் பசுக்களென் றுந்தீபற.

சங

சிந்தையி னுள்ளுமென் சென்னியி னுஞ்சேர
வந்தவர் வாழ்கவென் றுந்தீபற
மடவா ளுடனெயென் றுந்தீபற.

சச

வைய முழுது மலக்கயங் கண்டிடு
முய்யவந் தானுரை யுந்தீபற
வுண்மை யுணர்ந்தாரென் றுந்தீபற.

சஞ

மெய்கண்ட சாத்திரம்-௨

திருக்களிற்றுப்படியார்

திருக்கடலூர்
உய்யவந்ததேவநாயனார்

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்களிற்றுப்படியார்

ஆம்மையப்ப ரேயுலகுக் கம்மையப்ப ரென்றறிக
வம்மையப்ப ரப்பரிசே வந்தளிப்ப-ரம்மையப்ப
ரெல்லா வுலகுக்கு மப்புறத்தா ரிப்புறத்து
மல்லார்போ னிற்பா ரவர்.

ஃ

தம்மிற் றலைப்பட்டார் பாலே தலைப்பட்டுத்
தம்மிற் றலைப்படுத ருமுணரிற்-றம்மி
னிலைப்படுவ ரோரிருவர் நீக்கிலை யாக்கித்
தலைப்படுவர் தாமத் தலை.

உ

என்னறிவு சென்றளவில் யானின் றறிந்தபடி
யென்னறிவி லாரறிக வென்றொருவன்-சொன்னபடி
சொல்லக்கே ளென்றொருவன் சொன்னா னெனக்கதனைச்
சொல்லக்கே ணனுனக்கச் சொல்.

நு

அகளமய மாய்நின்ற வம்பலத்தெங் கூத்தன்
சகளமயம் போலுலகிற் றங்கி-நிகளமா
மாணவ மூல மலமகல வாண்டனன்காண்
மாணவக வென்னுடனாய் வந்து.

சு

ஆகமங்க னெங்கே யறுசமயந் தானெங்கே
யோகங்க னெங்கே யுணர்வெங்கே-பாகத்
தருள்வடிவுந் தானுமா யாண்டிலனே லந்தப்
பெருவடிவை யாரறிவார் பேசு.

௫

சாத்திரத்தை யோதினர்க்குச் சற்குருவின் றன்வசன
மாத்நிரத்தே *வாய்க்குநலம் வந்துறுமே-யார்த்தகடற்
றண்ணீர் குடித்தவர்க்குத் தாகந் தணிந்திடுமோ
தெண்ணீர்மை யாயிதனைச் செப்பு.

சு

இன்று பசுவின் மலமன்றே யிவ்வுலகி
னின்ற மலமனைத்து நீக்குவதிங்-கென்ற
ஓருவுடையா னன்றே யுருவழியப் பாயு
முருவருள வல்லா னுரை.

௭

கண்டத்தைக் கொண்டு கரும முடித்தவரே
யண்டத்த தப்புறத்த தென்னாதே-யண்டத்தி
னப்புறமு மிப்புறமு மாரறிவுஞ் சென்றறியு
மெப்புறமுங் கண்டவர்க ளின்று.

அ

அன்றுமுத லாரேனு மாளா யுடனுகிச்
சென்றவர்க்கு மின்னதெனச் சென்றதில்லை-யின்றி தனை
யெவ்வா றிருந்ததென் றெவ்வண்ணஞ் சொல்லுகே
னவ்வா றிருந்த தது.

க

ஒன்றுங் குறியே குறியாத லாலதனுக்
கொன்றுங் குறியொன் றிலாமையினு-லொன்றே
ஓவமிக்க லாவதுவுந் தானில்லை யொவ்வாத்
தவமிக்கா ரேயிதற்குச் சான்று.

ய

ஆற்ற லலைகடற்கே பாய்ந்தநீ ரந்நீர்மை
மாற்றியவ் வாற்றான் மறித்தாற்போற்-ரேற்றிப்
புலன்களெனப் போதம் புறம்பொழியி னந்த
மலங்கனற மாற்றுவிக்கும் வந்து.

யக

பாலெய்தல் பாடியதும் பாம்பொழியப் பாடியதுங்
காலனையன் றேவிக் கராங்கொண்ட-பாலன்
மாணந் தவிர்த்ததுவு மற்றவர்க்கு நந்தங்
காணம்போ லல்லாமை காண்.

யஉ

தூங்கினரைத் தூய சயனத்தே விட்டதற்பின்
ருங்களே சட்ட வுறங்குவர்க-ளாங்கதுபோ
லைய னருட்கடைக்க னுண்டதற்பி னப்பொருளாய்ப்
பைய விளையுமெனப் பார்.

யங

உள்ள முதலனைத்து மொன்ற வொருவவரி
லுள்ள முருகவந் துன்னுடனந்-தெள்ளி
யுணருமவர் தாங்க ஞ்ளராக வென்றும்
புணருவா னில்லாப் பொருள்.

யச

நல்லசிவ தன்மத்தா னல்லசிவ யோகத்தா
னல்லசிவ ஞானத்தா னுனழியும்-வல்லதனா
லாரேனு மன்புசெயி னங்கே தலைப்படுங்கா
னாரேனுங் காண வான்.

யரு

மெல்வினையே யென்ன வியனுலகு னோர்க்கரிய
வல்வினையே யென்ன வருமிரண்டுஞ்-சொல்லிற்
சிவதன்ம மாமவற்றிற் சென்றதிலே *செல்வார்
பவகன்ம நீங்கும் படி.

யசு

ஆதியை யர்ச்சித்தற் கங்கமு மங்கங்கே
 தீதி றிறம்பலவுஞ் செய்வனவும்-வேதியனே
 நல்வினையா மென்றே நமக்குமெளி தானவற்றை
 மெல்வினையே யென்றதூநாம் வேறு.

யௌ

வரங்கடருஞ் செய்ய வயிரவர்க்குத் தங்கள்
 கரங்களினு லன்றுகறி யாக்க-விரங்காதே
 கொல்வினையே செய்யுங் கொடுவினையே யானவற்றை
 வல்வினையே யென்றதூநா மற்று.

யௌ

செய்யி லுகுத்த திருப்படி மாற்றதனை
 யைய விதுவமுது செய்கென்று-பையவிருந்
 தூட்டி யறுத்தவற்கே யூட்டி யறுத்தவரை
 நாட்டியுரை செய்வதென்னோ நாம்.

யக

பாதக மென்றும் பழியென்றும் பாராதே
 தாதையை வேதியனைத் தாளிரண்டுஞ்-சேதிப்பக்
 கண்டசர் தாமாம் பரிசளித்தார் கண்டாயே
 தண்டசர் தஞ்செயலாற் றான்.

உய

செய்யுஞ் செயலே செயலாகச் சென்றுதமைப்
 பையக் கொடுத்தார் பரங்கெட்டா-ரையா
 வழவுந் தனிசு மொருமுகமே யானு
 விழவுண்டோ சொல்லா யிது.

உக

ஆதார யோக நிராதார யோகமென
 மீதானத் தெய்தும் விதியிரண்டே-யாதாரத்
 தாக்கும் பொருளாலே யாக்கும் பொருளாமொன்
 றுக்காப் பொருளேயொன் றும்.

உஉ

ஆக்கி யொருபொருளை யாதாரத் தப்பொருளை
நோக்கி யணுவ லணுநெகிழப்-பார்க்கி
லிவனாகை தானொழிந்திட் டேகமா மேகத்
தவனாகை யாதார மாம்.

உரு

கொண்ட தொருபொருளைக் கோடிபடக் கூறுசெயிற்
கொண்டதுவு மப்பரிசே கூறுபடுங்-கொண்ட
விருபொருளு மன்றியே யின்னதிது வென்னு
தொருபொருளே யாயிருக்கு முற்று.

உச

அஞ்செழுத்து மேயம்மை யப்பர்தமைக் காட்டுதலா
லஞ்செழுத்தை யாறாகப் பெற்றறிந்தே-யஞ்செழுத்தை
யோதப்புக் குள்ள மதியுங் கெடிலுமைகோன்
கேதமற வந்தளிக்குங் கேள்.

உரு

ஆக்கப் படாத பொருளா-யனைத்தினிலுந்
தாக்கித்தா னென்றோடுந் தாக்காதே-நீக்கியுட
னிற்கும் பொருளுடனே நிற்கும் பொருளுடனாய்
நிற்கை நிராதார மாம்.

உச

காண்கின்ற தோர்பொருளைக் காண்கின்ற யோகிகளே
காண்கின்றார் காட்சியறக் கண்ணுதலைக்-காண்கின்றார்
காண்பானுங் காணப் படும்பொருளு மன்றியே
காண்கையினுற் கண்டனரே காண்.

உச

பேசாமை பெற்றதனிற் பேசாமை கண்டனரைப்
பேசாமை செய்யும் பெரும்பெருமான்-பேசாதே
யெண்ணென்றும் வண்ண மிருக்கின்ற யோகிகள்பா
லுண்ணின்றும் போகா னுளன்.

உஅ

ஒட்டற்று நின்ற வுணர்வு பதிமுட்டித்
தேட்டற்று நின்ற விடஞ்சிவமா-நாட்டுற்று
நாடும் பொருளனைத்து நாளு விதமாகத்
தேடுமிட மன்று சிவம்.

உக

பற்றினுட் பற்றைத் துடைப்பதொரு பற்றறிந்து
பற்றைப் பரிந்திருந்து பார்க்கின்ற-பற்றதனைப்
பற்றுவிடி லந்நிலையே தானே பரமாகு
*மற்றமிது சொன்னே னறி.

கய

உணராதே யாது முறங்காதே யுன்னிற்
புணராதே நீபொதுவே நிற்கி-லுணர்வரிய
காலங்கள் செல்லாத காத லுடனிருத்தி
காலங்கண் மூன்றினையுங் கண்டு.

கக

அறிவறிவாய் நிற்கி லறிவுபல வாமென்
றறிவி னறிவவிழ்த்துக் கொண்ட-வறிவினராய்
வாழ்ந்திருப்பர் நீத்தோகண் மானுடரின் மாணவகா
தாழ்ந்தமணி நாவேபோற் றான்.

கஉ

ஓசையெலா மற்று லொலிக்குந் திருச்சிலம்பி
னோசை வழியேசென் றொத்தொடுங்கி-லோசையினி
லந்தத்தா னத்தா னரிவையுட னம்பலத்தே
வந்தொத்தா னத்தான் மகிழ்ந்து.

கங

†சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுதி னென்றமையாற்
‡சார்புணர்ந்த றானே தியானமுமாஞ்-சார்பு
கெடவொழுதி னல்ல சமாதிபுமாங் கேதப்
படவருவ தில்லைவினைப் பற்று.

உச

* மற்றுமிது சொன்னேன் மதி என்பதும் பாடம்.

† குறள். மெய்யுணர்ந்தல். க. ‡ சார்புணர்வு தானே எ-ம் பாடம்.

அன்றிவரு மைம்புலனு நீயு மசையாதே
நின்றபடி யேநிற்க முன்னிற்குஞ்-சென்று
கருதுவதன் முன்னங் கருத்தழியப் பாயு
மொருமகடன் கேள்வ னுனக்கு.

நட

உண்டெனி லுண்டாகு மில்லாமை யில்லையெனி
னுண்டாகு மானமையி லோரிண்டா-முண்டில்லை
யென்னு மிவைதவிர்ந்த விற்பத்தை யெய்தும்வகை
யுன்னிலவ னுன்னுடனே யாம்.

நட

தூல வுடம்பாய முப்பத்தோர் தத்துவமு
மூல வுடம்பா முதனான்கு-மேலைச்
சிவமாம் பரிசினையுந் தேர்ந்துணர்ந்தார் சேர்ந்த
பவமாந் துரிசறுப்பார் பார்.

நட

எத்தனையோ தத்துவங்க ளெவ்வெவகோட் பாடுடைய
வத்தனையுஞ் சென்றங் களவாதே-சித்தமெனுந்
தூதுதனைப் போக்கிப்போய்த் தூக்கற்ற சோதிதனிற்
பாதிதனைக் கும்பிடலாம் பார்.

நட

சாம்பொழுதி லேதுஞ் சலமில்லை செத்தாற்போ
லாம்பொழுதி லேயடைய வாசையறிந்-சோம்பிதற்குச்
சொல்லந் துணையாகுஞ் சொல்லாத தூய்நெறிக்கட்
செல்லந் துணையாகுஞ் சென்று.

நட

* வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை யென்றமையால்
வேண்டினஃ தொன்றுமே வேண்டுவது-வேண்டினது
* வேண்டாமை வேண்டவரு மென்றமையால் வேண்டுக
வேண்டாமை வேண்டுமவன் பால்.

சய

* திருக்குறள். அவாவறுத்தல். உ

அரண வுணர்வுதனி லவ்வுணர்வை மாற்றிற்
காணமுங் காலுங்கை கூடும்-புரணமது
கூடாமை யுங்கூடுங் கூடுதலுங் கூட்டினுக்கு
வாடாமை யுங்கூடும் வந்து.

சக

இன்றிங் கசேதனமா மிவ்வினைக ளோரிரண்டுஞ்
சென்று தொடருமவன் சென்றிடத்தே-யென்றுந்தான்
நீதுறுவ னான * சிவபதிதான் கைவிடுமோ
மாதொருகூ றல்லோ மற்று.

சஉ

அநாதி சிவனுடைமை யாலெவையு மாங்கே
யநாதியெனப் பெற்ற வனுவை-யநாதியே
யார்த்த துயரகல வம்பிகையோ டெவ்விடத்துங்
காத்த லவன்கடனே காண்.

சங

தம்மிற் சிவலிங்கங் கண்டதனைத் தாம்வணங்கித்
தம்மன்பான் மஞ்சனநீர் தாமாட்டித்-தம்மையொரு
பூவாக்கிப் பூவழியா மற்கொடுத்தப் பூசித்தா
லோவாமை யன்றே யுளன்.

சச

தன்னைப் பெறுவதன்மேற் பேறில்லை தானென்றுந்
தன்னைத்தான் பெற்றவன்றா னாரென்னிற்-றன்னாலே
யெல்லாந்த னுட்கொண்டு.கொண்டதனைக் கொள்ளாதே
யெல்லாமாய் நிற்கு மிவன்.

சசு

துன்பமா மெல்லாம் பாவசனாய்த் தான்றுவளி
லின்பமாந் தன்வசனா யேயிருக்கி-லென்பதனா
னின்வசனா யேயிருக்கி னின்னுடனா நேரிடையா
டன்வசனா யேயிருப்பன் ருன்.

சக

செத்தாரே கெட்டார் கரணங்கள் சேர்ந்ததனோ
டொத்தாரே யோகபர ரானவர்க-னெத்தாலு
மாராத வக்கரணத் தார்ப்புண்டிங் கல்லாதார்
பேராமற் செல்வரதன் பின்.

சஎ

கண்ணுங் கருத்துங் கடந்ததொரு பேறேயுங்
கண்ணுங் கருத்துங் களிகூடா-நண்ணி
வடமடக்கி நிற்கும் வடவித்தே போல
வுடனடக்கி நிற்பர்கள்கா ணுற்று.

சஅ

வானகமு மண்ணகமு மாய்நிறைந்த வான்பொருளே
யூனகத்தே யுன்னுமதெ னென்றினையே-லேனகத்து
வாதினையை மாற்றும் வகையதுவே மண்முதலா
வாதனமே யன்றோ வதற்கு.

சக

கல்லிற் கமரிற் கதிர்வாளிற் சாணையினில்
வல்லுப் பலகையினில் வாதினையைச்-சொல்லு
மகமார்க்கத் தாலவர்கண் மாற்றினர்கா ணையா
சகமார்க்கத் தாலன்றே தான்.

ருய

உள்ளும் புறம்பு நீனப்பொழியி லுன்னிடையே
வள்ள லெழுந்தருளு மாதினெநிந்-தெள்ளி
யறிந்தொழிவா யன்றியே யன்புடையை யாயிற்
செறிந்தொழிவா யேதேனுஞ் செய்.

ருக

* கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பின்மை யென்றமையாற்
கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பதனைக்-கண்ணப்பர்
தாமறிதல் காளத்தி யாரறித லல்லதுமற்
றியாமறியு மன்பன் றது.

ருங்

அவிழ்ந்த துணியி லவிழ்ந்த வவிழை
யவிழ்ந்த மனத்தா லவிழ்க்க-வவிழ்ந்தசடை
வேந்தனூர்க் கின்னமுத மாயிற்றே மெய்யன்பிற்
சேந்தனூர் செய்த செயல்.

௫௩

சுரந்த திருமுலக்கே துய்ய*சிவ ஞானஞ்
சுரந்துண்டார் பிள்ளையெனச் சொல்லச்-சுரந்த
தனமுடையா டென்பாண்டி மாதேவி தாழ்ந்த
மனமுடையா ளன்பிருந்த வாறு.

௫௪

அன்பேயென் னன்பேயென் றன்பா லமுதரற்றி
யன்பேயன் பாக வறிவழியு-மன்பன்றித்
தீர்த்தந் தியானஞ் சிவார்ச்சனைகள் செய்வதெல்லாஞ்
சாற்றும் பழமன்றே தான்.

௫௫

எல்லா ரறிவுகளின் ரூற்பரிய மென்னறிவு
செல்லு மிடத்தளவுஞ் சென்றறிந்தேன்-வல்லபடி
வாதனையை மாற்றும் வகையிதுவே மற்றவற்று
ளேதமறக் கண்ட திது.

௫௬

வித்துமத னங்குரமும் போன்றிருக்கு மெய்ஞ்ஞானம்
வித்துமத னங்குரமு மெய்யுணரில்-வித்ததனிற்
காணுமை வாலதனைக் கைவிடுவர் கண்டவர்கள்
பேணுமை யாலற்றார் பேறு.

௫௭

ஒன்றன் றிரண்டன் றுளதன் றிலதன்று
நன்றன்று தீதன்று நானென்று-நின்ற
நிலயன்று நீயன்று நின்னறிவு மன்று
தலயன் றடியன்று தான்.

௫௮

செய்யாச் செயலையவன் செய்யாமற் செய்ததனைச்
செய்யாச் செயலிற் செலுத்தினு-லெய்யாதே
மாணவக வப்பொழுதே வாஞ்சைக் கொடிவளர்க்கு
மாணவமு மற்ற தறி.

சூக

ஏதேனுங் காலமுமா மேதேனுந் தேசமுமா
மேதேனுந் திக்கா சனமுமா-மேதேனுஞ்
செய்தா லொருவலுமாஞ் செய்யாச் செயலதனைச்
செய்யாமற் செய்யும் பொழுது.

சூய

செய்தற் கரிய செயல்பலவுஞ் செய்துபல
ரொய்தற் கரியதனை யெய்தினர்க-ளையோநாஞ்
செய்யாமை செய்து செயலறுக்க லாயிருக்கச்
செய்யாமை செய்யாத வாறு.

சூக

இப்பொருள்க ளியாதேனு மேதேனு மொன்றுசெய்த
லெப்பொருளுஞ் செய்யா தொழிந்திருத்தன்-மெய்ப்பொருளாக்
கண்டிருத்தல் செய்யாதே கண்ட மனிதரெலா
முண்டிருப்ப தென்னோ வுரை.

சூஉ

வீட்டிலே சென்று வினையொழிந்து நின்றாலு
நாட்டிலே நல்வினைகள் செய்தாலுங்-கூட்டில்வாட்
சாத்தியே நின்றிலையேற் றக்கனார் வேள்விசெய்த
மாத்திரமே யாங்கண்டாய் வந்து.

சூங

சிவன்முதலே யன்றி முதலில்லை யென்றுஞ்
சிவனுடைய தென்னறிவ தென்றுஞ்-சிவனவன்
தென்செயல தாகின்ற தென்று மிவையிற்றைத்
தன்செயலாக் கொள்ளாமை தான்.

சூச

இன்றிச் சமயத்தி னல்லதுமற் றேழையுட
னொன்றுசொலி மன்றத்து நின்றவரா-ரின்றிங்கே
யங்க முயிர்பெறவே பாடு மடியவரா
ரொங்குமிலை கண்டா யிது.

௬௭

விரிந்துங் குவிந்தும் விழுங்குவர்கண் மீண்டுந்
தெரிந்துந் தெரியாது நிற்பர்-தெரிந்துந்
தெரியாது நிற்கின்ற சேயிழைபா லென்றும்
பிரியாது நின்றவனைப் பெற்று.

௬௮

ஆதனமு மாதனியு மாய்ந்நைந்து நின்றவனைச்.
சேதனைக் கொண்டே தெளிவுற்றுச்-சேதனைச்
சேதனை லேசெலுத்திச் சிற்பாத்த ராயிருப்ப
ரோதமறக் கண்டவர்க ளின்றி.

௬௯

தாமடங்க விந்தத் தலமடங்குந் தாபதர்க
டாமுணரி லிந்தத் தலமுணருந்-தாமுனியிற்
பூமடந்தை தங்காள் புகழ்மடந்தை போயகலு
நாமடந்தை நில்லா ணயந்து.

௭௦

துரியங் கடந்தசுடர்த் தோகையுட னென்றும்
பிரியாதே நிற்கின்ற பெம்மான்-றுரியத்தைச்
சாக்கிரத்தே செய்தருளித் தான்செய்யுந் தன்மைகளு
மாக்குவிப்ப னன்பர்க் கவன்.

௭௧

ஓடஞ் சிவிகை யுலவாக் கிழியடைக்கப்
பாடல் பனைதாளம் பாலைநெய்த-லேடெதிர்பெய்
பென்புக் குயிர்கொடுத்த லீங்கிவைதா மோங்குபுகழ்த்
தென்புகலி வேந்தன் செயல்.

௭௨

கொல்கரியி னீற்றறையி னஞ்சிற் கொலைதவிர்த்தல்
கல்லே மிதப்பாய்க் கடனீந்த-னல்ல
மருவார் மறைக்காட்டின் வாசநிறப் பித்த
* நிருவாழ ராளி செயல்.

எக

மோக மறுத்திடினா முத்தி கொடுப்பதென
வாகமங்கள் சொன்ன வவர்தம்மைத்-தோகையர்பாற்
றுதாகப் போகவிடும் வன்றெண்டன் ரெண்டிதனை
யேதாகச் சொல்வே னியான்.

எஉ

பாய்பரியோன் றந்த பரமானந் தப்பயனைத்
தூயதிரு வாய்மலராற் சொற்செய்து-மாயக்
கருவாதை யாமறியா வாறுசெய்தான் கண்டாய்
திருவாத ஶ்ராராந் தேன்.

எங

ஆம்மையிலு மிம்மையிலு மச்சந் தவிர்த்தடியா
ரெம்மையுமா யெங்கு மியங்குதலான்-மெய்ம்மைச்
சிவயோக மேயோக மல்லாத யோக
மவயோக மென்றே யறி.

எச

மன்னனரு ளெவ்வண்ண மானுடர்பான் மாணவக
வன்ன வகைய தரனருளு-முன்னி
லடியவரே யெல்லாரு மாங்கவர்தா மொப்பி
லடியவரே யெல்லா மறி.

எடு

உடம்புடைய யோகிகடா முற்றசிற் நிற்ப
மடங்கத்தம் பேரின்பத் தாக்கத்-தொடங்கி
முளைப்பதுமொன் நில்லை முடிவதுமொன் நில்லை
யிளைப்பதுமொன் நில்லை யிவர்.

எசு

* திருவாகீ சன்றன் செயல் என்பதும் பாடம்.

பேரின்ப மான பிரமக் கிழத்தியுட
 னோரின்பத் துள்ளாணை யுள்ளபடி-பேரின்பங்
 கண்டவரே கண்டார் கடலுயிர்த்த வின்னமுத
 முண்டவரே யுண்டார் சுவை.

எஎ

நங்கையினு னுமனைத்துஞ் செய்தாற்போ னுடனைத்து
 நங்கையினுற் செய்தளிக்கு நாயகனு - நங்கையினு
 நம்பியாய்த் தானடுவே நாட்டப் பெறுமிதுகா
 ணெம்பெருமா னுர்த மியல்பு.

எஅ

பொன்னிறங் கட்டியினும் பூணினு நின்றாற்போ
 லந்நிற மண்ணலு மம்பிகையுஞ் - செந்நிறத்த
 னெந்நிறத்த னாயிருப்ப னெங்கள் சிவபதியு
 மந்நிறத்த னாயிருப்ப னுங்கு.

எஊ

தாரத்தோ டொன்றாவர் தாரத்தோர் கூருவர்
 தாரத்தோ டெங்குந் தலைநிற்பர் - தாரத்தி
 னுதாந்தத் தேயிருப்பர் *நற்றானத் தேயிருப்பர்
 வேதாந்தத் தேயிருப்பர் வேறு.

அய

ஒன்றுரைத்த தொன்றுரையாச் சாத்திரங்க ளொன்றாக
 நின்றுரைத்து நிச்சயிக்க மாட்டாவா - லின்றுரைக்க
 வென்றா லியன்றிடுமோ வென்போல்வா ரேதேனுஞ்
 சொன்னாற்றா னேறுமோ சொல்.

அக

யாதேனுங் காரணத்தா லெவ்வுலகி லெத்திறமு
 மாதேயும் பாக னிலச்சினையே - யாதலினுற்
 பேதமே செய்வா யபேதமே செய்திடுவாய்
 பேதாபே தஞ்செய்வாய் பின்.

அஉ

நின்றபடி நின்றவர்கட் கன்றி நிறந்தெரியா
மன்றினுணின் ருடன் மகிழ்ந்தானுஞ்-சென்றுடனே
யெண்ணுறுமைம் பூதமுத லெட்டுருவாய் நின்றானும்
பெண்ணுறநின் ருடும் பிரான்.

அ ௩

சிவமே சிவமாக யானினைந்தாற் போலச்
சிவமாகி யேயிருப்ப தன்றிச்-சிவமென்
றுணர்வாரு மங்கே யுணர்வழியச் சென்று
புணர்வாரு முண்டோ புவி.

அ ௪

அதுவிது வென்று மவனானே யென்று
மதுநீயே யாகின்ற யென்று-மதுவானே
னென்றுந் தமையுணர்ந்தா ரெல்லா மிரண்டாக
வொன்றாகச் சொல்வரோ வுற்று.

அ ௫

* ஈராகி யங்கே முதலொன்ற யீங்கிரண்டாய்
மாருத வெண்வகையாய் மற்றிவற்றின்-வேரு
யுடனா யிருக்கு முருவுடைமை யென்றுங்
கடனா யிருக்கின்றான் காண்.

அ ௬

உன்னுதரத் தேகிடந்த கீட முறுவதெல்லா
முன்னுடைய தென்னாநீ யுற்றினையோ - மன்னுயிர்க
ளவ்வகையே காணிங் கழிவதுவு மாவதுவுஞ்
செவ்வகையே நின்றசிவன் பால்.

அ ௭

அவனே யவனி முதலாயி னானு
மவனே யறிவாய்நின் ருனு - மவனேகா
ணாகிப் பெண்ணு யலியாகி நின்றானுங்
காணுமை நின்றானுங் கண்டு.

அ ௮

இன்றுதா னீயென்னைக் கண்டிருந்துங் கண்டாயோ
வன்றித்தா னுனுன்னைக் கண்டேனே-வென்றா
லருமாயை யீன்றவடன் பங்கனையார் காண்பார்
பெருமாயச் சூழல் பிழைத்து.

அக

கடலைத்தே யாடுதற்குக் கைவந்து நின்றுங்
கடலளக்க வாராதாற் போலப்-படியி
லருத்திசெய்த வன்பரைவந் தாண்டதுவு மெல்லாங்
கருத்துக்குச் சேயனாய்க் காண்.

கஉ

*சிவனெனவே தேறினன்யா னென்றமையா லின்றுஞ்
சிவனவனி வந்தபடி செப்பி-லவனிதனி
லுப்பெனவே கூர்மை யுருச்செய்யக் கண்டமையா
லப்படியே கண்டா யவன்.

கக

அவனிவனாய் நின்ற தவனருளா லல்ல
தெவனவனாய் நிற்கின்ற தேழா-யவனிதனிற்
ரேன்றுமாப் புல்லுரி தொல்லுலகி லம்மரமா
யின்றிடுமோ சொல்லா யிது.

கஉ

முத்தி முதற்கொடிக்கே மோகக் கொடிபடர்ந்
தத்தி பழுத்த தருனென்னுங்-கத்தியினான்
மோகக் கொடியறுக்க முத்திப் பழம்பழுக்கு
மேகக் கொடியெழுங்கா ணின்று.

கஉ

அகனத்தி லானந்தத் தானந்தி யாயே
சகனத்திற் றைய லுடன் ரேன்றி-நிகளத்தைப்
போக்குவதுஞ் செய்தான்றன் பொன்னடியென் புன்றலைமே
லாக்குவதுஞ் செய்தா னவன்.

கச

குற்றமறுத் தென்னையாட் கொண்டருளித் தொண்டனே
னுற்ற தியானத் துடனுறைவர்-முற்றவரின்
மாட்சியுமாய் நிற்பரியான் மற்றொன்றைக் கண்டிடினக்
காட்சியுமாய் நிற்பார் கலந்து.

கூரு

ஆளுடையா னெந்தரமு மாளுடையா னேயறியுந்
தாளுடையான் றெண்டர் தலைக்காவ-னுளுந்
திருவியலா ராளுஞ் சிவயோகி யின்றென்
வருவிசைபை மாற்றினான் வந்து.

கூசு

தூலத் தடுத்த பளிங்கின் றுளக்கமெனத்
தூலத்தே நின்னு துளங்காமற்-காலத்தாற்
றூலாத்தந் தென்பிறவித் தானே யறவிழித்தார்க்
காளன்றி யென்மா றதற்கு.

கூஎ

இக்கணமே மூத்தியினை யெய்திடினு மியானினைந்த
வக்கணமே யானந்தந் தந்திடினு-நற்கணத்தார்
நாயகற்கு நாயகிக்கு நானடிமை யெப்பொழுது
மாயிருத்த லன்றியிலே னியான்.

கூஅ

என்னை யுடையவன்வந் தென்னுடனு யென்னளவி
லென்னையுந்தன் னாளாகக் கொள்ளுதலா-லென்னை
யறியப்பெற் றேனறிந்த வன்பருக்கே யாளாய்ச்
செறியப்பெற் றேன்குழுவிற் சென்று.

கூசு

சின்தையிலு மென்றன் சிரத்தினிலுஞ் சேரும்வகை
வந்தவனை மண்ணிடைநாம் வாராமற்-றந்தவனை
மாதினுட னெத்திறமும் வாழ்ந்திருக்க வென்பதலா
லேதுசொல்லி வாழ்த்துவே னின்று.

ஈ

மெய்கண்ட சாத்திரம்-௩

சிவ ஞானபோதம்

திருவெண்ணெய்நல்லூர்
மெய்கண்டதேவர்

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

சிறப்புப்பாயிரம்

நேரிசை யாசிரியப்பா

மலர்தலை யுலகின் மாயிரு மியப்
பலர்புகழ் ஞாயிறு படரி னல்லதைக்
காண்டல் செல்லாக் கண்போ லீண்டிய
பெரும்பெயர்க் கடவுளிற் கண்கெண் ணிருடர்ந்
தருந்துயர்க் சூம்பையி னான்மா நாடி
மயர்வற நந்தி முனிகணத் தளித்த
வுயர்சிவ ஞான போத முரைத்தோன்
பெண்ணைப் புனல்குழ் வெண்ணெய்ச் சுவேதவனன்
பொய்கண் டகன்ற மெய்கண்ட தேவன்
பவநனி வன்பகை கடந்த
தவராடி புனைந்த தலைமை யோனே.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

சிவஞானபோதம்

மங்கல வாழ்த்து

கல்லா னிழன்மலை
வில்லா ஈருளிய
பொல்லா ரிணைமலர்
நல்லார் புனைவரே.

அவையடக்கம்

தம்மை யுணர்ந்து தமையுடைய தன்னுணர்வா
ரெம்மை யுடைமை யெமையிகழார்—தம்மை
யுணரா ருணரா ருடங்கியைந்து தம்மிற்
புணராமே கேளாம் புறன்.

க. பொதுவதிகாரம்

க. பிரமாணவியல்

முதற் சூத்திரம்

அவனவ ளதுவெனு மவைமு வினைமையிற்
ரேற்றிய திதியே யொடுங்கமலத் துளதா
மந்த மாதிரென்மனார் புலவர்

என்பது சூத்திரம்.

வார்த்திகப் பொழிப்பு

கருத்துரை:—என்னுதலிற்றேவெனின், சங்கார காரணரூபுள்ள
முதலையே முதலாக வுடைத்து இவ்வுலகம் என்பதுணர்த்துந்
துதலிற்று.

உரை வகை:—இதன் பொழிப்பு உரைத்துக் கொள்க.

முதலதிகாரணம்

மேற்கோள்:—சுண்டு, உளதாய் ஒருவனொருத்தியொன் றென்று
சுட்டப்பட்ட பிரபஞ்சம் உற்பத்தி நிதி நாசமுடைத் தென்
றது.

ஏது:—தோற்றமு மீறும் உள்ளதன்பாலே கிடத்தலின்.

உதாரணம்:—

பூதாதி யீறு முதலுந் துணையாகப்
பேதாய் திதியாகும் பெற்றிமையி—னோதாரோ
வொன்றொன்றிற் றோன்றி யுளதா யிறக்கண்டு
மன்றென்று முண்டென்ன வாய்ந்து.

இரண்டாமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனி, ஒடுங்கின சங்காரத்தினல்லது உற்பத்தி
யில்ல யென்றது.

ஏது:—இல்லதற்குத் தோற்ற மின்மையின், உள்ளதற்குச் செய்
வோரின்றிச் செய்வினை யின்மையின்.

உதாரணம்:—

இலயித்த தன்னிலில யித்ததாம லத்தா
லிலயித்த வாறுளதா வேண்டும்—இலயித்த
தத்திதியி லென்னி னழியா தவையழிவ
தத்திதியு மாதியுமா மங்கு.

வித்துண்டா மூல முளைத்தவா தாரகமா
மத்தன்றா ணிற்ற லவர்வினையால்—வித்தகமாம்
வேட்டுவனா மப்புழுப்போல் வேண்டுருவந் 'தான்கொடுத்தாக்
கூட்டானே மண்போற் குளிர்த்து.

நோக்காது நோக்கி நொடித்தன்றே காலத்திற்
ராக்காது நின்றா ளத்திற் கண்டிறைவ—னாக்காதே
கண்ட நனவுணர்விற் கண்ட கனவுணாக்
கண்டவனி லிற்றின்றாங் கட்டு.

மூன்றாமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனி, சங்காரமே முதலென்றது.

ஏது:—சட்டுணர்வாகிய பிரபஞ்சம் சட்டுணர்வின்றி நின்ற சங்கரரத்தின் வழியல்லது சுதந்திரமின்றி நின்றவான்.

உதாரணம்:—

ஒன்றலா வென்றா லுளதாகி நின்றவா
 ரென்றலா வென்றிலவை யீராத—லொன்றலா
 வீரே முதலதனி வீரலா வென்றபல
 வாரே தொழும்பாகு மங்கு.

இரண்டாஞ் சூத்திரம்

அவையே தானே யாயிரு வினையிற்
 போக்கு வரவு புரிய வாணையி
 னீக்க மின்றி நிற்கு மன்றே

என்பது சூத்திரம்.

வார்த்திகப் பொழிப்பு

கருத்துரை —என்னுதலிற்றே வெனின், புனருற்பவம் வருமாறுணர்த்துத னுதலிற்று.

முதலதிகரணம்

மேற்கோள்:—ஈண்டு, இவ்வான்மாக்கள் பலவும் முதல்வன்றானே யாய் நிற்குமென்றது.

ஏது:—அத்துவிதமென்ற சொல்லானே ஏகமெனில், ஏகமென்று சட்டுவதுண்மையின் அத்துவித மென்ற சொல்லே அந்நியநாத்தியை யுணர்த்துமாயிட்டு.

உதாரணம்:—

கட்டு முறுப்புங் கரணமுங் கொண்டுள்ள
மிட்டதொரு பேரழைக்க வென்னென்றங்—கொட்டி
யவனுளமா கில்லா னுளமவனா மாட்டா
தவனுளமா யல்லனுமா மங்கு.

ஒன்றென்ற தொன்றேகா னென்றே பதிபசுவா
மொன்றென்ற நீபாசத் தோடுளகா—னென்றின்ற
லக்கரங்க ளின்ற மகா வுயிரின்றே
லிக்கிரமத் தென்னு மிருக்கு.

பண்ணையு மோசையும் போலப் பழமதுவு
மெண்ணுஞ் சுவையும்போ லெங்குமா— மண்ணா
ளத்துவித மாத லருமறைக ளொன்றுறன்ற
தத்துவித மென்றறையு மாங்கு.

அரக்கொடு சேர்த்தி யணைத்தவக் கற்போ
லுருக்கி யுடங்கியைந்து ரின்று—பிரிப்பின்றித்
தானே யுலகாந் தமியே னுளம்புருதல்
யானே யுலகென்ப னின்று.

இரண்டாமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனி, இவ்வான்மாக்களுக்கு இருவினை முதல்வ
ண்ணையின் வருமென்றது.

ஏது:—ஒரு நகரியைக் காப்பான் பாடிகாவலிட்டாங்கு அவை
அவனதாக்கினை யாகலான்.

உதாரணம்:—

உள்ளதே தோற்ற வுயிரணையு மவ்வுடலி
னுள்ளதா முற்செய்வினை யுள்ளடைவே—வள்ளலவன்
செய்பவர் செய்திப் பயன்வினைக்குஞ் செய்யேபோற்
செய்வன் செயலணையா சென்று.

அவ்வினையைச் செய்வதனி லவ்வினைஞர் தாஞ்சென்றங்
கவ்வினையைக் காந்த பசாசம்போ—லவ்வினையைப்.

பேராம லூட்டும் பிரானி னுகராரோ
லார்தா மறிந்தனைப்பா ராங்கு.

நெல்லிற் குமியு நிகழ்செம்பி னிற்களிம்புஞ்
சொல்லிற் புதிதன்று தொன்மையே—வல்லி
மலகன்ம மன்றுளவாம் வள்ளலாற் பொன்வா
னலர்சோகஞ் செய்கமலத் தாம்.

முன்னுமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனி, இவ்வான்மாக்கள் மாறிப் பிறந்து வருமென்
றது.

ஏது:—தோற்றமு மீறும் உள்ளதற் கல்லது உளதாதலின்மையான்.

உதாரணம்:—

கண்ட நனைவக் கனவுணர்விற் றான்மறந்து
விண்படர்ந்தத் தூடு வினையினுற்—கண்செவிகெட்
டுள்ளதே தோற்ற வுளமணுவாய்ச் சென்றுமனந்
தள்ள விழுங்கருவிற் றான்.

அரவுதன் றே லுரிவு மக்கனவும் வேறு
பரகாயம் போய்வருமப் பண்பும்--பரவிற்
குடாகாய வாகாயக் கூத்தாட்டா மென்ப
தடாதுள்ளம் போமா றது.

நான்காமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனி, நீக்கமின்றி நிற்குமன்றே யென்றது.

ஏது:—அவன் ஏகாநேக மிரண்டு மின்றிச் சருவவியாபியாய்
நிற்றலான்.

உதாரணம்:—

எங்குமுள நென்றளவை யொன்றன் நிரண்டென்னி
லெங்கு முளனன் நெவற்றெவனு—மங்க
ணவையவ னன்றில்லைப் பொன்னொளிபோ லீச
னவையுடைமை யாளாநா மங்கு.

முன்றூஞ் சூத்திரம்

உளதில தென்றலி நெனதுட லென்றலி
னைம்புல நெடுக்க மறிதலிற் கண்படி
லுண்டிவினை யின்மையி லுணர்த்த வுணர்தலின்
மாயா வியந்திர தனுவினு ளான்மா
என்பது சூத்திரம்.

வார்த்திகப் பொழிப்பு

கருத்துரை:—என்னுதலிற்றே வெனின், ஆன்மப் பிரகாச
முணர்த்துத னுதலிற்று.

முதலதிகரணம்

மேற்கோளும் ஏதுவும்:—சுண்டு, *இலதென்றலின் ஆன்மா
வுளதென்றது.

பொழிப்புரை:—எவற்றினையும் அன்றன் நெனவிட்டு ஆன்மா
இலதென்று நிற்பதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவா
மென்றது.

* “சுண்டு மேற்கோளொன்றாயினும் எழுவகை மதங்களை
வேறுவேறு மறக்கும் ஏதுக்க ளேழாகலான், ஆன்மா வுளதென்னு

உதாரணம்:—

அன்றன் நெனநின் நனைத்தும்விட் டஞ்செழுத்தாய்
நின்றொன் றுளததுவே நீயனைத்து— நின்றின்று
தர்ப்பணம்போற் காட்டலாற் சார்மாயை நீயல்ல
தற்பாழு மல்ல தனி.

இரண்டாமதிகரணம்

மேற்கோளும் ஏதுவும்:—இனி, எனதுடலென்றலின் ஆன்மா
வுள தென்றது.

பொழிப்புரை:—என்பதி என்மனை யென்றற்போல என்கை
என்காலென நிற்பதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவா
மென்றது.

உதாரணம்:—

எனதென்ற மாட்டி நெனதலா தென்ன
துனதலா துன்கைகால் யாக்கை—யெனதென்று
மென்னறிவ தென்று முரைத்துநீ நின்றிகா
னுன்னிலவை வேற முணர்.

மூன்றாமதிகரணம்

மேற்கோளும் ஏதுவும்:—இனி, கம்புலனறிதலின் ஆன்மாவுள
தென்றது.

மேற்கோள் அவற்றொடு தனித்தனி கூட்டியுரைக்கப்பட்டு ஏழ்கி
காணமாயிற்று இச்சூத்திரமென் றுணர்க. இச்சூத்திரத்திற்குரிய
ஏதுவே ஏது மேற்கோளும்துவே யாகலின், ஏனைச் சூத்திரங்
களுட் போல வேறே ஏதுக்கூறவேண்டாமையின் இவை ஏது
வாமாறும் இவற்றான் மேற்கோளைச் சாதிக்குமாறும் வினங்க
வுணர்த்தி வலியுறுத்துதன் மாத்திரையே இவ்வதிகரணங்களுட்
கூறப்படுவதென்க” —என்பது ஸ்ரீ பாஷ்யம்.

பொழிப்புரை:—ஐம்புலனாகிய சத்த பரிச ரூப ரச கந்தங்களை இங்கிரியங்கள் ஒன்றறிந்த தொன்றறியாமையின் இவ்வைந்தினாலும் ஐம்பயனு மறிவதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவாமென்றது.

உதாரணம் :—

ஒன்றறிந்த தொன்றறியா தாகி யுடன்மன்னி
யன்றும் புலனாய வஞ்செழுத்தை—யொன்றறித
லுள்ளதே யாகி லதுநீ தனித்தனிகண்
டுள்ளலவை யொன்றல்லே யோர்.

நான்காமதிகரணம்

மேற்கோளும் ஏதுவும்:—இனி, ஒடுக்கமறிதலின் ஆன்மாவுள தென்றது.

பொழிப்புரை:—கனவின் கட கனவு கண்டாமென்றுங் கண்டில மென்றும் நிற்பதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவா மென்றது.

உதாரணம் :—

அவ்வுடலி னின்றியிர்ப்ப வைம்பொறிக டாங்கிடப்பச்
செவ்விதி னவ்வுடலிற் சென்றடங்கி—யவ்வுடலின்
வேறொன்று கொண்டு விளையாடி மீண்டதனை
மாறலுட னீயல்லே மற்று.

ஐந்தாமதிகரணம்

மேற்கோளும் ஏதுவும்:—இனிக் கண்படில் உண்டிவினையின்மையின் ஆன்மாவுள தென்றது.

பொழிப்புரை:—ஒடுங்கினவிடத்து இன்பத்துன்பஞ் சீவனம் பிரகிருதிக் கின்மையின் ஒடுங்காதவிடத்து துன்பஞ் சீவியா நிற்பதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவா மென்றது.

உதாரணம் :—

கண்டறியு மிவ்வுடலே காட்டொடுங்கக் காணுதே
யுண்டிவினை யின்றி யுயிர்த்தலாற்—கண்டறியு
முன்னம்வே றுண்டா யொடுங்கா துடனண்ணி
லுள்ளதா முண்டிவினை யுன்.

ஆரூபதிகரணம்

மேற்கோளும் ஏதுவும் :—இனி, உணர்த்தவுணர்தலின் ஆன்மா
வுளதென்றது.

பொழிப்புரை:—அவன் அறிந்தாங் கறிவனென் றறிவிக்க
வறிந்து உபதேசியாய் நிற்பதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்
மாவா மென்றது.

உதாரணம் :—

அறிந்து மறிவதே யாயு மறியா
தறிந்ததையும் விட்டங் கடங்கி—யறிந்த
தெதுவறியு மன்றாகு மெய்கண்டா னென்றி
னதுவதுதா னென்னு மகம்.

ஏழாமதிகரணம்

மேற்கோளும் ஏதுவும் :—இனி, மாயா வியந்திர தறுவினுள்
ஆன்மாவுள தென்றது.

வேறும் ஓர் ஏது :—அவைதாம் வெவ்வேறு பெயர்பெற்று நின்ற
லான்.

உதாரணம் :—

கலையாதி மண்ணந்தங் காணிலவை மாயை
நிலையாவாந் தீபமே போல—வலையாமன்
ஞானத்தை முன்னுணர்ந்து நாடி லுதததுவார்
தானத்தின் வேராகுந் தான்.

உ. இலக்கணவியல்

நான்காஞ் சூத்திரம்

அந்தக் கரண மவற்றினென் றன்றவை
சந்தித்த தான்மாச் சகசமலத் துணரா
தமைச்சர சேய்ப்பரின் றஞ்சவத் தைத்தே

என்பது சூத்திரம்.

வார்த்திகப் பொழிப்பு

கருத்துரை :—என் னுதலிற்றே வெனின், இதுவு மது.

முதலதிகரணம்

மேற்கோள் :—ஈண்டு, இவ்வான்மாவாவது அந்தக்கரணங்களா யுள்ள மனோ புத்தி யகங்கார சித்தங்களி லொன்றன் றென் றது.

ஏது :—அவைதாம் பிரகாசமாய் நின்றே அப்பிரகாசமாய் நின்ற லான்.

உதாரணம் :—

மனமாதி யாலுணர்தன் மன்னு புலன்கண்
மனமாதி மன்புலனி னல்லன்—மனமே
லுதித்தொன்றை யுள்ள முணர்த லதனி
லுதிக்குங் கடற்றிரையை யொத்து.

சிந்தித்தாய்ச் சித்தந் தெளியாதா யாங்காரம்
புந்தியா யாய்ந்து மனமாகிப்—பந்தித்து
வெவ்வேறு தானே துணிந்துள்ள மிவ்வேறு
மவ்வேறும் போதுபோ லாங்கு.

அகார வகார மகங்காரம் புத்தி
மகார மனஞ்சித்தம் விந்து—பகாதிவற்றை
நாத முளவடிவா நாடிற் பிரணவமாம்
போதங் கடற்றிரையே போன்று.

எண்ணில வோங்காரத் தீசர் சதாசிவமா
நண்ணிய விந்துவொடு நாதத்துக்—கண்ணிற்
பகரயன்மா லோடு பரம னதிதெய்வ
மகரவுக ரம்மகரத் தாம்.

இரண்டாமதிகரணம்

மேற்கோள் :—இனி, இவ்வான்மாச் சகச மலத்தினை லுணர்வின்
மென்றது.

ஏது :—அதுதான் ஞானதிரோதகமாய் மறைத்துக்கொடு நின்ற
லான்.

உதாரணம்:—

மாயா ததுவிளக்கா மற்றுள்ளங் காணாதே
லாயாதா மொன்றை யதுவதுவாய்—வீயாத
வன்னிதனைத் தன்னுண் மறைத்தொன்றாங் காட்டம்போற்
றன்னமல மன்றிணைத றான்.

மூன்றாமதிகரணம்

மேற்கோள் :—இனி, இவ்வான்மாச் சாக்கிரஞ் சொப்பனஞ்
சுழுத்தி துரியந் துரியாதீதமாயுள்ள பஞ்சாவத்திதனாய் நிற்கு
மென்றது.

ஏது :—அதுதான் மல சொருபத்தின் மறைந்து அருப சொருபி
யாய் நிற்கலான்.

உதாரணம் :—

ஒன்றையா மூலத் துயிரணையு நாபியினிற்
சென்றையுஞ் சித்த மிதயத்து—மன்றவே
யையையந்தா நன்னுதலிற் கண்டத்து வாக்காதி
மெய்யாதி விட்டகன்று வேறு.

இலாடத்தே சாக்கிரத்தை யெய்திய வுள்ள
மிலாடத்தே யைந்தவத்தை யெய்து—மிலாடத்தே
யவ்வவ விந்திரியத் தத்துறைகள் கண்டதுவே
யவ்வவற்றி னீங்கலது வாங்கு.

ஐந்தாஞ் சூத்திரம்

விளம்பிய வுள்ளத்து மெய்வாய் கண்மூக்
களந்தறிந் தறியா வாங்கவை போலத்
தாந்த முணர்வின் றமியருள்
காந்தங் கண்ட பசாசத் தவையே
என்பது சூத்திரம்.

வார்த்திகப் பொழிப்பு

கருத்துரை :—என்னுதலிற்கே வெனின், இவ்வான்மாக்களிடத்
துத் தமது முதலுபகார முணர்த்துத னுதலிற்று.

முதலதிகரணம்

மேற்கோள் :—சுண்டு, ஐயுணர்வுகள் ஆன்மாவா லுணருமென்
றது.

ஏது :—அவற்றினான் ஆன்மா ஒற்றித்துக் காணினல்லது அவை
ஒன்றையும் விடயியாவாகலான்.

உதாரணம் :—

ஐம்பொறியை யாண்டங் கரசா யுளநிற் ப
வைம்பொறிக ளுள்ள மறியாதா—மைம்பொறியிற்
காணுதேற் காணுது காணுமுளங் காணுதேற்
காணுகண் கோ செவி.

இரண்டாமதிகரணம்

மேற்கோள் :—இனி, இதுவுந் தமது முதலாலே யுணருமென்
றது.

ஏது :—இவ்வான்மாத் தன்னாலே யுணரு மிந்திரியங்களைப் போலத்
தானுந் தன்னை யுணராது நின்றலான்.

உதாரணம் :—

மன்னுசிவன் சந்நிதியின் மற்றுலகஞ் சேட்டித்த
தென்னு மறையி னியன்மந்தாய்—சொன்னசிவன்
கண்ண வுளம்வினையாற் கண்டறிந்து நிற்குங்கா
ணெண்ணுன் சிவன சத்தை யின்று.

வெய்யோ ளொளியி லொடுங்கி விளங்காது
வெய்யோனை யாகாத மீன்போல—மெய்யவனிற்
கண்டுகேட் டென்டுயிற் துற்றறியு மைம்புலனைக்
கண்டெனாய் மன்னுதலைக் காண்.

அருளுண்டா மீசற் கதுசக்தி யன்றே
யருளு மவனன்றி யில்லை—யருளின்
றவனன்றே யில்லை யருட்கண்ணார் கண்ணுக்
கிரவிபோ னிற்குமா னேய்ந்து.

ஆரூஞ் சூத்திரம்

உணருரு வசத்தெனி னுணரா தின்மையி
னிருதிற் னல்லது சிவசத் தாமென
விரண்டு வகையி னிசைக்குமன் னுலகே
என்பது சூத்திரம்.

வார்த்திகப் பொழிப்பு

கருத்துரை :—சத்து மசத்தம் வரைசெய் துணர்த்துத னுதலிற்று.

முதலதிகரணம்

மேற்கோள் :—ஈண்டு, அறிவினா லறியப்பட்ட சுட்டு அசத்தென்
றது.

ஏது :—அவைதாம் பிரகாசமாய் நின்றே அப்பிரகாசமாய் நிற்ற
லான்.

உதாரணம் :—

அசத்தறியாய் கேணீ யறிவறிந்த வெல்லா
மசத்தாகு மெய்கண்டா னாயின்—அசத்தலாய்
நீரி லெழுத்து நிகழ்கனவும் பேய்த்தேரு
மோரினவை யின்றாமா ரொப்பு.

இரண்டாமதிகரணம்

மேற்கோள் :—இனி, இவ்விரண்டு தன்மையுமின்றி வாக்கு மனா
தீத கோசமாய் நின்ற அதுவே சத்தாயுள்ள சிவமென்று
உணரற்பாற்று.

ஏது :—பிரகாசத்தினுக்குப் பிரகாசிக்கவேண்டுவ தின்மையானும்
அப்பிரகாசத்தினுக்குப் பிரகாச மின்மையானும்.

உதாரணம் :—

எண்ணிய சத்தன் மசத்தன்ற மென்றவென்
கண்ணி யுளதென்றன் மெய்கண்டா—எண்ணி
யறிய விரண்டா மசத்தாதல் சத்தா
மறிவறியா மெய்சிவன்ற னாம்.

உணர்ப வசத்தாத லொன்றுணரா தொன்றை
யுணருநீ தானுணரா யாயி—லுணருமுனிற்
ருனிரண்டா மெய்கண்டான் றன்ன லுணர்தலாற்
ருனிரண்டாய்க் காணுந் தமி.

பாவகமேற் றுனசத்தாம் பாவநா தீதமெனிற்
பாவகமா மன்றென்னிற் பாழுதுவாம்—பாவகத்தைப்
பாவித்த றுனென்னிற் பாவகமாந் தன்னருளாற்
பாவிப் பதுபரமில் பாழ்.

அறிய விரண்டல்ல னாங்கறிவு தன்ன
லறியப் படானறிவி னுள்ளா—னறிவுக்குக்
காட்டாகி நின்றானைக் கண்ணறியா மெய்யென்னக்
காட்டா தறிவறிந்து கண்டு.

அதுவென்னு மொன்றன் மதுவன்றி வேறே
யதுவென் மறியறிவு முண்டே—யதுவென்
மறிய விரண்டல்ல னாங்கறிவு னின்ற
லறியுமறி வேசிவமு மாம்.

உ. உண்மை யதிகாரம்

ந. சாதனவியல்

ஏழாஞ் சூத்திரம்

யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதி ராகலிற்
சத்தே யறியா தசத்தில தறியா
திருதிற னறிவுள திரண்டலா வான்மா
என்பது சூத்திரம்.

வார்த்திகப் பொழிப்பு

கருத்துடை:—என்னுதலிற்றே வெனின், மேலதற்கோர் புற
னடை யுணர்த்துத னுதலிற்று.

முதலதிகாரணம்

மேற்கோள்:—ஈண்டுச், சத்தினிடத் தசத்துப் பிரகாரியா
தென்றது.

ஏது:—மெய்யினிடத்துப் பொய் அப்பிரகாசமாய் நிறைவான்.

உதாரணம்:—

அந்நியமி லாமை யாற்கொன் றுணர்வின்று
மந்நியமி லானசத்தைக் காண்குவனே—வந்நியமாக்
காணு னவன்முன் கதிர்முன் னிருள்போல
மாணு வசத்தின்மை மற்று.

இரண்டாமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனி, அசத்தினுக் குணர்வின் மென்றது.

ஏது:—அது தான் நிருபிக்கி வின்ருகலான்.

உதாரணம்:—

பேய்த்தேர்நீ ரென்றுவரும் பேதைக்கு மற்றணைந்த
பேய்த்தே ரசத்தாகும் பெற்றிமையின்—வாய்த்ததனைக்
கண்ணெர்வா ரில்வழியிற் காணு மசத்தின்மை
கண்ணெர்வா ரில்லதெனக் காண்.

மூன்றாமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனி, * இருதிந னறிவுள திரண்டலா வான்மா
வென்றது.

பொழிப்புரை:—இவ்விரண்டினையு மறிவதாய் உபதேசியாய் நின்ற
அவ்வறிவு இரண்டன்பாலு முளதாயுள்ள அதுவே அவ்வான்
மாவா மென்றது.

உதாரணம்:—

அருவுருவந் தானறித லாயிழையா யான்மா
வருவுருவ மன்றரு முண்மை—யருவுருவாய்த்
தோன்றியுட னில்லாது தோன்றாது நில்லாது
தோன்றன் மலர்மணம்போற் றொக்கு.

* “ஈண்டுச் சத்தெதிர் நில்லாத அசத்துஞ் சத்துந் தம்மு
ளொன்ற னென்றறியப் படாமையான் ஆன்மாவாலும் அறியப்
படாதவழி அவை பயப்பாடின்றிச் சூனியமாய் முடியுமாகலான்,
இரண்டலா வான்மா இருதிந னறிவுளதேயாம்; தம்முளொன்ற
னென் நறுபவிக்கப்படாத ஞாயிற்றையும் விடயத்தையு மறுப
விக்குங் கண்போலுமென அதுமானங் கூறிக்காண்க” —என்பது
ஸ்ரீபாஷ்யம்.

மயக்கம் துற்று மருந்திற் றெளிந்தும்
பெயர்த்துணர்நீச் சத்தாகாய் பேசி—லசத்துமலை
நீயறிந்து செய்வினைக ணீயன்றி வேறசத்துத்
தானறிந்து துய்யாமை தான்.

மெய்ஞ்ஞானந் தன்னில் விளையா தசத்தாத
லஞ்ஞான முள்ள மணைதல்காண்—மெய்ஞ்ஞானந்
தானே யுளவன்றே தண்கடனீ ருப்புப்போற்
றானே யுளமுளவாய்த் தான்.

எட்டாஞ் சூத்திரம்

ஐம்புல வேடரி னயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத்
தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினி லுணர்த்தவிட்
டந்நிய மின்மையி னரன்கழல் செலுமே

என்பது சூத்திரம்.

வார்த்திகப் பொழிப்பு

கருத்துரை:—என்னுதலிற்றோ வெனின், ஞானத்தினை யுணரு
முறைமையினை உணர்ந்துத னுதலிற்று.

முதலதீகரணம்

மேற்கோள்:—ஈண்டு இவ்வான்மாக்களுக்கு முற்செய் தவத்தான்
ஞானநிகழுமென்பது.

ஏது:—மேற் சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்துழி நன்னெறி
யாகிய ஞானத்தைக் காட்டியல்லது மோகத்தைக் கொடா
வாகலான்.

உதாரணம்:—

தவஞ்செய்தா ரென்றுந் தவலோகஞ் சார்ந்து
பவஞ்செய்து பற்றறுப்பா ராகத்—தவஞ்செய்த
நற்சார்பில் வந்துதித்து ஞானத்தை நண்ணுதலைக்
கற்றார்க்குத் சொல்லுமாங் கண்டு.

பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பாளை யொக்கு
மிசைத்து வருவினையி லின்ப—மிசைத்த
விருவினை யொப்பி லிறப்பி றவத்தான்
மருவுவனா ஞானத்தை வந்து.

இரண்டாமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனி, இவ்வான்மாக்களுக்குத் தமது முதறானே
குருவுமாயுணர்த்து மென்றது.

ஐது:—அவன் அந்நியமின்றிச் சைதன்னிய சொருபியாய்
நிற்றலான்.

உதாரணம்:—

மெய்ஞ்ஞானந் தானே வினையும்விஞ் ஞானகலர்க்
கஞ்ஞான வச்சகலர்க் கக்குருவாய்—மெய்ஞ்ஞானம்
பின்னுணர்த்து மன்றிப் பிரளயா கலருக்கு
முன்னுணர்த்துந் தான்குருவாய் முன்.

அறிவிக்க வன்றி யறியா வுளங்கள்
செறியுமா முன்பின் குறைக—ணெறியிற்
குறையுடைய சொற்கொள்ளார் கொள்பவத்தின் வீடென்
குறைவில்சகன் சூழ்கொள் பவர்க்கு.

இல்லா முலைப்பாலுங் கண்ணீரு மேந்திழைபா
னல்லா யுளவாமா னீர்நிழல்போ—லில்லா
வருவாகி நின்றானே யாரறிவார் தானே
யருவாகித் தோன்றானே லுற்று.

மூன்றாமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனி, இவ்வான்மாக்கள் ஐயுணர்வுகளான் மயங்கித் தம்மையுணராவென்றது.

ஏது:—அவைதாம் பளிங்கிலிட்ட வன்னம்போற் காட்டிற்றைக் காட்டி நின்றலான்.

உதாரணம்:—

பன்னிறங் காட்டும் படிகம்போ விந்திரியந்
தன்னிறமே காட்டுந் தகைநினைந்து—பன்னிறத்துப்
பொய்ப்புலனை வேறுணர்ந்து பொய்பொய்யா மெய்கண்டான்
மெய்ப்பொருட்குத் தைவமாம் வேறு.

நான்காமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனி, இவ்வான்மாத் தன்னை இந்திரியத்தின் வேறுவான் காணவே தமது முதல் சீபாதத்தை யணையு மென்றது.

ஏது:—ஊசல் கயிறற்றாற் ருய்தரையேயார் துணையான்.

உதாரணம்:—

சிறைசெய்ய நின்ற செழும்புனலி னுள்ளஞ்
சிறைசெய் புலனுணர்விற் றீர்ந்து — சிறைவிட்
டலைகடலிற் சென்றடங்கு மாறுபோன் மீளா
துலைவிலரன் பாதத்தை யுற்று.

எவ்வுருவுந் தானென்னி லெய்துவா ரில்லைதா
ளிவ்வுருவின் வேறே லிறையல்ல—னெவ்வுருவுங்
கண்போ லவயவங்கள் காணுவக் கண்ணில்லார்
கண்பேறே காணக் கழல்.

ஐம்பொறியி னல்லையெனு மந்த தரசிவனை
யைம்பொறியை விட்டங் கணைசகல—னைம்பொறியி
னீங்கானீர்ப் பாசிபோ னீங்குமல கன்மம்வரி
னீங்கானை நீங்கு நினைந்து.

ஒன்பதாஞ் சூத்திரம்

ஊனக்கண் பாச முனாராப் பதியை
ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி
புராத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாச மொருவத்
தண்ணிழலாம் பதிவிதி யெண்ணுமஞ் செழுத்தே
என்பது சூத்திரம்.

வார்த்திகப் பொழிப்பு

கருத்துரை:—என்னுதலிற்றோ வெனின், ஆன்மசுத்தி பண்ணு
மா றுணர்த்துத னுதலிற்று.

முதலதிகரணம்

மேற்கோள்:—ஈண்டு, அம்முதலை ஞானக் கண்ணினாலே காண்க
வென்றது.

ஏது:—அவன் வாக்குமனாதித கோசரமாய் நின்றலான்.

உதாரணம்:—

நாடியோ வென்போ நரம்புசீக் கோழையோ
தேடி யெனையறியேன் தேர்ந்தவகை—நாடியான்
றன்னாலே தன்னையுங் கண்டு தமைக்காணு
ரென்னு மெனவறிவா ரின்று.

காட்டிய கண்ணே தலைக்காணு கண்ணுக்குக்
காட்டாய வுள்ளத்தைக் கண்காணு—காட்டிய
வுள்ளந் தலைக்காணு வுள்ளத்தின் கண்ணாய
கள்வன்றா னுள்ளத்திற் காண்.

இரண்டாமதிகரணம்

மேற்கோள்:— இனி, * அசத்தாயுள்ள வன்னபேதங்களை! அசத்
தென்றுகாண உளதாய் நிற்பது ஞானசொருபமென் றுணரற்
பாற்று.

உதாரணம்:—

நிர்க்குணனாய் நின்மலனாய் நித்தியா நந்தனாய்த்
தற்பரமாய் நின்ற தனிமுதல்வ—னற்புதம்போ
லானு வறிவா யளவிறந்து தோன்றானு
வானே முதல்களையின் வந்து.

சுட்டி யுணர்வதனைச் சுட்டி யசத்தென்னச்
சுட்ட வினியுளது சத்தேகாண்—சுட்டி
யுணர்ந்தந் சத்தல்லையுண்மையைத் தைவம்
புணர்ந்ததனாற் பொய்விட்டுப் போம்.

கண்டதை யன்றன் றெனவிட்டுக் கண்டசத்தா
யண்டனை யான்மாவி லாய்ந்துணரப்—பண்டனைந்த
வூனத்தைத் தான்விடுமா றுத்தமனி னெண்கருட
சானத்திற் நீர்விடம்போற் றான்.

* இதனுள் ஏது சொற்பல்காமைப் பொருட்டு ஏகதேச
வுருவகமாக வைத்து உடம்பொடு புணர்ந்து ஒதப்பட்டது. ஸ்ரீ
பாஷ்யம் பார்க்க.

மூன்றாமதிகாரணம்

மேற்கோள்:—இனி, இவ்விடத்து ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி யுச்சரிக்க வேன்றது.

ஏது:—இவ்வான்மாக்களுக்கு ஞானம் பிரகாசித்தும் அஞ்ஞானத் தை வேம்பு தின்ற புழுப்போல நோக்கிற்றை நோக்கி நிற்கு மாகலின் அது நீக்குதற்கெனக் கொள்க.

உதாரணம்:—

அஞ்செழுத்தா லுள்ள மரனுடைமை கண்டரனை
யஞ்செழுத்தா லர்ச்சித் திதயத்தி—லஞ்செழுத்தாற்
குண்டலியிற் செய்தோமங் கோதண்டஞ் சானிக்கி
லண்டனாஞ் சேடனா மங்கு.

இந்துவிற் பாநுவில் ராகுவைக் கண்டாங்குச்
சிந்தையிற் காணிற் சிவன்கண்ணை—முந்தவே
காட்டாக்கிற் றேன்றிக் கனல்சே ரிரும்பென்ன
வாட்டானா மோதஞ் செழுத்து.

மண்முத னுளமலர் வித்தை கலாநுப
மெண்ணிய வீசர் சதாசிவமு —நண்ணிற்
கலையுருவா நாதமாஞ் சத்தியதன் கண்ணு
நிலையதிலா மச்சிவன்ற ணைர்.

சு. பயனியல்

பத்தாஞ் சூத்திரம்

அவனே தானே யாகிய வந்நெறி
 யேக னாகி விறைபணி நிற்க
 மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே
 என்பது சூத்திரம்.

வார்த்திகப் பொழிப்பு

கருத்துரை:—என்னுதலிற்றோ வெனின், பாசகூயம் பண்ணுமா
 றுணர்த்துத னுதலிற்று.

முதலதிகரணம்

மேற்கோள்:—ஈண்டுப், பரமேசுரன் இவ்வான்மாவாய் நின்ற
 முறைமையான் அவனிடத்தேகனாகி நிற்க வென்றது.

ஏது:—அவ்வாறு நிற்கவே யானென தென்னுஞ் செருக்கற்று
 அவனது சீபாதத்தை யணையு மாகலான்.

உதாரணம்:—

நானவனென் றெண்ணினர்க்கு நாடுமுள முண்டாத
 ருனெனவொன் றின்றியே தானதுவாய்—நானெனவொன்
 றில்லென்று தானே யெனுமவரைத் தன்னடிவைத்
 தில்லென்று தானா மிறை.

இரண்டாமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனி, இறைபணி வழுவாது நிற்க வென்றது.

ஏது:—அவனருளால்லது ஒன்றையுஞ் செய்யானாகவே அஞ்
 ஞான கன்மம் பிரவேசியாவாகலான்.

உதாரணம்:—

நாமல்ல விந்திரிய நம்வழியி னல்லவழி
நாமல்ல நாமு மானுடைமை—யாமென்னி
னெத்தநுவி னின்று மிறைபணியார்க் கில்லவினை
முற்செய்வினை யுந்தருவான் முன்.

சார்ந்தாரைக் காத்த றலைவர் கடனாதல்
சார்ந்தாரைக் காத்துஞ் சலமிலனாய்ச்—சார்ந்தடியார்
தாந்தானாச் செய்துபிறர் தங்கள்வினை தான்கொடுத்த
லாய்ந்தார்முன் செய்வினையு மாங்கு.

இங்குளி வாங்குங் கலம்போல ஞானிபான்
முன்செய் வினைமாயை மூண்டிடினும்—பின்செய்வினை
மாயையுட னில்லாது மற்றவன்றான் மெய்ப்பொருளே
யாயவத னுலுணரு மச்சு.

நண்ணனல் வேவாத நற்றவர் தம்மினும்
பண்ணமர மாச்செலுத்தும் பாகரினு—மெண்ணி
யரனடி யோர்பவ ரைம்புலனிற் சென்று
மவர்திற நீங்கா ரதற்கு.

சதசத்தா மெய்கண்டான் சத்தருளிற் காணி
னிதமித்தல் பாசத்தி லின்றிக்—கதமிக்
கெரிகதிரின் முன்னிருள்போ லேலா வசத்தி
னருகணையார் சத்தனைவா ராங்கு.

பதினேராஞ் சூத்திரம்

காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போற்
காண வுள்ளத்தைக் கண்டு காட்டலி
னயரா வன்பி னரன்கழல் செலுமே

என்பது சூத்திரம்.

வார்த்திகப் பொழிப்பு

கருத்துரை:—என்னுதலிற்றே வெனின், பாமேசுரனது சீபாதங்
களை யணையுமா றுணர்ந்துத னுதலிற்று.

முதலதிகரணம்

மேற்கோள்:—ஈண்டு, அவனும் அவற்றது விடயத்தை யுணரு
மென்றது.

ஏது:—இவ்வான்மாக்கள் அவனையின்றி யமைந்தொன்றையும்
விடியியாவாகலான்.

உதாரணம்:—

ஈந்தையு மொக்க வுணரா தவற்றுணர்வ
தைந்தையும்போ னின் றுணரு மாகலா—ணந்தினையு
மொன்றொன்றப் பார்த்துணர்வ துள்ளமே யெவ்வுலகு
மொன்றொன்றப் பார்க்கு முணர்ந்து.

ஏகமாய் நின்றே யிணையடிக ளொன்றுணரப்
போகமாய்த் தான்வினோந்த பொற்பினு—னேகமா
யுள்ளத்தின் கண்ணு னுள்குவா ருள்கிற்றை
யுள்ளத்தாற் காணுனே வுற்று.

இரண்டாமதிகரணம்.

மேற்கோள்—இனிப், பத்தியினான் மறவாதேத்த அவனது சீபா
தத்தை யணையுமென்றது.

ஏது:--அவன் அந்நியமின்றிச் செய்வோர் செய்திப்பயன் விளைத்து
நிற்றலான்.

உதாரணம்:—

அருக்கனேர் நிற்பினு மல்லிருளே காணர்க்
கிருட்கண்ணை பாசத்தார்க் கீச—னருட்கண்ணை
பாசத்தை நீக்கும் பகலலர்த்துந் தாமரைபோ
னே சத்திற் றன்னுணர்ந்தார் நேர்.

மன்னு மிருளே மதிதுரந்த வாமன்பின்
மன்னு மானே மலந்துரந்து—தன்னின்
வலித்திரும்பைக் காந்தம் வசஞ்செய்வான் செய்தல்
சலிப்பில் விகாரியலன் றான்.

நசித்தொன்றி னுள்ள நசித்தலா லொன்றா
கசித்திலதே லொன்றாவ தில்ல—நசித்துமல
மப்பணைந்த வுப்பி னுளமணைந்து சேடமாங்
கப்பின்றா மீசன் கழல்.

பொன்வாண்முன் கொண்மூவிற் புக்கொடுங்கிப் போயகலத்
தன்வாளே யெங்குமாந் தன்மைபோன்—முன்வாண்
மலத்தின் மறைந்துள்ள மற்றுலகை யுண்ணு
மலத்திரித்துச் செல்லும் வரத்து.

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்

செம்மலர் நோன்றாள் சேர லொட்டா
வம்மலங் கழீஇ யன்பரொடு மரீஇ
மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமு
மாலபந் தானு மரனெனத் தொழுமே
என்பது சூத்திரம்.

வார்த்திகப் பொழிப்பு

கருத்துரை:—என்னுதலிற்றோ வெனின், அசிந்திதனும் நின்ற
பதியைச் சிந்திதனாகக் கண்டு வழிபடுமா றுணர்த்துத
னுகலிற்று.

முதலதிகரணம்

மேற்கோள்:—ஈண்டு, ஆணவ மாயை கான்மிய மென்னு மலங்
களைக் களைக வென்றது.

ஏது:—அவைதாம் ஞானத்தையுணர்த்தாது அஞ்ஞானத்தை யுணர்
த்து மாகலான்.

உதாரணம்:—

புண்ணிய பாவம் பொருந்துமிக் கான்மியமு
மண்முதன் மாயைகாண் மாயையுங்—கண்ணிய
வஞ்ஞானங் காட்டுமிவ் வாணவமு மிம்மூன்று
மெய்ஞ்ஞானிக் காகா விடு.

இரண்டாமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனிச், சிவபத்தர்களோ டுணங்குக வென்றது.

ஏது:—அல்லாதார் அஞ்ஞானத்தை யுணர்த்துவராகலான்.

உதாரணம்:—

மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களின் வீழ்க்குஞ்
சிறப்பிலார் தந்திறத்துச் சேர்வை—யறப்பித்துப்
பத்த ரினத்தனாய்ப் பரனுணர்வி னுலுணரு
மெய்த்தவரை மேலா வினை.

மூன்றாமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனிப், பத்தரது திருவேடத்தையுஞ் சிவாலயத்
தையும் பரமேசுரனெனக் கண்டு வழிபடுக வென்றது.

ஏது:—அவன்மற் றிவ்விடங்களிற் பிரகாசமாய் நின்றே அல்லாத
விடத் தப்பிரகாசமாய் நின்றலான்.

உதாரணம்:—

தன்னுணர வேண்டித் தன்னுருவைத் தான்கொடுத்துத்
தன்னுணரத் தன்னு ளிருத்தலாற்—தன்னுணரு
நேசத்தர் தம்பா னிகழுந் ததினெய்போற்
பாசத்தாற் கின்றும் பதி.

கண்டதொரு மந்திரத்தாற் காட்டத்தி லங்கிவே
றுண்டல்போ னின்நங் குளதாமாற்—கண்டவுருத்
தானதுவா யன்றானுன் றானதுவாய்த் தோன்றானு
தானதுவாய்க் காணுந் தவர்க்கு.

நான்காமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனி, இவ்விடங்களின் வழிபடுக வென்றது.

ஏது:—நரம்பு நாடி முதலானவற்றைத் தானதுவாய் வரும்புருடன்
அவையாகாவாறு அப்புருடனு மாகலான்.

உதாரணம்:—

அதுவிது வென்ற ததுவல்லான் கண்டார்க்
கதுவிது வென்றதையு மல்லான்—பொதுவதனி
லத்துவித மாத லகண்டமுந் தைவமே
யத்துவிதி யன்பிற் றொழு.

வினையா லசத்து வினாதலான் ஞானம்
வினாதீரி னன்றி வினையா—வினாதீர
ஞானத்தை நாடித் தொழுவே யதுநிகழு
மானத்தா லன்பிற் றொழு.

தன்னை யறிவித்துத் தான்றாளுச் செய்தானைப்
பின்னை மறத்தல் பிழையலது—முன்னவனே
தானேதா னுச்செய்துந் தைவமென்றுந் தைவமே
மானே தொழுகை வலி.

நூற்கு அதிகாரிகள்

சிவமென்னு மந்ததர சிந்தைநேர் நோக்கப்
பவமின்றாங் கண்வா சகத்திற்—சிவமுண்டா
மொன்று மிரண்டு மலத்தார்க்கிங் கொண்குருவா
வின்றிந்நூன் மும்மை மலர்க்கு.

சிறப்புப்பாயிரம்

எந்தை சனற்குமர னேத்தித் தொழுவியல்பாய்
நந்தி யுரைத்தருளு ஞான நூல்—சிற்தைசெய்து
தானுரைத்தான மெய்கண்டான் றுமணியோர் தாமுணை
வேதுதிருட் டாந்தத்தா லின்று.

மெய்கண்ட சாத்திரம்-ச

சிவஞானசித்தியார்
பரபகீகம்

அருணந்தி சிவாசாரியர்

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

சிவஞானசித்தியார் பரபக்தம்

கணபதி வணக்கம்

ஒருகோட்ட னிருசெவியன் மும்மதத்த
னல்வாயைங் கரத்த னாறு
தருகோட்டம் பிறையிதழித் தாழ்சடையான்
நருமொருவா ரணத்தின் றுள்க
ஞருகோட்டன் பொடும்வணங்கி யோவாதே
யிரவுபக லுணர்வோர் சிந்தைத்
திருகோட்டு மயன்றிருமால் செல்வமுமொன்
றேவென்னச் செய்யுந் தேவே.

பாயிரம்

சிவவணக்கம்

ஆதிநடு வந்தமிலா ஊவில் சோதி
யருண்ஞான மூர்த்தியா யகில மீன்ற
மாதிரியு மொருபாகத் தடக்கி ஊனோர்
மகுடஞ ளாமணியாய் வையம் போற்றப்
பாதிமதி யணிபவளச் சடைக டாழப்
படரோளியம் பலத்தாடும் பரஞர் பாதத்
தாதுமலி தாமரைகள் சிரத்தே வைத்துத்
தளராத பேரன்பு வளரா நிற்பாம்.

சத்திவணக்கம்

ஈசனரு ளிச்சையறி வியற்ற லின்ப
 மிலயமொடு போகமதி கார மாகித்
 தேசருவ மருவுருவ முருவ மாகித்
 தேவியுமாய்த் தேசமொடு செல்வ மாகிப்
 பேசரிய வுயிரையெலாம் பெற்று நோக்கிப்
 பெரும்போக மவையளித்துப் பிறப்பினையு மொழித்திட்
 டாசகலு மடியருளத் தப்பனுட னிருக்கு
 மன்னையருட் பாதமலர் சென்னி வைப்பாம். உ

விநாயகர்வணக்கம்

இயம்பநூ லிருந்தமிழின் செய்யு ளாற்றா
 விடையூறு தீர்ந்தினிது முடிய வேண்டித்
 தயங்குபே ரொளியாகி யெங்கு நின்ற
 தலைவனார் மலைமாதா தன்னோ டாடிப்
 பயந்தவைங் கரநாற்றோண் முக்கணிநு பாதப்
 பரியவொரு நீள்கோட்டுப் பெரிய பண்டிக்
 கயந்தனடிக் கமலங்க ணயந்து போற்றிக்
 கருத்திலுற விருத்திமிகக் காதல் செய்வாம். ங

குமாரக்கடவுள் வணக்கம்

அருமறையா கமமங்க மருங்கிலநூ றெரிந்த
 வகத்தியனுக் கோத்துரைக்கு மருட்குருவாங் குருளை
 திருமறைமா முனிவர்முனி தேவர்கடந் தேவன்
 சிவனருள்சேர் திருமதலை தவநிலையோர் தெய்வம்
 பொருமறையார் கழல்வீரர் வீரன் கையிற்
 பூநீர்கொண் டோவாது போற்றுமடி யவர்கள்
 கருமறையா வகையருளிக் கதிவழங்குங் கந்தன்
 கழலிணை ளெஞ்சிர்த்திற் கருத்தில் வைப்பாம். ச

குருவணக்கம்

பண்டைமறை வண்டரற்றப் பசுந்தேன் ஞானம்
 பரிந்தொழுகச் சிவ கந்தம் பரந்து நாறக்
 கண்டலீரு தயகமல முகைக ளெல்லாங்
 கண்டிறப்பக் காசினிமேல் வந்தவருட் கதுரோன்
 விண்டமலர்ப் பொழில்புடைகுழ் வெண்ணெய் மேவு
 மெய்கண்ட தேவன்மிகு சைவ நாதன்
 புண்டரிக மலர்தாழச் சிரத்தே வாழும்
 பொற்பாத மெப்போதும் போற்றல் செய்வாம்.

௩

அவையடக்கம்

மாலயன்மா மறையறியா வாதி மார்க்கம்
 வையகத்தா கமவேத மற்று முள்ள
 நூலயெலா முணர்ந்திறைவன் கழலே நோக்கு
 நோன்மையருந் தவர்முன்பா னுவலு மாறு
 வேலையுலா வுந்திரைகள் வீசி யேறி
 வேறேழு மொன்றாகி நின்ற பொது
 சாலவுமான் குளப்படியிற் றங்கி நின்ற
 சலமதுதா னேரென்னுந் தன்மைத் தாலோ.

௪

திதுவுமது

நீடுபுக முலகுதனின் மைந்தர் மாதர்
 நேயமொடு தாம்பயந்த புதல்வர் வாயிற்
 கூடுமொழி மழலையொடு குழறி யொன்றுங்
 குறிப்பரிதா யிடினுமிகக் குலவிப் போற்றி
 மாடுநமக் கிதுவென்று கொண்டு வாழ்வ
 ரதுபோல மன்னுதமிழ்ப் புலமை யோரென்
 பாடுகவிக் குற்றங்கள் பாரா ரிந்தூல்
 பாராட்டா நிற்பாருட் பரிசி னுலே.

௫

நூற்சிறப்பு

சுத்தவடி வியல்பாக வுடைய சோதி

சொல்லியவா கமங்களெனாந் குழப் போயு

மொத்துமுடி யுங்கூட வோரி டத்தே

யொருபதிக்குப் பலநெறிக ளுளவா னாற்போற்
பித்தர்குண மதுபோல வொருகா லுண்டாய்ப்

பின்னொருகா லறிவின்றிப் பேதை யோராய்க்
கத்திடுமான் மாக்களுரைக் கட்டிற் பட்டோர்

கனகவரை குறித்துப்போய்க் கடற்கே வீழ்வார். அ

நூற்கதிகாரியும் - நூல்வழியும் - நூற்பெயரும்

போதமிகுத் தோர்தொகுத்த பேதை மைக்கே

பொருந்தினோ ரிவர்க்கன்றிக் கதிப்பாற் செல்ல
வேதுநெறி யெனுமவர்கட் கறிய முன்ன

ளிறைவனரு ணந்திதனக் கியம்ப நந்தி

கோதிலருட் சனற்குமா ரர்க்குக் கூறக்

சுவலயத்தி னவ்வழியெங் குருநாதன் கொண்டு
தீதகல வெமக்களித்த ஞான நூலைத்

தேர்ந்துரைப்பன் சிவஞான சித்தி யென்றே. க

நூற்கருத்து

இறைவனையு மிறைவனா லியம்பு நூலு

மீண்டளவும் பொருளியல்பும் வேண்டுஞ் செய்தி
முறைமைகளும் பெத்தமொடு முத்தி யெல்லா

மூதுலகி லெமக்கியன்ற முயற்சி யாலே

சிறையுலவும் புனனிலவத் தோன்றும் பேய்த்தேர்ச்

செய்கைபோ லுண்டாய பொய்கொண் மாரக்கத்
துறைபலவுங் கடாவிடையாற் சொல்லிப் போக்கித்

துகடா விந்தூலிற் சொல்ல கிற்பாம். ட

நூல்

உலகாயதன்மதம்

இந்திர புரோகித னியம்புமொரு நூலின்
 றந்திர மெனாதி வினோடரு ளிலாமற்
 சந்தனை புயத்துமண மாலக டயங்க
 வந்தியுல கத்திலுல காயத னுரைப்பான்.

க

ஈண்டளவை காட்சிமன மாதியிரு மூன்றாய்
 வேண்டுமனு மானமுத லானபல வேண்டா
 பூண்டபொருள் பூதமவை புகழ்க்கடின சீதந்
 தீண்டரிய வெம்மைசல னத்தினொடு சேர்வே.

உ

சாற்றுபெய ரானவை தலம்புனல் கனற்பின்
 காற்றுமென லாமிவை கலந்தகுண மோதி
 னாற்றமிர தம்முருவ நற்பரிச மாகும்
 போற்றுமிவை நித்தவியல் பாமிவை புணர்ப்பே.

ங

ஒத்துறு புணர்ச்சியி னுருக்கள்பல வாகும்
 வைத்துறு கடாதிபல மண்ணின்வரு மர்போற்
 புத்திகுண நற்பொறி புலன்களிவை யெல்லா
 மித்தில்வரு நீரினி லெழுங்குமிழி யொத்தே.

ச

பூதமதி னொன்றுபிரி யப்புல னிறக்கு
 நீதியினி னிற்பன நடப்பனவு முற்போ
 லோதும்வகை யாகியுறு காரிய முலந்தா
 லாதியவை யாமிதனை யறிவதறி வாமே.

ஞ

வேறு

இப்படி யன்றிக் கன்ம முயிரிறை வேறுண் டென்று
செப்பிடு மவர்க்கு மண்ணோர் செய்திடுங் குற்ற மென்றே
வொப்பிலா மலடி பெற்ற மகனொரு முயற்கொம் பேறித்
தப்பிலா காயப் பூடைப் பறித்தமை சாற்றி னாரே.

க

செய்திடுங் கன்ம மெல்லாஞ் செய்தவர் தம்மைப் பற்றி
யெய்திடு மென்னி னிங்கே மாய்ந்திடு மேய்வ தெங்ஙன்
மெய்தரு தூலங் கெட்டுச் சூக்கமாய் மேவு மென்னி
லையனே தீபம் போனா லதனொளி யாவ துண்டோ.

எ

மாய்ந்துபின் வயலி லிட்ட வைதழை பலிக்கு மாபோ
லெய்ந்திடுங் கன்ம மென்னி லிட்டிடத் திசையு மேனி
யோய்ந்துவந் தவரை யுண்ணப் பண்ணுஞ்சோ றுதரத் தற்றால்
வாய்ந்திடும் பலம்வ யிற்றிற் கொண்டிடும் வழக்கு வைத்தாய்.

அ

உருவமு முணர்வுஞ் செய்தி யொத்திரா கன்ம மென்னின்
மருவுகை விரல்க டம்மின் வளர்வுடன் குறைவுண் டாகி
வருவதிங் கென்ன கன்மஞ் செய்துமுன் மதியி லாதாய்
பெருகுபு தங்க டம்மின் மிகுகுறைப் பெற்றி யாமே.

க

இன்பொடு துன்ப மெல்லா மெய்துவ கன்ம மென்னி
னன்புனல் சந்தனாதி நணுகவு மணுக வொண்ணா
மின்பொலி யழலி னோடு மேவவு நன்மை தீமை
பெய்செய்த தியம்பி டாய்நீ யிவையெலா மியல்ப தாமே.

ஐ

காயத்தின் குணம தன்றிக் கண்டதான் மாவுண் டாயின்
மாயத்திற் சொல்லி டாதே மனமுத லாறி னுக்கு
நேயத்த தாக வேண்டு மன்றியே நிகழ்த்து முண்மை
தேயத்தின் முயற்கொம் பெல்லை செப்புவோர் செய்தி யாமே. ஐக

அருவமே யிறைவ னாகி லறிவின்ற கா ய மா கு
முருவமே யென்னிற் பூதக் கூட்டத்தி, னெருவ னு கு
மருவிய விரண்டுங் கூடி நிற்பவ னென்னின் மண்மே
விருவிசும் பொருகல் லேந்தி நிற்குமோ வியம்பி டாயே. ய௨

பூதத்தே யன்ன மாகி யன்னத்தா லுடம்பு புத்தி
பேதித்தே மனமு மாகிப் பிரிந்தமை திருந்த வின்று
வேதத்தே யுரைக்க வென்னோ மேதினி யோர்க ளெல்லாங்
கேதத்தே வீழ்ந்து வேறு நெறியல கேட்கு மாறே. ய௩

‘போகத்தை மண்ணிற் கண்டு விட்டுப்போய் விண்ணிற் கொள்ள
மோகத்த ராகி யல்லன் முயன்றுமுன் மூட ரெல்லாங்
தாகத்திற் றண்ணீர் கண்டு விட்டுப்போய்த் தண்ணீர் கேட்டுச்
சோகித்தே யுண்ண வெண்ணித் துயருறு வார்க ளந்தோ. ய௪

வாழுவே வல்ல வாமி வலக்கைதா வென்னு யிர்க்குத்
தோழனீ யுன்னை யொப்பார் சொல்லிடி னில்லை கண்டாய்
கோழைமா னுடர்தீ தென்னுங் கொலைகள வாதி கொண்டே
குழும்வார் குழலார் மொய்ப்பச் சுடரெனத் தோன்றி னாயே. ய௫

ஈசனா ரயனார் மாலோ டிந்திரன் நெரிவை மார்பாற்
பேசொனா வகைக ளெல்லாங் செய்தன்றோ பெரியோ ரானா
ராசையா லவர்போ னாமு மாகவே வேண்டு மாயின்
வாசமார் குழலா ரோடும் வல்லவா கூடி வாழ்மின். ய௬

தையலா ரூட லாடத் தாமவ ரோடுங் கூடிச்
செய்யதா மரையை வென்ற சீறடி செம்பஞ் சூட்டி
மெய்யெலாம் பாதஞ் சூடும் வேடத்தார் மெய்யிற் கூடா
மையன்மா னுடர்பொய்ம் மார்க்க வேடத்தே மாய்கின் றாரே. ய௭

வாசமார் குழலி னூர்கண் மணியல்குற் றடத்தே மூழ்கி
 நேசமார் குமுதச் செவ்வா யமுதினை நிறைய வுண்டு
 தேசலா மணிமென் றேண்மேற் சேர்ந்துவீற் றிருந்தி டாதே
 மாசலா மணத்தோ ரெல்லா மறுமைகொண் டழிவர் மன்னே. ௧௮

மதிநிலா துதலா ரோடு மணிநிலா முன்றி லேறி
 முதிர்நிலா வெறிப்பச் செவ்வா யிளநிலா முகிழ்ப்ப மொய்த்த
 கதிர்நிலா வடங்கொள் கொங்கைக் கண்கண்மார் பகல மூழ்கும்
 புதுநிலா வியநன் போகம் விடுவாபுன் சமயத் தோரே. ௧௯

ஊடுவ துணர்வ துற்ற கலவிமங் கையரை யுள்கி
 வாடுவ தடியில் வீழ்ந்து வருந்துவ தருந்த வம்பின்
 கூடுவ துணர்வு கெட்டுக் குணமெலாம் வேட்கை யேயாய்
 நீடுவ தின்ப முத்தி யித்தினின் றூர்கண் முத்தர். ௨௦

வீட்டினை யுளதென் றோடி மெலிவதிங் கென்னை வீடு
 காட்டுவோர் கண்டோர் கேட்டோர் கரியவை யுண்டேற் றாட்டிர்
 நாட்டினி லரச னுணைக் கிசையவே நடந்து நாளு
 மீட்டிய பொருள்கொண் டிங்கே யின்பத்து ளிசைந்தி டரே. ௨௧

உலகாயதன்மதமறுதலை

உள்ள தாவது கண்ட தென்றுரை
கொண்ட தென்னுல கத்துநீ
பிள்ளை யாய்வளர் கின்ற நாளுனைப்
பெற்ற தாயொடு தந்தையைக்
கள்ள மேபுரி கால னுருயி
ருண்ண வின்றொரு காளை யாய்
மெள்ள வேயுள ரென்று கொண்டு
விளம்பு மாறு விளம்பிடே.

க

இடித்து மின்னி யிருண்டு மேக
மெழுந்த போதிது பெய்யுமென்
றடுத்த தும்மகில் சந்த முந்தி
யலைத்து வார்புன லாறுகொண்
டெடுத்து வந்திட மால்வ ரைக்க
ணிருந்து கொண்டல் சொரிந்த தென்று
முடித்த தும்மிவை காட்சி யன்றனு
மான மென்று மொழிந்திடே.

உ

காண்ட லேயனு மான மாவதுங்
காட்சி முன்னதுங் காட்சியேற்
பூண்ட பூத வுடம்பி னுள்ளொழு
போத மென்கொடு கண்டனை
மாண்ட வாயின் மனங்கொண் ஞான
முணர்ந்த தும்மனு மானமன்
றீண்டு பூத மியைந்த திவ்வுட
லென்ப தென்பிர மாணமே.

உ

பழுதி லாமறை கண்ட நூல்பழு
 தின்றி யுண்டது பாரின்மேன்
 மொழிவர் சோதிட முன்னி யின்னது
 முடியு மென்பது முன்னமே
 யழிவி லாதது கண்ட னம்மவை
 யன்றி யஞ்சில வாக மங்களி
 னெழுதி யோர்படி யேன்று கொண்டிரு
 நிதியெ ட்ப்பது மெண்ணிடே.

ச

பூத மானவை நித்த மென்று
 புகன்ற தென்னை யுருக்களா
 யாத லோடழி வாகு மாதலி
 னாக்கு வோர்வர வேண்டிடுங்
 காத லோடு கடாதி மண்கொ
 டியற்று வோருளர் கண்டனஞ்
 சீத நீரி லெழுந்த கொப்பு
 னிகழ்ந்த மாருதச் செய்கையே.

இ

நீரின் வந்தெழு கொப்பு ணீரது
 வாயெ முந்நிகழ் பூதமு
 மோரின் வேறுணர் வாயெ ழாவவை
 பூத மாகி யுதித்திடுந்
 தேரி னூறடை காய்செ றிந்தவை
 சேர வேறு சிவப்பெழும்
 பாரி னிற்பிரி யாது புந்தி
 பழிப்பு டம்பு கிடக்கவே.

சு

கூறு சேர்வையின் வந்த போது
 சிவப்ப னெங்குண மொன்றுமே
 வேறு வேறு புலன்கு ணங்க
 ளுடற்கண் வந்து விளைந்ததெ

ஊறு காயடை கூடும் வேறொரு
வன் ற னுலென னோக்கிரீ
தேறு புத செயற்கும் வேண்டு
மொருத்த னென்று தெளிந்திடே.

எ

ஆன வைம்பொறி யுண்டி நித்திரை
யச்ச மைதுன மாதியா
ஆனின் வந்திடு முன்பி லாதவை
யென்று ரைக்கி னுலுதைபோல்
வானின் வந்திடு மாத ராணலி
யாகி மாணுட ராதியா
யோனி பன்மையு மின்று பூத
முறும்பு ணர்ச்சியொர் தன்மையே.

அ

ஐந்து ஈன்சொரு மூன்றி ரண்டுட
னென்ற தாயுட லங்களின்
வந்தி டாவுணர் விந்தி யங்களும்
வன்ன பன்மையு மின்மையாம்
புந்தி யோடிய வன்ன போக
குணங்கள் புத புணர்ச்சிதான்
றந்தி டாதிவை பேத மாயிட
வந்த வாவினை தந்தவா.

க

அறிவு புதம தென்னின் வேறு
புறத்த றிந்தமை கண்டிலஞ்
செறிவு தானுட லத்தெ னிற்சுவ
மான போதுட நேருமோ
குறிகொ ளாதுடல் வாயு வானது
கூடி டாமையி னென்னினீ
பிறித ராதுயிர் நிற்க ஞான
முறக்க மென்பிற வாததே.

ஐ

அறிவு டற்குண மென்னி லானைய
தாதி யந்த மெறும்பதா
முறுமு டற்பெரி தான வற்றி
னுதித்தி மும்பெரி தாகவே
சிறுவு டற்செறி ஞான முஞ்சிறி
தாயி மும்பரி னுமமும்
பெறுமு டற்சிறி தாவ தென்பெரி
தாவ தென்சில பேசிடே.

யக

போத மும்மெலி வாகி யும்மலி
பூத மாணவை கூடலிற்
பேத மோடு பெருத்து டற்கள்
சிறுத்த பெற்றிமை யென்றிடி
னோது டற்பெரி தான வஞ்சிறி
தாயி டாசிறி தானவு
நீதி யிற்பெரி தாயி டாமுன
முன்ன தன்மையி னீடுமே.

யஉ

இயல்பு காணிவை யென்னின் வேறிசை
பெண்ணோ டாணிரு தன்மையாஞ்
செயல்கொ ளாவிலர் செய்தி காரண
மாக வந்து செனிப்பதெ
னியல்பு தாமுடல் பூத காரிய
மாவ தும்மிலையாகுமான்
மயல தாம்வினை யாலொ ருத்தன்
வகுத்த தன்மையின் வந்ததே.

யங

கார ணம்மவை யென்ற தென்னை
கடாதி போனிகழ் காரிய
நேர ணைந்து சமைந்து நின்றிடு
மென்ப தும்மது நேர்நிலோம்

போர ணேந்திடு மொன்றொ டொன்று

பொருந்து மாயின் வருந்தியு

நீர ணேந்தொரு தீயி னின்றது

கண்ட தாயி னிகழ்த்திடே.

யச

பூத மேவு புணர்ச்சி யேபுரி

காய காரண மாகுமேற்

காத லானொடு பெண்ணு மேவு

புணர்ச்சி காரண மாவதெ

னாகி யேயுல கத்தி லானொடு

பெண்ணு மாயணை காரிய

நாத னாயகி யோடு கூடி

நயந்த காரண மென்பரே.

யஇ

கந்தம் வெம்மை கலந்தி டும்புனல்

கன்ம மென்செய்த தென்றனை

சந்த னந்தழல் சார நீரிரு

தன்மை யுற்றிடு மாறதோர்

தந்த கன்ம மிரண்ட ணேந்து

தருஞ்ச கத்தொடு துக்கமுஞ்

சிந்தி யாவெழு சீவ னுற்றிடும்

வேறு டற்கிலை தேறிடே.

யசு

இன்ப மெய்தி யிருந்து நீவின

யில்லை யிங்கியல் பென்றிடிற்

றுன்ப மெய்திடு வானென் மற்றிது

சொல்லி டாய்சொல வில்லையேன்

முன்பு செய்திடு கன்ம மென்றறி

கன்ம மும்முதல் வன்னறிந்

தன்பி னொன்று விக்கு மப்பய

ஞங்க மைப்பொ டநாதியே.

யஎ

அநாதி யேலமை வின்றெ னின்மல
 மாயை கன்ம மணுச்சிவ
 னநாதி கன்ம மணுக்கள் செய்ய
 வறிந்து கன்ம முடற்செயா
 வநாதி காரிய மாமு டல்க
 ள்சேத னம்மணை யாவறிந்
 தநாதி யாதி யமைக்க வேண்டு
 மமைப்பி னோடு மநாதியே.

யஅ

காடுண ணுகர ணங்க ஞக்குயிர்
 கண்டி டாமையி னின்றெனிற்
 காணு மோகடங் கண்ட கண்ணினைக்
 கண்டு நிற்பதுங் கண்ணதே
 காடுண ணுதுயிர் தானு மிப்படி
 கண்டி டங்கர ணங்களைக்
 காடுண ணுகர ணங்க ஞக்குயி
 'ருண்மை யாவதுங் கண்டிடே.

யக

அங்கி யானது தானு மொன்றை
 யணைந்து நின்று ந்கழந்திடும்
 பங்கி யாதுயிர் தானு மிப்படி
 பற்றி யல்லது நின்றிடா
 தெங்கு மார்தயி லத்தை யுண்டெழு
 தீப மான தெரிந்திடு
 மங்க தாமுட னின்று கன்ம
 மருந்தி யாருயி ராவதே.

உய

அறிவு தானுட லத்தின் வேறது
 வாயி றந்து பிறந்திடி
 னறிவு முன்புள திங்கு வந்து
 மறிந்தி டாமைய தென்னெனி

னறிவை யோகன வத்து நீநன

வத்தை யன்றுத ரத்திருந்

தறியு மவ்வறி வோம யக்கறி

வாத லாலறி யாதுகாண்.

உக

இறந்தி டும்மறி வேபி றந்திடு

மென்ப திங்கிசை யாதெனி

னுறங்கி டும்பொழு தின்றி ரின்றுணர்

விங்கு தித்திடு மாறதோர்

பிறந்த வவ்வுடல் போக வேறுடல்

பின்பு வந்தமை பேசிடின்

மறந்தி டுங்கன வத்தில் வேறுடல்

வந்த வாறு மதித்திடே.

உஉ

கரணம் வாயு விடத்த டங்க

வடங்கி வந்தெழு காரிய

மரண மாண விடத்து மற்றிவை

மாய்ந்து பின்பு வருஞ்செயல்

கிரண மார்கலை கெட்டு திப்ப

விறப்பி னோடு பிறப்பையுந்

தராணி யோர்கண் மதிக்கு ரைப்ப

ருயிர்க்கு மிப்படிச் சாற்றிடே.

உங

பூத மானவை காரி யங்கள்

பொலிந்து மன்னி யழிந்திடு

மாத லாலொரு நாத னிங்குள

னென்ற றிந்துகொ ளையனே

பேத மான கடாதி மண்ணினில்

வந்த வாறு பிடித்திடிற்

கோதி லாத குலால னவ்வுரு

செய்கை யென்று குறிப்பரே.

உச

வேத ஞாண ஞா ணம்மறி
யாவி மூப்பொருள் பேதைபாற்
ஹாத ஞயிரு கான டந்திடு
தோழன் வன்மைசெய் தொண்டனாக்
காத லாலடி யார்க ளுக்கெளி
யான டிக்கம லங்கணீ
காத லாலணை யீண்டன் வேண்டின
விம்மை யேதருங் கண்டிடே.

௨௫

பொன்கு லாவு மணிக்க லன்கண்
மலம்பு கிற்கை பொருந்திடா
மின்கு லாமிடை யார்க டாமுல
கத்தின் வேட்கை விடும்பொருள்
புன்பு லான்மல மூத்தி ராதி
பொசிந்து நாறு புலக்கல
மென்கொ லாமிவர் மேல்வி மூந்த
திவற்றி னென்பெற வெண்ணியே.

௨௬

தோலி ரத்த மிறைச்சி மேதை
யெலும்பு மச்சை சுவேதநீ
ராலெ டுத்த முடைக்கு ரம்பை
யழுக்கி னோடு புழுக்குழா
நாலொ முக்கிடு கோழை யீர
ஹரைக்கு மூத்திர பாத்திரஞ்
சேல டர்த்தகண் ணார்க ளென்பது
தேர்ம லத்திர டிண்ணமே.

௨௭

ஆசை யுற்றுழல் குக ரங்க
ளசுத்த மேலி யானாந்துதின்
நேசு கித்தன வாயி டஞ்சுக
மேழை யோடுறு மின்பநீ

மாச தற்றொளிர் நித்த சுத்த
வளந்த ருஞ்சுக வாரிகா
ணீச னுக்கடி மைத்தி றத்தி
னியைந்து நாம்பெறு மின்பமே.

உஅ

குரோத மேகுண மாயி ருந்தவர்
சாந்தி நன்மை குறிக்கொளா
ரராக மேயணை வார்க ளாசை
யறுத்த விற்ப மறிந்திடார்
பராவு தேவர் பராவு தூய
பராப ரன்னடி பற்றிநீ
விராவு மெய்யில் விடாத விற்பம்
விளைந்தி டும்மிது மெய்மையே.

உக

காம மாதிரி குணங்க ளைச்சுக
மென்று கொண்டனை காதலாற்
றாம மாரழ லங்கி சீத
மலிந்த போது சுகந்தரு
நாம மார்தரு சீதம் வெம்மை
நலிந்த போது தருஞ்சுகஞ்
சேம மாகிய விற்ப மாமிசு
தெய்வ நன்னெறி சேரவே.

உஃ

படிக்கு நூல்கள் சிவாக மம்பசு
பாச மோடு பதித்திற
மெடுத்தி யம்புவ தீசன் வார்கழ
லேத்தி டுந்தொழி லென்றுமே
விடுத்தி டும்பொருள் காம மாதிகள்
வேண்டி டும்பொரு ளீண்டருள்
முடித்து மும்மலம் விட்டு நின்மல
னோடு நின்றிடன் முத்தியே.

உக

பௌத்தரிற் சௌத்திராந்திகன்மதம்

நீதியார் வேத தூலி நெறியலா வறங்க னாளு
மோதியோ ரைந்து சீல முடையரா யுடல மூடிப்
போதினீண் மரத்தின் மேவு புத்தர்நால் வரினும் வைத்துச்
சாதிதா னிலாத கொள்கைச் சௌத்திராந் திகன்முன் சாற்றும். க

முழுதுணர்ந் துலகிற் கேரறன் முதற்செயன் முனிந்து மற்றும்
பழுதிலா வருளி னாலே பரதுக்க துக்க னுகித்
தொழுதுவா னவரும் போற்றத் தொல்பிட கங்க ளான
வழுவினா கமங்கள் சொன்ன மாதவ னாத னாவான். உ

மருவிய வளவை காட்சி மானமென் றிரண்டி வற்றாற்
கருதிய பொருள்கண் ஞான ஞேயமாய்க் கணத்திற் பங்கம்
வருமுரு வருவம் வீடு வழக்கென நான்க தாகித்
தருமவை யொன்றி ரண்டாய்த் தாம்விரிந் தெட்டி னாமே. உ

உருவியல் பூத மோடங் *குபாதான ரூப மாகு
மருவியல் சித்தங் கன்ம மென்றிரண் டாகும் வீட்டின்
மருவியல் குற்றங் கந்த மெனவழங் கிடும்வ முக்கி
னிருவிய லுள்ள தோடங் கில்லதா மியம்புந் காலே. ஈ

மண்புன லனல்கால் பூதம் வலிகந்த மிரத வன்ன
மெண்டரு முபாதா னந்தா னிவையிரு நான்குங் கூடி
யுண்டொரு பொருளு ரூப முருபுல னுபாங்க மோடக்
கண்டது சித்தங் கன்ம நன்றுதீ தென்றல் கானே. னு

குற்றவீ டராக மாதிரி குணங்களைக் குறைத்த லாகு
மற்றவீ டருவ மாதிரி யைந்தையு மாய்த்த லாகுஞ்
சொற்றருந் தொகைதொ டர்ச்சி மிகுத்துரை யென்று மூன்றா
யுற்றிடும் வழக்கி ரண்டு மொன்றுமூன் றாகி யாரும். க

ஒருவனென் றேர்தப் பட்டா னுருவாதி யைந்துங் கூடி
வருபவ னென்று ரைத்த ரெகையுண்மை வழக்க தாகு
முருவமங் காதி யாய வைந்தையு மொருவ னின்று
தருவது தொகையி னின்மை வழக்கதாஞ் சாற்றுங் காலே. எ

காரண காரி யத்தின் ரெடர்ச்சியாய்க் கால மூன்றின்
சோர்வறத் தோன்றுங் கெட்டு வழியென்கை தொடர்ச்சி யுண்மை
யோர்தரி னொருவ னேயெக் காலத்து முள்ளா னென்று
தேர்வது தொடர்ச்சி யின்மை வழக்கதாஞ் செப்புங் காலே. அ

தோற்றிய பொருள்க ளெல்லா நாசமா மென்று சொல்லு
மாற்றமுன் னுரைத்தன் மற்றை மிகுத்துரை வழக்கி னுண்மை
போற்றிய பொருள்கண் கட்டுப் போனது போன்மு திர்ந்து
வேற்றுமைப் பட்ட தென்கை மிகுத்துரை யில்வ முக்கே. க

உள்வழக் கில்வ முக்குள் ளதுசார்ந்த வுள்வ முக்கோ
ள்ளது சார்ந்த வின்மை வழக்குட னின்மை சார்ந்த
வுள்வழக் கின்மை சார்ந்த வில்வழக் கென்றே ராரா
*முள்வழக் குளதுண் டென்கை முயற்கோடிண் றில்வ முக்கே. ட

உணர்வுசார்ந் துணர்வு திக்கை யுள்ளது சார்ந்த வுண்மை
யுணர்வுபி னின்றா மென்கை யுள்ளது சார்ந்த வின்மை
யுணர்வுமுன் பின்றித் தோன்ற லில்லது சார்ந்த வுண்மை
யுணரினில் லதுசா றின்மை யுள்ளங்கை யுரோம நாணே. யக

சொன்னநால் வகையு மன்றிச் சொல்லிடும் பொருள்க ளெல்லா
மென்னையோ வறிகி லோம்பித் தேறியோ வான மான்மா
மன்னுகா லங்க டிக்கு மனமொடு வாக்கி றந்திட்
மென்னுமோ ரிறையு முண்டென் றுரைப்பது நித்த மன்றே. யஉ

* உள்வழக் குணர்வுண் டென்கை என்பதும் பாடம்.

ஈங்குவான் செயற்கு வாரா தியம்பிய பொருள்க னெல்லாந்
தாங்குவா னுளதே யென்னிற் றரித்திடா தருவ மாத
லோங்குவா னோசைக் காதி யெனிலதங் குருவின் கூட்ட
நீங்குவா னின்றி யெங்கு நின்றதே லெங்கு மின்றே.

யங்

போதமுண் டெயர்கட் கென்னில் வாயிலும் புலனு தூலு
மாய்தலின் றொட்டுத் தீட்டுக் கலப்பினி லறியு மென்னி
லேதமுண் டிரவற் பச்சை சிவப்புட னேய்ந்த போது
கேதநின் றென்றோ வென்னு மையமுன் கிடத்த லாலே.

யசு

அறிந்திடா வாயி லின்றே லறிவின்றா மைந்தும் பற்றி
யறிந்திடு மறிவுண் டென்னி லேந்தினு மறிவொன் றாக
வறிந்திட வேண்டுஞ் சார்பி னறிந்திடு மென்னி லுன்ன
யறிந்திலோம் புத்த னென்றிங் கழகிது சொன்ன வாறே.

யஞ்

ஞானஞ் யங்க ளன்றி ஞாதுரு வென்று சொல்ல
வானதிங் கறிவோ வன்றோ வன்றெனி லவனி போலுந்
தானதிங் கறிவே யென்னிற் சமைத்திடு நன்ப ருப்புப்
போனகந் தனக்குத் தானே கறியெனப் புகன்ற தாமே.

யசு

உயிரினை யருவ தென்னி னுருவுட னுற்று நில்லா
துயிரினை யுருவ தென்னி லுடலினி லுடல டங்கா
துயிரினை யணுவ தென்னி லுடல்பல துவார மோடு
முயிரினை நித்த மென்னி லுணர்வுத யாந்த மின்றே.

யள

எங்குமாய் நின்ற தான்மா வென்றிடி னெங்கு மின்றந்
தங்கிடு நிறைவு தத்தஞ் சரீரங்க டோறு மென்னின்
மங்கிடு முடலத் தோடே வடிவினி லோரி டத்தே
யங்கது நின்ற தென்னி லடிமுடி யறிவின் றாமே.

யஅ

சாற்றிய கால மிங்குத் தங்கிய வாறி தென்னை
தோற்றுவித் தளித்துப் போக்குந் தொழிலிவை கால மென்னிற்
போற்றிய பொருளிற் புக்குப் பிணங்கிடும் பொருட்பி னின்றூந்
தேற்றிய வில்வ முக்குத் திரவியத் தியல்பி னாமே. ௧௧

எனக்குநீ கிழங்கி ருந்தா யாகின்மேற் கென்றா யென் பா
லெனக்குமேற் கிருந்தா னென்பாற் கிழக்கென வியம்புந் திக்குத்
தனக்குநாங் கொள்வ தெப்பாற் சாற்றிடா யில்வ முக்குத்
தனக்குள தாகு முண்மை தானில தாகு மன்றே. ௨௦

உலகினைப் படைத்தா னென்றா யொருவனிங் குள்ள தாகி
ஊலகினைப் படைக்க வேண்டா வில்லையேற் படைக்க வொண்ணு
வுலகினுக் குபாதா னந்தா னுள்ளதாய்க் காரி யத்தா
முலகினைப் படைக்கி லங்கு முளதில தாவ துண்டே. ௨௧

உள்ளது கடாதி போல வுதிப்பித்தா னென்று ரைக்கின்
மெள்ளவே யெங்கு நின்று விதித்தன னுலகின் மீது
வள்ளு னின்றா னென்னில் வந்ததா முலக முன்னே
தள்ளிடா தெங்கு நிற்கி லெங்குமுன் றந்த தாமே. ௨௨

இல்லது கருணை யாலே யியற்றின னிறைவ னென்னிற்
கொல்லரி யுழுவை நாகங் கூற்றமுங் கொண்டு தோற்ற
வல்லவன் கருணை யென்னோ வலியினால் வேண்டிற் றெல்லாம்
பல்கவே படைத்தா னாயிற் பித்தரைப் பணிந்தி டாயே. ௨௩

பெறுவதிங் கென்ப டைத்துப் பெற்றது விளையாட் டென்னிற்
சிறுமழ விறைய தாகுஞ் செய்திடுங் கன்மத் தென்னி
ஹுபெருங் கன்மஞ் செய்வோர் முன்புள ராவ ருண்மை
யறிவுறின் ஞால மெல்லா மநாதியென் றறிந்தி டாயே. ௨௪

உருவொடு நின்ற னென்னி லுருவமுன் படைத்தார் வேண்டு
முருவ வனிச்சை யென்னி லுலகெலா மிச்சை யாகு*
முருவுல கத்து னோர்கட் குறுவது கன்மா லென்னி
லுருவுடை யோர்கட் கெல்லா முற்றது கன்மத் தாமே. ௨௫

அருவெனிற் பவத்தி னின்று மெடுத்திடா னாகா யம்போன்
மருவின னிழல்போ லென்னின் மருவினோர்க் காகு மாட்சி
பெருகிய வறிவுண் டென்று பேசுடி னேசத் தோடுங்
கருதிட வருவம் வேண்டு மில்லையேற் கருத லின்றே. ௨௬

எங்கணு லநாதி யாக விறைவனுண் டென்னு மென்னி
னுங்கணு லுரைப்பா ரின் றி யோதுவ தழகி தாகு
மங்கவன் றன்னை தூல்கொண் டறிந்தன மவனைக் கொண்டே
யிங்குதூ லறிந்தோ மென்னி னீதொராச் சரிய மாமே. † ௨௭

உற்றெழு மாங்க ளாதி யுயிரின்றிப் பூத ரூபம்
பற்றியிப் பாரின் மீது பாங்கினுற் பலவு மாகிப்
புற்றொடு மயிர்கொம் பாதி போலவே தோன்றி மாயு
மற்றுள யோனி கட்டுப் பயனென வழங்கு மன்றே. ௨௮

கொன்றிட லாகா தென்றுங் கொன்றவை கொண்டு நாளுந்
தின்றிட லாகு மண்ணோ டொத்திடுஞ் செத்த வெல்லா
மொன்றிய வாச மூட்டி யுண்ணுநீர் வைத்த வர்க்கோ
சென்றுநின் றுண்ட வர்க்கோ புண்ணியஞ் செப்பி டாயே. ௨௯

அழித்திடு மராக மாகி யகற்றில் லறங்கள் பூரித்
திழித்திடும் புலன்கள் போக்கி யின்பொடு துன்பம் வாட்டிப்
பழித்திடாப் பழுதில் வாழ்க்கை யெட்டையும் பாரித் தெல்லா
மொழித்திடு ஞான சீல சமாதியி னுறுதி யாமே. ௩௦

* சித்தியார் சுபக்கம். க. நக. பார்க்க.

† சிவஞானபாடியம் சிறப்புப்பாயிரவுரை பார்க்க.

ஒங்கிய வருவ மோடும் வேதனை குறிப்பி னோடுந்
தாங்குபா வனைவிஞ் ஞானந் தாமிவை யைந்துங் கூடிப்
பாங்கினுற் சந்தா னத்திற் கெடுவது பந்த துக்க
மாங்கவை பொன்றக் கேடா யழிவது முத்தி யின்பம்.

நக

சௌத்திராந்திகன்மதமறுதலை

அனைத்தினையு முணர்ந்தானெம் மிறைவ னென்றிங்
கறியாது புத்தநீ யறைந்தா யென்று
மனைத்தினையு மறிந்திடா னளவி லாமை
யொன்றொன்றா வனைத்தினையு மறிந்தா னென்னி
னைனைத்தினையு மளவிற் றந்த தென்ன வேண்டா
வளவிலா ஞானத்தா லறியின் ஞான
மனைத்தினையு மறியாது கணத்திற் றேன்றி
யழிதலா லறிந்தமையின் றாகு மன்றே.

க

சிலபொருளை யுணர்ந்தவற்றின் றிறத்தே யொட்டிச்
சிந்திப்ப னெப்பொருளு மென்னிற் சென்று
பலபொருளா யொன்றுபல பேத மாகிப்
பயின்றுவரு மாதலாற் பார்க்கு மாறென்
ஹலகுதனி லொருபொருளங் குணரும் போதி
ஹற்றுணர்த லாராய்த றெளித ஹண்டாய்
நிலவுமத ஹுணர்வு பன்மை முன்பி
னின்றிதா தென்பையெல்லா நினைப்ப தெங்கே.

உ

முத்திநலங் கண்டறங்கண் மொழிந்தா னாயின்
முதன்முழுதும் பொன்றிப்பின் மொழிந்த வண்ண
மொத்திடுந்தே னெய்கூட்டி யுண்டிற் றந்தோ னொருவ
ஹலகினில்வந் திதுதேதென் றுரைத்தா லொக்குஞ்

செத்ததுபி னென்றுரைக்கிற் கதியிற் செல்லாத்

தேரனுரை நீர்பெருகிச் சென்றா றுரு
மத்தினன வறியாதிக்கரையோர் தம்மை
யக்கரைக்கே செல்லவிடு மாயை யாமே.

ந

நீர்போல நின்றயிர்கட் களித்தி டாதே

நெருப்பாய துயர்ப்பிறப்பி னிகழ்ந்து நின்ற
பாரோர்கட் களித்தபடி வலையிற் பட்ட

பலகலைமான் சுண்டொருநீள் கலைபாய்ந்தோடி
நேரேசென் றவ்வலைக்கே நேர்ந்தா லொக்கு
நீள்பாவக் குழியில்விழு நீர்மை யாகு
மாரோவிங் கவனொப்பா ரறத்தை யாக்கப்
பிறந்தறமாக் கினனென்னி லடங்க வாமே

ச

அலகிறந்த யோனிகளிற் புகுந்த வெல்லா

மறத்தையளித் திடவென்னி லவற்றி னெல்லா
நிலவுவது கன்மத்தா லாகு மன்றி

நினைந்ததோ ரிச்சையினு னிகழ்ந்தா னுகி
னுலகுதனி லுள்ளோர்க்கு மதுவே யாகு
மொருத்திவயிற் றினிலிருந்தங் குதரந் தள்ளித்
தலமதில்வந் தானென்னிற் றுயைக் கொன்றான்
றருமத்தை யின்றெனக்குச் சாற்றி டேலே.

ஞ

அரியினொடு நரியுழுவை யாதி யாக

வானபோ தறந்திரிந்து கோற லாதி
பரிவினொடுஞ் செய்தனனா மில்ல யாகிற்
பசிதனக்குத் தின்பதவன் பழுதை யோதான்
கருதிலவன் பாதுக்க துக்க னாகிற்
*கணவனிழந் தோர்கட்குங் கண்ணி குத்தித்

* கணவனிறந்தோர் என்பதும் பாடம்.

திரியுமவர் துயரினுக்கு மிரங்கு வோன்றன்
செயலறத்துக் கழகியதாள் செப்புங் காலே.

ஒருபொருளைத் தேடியதற் குரையுந் தேடி
யுரைப்பதன்மு னுணர்விற்கு முனக்கு நூலென்
மருவிவருஞ் சந்தான வழியி லென்னின்
வாயுரைத்த தேயுரைத்து வழங்கு மாகும்
பெருகுவது கெட்டென்னி லதுபோ லாம்பின்
பித்துரைத்த தறியாது பேதை சொல்லந்
தருவதுநா லெப்பரிசு முதனடுவோ டிறுதி
தான்விருத்த மின்றியது சாற்றி டாயே.

எ

முன்னாகப் பலவறங்கள் புரித்தெம் மிறைவன்
முழுதுணர்ந்திங் கருளின லுயிர்கண்முத்தி யடையப்
பின்னாகப் பிடகநா லுரைத்தா னென்று
பேசினு யிவன்முன்பு பேரறங்கள் புரிநூல்
சொன்னாரா ரிவனைப்போன் முன்னொருவ னென்னி
லவனுக்குச் சொன்னாரா ரெனத்தொடர்ச்சி யாகி
யன்னாய்பி னனவத்தைப் படுமொருவ னின்ற
மாரோவன் பாழியிருப் பாரிதனை யறையே.

அ

இந்நூலைச் சொன்னவன்ற னிங்கிருந்தா னென்னி
லிவனிருத்தி யேத்துமவ னெங்கிருந்தா னெவனோ
வந்நாலோ குருவந்த வடைவுமுனக் கில்லை
யடைவுதரின் முடிவில்க ணுதி போதன்
சொன்னா னைவவேதா கமங்க ளாகுஞ்
சுருக்கியூண் டவம்புரியச் சொல்லுவதெல் லோரு
முன்னுல்கண் கழுவாதே யுதிப்பதன்முன் புலாலோ
ண்பாளோ ளுன்பிரிய னுரைத்ததொரு நூலே.

க

முன்னாலும் வழிநூலுஞ் சார்பு நூலு
 மூன்றாகு முலகத்து மொழிந்த நூல்க
 ளிந்நூலி னுன்னூலிங் கெந்நூ லென்னி
 லிந்நூல்கா ணென்னூலென் றியம்ப மாட்டா
 யுன்னூலு மொருநூலா யுரைப்ப தென்னே
 யுலண்டுநூல் பருத்திநூல் சிலம்பி நூல்க
 ளந்நூலு மல்லாத பொய்ந்நூல் கொண்டிங்
 கறநோற்றுத் திரிந்தவா றழகி தாமே.

ய

புத்தனவன் பொன்றக்கெட் டுப்போனா னென்று
 போற்றுவதிங் காரைகீ பொய்த்தவஞ்செய் புத்தா
 செத்தவர்க்குச் சிலகிரியை செய்ய விங்குச்
 செய்தவர்க்குப் புண்ணியமா மென்று செப்பி
 னித்தமுயி ராதலாற் பலிக்குஞ் செய்தி
 நினைந்துதரு வானுமுள னுணக்கிவவா றில்லை
 வைத்தசுடர்த் தீபமற மாய்ந்தக்கா லதற்கு
 மருவுதிரி நெய்கூட்டு மதிசேடுன் வழக்கே.

யக

* நூலுரைத்தா னொருவனுள னென்றனுமா னத்தா
 னூல்கொண்டிங் கறிந்தாற்போ னூலா னூலின்
 பாலுரைத்த பொருள்களெல்லா மனுமான மென்னிற்
 பரலோக பாதான லோகங்க ளொருசொல்
 லாலுரைத்த நூலின்றி லறையா யின்றே
 லவையறிந்த படியெனுன ஈனுமான மின்றான்
 மேலுரைக்கும் பிரமாண முனக்கில்லை காட்சி
 யனுமானம் விட்டபொருள் விளக்குவதா கமமே.

யஉ

* இச்செய்யுள் சீவஞானகவா ரிகளால் சித்தியார் சுபக்கம்
 அனைவ க. உரையில் எடுத்தாளப்பட்டது.

எப்பொருளு மரித்தமென வியம்பிடுவை யறித்த
 மில்லதற்கோ வுள்ளதற்கோ வுளதிலதா னதற்கோ
 செப்பிடினில் வதற்கில்ல தென்று மில்லை
 சென்றடைவ துள்ளதற்கே லுள்ளதென்று முண்டா
 மப்படிதா னுளதிலதா மப்பொருளுக் கென்னி
 னுளதிலதா காதிலது முள்ள தாகா
 திப்பொருளுக் கறித்தமிலை யென்றொன்றைக் காட்டா
 யென்றொன்றும் பொருணின்றிங் கிறுதி யாமே.

யங்

அங்குரம்வித் தின்கேட்டிற் றோன்றமது போல
 வனைத்துருவுங் கெட்டுவழி யாகு மென்னி
 னங்கவற்றுக் காக்கக்கே டறைந்தா யெல்லா
 மரித்தமெனு முரைமறந்தா யருகனுமா னாய்நீ
 யிங்குமுளை யிலமரமா யெழுந்தீண்டிச் செல்லா
 திறந்ததே யெழுந்தபடி நில்லா தென்னின்
 மங்கியிடா தேபால தருணவிருத் தையாய்
 வரும்வடிவு திரிந்துநின்று மாயுங் கானே.

யச

உடல்பூச மெனினொன்றுக் கொன்றுபகை யொன்றா
 வுதிரசுக் கிலமென்னின் மரத்தினுளுக் கல்லி
 னிடமாகத் தவளையுரு வந்தவா நியம்பா
 யிருவினகா ணெனில்வினக ளிரண்டுருவாய் நிற்குந்
 திடமாக வன்னமுரு வெனிலுண்ண வுண்ணச்
 சென்றுவள ருங்காயந் தேயுமுணர் வென்னின்
 மடவோனே யருவுணர்விங் கசேதனமா யுருவாய்
 வளராது வருமில்லா தெனின்மலர்வான் வருமே.

யஞ்

என்றுமிலா தொன்றின்றாய் வருமுருவம் வித்தி
 னெழுமரம்போ லெனின்வித்தி னுண்டாய்நின் றெழுங்கா

ணின் றதேல் வித்தின்மரங் கண்டதில்லை யென்னி
 *னெற்கமுகாய் நீளாது நெல்லாயே நீளு
 மொன்றிலொன்றங் கிலாமையினு லுதியாகா ரணம்பெற்
 றுதிப்பதுகா ரியமதுவு முள்ள தாகு
 மன்றமதிக் கலைபோலக் கந்த மைந்து
 மருவியுள தெனுமுரையு மறந்தனையோ வின்றே.

யசு

உருவமெலாம் பூதவுபா தாய சுத்தாட்
 டகவுருவ மென்னினீ யுலவத் துக்கு
 மருவுமன லோடுநீர் மண்கந்த மிரதம்
 வன்னமில் வன்னிக்கு வளிநீர்மண் வாசந்
 தருமிரத மிலைநீர்க்குத் தழல்கான்மண் கந்தந்
 தானில்லை தலத்தினுக்குச் சலமனல்கால் கூடி
 வருவதில் யிந்திரிய விடய மான
 மஹாதங் களுமறியாய் மதிசெட் டாயே.

யஎ

மருத்தெண்ணெய் தனின்மருந்து நின்றாற் போல
 மறைந்தெட்டுஞ் சூக்குமமாய் மருவு மென்னிற்
 றிருத்துமவன் மருத்தெண்ணெய் சேர்த்தாற் போலச்
 சேர்பொருள்வே றுண்டெல்லா வருவு மெட்டும்
 பொருத்தியதே லொருதன்மை யாம்பொருள்க ளொன்றின்
 குணமொன்றிற் புகாதறைகை பொருளறியாய் பூத
 வருப்பொருள்வே றுபாதானப் பொருள்வேறு காட்டா
 யுபாதாயம் பூதகுணங் குணகுணியா முலகே.

யஅ

அழிந்துணர்வை யுணர்வுதரு மெனினழிந்த தாக்கா
 தாமுணர்விற் பொருள்வினைக ளுணையா வாரு
 மழிந்திடுவ தாக்கியெனின் முன்னொருகா லத்தே
 யறிவிரண்டு நில்லாதங் கறக்கே டின்றி

யழிந்துணர்வை யுணர்வுதரு மெனினித்தா நித்த
மடையுமுணர் வுனக்கறித்த மாயே செல்லா
தழிந்தெருவை யாக்குவது போலாக்கு மென்னி
லாம்பொருள்வே றழிந்துசுத்தி கிடந்தாக்கு மவையே.

யக

கேடிலாச் சந்தானத் தேபலிக்கு மென்று
கிளக்கினீ சந்தான நித்த மாகு
மோடுநீர் போலழிந்தா முணர்வொழுக்க மென்னி
லொழுகுநீ ரிட்டதெல்லா முடன்கழிதல் போலத்
தேடுபொருள் சீலம்பா வுணுகுறிவிஞ் ஞானஞ்
சென்றவுணர் வோடேகு நின்றுணர்வி னேயா
நீடுநீர் முன்னொழுகிக் கெடாதுநிறைந் தோடு
நிகழுணர்வுங் கேடின்றி நினைந்துசெலுங் கானே.

உல

சந்தானங் காரணமோ காரியமோ விரண்டின்
றன்மையதோ காரணமுங் காரியமு நித்தம்
வந்தாருஞ் சந்தானந் தொடர்ச்சியெனி னதற்கும்
வருநித்தந் தோற்றக்கே டடைதலின்மற் றென்றே
லைந்தான கந்தங்க ளன்றாய் நித்த
மடைபொருளா மறிவுமறி வடைவு மன்றிச்
சிந்தாமுன் பின்னாகிப் பின்முன் னாகித்
திரிந்துவருந் திரிவறிந்து தேரா தேரே.

உக

ஒருகாலத் துணர்வுகெட்டா மெனினுதிப்பீ ரென்று
மொருபொருளின் றிரிவுனக்குக் கால மானால்
வருகால நிதழ்காலங் கழிகால மென்று
வழங்குவதென் பொருள்வரவு நிலைகழிவா லன்றேற்
றிரிகாலஞ் செப்பிடாய் பொருட்செயலு மொன்றஞ்
செயன்மூன்று மொருகணத்தே சேரு மென்னிற்
றருகால மூன்றாகுந் தாமரைநா றிதழிற்
றன்னுசி யுங்கால மூன்றினையுந் தருமே.

உஉ

உணர்வுகா ரணமுணர்வுக் கெனினித்த முணர்வுக்
 குண்டாகி நின் னுணர்வை யுதிப்பி யாதிங்
 குணர்வுசந் தானவிடத் தொழிந்தாற் பின்னை
 யுண்டாகா துடலுணர்வுக் குபாதான மென்னி
 னுணர்வுடலி னிடையறா துதிக்க வேண்டு
 முடலுணர்வின் வினையின லுணர்வுதிக்கு மென்னி
 னுணர்வுவினை யுளதொடுங்கா துணர்வுதருஞ் செய்தி
 யுணர்வைவினை தரினொருவன் செயல்வினையின் றாமே. ௨௩

வினையுணர்வு தரும்வினையை யுணர்வுதரு மென்று
 விளம்பினீ யுணர்வுபோல் வினையி னுக்கு
 நினைவுவரு மொன்றையொன்று நிகழ்த்தி டாபின்
 னிலையின்மை யானிகழ்த்திக் கெடுதல் செய்யா
 கனல்விறகிற் பிறந்ததனைப் பொடிசெய் தாற்போற்
 கருத்தும்வினை யிற்றோன்றிக் கழிக்கும்வினை யென்னின்
 முனமுணர்வு பிறந்தனவே வினைகெடுக்கு முன்பி
 னுதியாது முகிழ்நெருப்பின் விறகுதியா வாறே. ௨௪

பேயுநா கருஞ்சாரும் பிரமருமா யலகிற்
 பிதாமாதா வாதார மொன்று மின்றிக்
 காயமொடு தாம்வருவ ரென்றுரைப்பை காயங்
 காரியமாய் வருதலினுற் காரணமுண் டாகு
 மாயமுணர் வோசுத்த வட்டகமோ கன்மம்
 வடித்ததோ வடிவுசெய்து வைத்தாரு முண்டோ
 வாயுமறி வுண்டாகி லறைந்திடா யுலகுக்
 காதிதுணை நிமித்தகா ரணமறிவ தறிவே. ௨௫

உருவாதி கந்தங்க ளைந்துங் கூடி
 யொருவன்வே ரொருவனிலை யென்றுரைக்கும் புத்தா
 வருவாதி யைந்தினையு முணர்பவர்யா ரென்ன
 வுணரும்விஞ் ஞானமென்றாய் ஞானமுணர்ந் தவரா

ருருவாதி பொருள்காட்டித் தனைக்காட்டுஞ் சுடர்போ
 லுணர்வுபிறி தினையுணர்த்தித் தனையுணர்த்து மென்னி
 னுருவாதி பொருளினையுஞ் சுடரினையுங் காணு
 முலோசனம்போ லுணர்வுபொரு ளுணர்பவன்வேறுண்டே.

காயமுட னிந்திரிய மனநா னென்று
 கதறுவாய் காயமுறக் கத்தறியா வாகும்
 வாயில்களு மப்படியி னென்றையொன்றங் கறியா
 மனங்கணத்திற் கெடுங்கால மூன்றின்வர வறியா
 தாயமுணர் வாகியுடல் பொறிமனமூன் றறிந்தங்
 சுவைநானல் லேனென்று மறிந்துமனத் தாலே
 யேயுமொரு பொருள்கருதி யிந்திரியப் பாலே
 யிசைவித்துக் காயத்தா வியற்றுவதான் மாலை.

௨௭

கழிந்தவுணர் மெயின்னு மியானறிந்தே னென்று
 கருதவினவ் வுணர்வறிந்த தென்னின் முன்னே
 மொழிந்தமொழி நான்மொழிந்தே னென்றால் வாய்தான்
 மொழிந்ததோ மொழிந்தவன்வே ருளுந் போல
 வெழுந்தவுணர் வெல்லாங்கொண் டியானறிந்தே னென்ற
 தெனுவதுதா னுயிருணர்வால் வாக்கான் மற்றை
 யொழிந்தகா யந்தன்கு லுணர்ந்துரைத்துச் செய்திங்
 குணர்வினுக்கு மாதார மாய்நிற்கு முயிரே.

௨௮

இந்திரிய லீதியெழுஞ் சித்த நெஞ்சத்
 தெழுஞ்சித்த மெனவிரண்டு மொன்றுகெட்டே யொன்று
 வந்தெழுவ தெனிற்கனவிற் கண்டபடி நனவின்
 வாய்திறவார் நனவுகண்ட படிகனவிற் காணு
 ரந்தனுரு வன்னங்க ளறிந்திடா னன்றே
 யறிகனவு மிறந்துணர்வு மழிந்துறக்க மடைந்தா
 லுந்துவதோர் சந்தான மில்லையுணர் வுதிப்ப
 வுயிர்கனவு நனவினையு முணருங் காணே.

௨௯

ஒருகாலத் தோரிடத்தி லோருணர்வேற் செவிதா
 னென்றுணரா திருசெவியு முணரு மோசை
 யொருகாலத் திருகண்ணு மிருசெவியு மனமு
 மொருவனைக்கண் டவனுரைகேட் டுணர்ந்திடுமைம் பொறியு
 மொருகாலு முணராவுள் ளுணர்வின்றிப் பொறிக
 ளொன்றொன்ற வுணர்வதுவுள் ளுணர்வைவந்து முணரா
 வொருகாலும் பொறிவிகற்பித் துணராவுள் ளுணர்வுக்
 குள்ளதுகாண் விகற்பமிரண் டும்முணர்வ துயிரே. ௩௮

அருவுணர்வு மாயாறு மாறி மாறி
 யங்கங்கே தோன்றியிடி லகத்துநில யின்றி
 யுருவினெடு பாலதரு ணவிருத்தா வத்தை
 யுண்டாகா துறக்கத்தி னுடறட்ட வழைப்ப
 வருவதுணர் வெங்கிருந்து நெஞ்சிலிருந் தென்னின்
 வாயில்வின யநிந்தெழுப்ப வாயுவறி யாதாந்
 திரியொழிய விடிஞ்சிறுடத் தீபமெழா தடக்கஞ்
 சென்றபொழு தாலுணர்வு நின்றநிலை செப்பே. ௩௯

இச்சைவெறுப் பியற்றலின்ப துன்ப ஞான
 மிவையனுவின குறியாகு மிவற்றி லிச்சை
 கச்சிதுகர்ந் தொருபழத்தை யினங்கண்டு முன்பு
 னானுகர்ந்த கனியினின மென்றுநச்சல் பின்பு
 மெச்சவெறுப் பாதிகளு மிப்படியே யாகு
 மிவைமுன்பும் பின்புமுணர்ந் திடுத லாலே
 கிச்சயகர்த் தாவொருவ னுளனென்று நல்லோர்
 நிறுத்திடுவர் வெறுத்திடுவர் நின்னுடைய பொருளே. ௪௦

எப்பொருட்கு மிரந்தரமா யிடங்கொடுத்து நீங்கா
 திருள்வெளிதா னன்றியிரண் டினுக்குமிட வகையா
 யொப்பில்குணஞ் சத்தமதாய் வாயு வாதி
 யுதித்தொடுங்க நிற்கும்வா னுயிர்முன்னே சொன்னோஞ்

செப்பிடுங்கா லம்பொழுது நாளாதி யாகித்
திரிவிதமாய்த் தீமைநன்மை செய்யுந் திக்குத்
தப்பில்குணக் குக்குடக்குத் தெற்குடக் காதி
தானாகித் திரியாதே நின்றபலந் தருமே.

ந.ந.

காரியமா யுலகமெலா மிருத்த லாலே
கடாதிகள்போற் காரியகர்த் தாவொருவன் வேண்டு
மாரியமா யறம்பொருளோ டின்பம்வீ டெல்லா
மறைந்துயிர்கட் கறியுசெய லளிப்பதுதூ லந்தூல்
கூரியரா யுள்ளவர்க ளோத லோதிக்
கொண்டுவர லான்முன்னே குற்ற மின்றிச்
சீரியபே ரறிவுடையோன் செப்ப வேண்டுஞ்
செயலினுக்குங் கரிவேண்டுஞ் சிவனுளனென் றறியே. ந.ச.

மாங்களுயி ரல்லவென்று மறுத்துச் சொன்னாய்
வாடுதல்பூ ரித்தலான் மாங்களுயி ராகுந்
திரங்குநீர் பெறாதொழியிற் பெற்றிற்சிரத்தை சேருஞ்
சீவனல வெனிலுலகிற் சீவ னெல்லா
முரங்கொள்வ தூண்பெறிற் சோருமூண் பெறவே
லுலர்ந்தமர நீர்பெற்ற லய்யாதூள் ளுயிர்கள்
கரந்தசினே முட்டைகட்கு வாயிலின்று வாயில்
கண்டிலதேற் *பூத்துக்காய்த் தெழு லான்மாங்க ளுயிரே. ந.டு

ஒருமரத்தி னுயிரொன்றேற் கொம்பொசித்து நட்டா
லய்யுமுயி ரொன்றுபல வாமோ வென்னிற்
கருமரத்தின் வித்துவேர் கொம்புகொடி கிழங்கு
கண்கலந்து கொள்ளுமுயி ரணடம் வேர்ப்புத்
தருபிறப்புச் சராயுசங்கள் சன்னமும்பெற் றுற்போற்
ருனடையு முற்பீசந் தலநடவா தென்னிற்

* பூத்துக்காய்த் தெழுன்மாங்க ளுயிரே - என்பதும் பாடம்.

பெருநிலத்திற் காலிலார் நடப்பரோ பேதாய்

பிறப்பின்வித மநெகங்காண் பேசுங் காலே.

௩௯

தின்னுமது குற்றமில் செத்ததெனும் புத்தா

திற்பையெனக் கொன்றுனக்குத் தீற்றினர்க்குப் பாவ
மன்னுவதுன் காரணத்தாற் றின்னா தார்க்கு

வதைத்தொன்றை யிடாமையினால் வதைத்தவர்க்கே பாவ
மென்னிலுளை யூட்டினர்க்குப் பாவஞ் சேர

வென்னதவம் புரிகின்றாய் புலால்கடவுட் கிடாயோ
வுன்னுடல மசுசியென நாணி வேரே

ருடலுண்ணி னசுசியென வுணர்ந்திலகா ணீயே.

௩௯

குடைநிழலுங் கண்ணாடிச் சாயையும்போற் பிறப்புக்

கொள்ளுமுணர் வென்னிற்கா ரணமழிய வழியு
மடைநிழலுங் கந்தமைந்து மழியுமுனக் கிங்கே

யவையழிந்தா லருங்கதியி னணையுமுணர் வின்றா
மிடைகனவி னெழுமுணர்வு நனவுணர்வா னுற்போ

வெழுமுணர்வு கன்மத்தா னினின்றுகதி யென்னின்
மிடைசினையு மந்தனுமுட் டையுமுயிர்விட் டக்கான்

மேவுவதென் பிறப்பினுடல் விடாதுகன்ம வுணர்வே.

௩௯

இந்துகந்தஞ் சந்தானத் தழிதல்பந்த துக்க

மறக்கெடுகை முத்தியின்ப மென்றறந்தாய் கந்த
மைந்துமழிந் தான்முத்தி யணைபவர்யா ரென்ன

வணைபவர்வே றில்லையென்ற யார்க்குமுத்தி யின்ப
மைந்தினுணர் வினுக்கென்னி லழியாதவ் வுணர்வுண்

டாகவே யெவ்விடத்து முருவாதி கந்த
மைந்துமுள வாமதுவும் பந்த மாகி

யரந்தைதரு முத்தியின்ப மறிந்திலகா ணீயே.

௩௯

அநாதிமுத்த னாய்ப்பாளு யசலனா யெல்லா

வறிவுதொழி லனுக்கிரக முடையவான் கன்ம

நுஞதிகமம் றொத்தவிடத் தேசத்தி ரிபாத
 நுழைவித்து மலங்களுலா றுங்க நோக்கி
 மனாதிகர ணங்களுலா மடக்கித் தன்னை
 வழிபடுநல் லறிவருளி மாக்கருணைக் கையா
 வினாதபிறப் பினினின்று மெடுத்து மாறா
 விற்பமுத்திக் கேவைப்ப னெங்கண்முத்தி யிதுவே. சய

யோகாசாரன் மதம்*

போதமே பொருளாய்த் தோன்றும் பொருளதா யெழலாற் ற்பாதம்
 † வாதனை யதனும் கூடி வருதலால் வடிவி லாமை
 யாதலாற் கனவு போலுஞ் சகமுள தறிவே யாமென்
 றோதின னோதா னாய வுணர்வினல் யோகா சாரன். க

யோகாசாரன் மதமறுதலை

போதமுந் தவிர வேறோர் வாதனை புகன்றாய் போதம்
 வாதனை யிரண்டுண் டென்னாய் போதம்வா தனையு மென்னிற்
 காதலாற் பொருளி னோடு கலந்துபின் னெழுங்க ருத்தாம்
 வாதனை கனவு கண்ட பொருளின்மேல் வருங்க ருத்தே உ.

அறிவத்தே பொருள தாகி டலகஞ்சட மென்ன வேண்டும்
 பிறிபொரு ளாகும் பேதித் திதம்பிர பஞ்ச மென்னி
 லுறுபொரு ளருவந் தோய்ந்தா லுணர்வுமவ் வருவாய் நிற்குஞ்
 செறிபொரு ளதுவாய் நிற்குந் தெளிபளிங் கதுவே போல. உ

* இதுவே மகாயான பௌத்தமத மென்று கூறப்படும் மதம்.

† வாதனை யென்பது பௌத்த நூல்களில் வேதனையென வழக்கமா யெழுதப்படுகிறது.

‡ அகங்கடம் என்பதும் பாடம்.

மாத்தியமிகன் மதம்

அவயவம் பொருளாய்த் தோன்று மவயவ மழிந்தாற் பின்னை
யிவைபொரு ளென்ன வேறென நிலாமையாற் பொருள்க ளின்ற
மவைபொரு ளிலாமை யாலே யறிவுமின் றாகு மென்று
நவைதரு மொழியி னாலே நவி லுமாத் திமிகன் றானே. க

மாத்தியமிகன் மதமறுதலை

கடத்தினி லவய வங்கள் படத்தினிற் புகாமற் காத்தும்
படத்தினி லவய வங்கள் கடத்தினிற் புகாமற் கொண்டு
மிடத்தினி னிற்கு மாகு மவயவி யிரண்டுங் கூடி
யுடைத்தொரு பொருளுண் டாகப் பொருளுமுண் டெனவு முண்டே

கருவியு மொளியும் வேறு கருகிடுங் கருத்து நிற்கப்
பொருள்புண ராமை யாலே போதம்வந் தெழுவ தின்ற
மருவிடும் பொருளுண் டாக வந்தெழும் புந்தி யானாற்
பொருளுள தாகு மாகப் போதமு முள்ள தாமே. உ

வைபாடிகன் மதம்

அரிசன னூறு கூட வருணம்வந் தெழுந்தாற் போல
விரிசகம் பொருள்கண் ஞானம் விரவிட மேவித் தோன்றுந்
தேரிசன மிதுவே யென்று தெளிந்திடுந் தேரர் வீடு
பரிவொடு *மடைவ ரென்று பகரும்வை பாடி கன்றான். க

வைபாடிகன் மதமறுதலை

பொருளது புறம்ப தாகும் போதமந் தரம தாகுந்
தெருளரிடி னிரண்டுஞ் சென்று சேர்ந்திடு மாற தின்று
மருவுணர் வருவ னேய மாதலி னாலுங் கூடா
* மருளுணர் வுடைய வைபா டிகற்கினி மாற்ற மின்றே.

க

அமணரில்

நிகண்டவாதி மதம்

வாச மாமல ரசோகு பேணிமறை
நீதி யோடுமலை யுந்தவத்
தாசை யாயுடை யகன்று மாசினை
யடைந்தில் வாழ்தரு மறத்தினிற்
பாச மானது தவிர்ந்து பண்டிபட
வுண்டு பாயினொடு பீலிமே
னேச மாயவை தரித்து னோர்களி
னிகண்ட வாதியை நிகழ்த்துவாம்.

க

ஈறி லாதன வந்த ஞானமுத
லெண்கு ணங்கொனு மொண்குண
மாறி லாதமதி மேவு சீதமென
மன்னி வானவர் வணங்கவே
வேறு லாவுகுண ஞான வாவரணி
யாதி யெட்டினையும் விட்டசீ
ரேறு பான்மையுட னீடு வாழ்ருக
னெங்க ஞக்கிறைவ நென்றனன்.

உ

* உருவருவுடைய எனவும் பாடம்.

கருவி கண்படு துடக்கொழிந்துவரு
 கால மூன்றுநிகழ் காரியம்
 பெருக நின்றொரு கணத்தி லேயுணர்
 பெருந்த வக்கடவுள் பீடினான்
 மருவி நின்றவழி பட்ட வர்க்குமலை
 வற்ற வர்க்குமன மொத்திடுங்
 குருசி லெங்களிறை யென்று பின்னுநிகழ்
 குற்ற மின்மையது கூறுவான்.

ந

பசித்த ருகபய செற்ற மோடுவகை
 மோக சிந்தனை பழித்தனோய்
 நசித்தல் வேர்வினொடு கேத மோடுமதம்
 ஷண்ட லீண்டதி சயித்தலும்
 புசிப்பு வந்திடு பிறப்பு நக்கமவை
 விட்டொ ரட்டகுண பூதனாய்
 வசித்த வன்னுலகின் மேலி ருந்தொருசொ
 விகல னுக்கருளு மென்றனன்.

ச

அந்த வாய்மொழியி னுல வன்சரண
 மாதிரி யோகமுத லானநூ
 லிந்த மாநில மயங்கி டாதவகை
 யிங்கி யம்பின னிதன்பொருள்
 வந்த காலமுயிர் தன்ம தன்மியற
 மற்றும் விண்மருவு புற்கலம்
 பந்தம் வீட்டினொ டநாதி யாயிவை
 படைப்ப தின்றியுள பத்துமே.

௫

நிற்ற லோடுதலை போத லன்னுவய
 நிகழ்த்து நீடுவெதி ரோகமு
 முற்ற தாமிவை கணத்தி லேமருவி
 யுள்ள வாபுரியு மாறுதான்

கற்ற காலமள வெய்தி வாழுமுயிர்
காய மேவிறிறை வானதே
பெற்று வேறுவரு தன்மை நோறிவு
பெற்ற தாகியுள பேசிலே.

௧

பாந்து மீதுதரு மாத்தி காயமழி
வித்த நித்தமது பண்ணிடு
நிரந்து கீழதரு மாத்தி காயமது
நித்த மாய்மிக நிறுத்திடும்
புரந்த புண்ணிய மதற்கு நன்மைபுகல்
பாவ மானவது தீமையே
தரும்பொ ருட்கிடம தாகும் வானமிகு
புற்க லன்களவை சாற்றுவாம்.

௨

எனு மொன்றுடைய வாகி யெங்குமணு
வாயி ரும்புகன் மரங்களும்
பூனு மங்குரு வெலாழு மாகுமிவை
புற்க லப்பொருள்க ளென்னலாங்
காணு மங்குழ வகைத்தொ ழில்களவை
கட்டு விட்டநெறி கன்மமேன்
மாண ரின்றுவரு மாறி மாறிமுன்
வகைந்த துண்டுவிட மாட்சியே.

௩

நிகண்டவாதி மதமறுதலை

அருக னுக்க னந்த ஞான மாதி யாதி யாகவே
பெருக நின்றல் சீதமா மதிக்க டைந்த பெற்றியே
லொருவு மிட்ட வொப்பவ னுயர்த்தி றத்தி னுள்ளபின்
மருவு மிக்க குற்றமே லறத்தின் மன்னி னுனெனில்.

௪

அறத்தின் மன்னு வித்தவன் நெருத்த னாய வன்னறத்
திறத்தி னிற்றன் மற்றொ ருத்த னூல்வி னோந்த செய்தியா
மறத்தி னற்ற வர்க்கெலாம் வணக்க முன்னி றைக்குமேற்
பிறக்கு மிங்க வத்தை கொண்ட தாரையின்று பேசிடே. ௨

கருவி தன்று டக்கொ ழிந்து கண்டு வாழு மென்றியே
லுருவு கொண்டு நின்ற தென்னி லுண்டு தான்ம னாதிக
ளொருவி நின்ற தென்னி லத்த மொன்றை யும்மு ணர்ந்திடான்
பொருடெ ரிந்து போகை கால மொன்றி லேபு ணர்ந்திடான். ௩

ஆர்வ கோப மானவை யடைந்தொ றப்ப வர்க்கெலாஞ்
சேர்வ தின்மை செப்பி லின்று சீவ னேகு காயமா
மோரு மன்னர் போலவே யுயிர்க்க ளித்த லின்றியே
யேர்கொள் பொன்னெ யிலிடத் திருத்தல் பெற்ற தென்கொலோ.

சொல்ல தொன்று கொண்டுகலி னாத னூட வேசொலி
னில்லை யாம னாதிதா னியம்பு மாற தெங்ஙனே
நல்ல வாம னாதிதா னவர்க்கு நாட வேயிலை
யொல்லை யூம னுமருக் குரைத்த வாற தொக்குமே. ௪

இன்ப பூமி சேரி கலி னாத னிவ்வி ருநிலத்
துன்ப மங்கு ணர்ந்தி டாமை யிங்க றிந்து சொல்லிடா
னின்ற பூமி யில்லிருந் திருந்தி யாவு மெய்திடிற்
றுன்ப பூமி யாழு ணர்ந்து சொல்ல வல்ல தில்லையே. ௫

நிறைந்து காய மோடு சீவ னின்ற தாகி லிவ்வுடல்
குறைந்த போது தானு மித்தொ டொக்க வேகு றைந்திடு
மிறந்து போகு மிக்கட மிறந்த போது நீர்க்குடத்
துறைந்து டைந்தி டக்குட முலர்ந்த வாற தொக்குமே. ௬

கண்ட நூற ருந்தன் மாத்தி காய மோட தன்மழு
முண்டு மீது கீழு லாவி யுற்று நின்றி டப்பொருள்
கொண்ட தென்னி லத்தமில் விரண்டு தன்மை கூடிடா
வண்டு புட்கள் போலெனின் வழங்கி டாக ணத்திலே.

அ

நீடு பாவ புண்ணி யங்க ளானி ரய வானகங்
கூடு வார்க ளின்று நின்று கூட்டு வார்க ளின்மையி
னோடு மாக ணைத்தி றத்தி னுற்ற வாறு ரைத்தியேல்
வீடு மாக ணைக்கு நாமும் வில்லி போல வேண்டுமே.

க

ஏனா தொன்று புற்க லத்தி னெய்து மென்னி னுசமே
காண லாகு மக்கடங் கழிந்த தன்மையில்லவை
பூண வேண்டு மேலுறும் பொருத்த மின்மை யொன்றினின்
மாண வேய ணுப்பொரு ணிகண்ட வாதி வைத்ததே.

ய

ஆறு காரி யங்கண் மாற வேத வங்க ளாமெனின்
மாறி வாணி கஞ்செயா திருக்க வந்தி டாதன
மீறி லாத ஆழ தென்னி னெங்கு முள்ள தூழ்தே
பேறு காரி யம்விடப் பிறப்ப தில்லை பேசிலே.

கக

உடல்வ ருந்தன் மாத வங்க ளுறுதி யென்று ரைத்திடிற்
படவ ருந்து ரோயி னோர்கள் படர்வர் பொன்னெ யிலெனாய்
திடம்வ ருந்த லின்ப மிச்சை செய்தல் செய்தல் செய்தியேற்
கெடவ ரிந்தி டாயு னாசி கேடி லின்ப முன்னியே.

கஉ

பூர்வ கன்ம மற்றிடப் புகித்த பின்பு பொன்னெயி
னோர்வ தென்னி னக்கன் மத்து நிச்ச யமி லாமையிற்
நீர்வ தின்மை திரின் வாயில் சேர்வ தின்மை தெண்கட
னீர்வ றந்த போது பூனா மீன ருந்த நின்றதே.

கங

கூறு கூவன் மன்னுமக் குடங்குறித்து நீன்கரை
யேற லுற்ற தன்மைநீ யொருத்த ரின்றி யேறுதல்
வேறொ ருத்த னக்க டத்தை மீது நின்றெ டக்கவே
யேற லுற்ற தன்மையிற் சிவன் றி றத்தி னின்றிடே.

யச

ஆசீவகன் மதம்

என்னுயி ரதற்குப் போல வெவர்க்குமொத் திருப்ப னென்று
தன்னுயிர் வருந்தத் தானுந் தலையினைப் பறித்துப் பார்மேன்
மன்னுயி ரெவற்றி னுக்கும் வருந்தவே யறங்கள் சொல்லு
மன்னதோர் வாய்மை யாசீ வகனம ணர்களிற் கூறும்.

க

வரம்பிலா வறிவ னாதி வைத்தநூற் பொருள்க டாமு
நிரம்பவே யணுக்க ளோந்து நிலம்புன லனல்கால் சீவன்
பரந்திவை நின்ற பான்மை பாரது கடினஞ் சீதந்
தரும்புனல் சுடுந்தீ வாயுச் சலித்திடு முயிர்போ தத்தாம்.

உ

பார்புனல் பாக்குங் கீழ்மேற் படர்ந்திடுந் தேயு வாயுச்
சேர்வது விலங்கி னுள்ள மவற்றொடு சேரும் வேறு
சார்வது பெற்ற போது சார்ந்தவப் பொருளின் றன்மை
நேர்வது மாகி நிற்கு மிதுபொரு ணிகழ்த்து மாறே.

ங

உணர்தரா வணுக்க ணன்கு மொன்றுகெட் டொன்ற தாகா
புணர்தரா வொன்றிற் புக்கொன் றுயினும் பொருந்தி வாழு
மணைதரா புதிய வந்திங் கழிதரா பழைய வான
விணைதரா வொன்றொன் றுகி மாறுத லொன்று மின்றே.

ச

கொண்டுமுன் விரித்த னீட்டல் குறுக்குதல் குவித்த லூன்ற
லுண்டுகின் றுலத்தன் மீட்ட லுடைத்திட லொன்று மொண்ணு
விண்டுபின் புறம்பும் போகும் வேறுநின் றுள்ளு மேவும்
பண்டுமின் றென்று மெங்கும் பரந்தொரு தன்மைப் பாலே.

ஞ

கண்ணினிற் காண வொண்ணாச் சனித்தந்தக் கன்மத் தாலே
நண்ணிடு முருக்த ளாகி நின்றபின் னரரோ காண்பார்
விண்ணினிற் றேவர் காண்ப ரோரணு மிக்க நான்கா,
யெண்ணிய பொருள்க னெல்லா மிசைவதென் றியம்பு மின்னே.௯

ஒன்றினை யொருவி மூன்றங் குற்றிடை விரண்டு விட்டு
நின்றிடை விரண்டுங் கூடு நெறிநில நான்கு நீர்மூன்
நின்றிரண் டழல்கா லொன்றா யிசைந்திடும் பூமி யிவ்வா
மென்றுநீர் சீகா லாதி யீண்டுங் தென்றி பம்பும். ௭

வெண்மைநன் பொன்மை செம்மை கழிவெண்மை நீலம் பச்சை
யுண்மையிவ் வாறி னுள்ளுங் கழிவெண்மை யோங்கு வீட்டின்
வண்மைய தாகச் சேரு மற்றிவை யுருவம் பற்றி
யுண்மையிவ் வெட்டுத் தீட்டுக் கலப்பினி லாணரு மென்றான். ௮

பேரிழ விடையு நிற்பம் பரிவிலா திருக்கை மற்றும்
வேறொரு நாட்டிற் சேறல் விளைந்திடு மூப்புச் சாதல்
கூறிய வெட்டு முன்னை கருவினுட் கொண்ட தாகுந்
தேறிய ஆழிற் பட்டுச் செல்வதிவ வுலக மென்றான். ௯

புண்ணிய பாவ மென்னு மிரண்டனுப் பொருந்த வைத்தே
யெண்ணிய விவற்றி னொடு மேழென வெங்க ளோடே
நண்ணிய வெருவன் கூறு ஞானமில் வாற தென்று
கண்ணிய கருத்தி னொர்கள் கதியினை காண்ப ரென்றான். ௧௦

ஆசீவகன் மதமறுதலை

வாராநெறி வீடானபின் மண்மேலவன் வந்து
தாராமையி னூலானது தானேவுள தின்றான்
சேராமையி லணுவானவை யைந்தும்மொரு தேசத்
தோராநொரு காலத்தினி லொன்றாமுணர் வின்றும்.

க

இருபான்மைய ரிவர்மண்டலர் செம்போதக ரென்றே
வருபான்மைய ரிவர்மண்டலர் மண்மேல்வரு நூலுந்
தருபான்மைய ரெனினீதல மதில்வாழ்பவர் தம்போ
லொருபான்மையி னுாராகுவ ருணராதுரை செய்தாய்.

உ

உயிரானவை யுடநீண்டிட லொட்டுக்கலப் பெய்தும்
பயிலவாஹுணர் வெய்தும்மெனு மொழியானது பழுதாந்
துயிலார்தரு மலர்பாலகர் தொடராரறி வினைநீ
செயிலார்தரு முறையேதரு மிதுகீவாவுன செயலே.

ங

அணுவானவை கீழ்மேலுள வானுலவ யவமு
நணுகாவென லாமேவரி னாசம்மவை யெய்து
மணுகாவெனி லிவைதொள்ளுகொ ளாகம்முள வாகுந்
துணிவாலிவை கலவாபல தொகையாம்வகை யிலவாம்.

ச

மிகையாமணு வுளவாகையி னவையாய்க் வென்னிற்
றொகைநாலிடை யறலாலவை தொகுமாறில வாகும்
பகையாகையின் மிசைதாழ்வினை நிலையாவகை பண்ணு
நகையாமுரை கழியாயிர மவைதூணென நண்ணு.

ஞ

கூடாவணு வறியாமையின் வளிகூட்டுதல் கூறி
ஊடாவளி யணுவானவை நணுகச்செயு மவரை
நீடாவினை தன்னாலெனி னினைவின்றது வன்றாந்
தேடாயொரு வனைநீயிவை செய்வானுள னென்றே.

சு

*பட்டாசாரியன் மதம்

வேதமே யோதி நாத னிலையென்று விண்ணி லேறச்
சேதமாங் கன்மஞ் செய்யச் செயிமினி செப்பு நூலி
னீதியே கொண்டு பட்டா சாரிய னிகழ்த்து நீர்மை
யோதநீர் ஞாலத் துள்ளே யுள்ளவா றுரைக்க லுற்றும். க

உற்றிடுங் காம மாகி குணங்கடா முயிர்கட் குண்டா
மற்றிவை தருமே யாயின் மறைமொழி வாய்மை யின்றங்
†கற்றிடு நூலாற் போதங் கலப்பது கல்வி யின்றேற்
பெற்றிடு மழவு மூங்கு மென்னவே பேச லாமே. உ

உண்டொரு கடவுள் வேத முரைத்திட வுயிரின் றன்மை
கொண்டவ னல்ல வென்று கூறிடி னுருவங் கூடற்
பண்டைய வுயிரே யாகும் படித்தநூ ளளவு ஞானங்
கண்டிடு முருவ மின்றேற் கருதுவ தில்லை யென்றான். ங

தேவரு முனிவர் தாமுஞ் சித்தரு நாரு மற்று
மியாவரு முரைப்பர் வேத மியற்றின ரின்ன ரென்னப்
போவதொன் றன்று நாளும் பரம்பரை புகல்வ தாகுங்
‡கூவனீ ரென்னிற் கொள்ளோ மறுமையைக் குறித்த லாலே. ச

உன்னிய வங்க மாறு மூன்றுப வேதந் தானுங்
தன்னுளே யடக்கி வேறு தங்கிடா வகையைச் சார்ந்து
முன்னமோர் தோற்ற மின்றி முடிவின்றி நித்த மாகி
மன்னியோ ரியல்பே யாகி வழங்கிடு மறைய தென்றான். இ

* செயிமினி முனிவர் செய்த பூர்வ மீமாஞ்சைக்குச் சபா
முனிவர் பாடியஞ் செய்தார். சூத்திரத்திற்கும் பாடியத்திற்கும்
சிறுபான்மை வேறுபாடு கொண்டு சூத்திரமதம் பற்றி வழிநூல்
செய்தவர் பட்டாசாரியர்.

† கற்றநூலளவால் என்பதும் பாடம்.

‡ கூவலிங் கென்னில் என்பதும் பாடம்.

செய்தியு நெறியு மேவுந் தேவரும் பொருளு மெல்லா
மெய்திய பன்மை யாலே யோரியல் பியம்பா தாகு
மையயில் கால மூன்று மறிந்தபின் னெஞ்சு கத்தாய்
மெய்யதாய் வந்து தோன்றும் விளம்பிடிவ் வேத னாலே.

சு

தப்பிலா வாசுந் தாதுப் பிரத்தியந் தன்னினோடே
யொப்பிலா தாம்பி ராதி பதிகமா முறுப்புங் கொண்டு
செப்புமம் வேதஞ் சொன்ன விதிப்படி செய்யச் சேம
வைப்பதாம் வீடு பாச மருவலா மொருவ லாமே.

எ

போக்கொடு வரவு கால மொன்றினிற் புணர்வ தின்றி
யாக்கவே ரொருவ ரின்றி யநாதியா யணுக்க னாகி
நீக்கிடா வினையிற் கூடி நிலமுத லாக நீடி
யூக்கமா ருலக மென்று முள்ளசென் றுரைக்க லாமே.

அ

நித்தமா யெங்கு முண்டாய் நீடுயி ரறிவு தானாய்ப்
புத்திதா னுதி யாய கருவியின் புறத்த தாகிச்
சுத்தமா யருவ மாகித் தொல்லவல் வினையின் றன்மைக்
கொத்ததோ ருருவம் பற்றிப் புலன்வழி யுணர்ந்து நிற்கும்.

க

*செயறரும் வினைகண் மாய்ந்து சிந்தையிற் சேர்ந்து நின்று
பயனொடு பலியா நிற்கும் பலாலமுந் தழையு மெல்லாம்
வயறனின் மருவி நாசம் வந்தபின் பலத்தை வந்திங்
கியல்பொடுந் தந்தாற் போல வென்றும்பி னியம்பு கின்றான்.

ய

நீதியா னித்த கன்ம நிகழ்த்திடச் சுபத்தை நீங்கார்
தீதிலா விச்சா கன்மஞ் செந்தழ லோம்பிச் செய்ய
வேதுதான் வேண்டிற் றெல்லா மெய்தலாஞ் சோம யாக
மாதிரா னாசை வீசி யமைத்திட வீட தாமே.

கக

* சித்தியார் சுபக்கம் உ-ம் சூ. யஎ, யஅ திருவிருத்தங்கள் பார்க்க.

கருதிய கன்ம ஞான மிரண்டுங்கா லாகக் கொண்டு
மருவிட லாகும் வீடு மதியினை மதித்துச் செய்தி
யொருவிடிற்பதித னாகும் பதிதனைக் கதியி லுய்க்கத்
தருவதோர் நெறிதா னில்லை யென்னவுஞ் சாற்றி னானே. ௨௨

பசுப்படுத் தியாகம் பண்ணப் புண்ணிய மாவ தென்று
வசிப்பினான் மறைகள் சொன்ன வழக்கினால் வாய்மை யாக
நசிப்பிலா மந்தி ரங்க ணவிற்றலி னின்ப மாகும்
பசிப்புளா னொருவ னுண்ணப் பசியது தீர்ந்த பண்பே. ௨௩

பட்டாசாரியன் மதமறுதலை

வேதஞ் சுயம்புவென வேதந்த வாய்மொழியில்
வேறும்பிர மாண முளதே
னீதந்து காணிங்கு மாதுங்க பாரதமு
நேர்கண்ட தாகு மதுபோ
லோதுஞ் சொலாய்வருத லானுங் கடாதிபட
மோவந்தி டாவொ ருவரா
லேதந்த தாமறைக ளாய்வந்த வாய்மொழியும்
வேறிந்து சேக ரனதே. க

உரைதந்தி டாநொருவ னெனிலிந்த வானினிடை
யொலிகொண்டு மேவி யுளதாம்
புரைதந்த மாமறைக ளபிவெஞ்ச மாயொளிர்கை
பெருநுடந்த தீப மதுவேல்
வரைதந்த தாலிவுரை கபிலன்சொ லாகுமது
மறைகின்ற வாறும் வரவும்
விரைவின் சொலாயிதனை யெதுகொண்டு மேவுவது
விடைகொண்ட தாலு னுரையே. ௨

உருவின் கணேமருவி வரிலின்று தேரருரை
 யுளதுங்க ணுலின் மறையுந்
 தருகின்ற நாதாவ ரிவரென்று நாமமது
 தாவந் திடாமை யதனல்
 வருமென்று நீடியெனில் வளர்கின்ற தீபதனில்
 வருகின்ற வாடை பலவா
 லொருதந்து வாயனவ னிவனென்ற போதிலிவை
 யுளவென்று நீடி யவையே.

ந

மறைநின்று நாலுதிசை யவரொன்ற தாகவரு
 முரைதந்த வாய்மை யதனா
 னிறைவென்று நீடுமெனில் வளையுங் கடாதிபல
 சொலவொன்றி நீடி யுளதாங்
 குறைவின்றி நாடுமொழி யவைசென்று கூடுவதொர்
 குணமுண்ட தாகு மலர்தா
 னுறைகின்ற மாலைதனி லுளதென்ற தாகுமெனி
 லுணர்வின் தாழி யொலியே.

ச

உடனின்றி நாமுணரு மதுகண்ட வாரொருவ
 னுலகங்க ளேயு ருவமா
 யிடநின்று மாமறைக ளாவையன்று வாய்மொழிய
 விவைகொண்டு லோக நெறியின்
 கடனின்றி வாழுமது கருதும்பி னுணைவழி
 கருமஞ்செய் காசினி யுளோர்
 திடமென்று சீராச னுரைதங்கு மோலைதிரு
 முகமென்று சூடு செயலே.

ரு

முடிவின்றி வேதியர்கண் முதல்வந்த மூவர்களு
 மொழியுஞ்சொ லாரிய மெனிற்
 கடிவின்றி யேகணித ரவர்கண்ட வாமதவென்
 வடகண்ட சாதி கடியா

தொடிவின்றி யோதுவதெ னுரைதங்கு வேதமொழி
யுளதென்று கூறு மவர்தா
மடியின்று தானெனும தறிவின்றி யீனுமவ
ரிலையென்ற வாதா வதே.

ச

அறிகின்ற பான்மையவ யவநின்ற தாகினனு
வழியுங் கடாதி யெனவே
செறிகின்ற வாறதில யெனின்வந்து சேருமது
திடமன்று கூட வொருவன்
குறிகொண்டு காரின்முளை வருகின்ற பீசமவை
குலையொன்றி வேனி வழியு
முறுகின்ற காலமவை யுடனின்றி போயழியு
முலகென்று நீடி யிலதே.

எ

நிறைவெங்கு மாகிலுயிர் நெறிநின்று போய்வருத
லணைவின்ற தாமு டலிலே
குறைவின் நெலாமுமுள குடகந்த மாகிலவை
விடநின்ற வாறு குறியா
வுறைகின்ற மாதவர்க ளுடனின்றி போய்வறிதொ
ருடல்கொண்டு மீள்வ துணராய்
மறைதந்த *வாய்மையதி னிறைவின்றி யேயுலகின்
மலைகின்ற தாலு னுரையே.

அ

அழிகின்ற தால்வினைக ளாகின்ற வானெனெரு
வதுமங்கி யான பரிசே
லொழிவின்றி யோதனமு மறவுண்ண நாம்வினைக
ளுறுகின்ற வாற தெனலாங்
கழிகின்ற தாலறிவு வினைதந் திடாவினைஞர்
கருமங்க னாடி யுறுவோர்

பழுதின்றி யேயுதவு மதுபண்ப தாகவருள்
பாமன்க ணாகும் வினையே.

க

கருமங்கண் ஞானமது வுடனின்ற லான்மருவு
கதிதங்க லாவ தெனினீ
தருமங்க ராகமுத லவைதங்கு மேலறிவு
தவிரும்பின் வீடு மனையா
பொருணின்று தேடிவரு பயனுண்டு போகவினை
புரிகின்ற வாற தெனவே
திருநின்ற போகம்வள ரவிசென்று மேவியது
செலவுண்டு சூழ்வ செயலே.

ஐ

*பிரபாகரன் மதம்

அருந்தவஞஞ் சைமினிபண் டாரணநூ லாய்ந்தாரூய்த்
திருந்துமுல கினிர்கொண்டு செப்பியநூற் றிறமதனைப்
பரிந்துபிர பாகரன்பட் டாசானில் வேறுகிப்
புரிந்துரைசெய் நெறியதனைப் புவனிமிசைப் புகன்றிடுவாம்.

க

அருஞ்செயலி னபாவத்தே யபூர்வமெனு மதுதோன்றித்
தருஞ்செயனின் றழியிற்பின் பலப்பிப்ப தாகுமது
வருஞ்செயலொன் றின்றியே மண்சிலைபோ லாமுத்தி
தருஞ்செயலீ தெனவுணர்ந்து தாரணிமே லவன்சாற்றும்.

உ

* இவர் பட்டாசாரியர் மாணாக்கர். தமது ஆசிரியர் சூத்
திரமதம் பற்றி வழிநூல் செய்ய, இவர் பாடியமதம் பற்றி வழி
நூல் செய்தார். இவர் மதம் குருமதமென்றும் வழங்கப்படும்.

பிரபாகரன் மதமறுதலை

வேறுபலன் றருவதுதான் வினையென்று வேதங்கள்
கூறவோ ரபூர்வந்தான் கொடுக்குமெனக் கொண்டவுரை
மாறுதரு மறையோடு முன்பின்றி வந்ததாற்
மேறியவின் பூமுடிமேற் சேர்ந்துமணந் திகழ்ந்ததுவாம். க

ஆனந்தங் கதியென்ன வறிவழிகை வீடென்கை
யூனம்பி னுணர்வழிந்தோர்க் குளதாகு முயர்முத்தி
தானிங்குச் சிவப்பொழியத் தழனிற்ரு மாறில்லை
ஞானங்கெட் டியிர்நிற்கு மெனுமுரைதா னண்ணுதால். உ

சத்தப்பிரமவாதி மதம்.

உரையா னதுமை யலிந லுலகாம்
புரையோ ருணரும் பொருள்பொய் யிதனை
விரையா துணரும் மதுவீ டெனவே
வரையா துரைவா திவகுத் தனனே. க

பரிநா மவிவர்த் தனமா யமதிற்
றருமா முலகுள் ளதுசத் தமதே
பொருளா னதுசொன் னலமல் லவெனின்
மருவா துபொருட் டிறமற் றிலையே. உ.

பூமா வெனவே யுளையும் பொருளு
மாமாம் *வடிவொன் றிலணந் திலதா
னாமா தரவெய் துசொனன் கருவாய்த்
தாமாம் பொருணெற் பொரிதா னெனவே. டு.

* பொருள் என்பதும் பாடம்.

சொல்வந் தெழலும் பொருடோன் றதலாற்
 சொல்லே பொருளென் றுதுணிந் திடுநீ
 சொல்லும் பொருளும் முடனின் றதெனின்
 சொல்லும் பொருளின் றுசொனின் றதுவே.

ச

சத்தப்பிரமவாதி மதமறுதலை.

உரையா னதுமை யலிநா லுலகே
 லுரையா யொருமை யலுமுள் ளதென்
 வரையா துணரும் மதுவண் கதியேல்
 வரையா மறையோ மெலைத் தனையே.

க

அருவம் முரையா தலினவ் வருவாய்
 மருவும் பரிநா மமறந் திடுமாம்
 பருகுந் ததியா னதுபா லதெனின்
 லுருவம் மதுவா யழியும் முரையே.

உ

ஆயம் முடனந் தலிவர்த் தனமு
 மாயவ் வுளதென் றுசொலெவ் விடமு
 மாய்நின் றமையின் னுரையின் னலமு
 மாயும் பொருளுக் கறிநா மமதே.

ங

உரைபோற் பொருளுக் குருவின் மையினா
 லுரையே* யுளதென் றனையின் றரியென்
 றுரையே கவிமா லவனுக் குளதா
 முரையாய் கவிமா கவொர்மா லினையே.

ச

* பொருளென்றனை என்பதும் பாடம்.

நெல்லிற் பொரியா வதுநீ டழலிற்
சொல்லிற் பொருளொன் றொடுதொக் கிடலாற்
கல்வித் திறமா முரைகாட் சியினான்
மல்லற் பொருள்சா லவளந் தருமே.

இ

முன்கண் டபொருட் பெயரா தலினாற்
பின்கண் டபிழம் புணரும் பெயரா
னன்கண் டபொருட் கொருநா சமதின்
மென்கண்டனை*கா ரியமின் றழிவே.

சு

பொருளிந் திரியம் முணர்வோ டுபுமா
னிருளின் றியிடும் மொளியித் தனையு
மருவும் பொழுதில் வருஞா னமதி
லொருவும் பெயரத் தழுதித் திடுமே.

எ

அத்தந் தெளிதற் கொளியா னதுபோற்
சத்தம் பொருடா னறிதற் குளதா
ரித்தம் மதுவன் றுரைநின் றழியுஞ்
சித்தன் னொருவன் னுரைசெய் தனனே.

அ

மாயாவாதி மதம்

நானே பிரம மென்றுரைத்து ஞாலம் பேய்த்தே ரொனவெண்ணி
யூனே புகுந்து நின் றுயிர்கட் குபதே சங்க ளுரைத்துவரு
மாளு மதிகே டனுமாய மாயா வாதி பேயாகித்
தானே யுரைக்கு மந்நூலி னுண்மை தன்னைச் சாற்றுவாம்.

க

அறிவா யகில காரணமா யனந்தா னந்த மாயருவாய்ச்
செறிவா யெங்கு ரித்தமாய்த் திகழ்ந்த சத்தாய்ச் சுத்தமதாய்க்
குறிதான் குணங்க ளொன்றின்றிக் கூறும் வேதந் தனக்களவாய்ப்
பிரியா வனுபூ திகந்தனக்காய் நின்ற தந்தப் பிரமந்தான்.

உ

* காரணமென்பதும் பாடம்.

ஒன்ற மிரவி பலபாண்டத் துண்டா முதகத் தங்கங்கே
 நின்றூற் போல வுடரோறு நிகழ்ந்து நிற்கும் பொருண்மேற்கண்
 சென்றூற் போலப் புலன்களுக்குஞ் சிந்தை தனக்குந் தெரிவரிதா
 மென்றூற் காட்சி முதலாய விருமூன் நளவைக் கெட்டாதால். ௩

இருளிற் பழுதை யாவெனவே * யிசையு மிரவி யிருங்கதிர்க
 னருளப் பழுதை மெய்யாகி யரவும் பொய்யா மதுபோல
 மருளிற் சகமுஞ் சத்தாகி மருவித் தோன்று மாசில்லாத்
 தெருளிற் சித்தே சத்தாகும் பித்தாஞ் சகத்தின் செயவெல்லாம். 'ச

உலகந் தானு நிருவசனத் துண்டா மின்றே லுதியாது
 நிலவி யுண்டே லழியாது நிற்ப தாகு மித்தையா
 மிலகு சத்தி கனல்சேர வின்றும் வெள்ளி நின்றதாங்
 குலவு சகமும் விவகாரம் பரமார்த் தத்திற் கொள்ளாதால். ௫

தாங்கு முலகுக் குபாதானஞ் சத்தாஞ் சிலம்பி நூறன்பால்
 வாங்கி வைத்துக் காப்பதுபோல் வைய மெல்லார் தன்பக்க
 லோங்க வுதிப்பித் துளதாக்கி நிறுத்தி யொடுக்கத் திலதாக்கு
 மாங்கு வந்த வாறதனாற் சத்தாஞ் சகத்தி னமைவெல்லாம். ௬

மன்னும் பிரமந் தனில்வானாய் வானில் வளியா யந்தவளி
 தன்னி வழலா யழுவின்பாற் சலமாய்ச் சலத்திற் ருரணியாய்ச்
 சொன்ன விதனின் மருந்தாகித் தோற்று மருந்தி லன்னமா
 யன்ன மதனிற் றுவக்காதி யாறு தாது வாயினவால். ௭

சூறு தாதுக் களுங்குடி வந்த கோச மன்னமய
 மாறில் பிராண கோசமய மன்னு மதனின் மனோமயந்தான்
 வேறு வரும்விஞ் ஞானமய மேவு மதனி னதுதன்னிற்
 கூறி வருமா னந்தமயங் கோச மயம்பின் கூடியதால் ௮

* இசைந்து நிற்கும் என்பதும் பாடம்

கோச வருவிற் பிரமந்தான் கூடித் தோன்று நீடுமொரு
காச மருவுங் கடந்தோறு நின்றூற் போலக் கதிரவன்றன்
வீச கிரண முருவின்கண் வெளிப்பட் டிடுவ ததிற்பற்றும்
பாச மதனுக் கின்றாகு மென்றூற் பரத்திற் பற்றுண்டோ. ய

அலகின் மணிக ளவைகோவை யடைந்த பொழுதி னங்கங்கே
நிலவு மொருநூல் பலநிறமாய் நின்றூற் போல நீடுருவம்
பலவு மருவும் பேதத்தாற் பன்மை யாகும் பிரமந்தான்
குலவு போக போக்கியங்கள் கொள்ளும் போன்று கொள்ளாதால்.

போற்றுஞ் செயலாற் பலநாமம் புனைந்து போக போக்கியத்திற்
ரோற்று நனவு கனவினுடன் சுழுத்தி துரிய மெய்துமிதற்
கேற்ற கரண நிரனிரையே யீரோழ் நாலொன் றெல்லாமு
மாற்றி நிற்குந் கேடின்றி வந்த போக மாய்ந்திடவே. யக

கருவி யெல்லா நானெனவே கருதல் பந்த மக்கருத்தை
யொருவ முத்தி யுண்டாகு முள்ளம் வித்தாஞ் செய்தியினுன்
மருவ மாயா காரியங்க ளவித்தை மாய வேமாயை
பிரியும் பிரிய ஞானமது பிறக்கும் பிறவா பேதமே. யஉ

ஆன கன்ம வனுட்டயங்க ளந்தக் கரண சுத்திதரு
மூன மின்றி யச்சு த்தி ஞான மதனை யுண்டாக்கு
ஞான மதுதான் பிரமத்தை நானென் றுணர்ந்து நான்பிறந்தால்
வான மதிநீர்த் துளக்கமெனக் காணுந் தன்னை மாயையிலே. யங

தானே தானு யனுபோகந் தன்னிற் றன்னை யனுபவித்திட்
தேனே யுயிரே யுணர்வேயென் றென்று மின்றி யுடையிறந்து
வானே முதலாம் பூதங்கண் மாய மாயா தேநின்று
நானே பிரம மெனத்தெளியு ஞானம் பிரம ஞானமே. யச

சாற்று மறைதத் துவமசிமா வாக்கி யங்க டமையுணர்ந்தாற்
 போற்றி யதுநீ யானுயென் றறைவ தல்லாற் பொருளின்றே
 தேற்று மிதனைத் தெளியாதார் தெளியப் பஞ்ச சாதனமே
 வேற்ற யியம நியமாதி யோக மிருநான் கியற்றுவரால். யடு

மாயாவாதி மதமறுதலை.

ஏக நானென வியம்பி யிப்படி
 யறிந்து முத்தியடை மின்னெனு
 மோக மானவுரை* கொம்பு மூன்றொடு
 முடிந்தி டாதுமல டாகிய
 காக மானது கருங்க லின்றசை
 பறித்த முங்கரிய குஞ்சியின்
 றாக மார்பசி தவிர்க்க வாயிடை
 கொடுத்த தென்றுநாசெய் தன்மையே. க

நீடு வேதமள வாக வேகமெனு
 நீதி தானிகழ்வ தாகுமே
 னாடி ஞாதுருவு ஞான ஞையமொடு
 நாளு நான்மறையு மோதலா
 லோடு மாகுமுன தேக மோதுமிவை
 யூன மாகியுரை மாறுகோள்
 கூடு மாகுமனு பூதி தானுமது
 கூடி டாதறிவி லாமையே. உ

நீதி யாலொளிகொள் பானு வானதக
 னீரி லேரிகழு மாறுபோ

* சோகமின்பொடு என்பதும் பாடம்.

லாதி தானுருவ மாய காயமதின்
 மேவி யாவதில யாகுமாந்
 தீதி லாவருவ மாக லானிழல்கள்
 சேர வேறிட மிலாமையா
 லோதி லோரகலி னீரி லேயொருவர்
 காண லாலிலது னேகமே.

ந்

வேறு வாயில்புல னோடு மேன்மனமு
 மேவி டாதுபிர மாணமுங்
 கூறி டா*துளது தானெ னுவுணர்தல்
 கோடு நீமுயலி னாடின
 யீறி லாதபர மேக மேயென
 வியம்பு நீயிசையு ஞானமும்
 பேற தாவதிலே பேத மாணவிது
 பேண வேயுளது பேசிலே.

ச

இலகு சோதிமணி யெனவு மேகமெனி
 னிதனி லேகமது விலகினாய்
 குலவு காசுமொளி யதுவு நீடிவளர்
 குணமு நாடுவதொர் குணியுமாம்
 பலவு மானகுண மொருவு மேகமது
 வெனவு நீபகரி னிகரிலா
 வுலக மாணதனை யுதவு மாறதிலே
 யுணர்வு தானுமில் யுணரிலே.

இ

புற்றி னேர்பழுதை தொக்க போதுமயிர்
 புளக மாகவர விரவிலே
 யுற்ற தாமதனை யொக்க வேயுல
 குதிக்கு மாறுமொரு சத்திலே

பெற்ற தாகுமெனி னப்பி ராந்தியுடை
 யோரு மப்பிரம பேதமாய்
 நிற்பர் நீபகரின் முற்று மையநிலை
 பெற்று *நின்மல மிலாததாம்

ச

ஒதி யேயுலக மதனை நீயுரிரு
 வசன மாகவுரை செய்வதென்
 பேதை யோவுளது மிலது மல்லபொருள்
 பேசு வாருமுள ரோசொலா
 யாதி யேயுளது வருத லாலிலதி
 லாவ தின்மைய தழிந்துபோ
 நீதி யாலுளதி லாமை நேர்வதெனி
 னேர்மை யாகியது நின்றதே.

எ

வேற தாகியது போலி ருந்தமையில்
 வெள்ளி சுத்தியெனி லையமே
 கூற லாமொரு பரத்தொ டொத்தபொருள்
 கொண்டு †வைத்தபடி கண்டன
 மாறி டாதுநில நீர தாகியனல்
 வாயு வாகியவை மாறியுஞ்
 சேறி டாதுவிவ கார மன்றுபர மார்த்த
 மாயவை செறிந்ததே.

அ

மாய தூலது சிலம்பி வாயினிடை
 வந்த வாறதனை மாணவே
 யாய தேயுலக மான தும்பிரம
 மதனி லேயெனி னடங்கிரின்

* இன்பம் திலாததாம் என்பதும் பாடம்.

† விண்டநிலை கண்டனம் என்பதும் பாடம்.

மேயு மாகுமொரு சித்து மத்துட
 னிலாத தென்றுபி னியம்பினீ
 பேய னேகட மிருத்தில் வந்தது
 பிறப்ப தாவதிலே பேசிலே.

௧

வேற தாகுமுரு வத்தி லேபரம்
 வெளிப்ப டும்மென விளம்பினீ
 யூறி லா*வொரு சுவத்தி லேபிரம
 முண்டு காணுணர்வ தின்றுதான்
 மாறி வாயுவு மனாதி யானவையும்
 வந்தி டாமையினி னின்றெனினி
 னீறு தானுடைய தாய தோபிரம
 மென்கொ லோலிவை யிறப்பதே.

ய

பற்ற தின்றியுட னின்றி மும்பர
 மெனப்ப கர்ந்தனை பரிந்துட
 னுற்று டம்பு †திரை நோய்ந ரைச்சிறை
 யுறுப்ப ழிந்திவையு முள்ளபின்
 குற்ற மென்றிதனை விட்டி டாதுவிட
 வென்ற லுங்குலைவு கொண்டிடும்
 பெற்றி கண்டுமொரு பற்ற றும்பரிசு
 பேச வேயுளது னுசையே.

யச

சோதி மாமணிக ளுடு போனதொரு
 ஞாலு மானநில சொல்லிடு
 நீதி யான்மணிகள் பேத மாகியொரு
 ஞாலி னின்றமை நிகழ்த்தினு

* வருவசத்திலே என்பதும் பர்டம்.

† நரைதிரைகளுய்சிறை என்பதும் பாடம்.

யாதி தானொருவ னாகி யேபல
வந்த யோனியி லமர்ந்தவன்
பேதி யாதநிலை பேசி னாயுலகு
பேத மேயில தபேதமே.

ய௨

ஒத்து நின்றாடலி னின்ப துன்பமவை
யுற்று முற்றிடுவ தின்றெனும்
பித்த வுன்னுரையி லுற்ற தேதிலது
பெற்ற தின்றிலது பெற்றதேற்
றுய்த்த வின்றுறுதல் சீவ பாவமது
சொல்லி னென்றினுந்தாய் விலாமை
வைத்து நித்தமன வாக்கி றந்தபா
மென்ன மானமிலை யின்னமே.

ய௩

எங்கு நின்றிடி லவத்தை யின்றிடு
மிசைந்தி டங்கரண மென்னினீ
யங்கு நின்றபா மெங்கொ ளித்ததிது
நின்ற தேலவை யடங்கிடா
விங்கு நின்றதொரு காந்த மானக
விரும்பு சன்னிதி யியங்குநேர்
தங்கி நின்றதெனீ *விங்கு மீளும்வகை
தந்தி டாதுனுரை தப்பதே.

ய௪

இருள்பொ திந்ததொரு பருதி யிவ்வுலகி
விசையி லின்றாடல நானெனு
மருள்பொ திந்ததொரு பிரம மிங்குளது
மருவி நின்றவுரு வொருவியே
தெருள்பொ திந்துபா னென னுந்தெளிவு
சென்ற போதுகதி யென்றிடும்

பொருள்பொ திந்ததெனி னமல னுக்குமலம்
வருத லாலுளது புன்மையே.

யடு

சுத்த மானது பார்த்தி னுக்கணைவ
தின்று சுத்தம தநாதிநீ
வைத்த மாயமுறு சித்த சுத்தமுற
மற்ற தற்குமலம் வைத்தனை
யொத்த சீவன்மல கன்ம மாயையுறு
கின்ற காரண முணர்ந்திடாய்
பித்த னேவிறகி னிற்பி றப்பதெரி
யென்னின் வேறுபொருள் பெற்றதே

யசு

உன்னி னீயுமனு போக மென்றபொழு
துற்றி டிந்துவித மற்றதிங்
கென்னி லில்லயெனி லில்ல நீயுமறி
வின்மை கண்டவிட முண்மையேன்
மன்னு மோருணர்வு வந்தி டும்முணர்
வெலாழு மாயையெனின் மாயையே
சொன்ன தோர்பிரம மாயி டும்பிரம
மாயை யாயறிவு சோருமே.

ஆர ணங்கடரு தத்து வம்மசி
பதங்க ளின்பொரு ளறிந்திடாய்
கார ணம்மதுவு நீயு மென்றிருமை
கண்டு வேறதின்மை கருதலா
ஔ ணன்பிரம னுலு நாடரிய
நாய கன்கழல்க ணண்ணிநீ
யேர ணைந்துபொலி சாத னங்கள்கொடு
யோக ஞானமு மியற்றிடே.

ய) அ

பாற்கரியன் மதம்.

மன்னு மறையின் முடிவென்று மாயாவாதி யுடன்மலைந்து
பின்ன மாகிப் பிரமத்தைப் பேதா பேதஞ் சாதித்துப்
பன்னு மொருநா லதுவாகப் பாரின் மீது பாற்கரியன்
சொன்ன விதனை யிந்நூலி எனகத்தே தோன்றச் சொல்லுவாம். க

சித்தே யுலகாய்ப் பரிணமித்துச் சீவ னாகித் திகழ்ந்தமையாற்
சத்தே யெல்லா முத்தியினைச் சாரக் கண்ட ஞானங்கள்
வைத்தே மொழியு மாமறைகள் சொன்ன மரபே வந்தக்கா
லொத்தே கெட்டுப் பிரமத்தோ டொன்றாய்ப் போமென் றுரைத்தனனே.

பாற்கரியன் மதமறுதலை.

இயம்பு கின்றதூல காயி டாதுசட
மின்றி நின்றசட மாகியே
மூவங்கு கின்றமையி லிலவ ணத்திரத
முழுது மேகனதை முயல்கைபோற்
பயந்த தென்னிலறி யப்ப டிம்பொருளு
மறிவு மென்றுபல வாகுமோ
தியங்கு கின்றதெ னுரைத்தி டாய்கடின
மாதி யாகிவரு சித்தனே. க

உன்னு கின்றபிர மத்தி லேசிறிதிவ்
வுலக மானதென வோதினீ
மன்னு கின்றசில கால மோடழியு
மழிய வந்துதவு மாயையாற்
நன்னி லொன்றுமெனில் வருத லோடிறுதி
தருத லாலது சடத்ததா
முன்னொ டச்சகமு முண்மை யன்றுசட
மென்ன வேயுறுதி மன்னுமே. உ

வித்தெ முந்துமா மாய்வி னீந்தமை
 விளம்பி னுயுவமை வேறுநீ
 வித்த மென்றவுரை பொய்த்து நீடுசக
 மாயெ முந்தழியு நின்பர
 மொத்தெ மும்பொழுது வித்தி னுக்கவனி
 யுண்டு தாரக முணக்கெனோ
 பித்த னென்றுல குரைத்தி மும்பிரம
 மாயி னுயிவை பிதற்றியே.

ந

சூட கங்கடக மோதி ரஞ்சுவடி
 தொடரொ டாரமுடி தோடுநா
 ணுட கந்தருவ தாகு மிப்படி
 யனைத்து மப்பிரம மாகுமே
 னீடி மும்பணிகள் செய்து னோரவை
 புனைந்து னோர்களை நிகழ்த்திடு
 நாடி டுஞ்சக மியற்று வோர்கொடு
 நடத்து போருளர் நவற்றிலே.

ச

அறிவி னோடுசெயன் *மாற வீடதனை
 யணுகொ ணாதவை யிரண்டினு
 லுறுதி யானபிர மத்தி னோடழிய
 வொன்ற லாமென வுரைத்திகா
 ணிறுதி யேலதனோ டிசைவ தின்றிசைவ
 துள்ள தாயிடினவ் வின்பமே
 பெறுதி நீயுடலொ டியிர்க ளாயறிவு
 பிரியு மாறுசெயல் பெறுவதென்.

இ

*மாறில் என்பதும் பாடம்.

நிரீசுரசாங்கியன் மதம்

மூலம் புரியட் டகம்விகிர்நி யாகி மூன்றாய்ப் பிரகிருதி
தூலஞ் சூக்கு மம்பரமாய்ச் சுத்த புருடன் சன்னிதியிற் [குஞ்
பாலன் சேட்டை புரிந்துலக மியோனி பலவாய்ப் பரந்தொடுங்
சால வென்று நிரீசுவர சாங்கி யன்றான் சாற்றிடுமே. க

நிரீசுரசாங்கியன் மதமறுதலை

சுத்த னறிவன் புருடனென்றிற் சூழா தாகும் பிரகிருதி
பெத்த நீங்கி னாலும்பின் பெத்த னவன் பேரறிவாற்
கத்த மேவும் பிரகிருதி கண்டு கழிக்க மாட்டானேன்
முத்த னாகான் சுத்தனுக்கு மூலப் பிரகி ருதியிலையாம். க

புருடன் பிரகி ருதிபெற்றற் போதஞ் சிறிதங் குண்டாகிக்
குருடன் முதுகின் முடவனிருந் தூர்ந்தாற் போலப் பிரகிருதி
யிருடன் னிடத்தே யிருந்தியங்குங் கன்மா லிறையன் றிரண்டினயு
மருட னுருவாய்ச் சேட்டிப்பித் தறியு மமல னரனேயாம் உ

அறியான் புருடன் பிரகிருதி யசேத னங்கா ரியத்தினுக்குக்
குறியாய் நாத னுனனென்று கூறு முத்தி விவேகமென்றிற் [போ
செறிவாந் தளைபோ காதறியிற் சேர்த்தோன் வேண்டுஞ் செயலிற்
நெறியாற் பணிசெய் துடற்பாச நீக்கிக் கொண்ணீ நின்மலனாண்.க

பாஞ்சராத்திரி மதம்

ஆதியா யருவ மாகி யகண்டபூ ரணனாய் ஞானச்
சோதியாய் நின்ற மாயன் சுவேச்சையா லுருவு கொண்டு
கீதியார் கருணை யாலே நீங்கடற் றுயின்று தூலு
மோதினு னென்று பாஞ்ச ராத்திரி யுரைப்ப னுற்றே. க

உந்தியி லயனை யீன்று மவனைக்கொண் டெருண் டாக்கி
யந்தநல் லுலக ழிக்க வானையு மாக்கு வித்துத்
தந்திடுஞ் சகத்தி னுக்குத் திதிகர்த்தா தானே யாகி
வந்திடுந் தோற்ற மீறு நிலைமையும் பண்ணு மாயன்.

உ

மீனாமை கேழு னா சிங்கம்வா மனனும் வென்றி
யானாத விராமர் மூவ ராயனா யளித்தான் கற்கி
தானாயும் வருவ னின்ன மென்றவன் சாற்றித் தேவர்
கோனாயு நிற்ப னென்று கூறுவன் குறிப்பி னோடே.

ந

ஏழ்கடல் செலுவி லேற்று மிருங்கிரி முதுகி லேற்றுந்
தாழ்தல முழுதுங் கண்டுந் தமனிய னுடல்பி ளந்தும்
வாமூல களந்து மன்னாய் மன்னர்க்கு மன்ன ராயும்
பாழ்பட வழறிப் பாரு நோக்கும்பின் பரியு மாயே.

ச

பொய்கைவாய் முதலை வாயிற் போதகம் போத மாட்டா
தையனே நாதா வாதி மூலமே யென்ற ஐழப்ப
வய்யயாம் பணிமா லோல மோலமென் றோடிச் சென்று
வெய்யவாய் முதலை வீட்டிக் கரிக்கும்வீ டருளி னானே.

ரு

அலைகடல் கடைந்து வானோர்க் கமுதினை யளித்தந் தீய
கொலபுரி யசுரர் தம்மைக் கொன்றுல கங்கள் காத்துங்
கலைமலி பொருளன் பர்க்குக் கருணையா லுரைத்து மிக்க
தலைமையி னிற்பன் மாய னென்றும்பின் சாற்றி னானே.

சு

மாயையா யுயிராய் மாயா காரிய மாகி மன்னி
மாயையாற் பந்தஞ் செய்து வாங்கிடு மவனா லன்றி
மாயைபோ காடுதன் றெண்ணி மாயனை வணங்கப் பின்னை
மாயைபோம் போனான் மாயன் வைகுண்டம் வைப்ப னன்றே. எ

பஞ்சராத்திரி மதமறுதலை

ஆதிதா னுகி லாதிக் கந்தமுண் டாகு மந்தக்
கோதிலா னிறைவ னென்று கூறிமும் வேத ஞானச்
சோதியாய் நின்ற னுகிற் றேய்ந்திடான் மாயை ஞானத்
தீதிலா வருவ மென்னிற் சேர்ந்திடா தாதுச் சென்றே. க

தாதுவா னதுவே தென்னிற் சங்கரன் பலிக்குச் செல்லத்
தீதிலாக் கோதண் டத்தைத் திறந்தவன் விட்டபோது
போதுவ துதிர மன்றே போந்துமூர்ச் சித்து வீழ்ந்தா
னாதன ரொழுப்பப் பின்னே நடந்தனன் கிடந்த வன்றான். உ

இச்சையா லுருவங் கொள்வ னரியெளி லிகழ்வேள் விக்க
ணைச்சுற யுண்ணப் புக்கங் கிருந்தவன் நீச னாலே
யச்சமார் தலைய றுப்புண் டான்றில யாக்கிக் கொள்ளா
னச்சினர் போற்ற நாத னாணன் றிலகொ டுத்தான். ங

நூலினை யுரைத்து வேத * நூலினை துவலும் வண்ண
மாலருள் செய்தா னென்றாய் மறைநீதி யுலகி யற்கை
சாலவே தெரியா தாகிக் கிடந்தநர்ட் சகத்தி யார்க்கு
மாலின்கீ ழிருந்து வேத மருளின னறைந்தா னூலே. ச

அயன்றனைப் பயந்தா னென்ற யரியயன் சிரஞ்சே திப்பப்
பயந்திடான் றிலமா றுனும் படைத்திடான் சிரத்தைக் கிள்ளுஞ்
சயந்தரு மானைத் தந்தா னயனென்கை தப்பே யன்றே
தியங்கிடா துணரா யெல்லாஞ் சிவன்செய லென்று தேர்ந்தே. ஞ

சீவர்கள் சனனம் போலச் சிலர்வயிற் றுதித்த மாலைத்
தேவென்றே வையங் காக்கச் சுவேச்சையாற் செனித்தா னென்பாய்
பூவன்பின் படைக்க மாட்டா தானடி போற்ற வேதக்
கோவந்து முகத்திற் றேன்றிச் சிருட்டியைக் கொடுத்தல் கூறும்.

* நூலயன் என்பதும் பாடம்.

நாரண னயனை யீன்று மயனுநா ரணனை யீன்றுங்
காரண மொருவ.ருக்கங் கொருவர்தா மிருவ ருக்கும்
வாரண முரித்த வள்ளல் காரண னென்று மன்ற
வாரண முரைக்கும் பக்கத் தவர்களு மறைந்தா ரன்றே.

எ

அழிப்பரி யேவ லென்ற யரிதனை யழிக்கு மன்றங்
கழிப்பது தவிர்க்க மாட்டா னங்கமு மழித்தே பூண்டா
னழிப்பரி யேவ லென்றங் கறைந்தது மழிந்த தன்றே
அழித்திடு மரனே யாக்க நோக்கமு மாக்கு வானே.

அ

வானங்கீழ் மண்ணு மெல்லா மாயனே காப்பா னென்றாய்
தானஞ்சஞ் சலந்த ரன்றன் னுடல்கீண்ட சக்க ரத்தை
யானஞ்ச மாடு வான்பாற் பெற்றுல களித்த வார்த்தை
தானெங்கு மாகு மெல்லாஞ் சங்கரன் காப்பே யாமே.

க

மாலினர் சேலி னாராய் வாரிக ளடக்கிக் கொண்டன்
ருலியா வுலக மெல்லா மழிப்பவ னானே யென்னச்
சேலினர் தமைப்பி டித்துச் செலுவினை யிடந்து கண்ணைச்
சூலியார் மேல ணிந்தான் சூலிதா னாகு மன்றே.

ய

ஆமையாய் மேருத் தாங்கி யடைகலாய்க் கிடந்த போது
நாமென வுலகா தார நாதனென் நகந்தை பண்ண
ஆமெனா ரன்று மென்னா ரமரநு மரனார் பார்த்துத்
தாமநா ளாமை யாரைத் தகர்த்தோடு தரித்தா ரன்றே.

யக

எழுதல மிடந்து பன்றி யாயிருங் கொம்பி லேற்றுத்
தொழுதுல்கிறைஞ்ச நின்ற சோதிநா னென்ற போதன்
றழுதலம் வந்து வீழ வருங்கோடு பறித்த ணிந்தான்
கழுதலம் வந்த காட்டி லாடிடுங் கடவு ளன்றே.

யஉ

இங்கடா வுளனே மாலென் றிரணியன் றானை யெற்ற
உங்கடா மோத ரன்ற னுருநா சிங்க மாகி

யெங்கடா போவதென்னு வுடல்பினர் திறையா னென்ன
அங்கடா சிம்பு ளாகி யெடுத்தடர்த் தான ரன்னுன். யந

தானமென் றிரந்து செல்லத் தனக்குழு வடிக்கொ டிப்ப
வானமு மளந்து கொண்டு மாவலி தன்னைப் பின்னை
யீனமாஞ் சிறையி லிட்டா னிறையன் றென் றீந்தோர் தங்கட்
கடனஞ்செய் திடுவோர் தாங்கள் வுத்தம் ரல்ல ராகும். யச

மாயமான் தன்னைப் பொய்ம்மா னெனவறி யாத ரக்கன்
மாயையி லகப்பட் டுத்தன் மனைவியைக் கெடுத்தான் தன்னை
மாயைக்குக் கர்த்தா வென்பை மதிக்கெட்டங் கவனைக் கொன்று
நாயனார் தமைப்பூ சித்தான் கொலைப்பாவ நணுகி டாமே. யடு

பரசுடன் பிறந்தான் றுனும் பத்தனாய்ப் பரசி னாலே
யரசுறுத் தானை நோக்கி யருந்தவம் புரிந்தா னன்று
பரசிய பரசு ராமன் பலதேவ னுலக மெல்லா
முரைசெயு முமையாள் கோனை யுண்ணினைந் தியோகி னின்றார். யடு

ஒதிய வாச தேவர் தமையுப மனியு தேவர்
தீதிலா நோக்கஞ் செய்து சிவகராஞ் சிரத்திற் சேர்த்தி
யாதிபா லடிமை யாக்க வரியுடல் பிராண னத்த
மீதெலாங் கொண்ணீ யென்றங் கிறைஞ்சினு ரறிந்தி டாயே. யஎ

பின்வரும் பரிதா னுகி யரியென்றாய் பின்பு வந்தா
லென்வரு மீச னாலென் றறிகிலோ மிவுளி யார்க்கு
முன்வரு மவதா ரங்கன் முடிந்தமை யறிந்தா யன்றே.
பொன்வருஞ் சடையி னுன்றன் புகழெங்கும் புக்க தன்றே. யஅ

கைவரை மூல மேயோ வெனக்கரிக் குதவுங் காட்டின்
மொய்வரை யெடுத்தான் மூல மாயிட வேண்டு மோதா
னையனை முறையோ வென்ற லரசனோ வங்குச் செல்வான்
வையகங் காப்பான் செல்கை வழக்கன்றோ ளூர்காப் பரன்போல்.

அன்றியு மியானை மாலுக் கடிமையாய் மூல மேயோ
வென்றிடு மதனான் மாறா னிறைவனென் நியம்ப வேண்டா
வுன்றனக் கடிமை யானா ருன்னையெம் பெருமா னென்ற
லின்றுநீ வணங்கு முன்ற னெம்பெரு மாளே நீயே. ௨௦

ஞாலமுண் டவனா லுண்டார் நல்லமு தமர ரென்றாய்
வேலைநடு செழுமா லாதி விண்ணவர் வெந்து சென்ற
காலமின் றெமக்குக் காவாய் கடவுளே யென்ன நாத
னாலமுண் டிலனேற் றேவ ரமுதமுண் டிடுவ தெங்கே. ௨௧

அஞ்சியன் றரிதா னோட வசானைக் குமா னாலே
துஞ்சுவித் தொருபெண் னாலே தாருக னுடறு ணிப்பித்
தஞ்சிடப் புரந்தீ யூட்டிச் சலந்தா னுடல்கீண் டோத
நஞ்சின யுண்டு மன்றோ நாயக னுலகங் காத்தான். ௨௨

பார்த்தனா ரிரத மேறிப் படைதனைப் பார்த்துச் சார்பைக்
கூட்த்தவம் பாலே யெய்து கொன்றா சாளே னென்னத்
தேர்த்தனி லிருந்து மாயை செய்துமால் கொல்லச் செப்பும்
வார்த்தைநூ லாக்கிக் கொண்டாய் புரங்கொனான் மதித்தி டாயே

மாயைதா னுயிர்க ளாகா வுயிர்கடா மாயை யாகா
மாயவ னிவைதா னாகா னிவைதானு மாய னாகா
ஏயுமா மநாதி யாக விறைபசு பாச மென்றே
தூயவன் கலப்பி னாலே யெல்லாமாய்த் தோன்று வான்காண். ௨௩

பாசத்தைப் பசுக்கள் விட்டுப் பதியின யடைய முத்தி
யாசற்ற வர்க மங்க ளறைந்திட வறிவின் றிங்கே
மாசற்ற மான்மா சாகி மாயையு முறுவ னென்னிற்
கூசிப்பின் கொள்ளார் நல்லோ ருனக்காமிக் குழப்பு நாலே. ௨௪

பிரமநா னென்ற போது பிரமனோ டரியுங் கூடிப்
பிரமனா ரிகலி டாமற் பார்த்திடர் பண்ணி நின்ற

உாமனா ருழலு ரூபந் தன்னையு முணா மாட்டான்
காமநா டிகிரி யேற்றான் கடவுளென் நறைவ தென்னே. ௨௪

தேரரி யிறையன் நென்றே சிவமுனி ததீசி யோடே
போர்புரிந் திகல மாலிப் புக்கவன் பிடித்த டித்து
மார்பினி லுதைத்து மாறன் சக்கரம் வயிற்றில் வைத்திட்
டேர்மலி படைப டைத்திட் டரிபட வெறிந்தா னன்றே. ௨௫

சூலிகா ணிறைமா லல்லன் சூலியைத் தொழுந்தார் வாசன்
மாலினார் மார்மி திப்பத் திருமறு மார்ப னாகி
நாலினார் மார்ப னேன்றான் பட்டிடஞ் சுத்த மென்று
பாலினார் கடலா னங்கே பரிவொடுந் திருவை வைத்தான் ௨௬

தவகுண னாய்மால் சென்று தீவியைச் சக்க ரத்தா
லவகுணஞ் செய்தன் ரோடப் பிருகுவந் தவளைப் பார்த்துச்
சிவனல தறியே னாகி லிதுசெய்தோன் செறிக பத்துப்
பவமென மொழிய மாலும் பயப்பட்டுப் பதறி வீழ்ந்தான். ௨௭

பயப்பட்டுப் பரனை நோக்கித் தவம்பண்ணப் பரனுந் தோன்றி
நயத்தஞ்ச லென்று வேண்டிந் நென்னென நார ணன்றான்
பெயர்த்தருள் பிருகு சாப மெனவன்பன் பிருகு வென்ன
உயக்கொணீ பவந்தோ நென்ன வோமென்ற னுலக நாதன். ௨௮

இப்படிப் பிருகு சாபத் தீரைந்து பிறப்பில் வீழ்ந்து
மெய்ப்படு துயர முற்று வருபவன் விமல னல்ல
னெப்படி யானுஞ் சொன்னே னிறையரி யல்ல நென்றே
மைப்படி கண்ட னண்டன் மலரடி வணங்கி டாயே. ௨௯

சிவஞானசித்தியார் பரபக்கம்

மு ந் தி ந் து

மெய்கண்ட சாத்திரம்-ச

சிவஞானசித்தியார்
சுபகம்

அருணந்தி சிவாசாரியர்

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

சிவஞானசித்தியார் சுபகீகம்

காப்பு

ஒருகோட்ட னிருசெவியன் மும்மதத்த
னல்வாயைங் கரத்த னாறு
தருகோட்டம் பிறையிதழித் தாழ்சடையான்
றருமொருவா ரணத்தின் றுள்க
ஒருகோட்டன் பொடும்வணங்கி யோவாதே
யிரவுபக லுணர்வோர் சிந்தைத்
திருகோட்டு மயன்றிருமால் செல்வமுமொன்
றேவென்னச் செய்யுந் தேவே.

பாயிரம்

மங்கல வாழ்த்து

அறுவகைச் சமயத் தோர்க்கு மவ்வவர் பொருளாய் வேரூங்
குறியது வுடைத்தாய் வேதா கமங்களின் குறியி றந்தங்
கறிவினி லருளான் மன்னி யம்மையோ டப்ப னாகிச்
செறிவொழி யாது நின்ற சிவனடி சென்னி வைப்பாம்.

க

நூல்வழி

எண்ணையிப் பவத்திற் சேரா வகையெடுத் தென்சித் தத்தே
தன்னவைத் தருளி னாலே தாளிணை தலைமேற் சூட்டு
மின்னமர் பொழில்சூழ் வெண்ணெய் மேவிவாழ்மெய்கண்டா னூல்
சென்னியிற் கொண்டு சைவத் திறத்தினைத் தெரிக்கலுற்றாம்.

உ

நுதலியபொருள் முதலியன

பண்டைநற் றவத்தாற் றேன்றிப் பரமனைப் பத்தி பண்ணுந்
தொண்டரைத் தானே தூய கதியினிற் றெகுப்பன் மார்க்கர்
கண்டநூ லோதி வீடு காதலிப் பவர்கட் சேன்
புண்டரி கத்தாள் சேரும் பரிசினைப் புகல லுற்றாம்.

ங

அவையடக்கம்

மறையினு லயனான் மாலான் மனத்தினால் வாக்கான் மற்றுங்
 குறையிலா வளவி னாலுங் கூடுறொனா தாகி நின்ற
 விறைவனார் கமல பாத மின்றியா னியம்பு மாசை
 நிறையினார் குணத்தோர்க் கெல்லா நகையின நிறுத்து மன்றே. ௪

ஆசங்கை நீக்கல்

அருளினு லாக மத்தே யறியலா மளவி னாலுந்
 தெருளலாஞ் சிவனை ஞானச் செய்தியாற் சிந்தை யுள்ளே
 மருளெலா நீங்கக் கண்டு வாழலாம் பிறவி மாயா
 விருளெலா மிரிக்க லாகு மடியரோ டிருக்க லாமே. ௫

அளவை இலக்கணம்

அளவை காண்டல் கருதலுரை யபாவம் பொருளொப் பாறென்ப
ரளவை மேலு மொழிபுண்மை யைதி கத்தோ டியல்பெனநான்
களவை காண்ப ரவையிற்றின் மேலு மறைவ ரவையெல்லா
மளவை காண்டல் கருதலுரை யென்றிம் மூன்றி னடங்கிடுமே. க

மாசறு காட்சி யையந் திரிவின்றி விகற்ப முன்னு
ஆசற வறிவ தாகு மனுமான மவினா பாவம்
பேசறு மேதுக் கொண்டு மறைபொருள் பெறுவ தாகுந்
காசறு முரையிம் மானத் தடங்கிடாப் பொருளைக் காட்டும். உ

கண்ட பொருளை யிரட்டுறவே கருத லையந் திரியவே
கொண்ட றிரிவாம் பெயர்சாதி குணமே கன்மம் பொருளெனவைந்
துண்ட விகற்ப வுணர்வினுக்குப் பொருளி னுண்மை மாத்திரத்தின்
விண்ட வில்லா வறிவாகும் விகற்ப மில்லாக் காட்சியே. ங

காண்டல் வாயின் மனந்தன்வே தனையோ டியோகக் காட்சியென
வீண்டு நான்கா மனுமானந் தனக்கும் பிறர்க்கு மென்றிரண்டா
மாண்ட வுரைந் திரமந்திரத்தோ டிபதே சச்சொ லெனமூன்றும்
பூண்ட வளவைக் கெதிர்புலன் றன் னியல்பு பொதுவென் றிரண்டாமே.

அன்னிய சாதி யுந்தன் சாதியு மகன்று நிறற்
றன்னியல் பன்னி யத்தைத் தவிர்ந்துதன் சாதிக் கொத்த
றுன்னிய பொதுவி யற்கை சொன்னவிவ் விரண்டி னுள்ளே
மன்னிய பொருள்கள் யாவு மடங்கிடு மான முற்றல். இ

உயிரிளோ டெனர்வு வாயி லொளியுரு வாதி பற்றிச்
செயிருறு விகற்ப மின்றித் தெரிவதிந் திரியக் காட்சி
யயர்விலிந் திரிய ஞான மைம்புலன் சார்ந்து யிர்க்கண்
மயர்வற வந்த ஞான மானதக் காண்ட லாமே.

சு

அருந்தின்பத் துன்ப முள்ளத் தறிவினுக் கராக மாதி
தருந்தன்வே தனையாங் காட்சி சமாதியான் மலங்கள் வாட்டிப்
பொருந்திய தேச கால வியல்பகல் பொருள்க ளெல்லா
மிருந்துணர் கின்ற ஞான மியோகந் காண்ட லாமே.

எ

பக்க மூன்றின் மூன்றேது வுடைய பொருளைப் பார்த்துணரத்
தக்க ஞானந் தன்பொருட்டாம் பிறர்தம் பொருட்டி மனுமானந்
தொக்க விவற்றாற் பிறர்தெளியச் சொல்ல லாகு மச்சொல்லு
மிக்க வன்னு வயத்தினொடு வெதிரே கச்சொல் லெனவிரண்டாம்.

மூன்று பக்கம் பக்கரிகர் பக்க நிகரில் பக்கமெனத்
தோன்றும் பக்கந் துணிபொருளுக் கிடமா முவமை நிகர்பக்க
மான்ற பொருள்சென் றடையாத விடமா நிகரில் பக்கமுத ழும்.
லேன்றவிரண்டும் பொருளுண்மைக் கிடமா மொன்று பொருளின்

ஐது மூன்றா மியல்புகா ரியத்தோ டநுப லத்தியிவை
யோதி னியல்பு மாமரத்தைக் காட்ட லுறுகா ரியம்புகைதன்
னாகி யாய வனல்காட்ட லாகு மநுப லத்தியது
சீத மின்மை பனியின்மை காட்டல் போலுஞ் செப்பிடினே.

ஐ

புகையா லனலுண் டடுக்களைபோ லென்னப் புகற லந்துவயம்
வகையா மனலி லாவிடத்துப் புகையின் றாகு மலரினொடு
முகையார் நீரிற் போலென்று மொழிதல் வெதிரே கச்சொலிவை
தொகையா ருறுப்பைந் தொடுங்குடச் சொல்லு வாருமுளர்துணிந்தே.

போது நாற்றத் தாலற்தல் பூர்வக் காட்சி யனுமான
மோது முரையா. லறிவினள ஷணர்தல் கருத லனுமான
நீதி யான்முற் கண்மபல நிகழ்வ திப்போ திச்செய்தி
யாதி யாக வரும்பயனென் றறித லுரையா லனுமானம். யஉ

அநாதியே யமல னாய வறிவனூ லாக மந்தான்
பிஞ்ஞிமா றின்றிப் பேண றந்திர மந்தி ரங்கண்
மனாதிக ளடக்கித் தெய்வம் வழிபடும் வாய்மை யாகுந்
தனாதியீ றிலாதான் றன்மை யுணர்த்துத லுபதே சந்தான். யங்

ஈண்டு பக்கப் போலிநான் கேதுப் போலி யொருமூன்றாய்
வேண்டு மெழுமூன் றாகும்விளங் குவமைப் போலி யீரொன்பான்
காண்டுந் தோல்வித் தானமிரண்டிருபத் திரண்டாங் கருதிலிவை
யாண்டு மொழிவ ரவையெல்லா மளக்கி லறுபத் தைந்தாகும். யச

பிரமாணவியல்

முதற்குத்திரம்

ஒருவனா டொருத்தி யொன்றென் றுரைத்திடு முலக மெல்லாம்
வருமுறை வந்து நின்று போவது மாதலாலே
தருபவ னொருவன் வேண்டுந் தான்முத லீறு மாகி
மருவிடு மநாதி முத்த சித்துரு மன்னி நின்றே. க

முதலதிகரணம்

உதிப்பது மீறு முண்டென் றுரைப்பதிங் கென்னை முன்னோர்
மதித்துல கநாதி யாக மன்னிய தென்ப ரென்னி
னிதற்குயா னதுமா னாதி யெடேனிப்பு தாதி யெல்லாம்
விதிப்படி தோற்றி மாயக் காணலான் மேதி னிக்கே. உ

இயல்புகாண் டோற்றி மாய்கை யென்றிடி னியல்பி னுக்குச்
செயலதின் றியல்பு செய்தி செய்தியே லியல்ப தின்ற
மியல்பதாம் பூதந் தானே யியற்றிடுஞ் செய்தி யென்னிற்
செயல்செய்வா னொருவன் வேண்டுஞ் செயற்படு மசேதனத்தால்.

கிலம்புன லனல்கால் காண நிறுத்திடு மழிக்கு மாக்கும்
பலந்தரு மொருவ னிங்குப் பண்ணிட வேண்டா வென்னி
னிலங்கிய தோற்ற நிற்ற லீறிவை யிசைத லாலே
கலங்கினர் தோற்ற நாசந் தனக்கிலா நாதன் வேண்டும். ச

சார்பினிற் றோன்று மெல்லாந் தருபவ னில்லை யென்னிற்
றோரினில் லதற்கோ தோற்ற முன்னதற் கோநீ செப்பா
யோரினில் லதுவுந் தோன்ற துள்ளதே லுதிக்க வேண்டா
சோர்விலா திராண்டு மின்றி நிற்பது தோன்று மன்றே. இ

உள்ளது மிலது மின்றி நின்றதொன் றுளதே லுண்டா
மில்லதே லில்லை யாகுந் தோற்றமு மிசையா தாகு
முன்னகா ரணத்தி லுண்டாங் காரிய முதிக்கு மண்ணி
லில்லதாம் படங்க டாதி யெழிறரு மியற்று வானால்.

க

ஒருபொரு ளொருவ னின்றி யுளதில தாகு மென்னிற்
றருபொரு ளுண்டே லின்றூந் தன்மையின் றின்றே லுண்டாய்
வருதலின் றிலது காரிய முதலுளதாகு மென்னிற்
கருதுகா ரியமு முண்டாய்த் தோற்றமுங் கருத்தா வரலாம்.

எ

காயத்தி னழிவு தோற்றங் கண்டன முலகிற் காண
நீயித்தை யுரைத்த வாறிங் கென்னெனி னிகழ்த்து முண்மை
மாயத்த வுலகம் பூநீர் தீவளி வான மாகி
யாயித்தா னொன்றி னொன்று தோன்றிநின் றழித லாலே.

அ

ஓரிட மழியப் பின்னு மோரிட நிற்கு மொக்கப்
பாரிட மழிவ தின்ற மென்றிடிற் பயில்வித் தெல்லாங்
காரிட மதனிற் காட்டு மங்குராங் கழியும் வேனிற்
சீருடைத் துலகு காலஞ் சேர்ந்திடப் பெயர்ந்து செல்லும்.

க

காலமே கடவு ளாகக் கண்டனந் தொழிலுக் கென்னிற்
காலமோ வறிவின் ருகு மாயினுங் காரி யங்கள்
காலமே தரவே காண்டுங் காரணன் விதியி னுக்குக்
காலமுங் கடவு ளோவ லாற்றுணைக் கார ணங்காண்.

ஐ

அழிந்தபி னனுக்க டாமே யகிலமாய் வந்து நின்று
கழிந்திடுங் கன்மத் தென்னிற் கன்மமு மணுவங் கூட
மொழிந்திடுஞ் சடமே யாகி முடிதலான் முடியா செய்தி
யொழிந்திடு மணுரு பங்க ளுலகெலா மொடுங்கு மன்றே.

யக

காரண வணுக்கன் கெட்டாற் காரிய வுலகின் நென்னிற்
காரண மாயை யாகக் காரியங் காண வாகுங்
காரண மாயை யென்னை காண்பதிங் கணுவே யென்னிற்
காரண மாயை யேகாண் காரிய மணுவிற் கண்டால்.

ய௨

காரிய மென்ப தென்னை காரண வணுவை யென்னிற்
காரிய மவய வத்தாற் கண்டனங் கடாதி போலக்
காரிய வருவ மெல்லா மழிதருங் காரணத்தாற்
காரிய வுறுப்பின் மாயை தருமெனக் கருதி டாயே.

ய௩

தோற்றமு நிலையு மீறு மாயையின் றொழில் தென்றே
சாற்றிடு முலகம் வித்துச் சாகாதி யணுக்க ளாக
ஏற்றதே லீண்டு நிற்கு மில்லதே லிவைய தின்ற
மாற்றநீ மறந்தா யித்தான் மாயையை மதித்தி டாயே.

ய௪

மாயையி னுள்ள வஞ்சம் வருவது போவ தாகு
நீயதிங் கில்லை யென்னி னிகழ்ந்திடு முயலிற் கோடு
போயுரு மிலைக ளெல்லா மரங்களிற் புக்குப் போதி
னாயிடு மதுவு மென்னிற் காரணங் கிடக்க வாமே.

ய௫

கருதுகா ரணமுண் டாகக் காரிய முள்ள தாகி
வருதலா லநாதி வைய மற்றொரு கடவு ளித்தைத்
தருதலா லாதி யாகச் சாற்றலு மாகு மாயைக்
கொருவனா ரென்னிங் கென்னி லுள்ளவா றுரைப்பக் கேணீ.

ய௬

புத்திமற் காரி யத்தாற் பூதாதி புருடன் ருனு
மத்தனு காரணம் பெற்றா லறிதலா லவற்றை மாயை
யுய்த்திடு மதனான் மாயைக் குணங் கொன்று மில்லை யென்றே
வைத்திடு மதனா லெல்லாம் வருவிப்பா னொருவன் வேண்டும்.

ய௭

காரிய காரணங்கண் முதுமுனை நிமித்தங் கண்டாம்
பாரின்மண் டிகரிகை பண்ணு மவன்முத றுணைநி மித்தந்
தேரின்மண் மாயை யாகத் திரிகைதன் சத்தி யாக
ஆரியன் குலால் ஞாயின் றுக்குவ னகில மெல்லாம்.

யஅ

விந்துவின் மாயை யாகி மாயையி னவ்வி யத்தம்
வந்திடும் விந்துத் தன்பால் வைகரி யாதி மாயை
முந்திடு மராக மாதி முக்குண மாதி மூலந்
தந்திடுஞ் சிவன வன்றன் சந்நிதி தன்னி னின்றே.

யக

வைகரி செவியிற் கேட்ப தாயத்த வசன மாகி
மெய்தரு முதான வாயு மேவிட விளைந்த வன்னம்
பொய்யற வடைவு டைத்தாய்ப் புந்திகா ரணம தாகி
யையயில் பிராண வாயு வடைந்தெழுந் தடைவு டைத்தாம்.

உய

உள்ளுண ரோசை யாகிச் செவியினி லுறுதல் செய்யா
தொள்ளிய பிராண வாயு விருத்தியை யுடைய தன்றித்
தெள்ளிய வக்க ரங்கள் சிந்திடுஞ் செயல தின்றி
மெள்ளவே யெழுவ தாகு மத்திமை வேற தாயே.

உக

வேற்றுமைப் பட்ட வன்னம் வெவ்வேறு விபாக மாகித்
தோற்றுத லடைவொ டுக்கிச் சொயம்பிர காச மாகிச்
சாற்றிய மயிலி னண்டந் தரித்திடுஞ் சலமே போன்றங்
காற்றவே யுடைய தாகிப் பைசந்தி யமர்ந்து நிற்கும்.

உஉ

குக்கும் வாக்க துள்ளோர் சோதியா யழிவ தின்றி
யாக்கிடு மதிகா ரத்திற் கழிவினை தன்னைக் கண்டா
னீக்கமி லறிவா னந்த முதன்மைநித் தியமு டைத்தாய்ப்
போக்கொடு வரவி னைப்பும் விகாரமும் புருட னின்றும்.

உஉ

கிகழ்ந்திடும் வாக்கு நான்கு நிவிர்த்தாதி கலையைப் பற்றித்
 திகழ்ந்திடு மஞ்ச தாகச் செயல்பரி னும மன்று
 புகழ்ந்திடும் விருத்தி யாகும் படங்குடி லானுற் போல
 மகிழ்ந்திடும் பிரம மன்று மாமாயை யென்பர் நல்லோர். ௨௪

வித்தைகள் வித்தை ஈசர் சதாசிவ ரென்றி வர்க்கு
 வைத்ததும் பதங்கள் வன்னம் புவனங்கண் மந்தி ரங்க
 டத்துவஞ் சரீரம் போகங் கரணங்க டாமெ லாமு
 முய்த்திடும் வைந்த வந்தா னுபாதான மாகி நின்றே. ௨௫

மூவகை யணுக்க ளுக்கு முறைமையின் விந்து ஞான
 மேவின தில்லை யாகில் விளங்கிய ஞான மின்றா
 மோவிட விந்து ஞான முதிப்பதோர் ஞான முண்டேற்
 சேவுயர் கொடியி னுன்றன் சேவடி சேர லாமே. ௨௬

அருவினி லுருவந் தோன்றி யங்காங்கி பாவ மாகி
 யுருவினி லுருவ மாயே யுதித்திடு முலக மெல்லாம்
 பெருகிடுஞ் சுருங்கும் பேதா பேதமோ டபேத மாரு
 மொருவனே யெல்லா மாகி யல்லவா யுடனு மாவன். ௨௭

அருவுரு வீனா தாகும் விகாரமு மவிகா ரத்தின்
 வருவது மில்லை யென்னின் வான்வளி யாதி பூதந்
 தருவது தன்னின் மேக சலனசத் தங்க ளோடு
 முருவமின் னுருமே நெல்லா முதித்திடு முணர்ந்து கொள்ளே. ௨௮

இரண்டாமதிகரணம்

மண்ணினிற் கடாதி யெல்லாம் வருவது குலால னாலே
 யெண்ணிய வருவ மெல்லா மியற்றுவ னீசன் ருனுங்
 கண்ணுகா ரியங்க ளெல்லாங் காரண மதனிற் காண்பன்
 பண்ணுவ தெங்கே நின்றிங் கென்றிடிற் பகரத் கேணீ. ௨௯

சீலமோ வுலகம் போலத் தெரிப்பரி ததனா னிற்குங்
கோலமு மறிவர் ரில்ல யாயினுங் கூறக் கேணீ
ஞாலமே ழினையுந் தந்து நிறுத்திப்பின் னுசம் பண்ணுங்
காலமே போலக் கொண்ணீ நிலைசெயல் கடவுட் கண்ணே. ௩௮

கற்றதூற் பொருளுஞ் சொல்லுங் கருத்தினி லடங்கித் தோன்றும்
பெற்றியுஞ் சாக்கி ராதியுயிரினிற் பிறந்தொ டுக்க
முற்றதும் போல வெல்லா வுலகமு முதித்தொ டுங்கப்
பற்றொடு பற்ற தின்றி நின்றனன் பரனு மன்றே. ௩௯

உயிரவை யொடுங்கிப் பின்னு முதிப்பதெ னரன்பா லென்னிற்
செயிருறு மலத்தி னாகுஞ் சிதைந்ததே தென்னிற் சித்தத்
தயர்வொழி காரி யங்க ளழியுங்கா ரணங்கி டக்கும்
பயிற்றா காரி யம்பின் பண்டுபோற் பண்ணு மீசன். ௪௦

தோற்றுவித் தளித்துப் பின்னுந் துடைத்தரு டொழில்கண் மூன்
போற்றவே யுடைய னீசன் புகுந்தது விகார மென்னிற் [றும்
சாற்றிய கதிரோ னிற்கத் தாமரை யலருங் காந்தங்
காற்றிடுங் கனலை நீருங் கரந்திடுங் காசி னிக்கே. ௪௧

உரைத்தவித் தொழில்கண் மூன்று மூவருக் குலக மோத
வரைத்தொரு வனுக்கே யாக்கி வைத்ததிங் கென்னை யென்னின்
விரைக்கம லத்தோன் மாலு மேவலான் மேவி னோர்கள்
புரைத்ததி் காரசத்தி புண்ணிய நண்ண லாலே. ௪௨

இறுதியாங் காலந் தன்னி லொருவனே யிருவ ருந்தம்
முறுதியி னின்ற ரென்னி னிறுதிதா னுண்டா காதா
மறுதியி லானே யெல்லா மழித்தலா லவனா லின்னும்
பெறுதுநா மாக்க நோக்கம் பேரதி கரணத் தாலே. ௪௩

சொன்னவித் தொழில்க னென்ன காரணந் தோற்ற வென்னின்
முன்னவன் வினையாட் டென்று மொழிதலு மாமு யிர்க்கு
மன்னிய புத்தி முத்தி வழங்கவு மருளான் முன்னே
துன்னிய மலங்க னெல்லாந் துடைப்பதுஞ் சொல்ல லாமே. ௩௬

அழிப்பினிப் பாற்ற லாக்க மவ்வவர் கன்ம மெல்லாங்
கழித்திட னுகாச் செய்தல் காப்பது கன்ம வொப்பிற்
மெழித்திடன் மலங்க னெல்லா மறைப்பருள் செய்தி தானும்
பழிப்பொழி பந்தம் வீடு பார்த்திடி னருளே யெல்லாம். ௩௭

அருவமோ வருவா ரூப மானதோ வன்றி நின்ற
அருவமோ வுரைக்குங் கர்த்தா வடிவெனக் குணர்த்திங் கென்னி
னருவமு முருவா ரூப மானது மன்றி நின்ற
அருவமு மூன்றுஞ் சொன்ன வொருவனுக் குள்ள வாமே. ௩௮

நண்ணிடு முருவ மென்னி னமக்குள வருவம் போலப்
பண்ணிட வொருவன் வேண்டு மிச்சையேற் பலரு மிச்சை
கண்ணிய வருவங் கொள்ளேம் யாம்பெருங் கடவு டானு
மெண்ணிய யோக சித்தர் போலுரு விசைப்பன் கானே. ௩௯

வித்தக யோக சித்தர் வேண்டுருக் கொள்ளு மாபோ
லுத்தமன் கொள்வ னென்னி னவர்களி லொருவ ஞுவ
னத்தகை யவர்க ளெல்லா மாக்குவ தருளா லாங்கு
வைத்தது மாயை யென்னின் வடிவெலா மாயை யாமே. ௪௦

மாயைதான் மலத்தைப் பற்றி வருவதோர் வடிவ மாகு
மாயவா ணவம கன்ற வறிவொடு தொழிலை யார்க்கு
காயக னெல்லா ஞானத் தொழின்முத லண்ண லாலே
காயமோ மாயை யன்று காண்பது சத்தி தன்னால். ௪௧

சத்தியே வடிவென் றாலுந் தான்பரி னும மாகு
நித்தமோ வழியு மத்தா னின்மல னருவே யென்னி
லத்துவா மார்க்கத் துள்ளா னலனிவ னருமை தன்னைப்
புத்திதா னுடையை போல விருந்தினை புகலக் கேணீ.

சஉ

உலகினிற் பதார்த்த மெல்லா முருவமோ டருவ மாகி
நிலவிடு மொன்றென் றுகா நின்றவந் நிலையே போல
அலகிலா வறிவன் றானு மருவமே யென்னி லாய்ந்து
குவவிய பதார்த்தத் தொன்றாய்க் கூடுவன் குறித்தி டாயே.

சங

பந்தமும் வீடு மாய பதபதார்த் தங்க ளெல்லா
னந்தமு மாதி யில்லா னனப்பில னாத லாலே
யெந்தைதா னின்ன னென்று மின்னதா மின்ன தாகி
வந்திடா னென்றுஞ் சொல்ல வழக்கொடு மாற்ற மின்றே.

சச

குறித்ததொன் றுக மாட்டாக் குறைவில னாத லானு
நெறிப்பட நிறைந்த ஞானத் தொழிலுடை நிலைமை யானும்
வெறுப்பொடு விருப்புத் தன்பான் மேவுத லிலாமை யானு
நிறுத்திடு நினைந்த மேனி நின்மல னருளி னாலே.

சரு

ஆரண மாக மங்க ளருளி னு லருவு கொண்டு
காரண னருளா னுகிற் கதிப்பவ ரில்ல யாகு
நாரணன் முதலா யுள்ள சுரர்நார் நாகர்க் கெல்லாஞ்
சீரணி குருசந் தானச் செய்தியுஞ் சென்றி டாவே.

சக

உருவருள் குணங்க ளோடு முணர்வரு ளருவிற் றேன்றுங்
கருமமு மருள ரன்றன் கரசா னாதி சாங்கந்
தருமரு ஞபாங்க மெல்லாந் தானரு டனக்கொன் றின்றி
யருளுரு வுயிருக் கென்றே யாக்கின னசுந்த னன்றே.

சஎ

உலகினை யிறந்து நின்ற தானுரு வென்ப தோரா
ருலகவ னுருவிற் றேன்றி யொடுங்கிடு மென்று மோரா
ருலகினுக் குயிரு மாகி யுலகுமாய் நின்ற தோரா
ருலகினி லொருவ னென்ப ருருவினை யுணரா ரெல்லாம். சஅ

தேவரி னொருவ னென்பர் திருவுருச் சிவனைத் தேவர்
மூவராய் நின்ற தோரார் முதலுருப் பாதி மாத
ராவது முணரா ராதி யரியயற் கறிய வொண்ணு
மேவுரு நிலையு மோரா ரவனுரு விளைவு மோரார். சக

போகியா யிருந் துயிர்க்குப் போகத்தைப் புரித லோரார்
யோகியா யோக முத்தி யுதவுத லதுவு மோரார்
வேகியா னாற்போற் செய்த வினையினை வீட்ட லோரா
ருகியா மூட ரெல்லா மும்பரி னொருவ னென்பர். குஉ

ஒன்றொடொன் றொவ்வா வேட மொருவனை தரித்துக் கொண்டு
நின்றலா லுலக நீங்கி நின்றன னென்று மோரா
ரன்றியவ் வேட மெல்லா மருள்புரி தொழிலென் றோரார்
கொன்றது வினையைக் கொன்று நின்றவக் குணமென் றோரார்.

நாயகன் கண்ண யப்பா னாயகி புதைப்ப வெங்கும்
பாயிரு ளாகி மூடப் பரிந்துல கினுக்கு நெற்றித்
தாயநேத் திரத்தி னாலே சுடரொளி கொடுத்த பண்பிற்
நேயமா ரொளிக னெல்லாஞ் சிவனுருத் தேச தென்னார். குஉ

கண்ணுதல் யோகி ருப்பக் காமனின் றிடவோட் கைக்கு
விண்ணுறு தேவ ராதி மெலிந்தமை யோரார் மாரு
னெண்ணிவேண் மதனை யேவ வெரிவிழித் திமவான் பெற்ற
பெண்ணினைப் புணர்ந்து யிர்க்குப் பேரின்ப மளித்த தோரார். குஉ

படைப்பாதித் தொழிலும் பத்தர்க் கருளும்பா வனையு தூலு
மிடப்பாக மாத ராளோ டியையந்துயிர்க் கின்ப மென்று
மடைப்பானு மதுவு முத்தி யளித்திடும் யோகும் பாசந் [ஞதே.
துடைப்பானுந் தொழிலு மேனி தொடக்கானேற் சொல்லொ

உருமேனி தரித்துக் கொண்ட தென்றலு முருவி றந்த
வருமேனி யதுவுங் கண்டோ மருவுரு வான போது
திருமேனி யுபயம் பெற்றோஞ் செப்பிய மூன்று நந்தங்
கருமேனி கழிக்க வந்த கருணையின் வடிவு காணே.

கருடு

அத்துவா மூர்த்தி யாக வறைகுவ தென்னை யென்னி
னித்தளும் நிறைந்த வற்றி னீங்கிடா நிலைமை யானுஞ்
சித்துட னசித்திற் கெல்லாஞ் சேட்டித னாத லானும்
வைத்ததா மத்து வாவும் வடிவென மறைக ளெல்லாம்.

கருடு

மந்திர மத்து வாவின் மிகுத்தொரு வடிவ மாகத்
தந்ததெ னானுக் கென்னிற் சகத்தினுக் குபாதா னங்கள்
விந்துமோ கினிமான் மூன்றா மிவற்றின்மே லாகி விந்துச்
சிற்தையா ரத்தி மான சிவசத்தி சேர்ந்து நிற்கும்.

கருடு

சுத்தமாம் விந்துத் தன்னிற் றேன்றிய வாத லானுஞ்
சத்திதான் பிரேரித் துப்பின் றானதிட் டித்துக் கொண்டே
யத்தினுற் புத்தி முத்தி யளித்தலா லானுக் கென்றே
வைத்தவா மந்தி ரங்கள் வடிவென மறைக ளெல்லாம்.

கருடு

மந்திர மதனிற் பஞ்ச மந்திரம் வடிவ மாகத்
தந்திரஞ் சொன்ன வாரிங் கென்னெனிற் சாற்றக் கேணீ
முந்திய தோற்றத் தாலு மந்திர மூலத் தாலு
மந்தமில் சத்தி யாதிக் கிசைத்தலு மாரு மன்றே.

கருடு

மூன்றாமதிகரணம்

அயன்றனை யாதி யாக வானுரு வென்ப தென்னை
பயந்திடுஞ் சத்தி யாதி பதிதலாற் படைப்பு மூல
முயன்றன ரிவரே யாயின் முன்னவ னென்னை முற்று
நயந்திடு மவனி வர்க்கு நண்ணுவ தொரோவொன் றாமே. சுய

சத்திதான் பலவோ வென்னிற் றுனென்றே யநேக மாக
வைத்திடுங் காரி யத்தான் மந்திரி யாதிக் கெல்லா
முய்த்திடு மொருவன் சத்தி போலா னுடைய தாகிப்
புத்திமுத் திகளா யெல்லாம் புரிந்தவ னினைந்த ஊறும். சுச

சத்திதன் வடிவே தென்னிற் றடையிலா ஞான மாகு
முய்த்திடு மிச்சை செய்தி யிவைஞானத் துளவோ வென்னி
னெத்திற் றானமுள்ள தத்திர மிச்சை செய்தி
வைத்தலான் மறைப்பின் ஞானான் மருவிடுங் கிரியை யெல்லாம்.

ஒன்றதா யிச்சா ஞானக் கிரியையென் றொருமுன் றுகி
நின்றிடுஞ் சத்தி யிச்சை யுயிர்க்கரு ணேச மாகு
நன்றெலா ஞான சத்தி யானயந் தரிவ னுத
னன்றருட் கிரியை தன்ன லாக்குவ னகில மெல்லாம். சுந

சீவனு மிச்சா ஞானக் கிரியையாற் சிவனை யொப்ப
னவனென் றிடின நாதி மலமிவற் றினம றைக்குங்
காவல னிவன்செய் கன்மத் தனவினிற் கொடுப்பக் காண்பன்
பாலியாம் புத்தி முத்திப் பயன்கொளும் பண்பிற் றாகும். சுச

ஞானமே யான போது சிவன் றொழின் ஞான மொக்கி
னீனமில் சதாசி வன்பே ரீசனாந் தொழில தேறி
ஞானமேற் கிரியை வித்தை யுருத்திர னிலய போக
மானபே ரதிகா ரத்தோ டதிகா ணத்த னாமே. சுதி

வித்தையோ டசர் சாதாக் கியஞ்சத்தி சிவங்க னீர்துஞ்
சுத்ததத் துவஞ்சி வன்றன் சுதந்திர வடிவ மாரு
ரித்தமென் றுரைப்பர் கால நீங்கிய நிலைமை யாலே
வைத்திலர் முற்பிற் பாடு வருவித்தார் கருமத் தாலே.

கக

ஒருவனே யிராவ னாதி பாவக முற்றற் போலத்
தருவனில் வருவ மெல்லாந் தன்மையுந் திரியா னாகும்
வரும்வடி வெல்லாஞ் சத்தி சத்திதான் மாமுங் காழ்ப்பு
மிருமையும் போல மன்னிச் சிவத்தினோ டியைந்து நிற்கும்.

கக

பொன்மைநீ லாதி வன்னம் பொருந்திடப் பளிங்க வற்றின்
றன்மையாய் நிற்கு மாபோற் சத்திதன் பேத மெல்லா
ரின்மலன் றானாத் தோன்றி நிலைமையொன் றாயே நிற்பன்
முன்னருட் சத்தி தன்பான் முகிழ்க்குந்தான் முளையா னன்றே.

சத்தியுஞ் சிவமு மாய தன்மையில் வலக மெல்லா
மொத்தொவ்வா வாணும் பெண்ணு முணர்குண குணியு மாகி
வைத்தன னவளால் வந்த வாக்கமில் வாழ்க்கை யெல்லா
மித்தையு மறியார் பீட லிங்கத்தி னியல்பு மோரார்.

கக

சிவனரு வருவு மல்லன் சித்தினோ டசித்து மல்லன்
பவமுதற் றெழில்க ளொன்றும் பண்ணிடு வாணு மல்லன்
றவமுத லியோக போகந் தரிப்பவ னல்லன் றானே
யிவைபெற வியைந்து மொன்று மியைந்திடா வியல்பி னானே. எய்

இரண்டாஞ் சூத்திரம்

உலகெலா மாகி வேறா யுடனுமா யொளியா யோங்கி
யலகிலா வுயிர்கள் கண்மத் தாணையி னமர்ந்து செல்லத்
தலைவனா யிவற்றின் றன்மை தனக்கெய்த லின்றித் தானே
நிலவுசீ ரமலனாகி நின்றன னீங்கா தெங்கும்.

க

முதலதிகரணம்

ஒன்றென மறைக ளெல்லா முரைத்திட வுயிர்க ளொன்றி
நின்றன னென்று பன்மை நிகழ்த்துவ தென்னை யென்னி
னன்றவை பதிதா னென்றென் றறையுமக் கரங்க டோறுஞ்
சென்றிடு மகரம் போல நின்றனன் சிவனுஞ் சேர்ந்தே.

உ

உருவொடு கருவி யெல்லா முயிர்கொடு நின்று வேறாய்
வருவது போல வீச னுயிர்களின் மருவி வாழ்வன்
றருமுயி ரவனை யாகா வுயிரை தானு மாகான்
வருபவ னிவைதா னாயும் வேறுமாய் மன்னி நின்றே.

ந

இரண்டாமதிகரணம்

இருவினை யின்பத் துன்பத் திவ்வுயிர் பிறந்தி றந்து
வருவது போல தாகு மன்னிய வினைப்ப லன்க
டருமான் றாணி யோடு தராபதி போலத் தாமே
மருவிடா வடிவுங் கண் பலன்களு மறுமைக் கண்ணே.

ச

இருவினை யென்னை யின்பத் துன்பங் களியல்ப தென்னி
னெருதன்மை யியல்புக் குள்ள தொருவனுக் கிரண்டு செய்தி
வருவதென் மலருந் தீயு மருவலின் வாசம் வெம்மை
தருவதெ னீரென் செய்து தானியல் பாகு மன்றே.

ரு

தன்னியல் பொழியப் பூவுந் தழலும்வந் தணைய நீரின்
மன்னிய திரண்டு செய்தி வருமிரு வினையி னானு

முன்னிய விற்பத் துன்ப முறுமுயி ருணர்வில் லாத
துன்னிய வசித்தை யிற்பத் துன்பங்கள் சூழ்ந்திடவே. க

இம்மையின் முயற்சி யாலே யிருநிதி யீட்டி யிற்ப
யிம்மையே நுகர்வர் செய்தி யிலாதவர் பொருளு மின்றி
யிம்மையே யிடரு ழப்பர் வேறிரு வினைய துண்டே
லிம்மையின் முயற்சி யின்றி யெய்திட வேண்டு மிங்கே. எ

இருவினைச் செயல்கா ணிம்மை யிரும்பொரு ளிற்பம் வேண்டி
வருவினை செய்யுங் கால மடிவரு மடியு மின்றித்
தருவினை யதனி லத்தந் தானுந் துயருந் தங்கு
மொருவினை செய்யா தோரு முடையரில் வலகத் துள்ளே. அ

பேறிழ விற்ப மோடு பிணிமூப்புச் சாக்கா டென்னு
மாறுமுன் கருவுட் பட்ட தவ்விதி யனுப வத்தா
லேறிடு முன்பு செய்த கன்மமிங் கிவற்றிற் கேது
தேறநீ யினிச்செய் கன்ம மேலுடற் சேரு மென்றே. க

உடற்செயல் கன்ம மிந்த வுடல்வந்த வாறே தென்னின்
விடப்படு முன்னு டம்பின் வினையிந்த வுடல்வி னைக்குந்
தொடர்ச்சியா லொன்றுக் கொன்று தொன்றுதொட்டநாதிவித்தி
னிடத்தினின் மரம ரத்தின் வித்துமவந் தியையு மாபோல். ட

முற்செயல் விதியை யிந்த முயற்சியோ டனுப வித்தா
னிச்செயல் பலிக்கு மாறெ னிதமகி தங்கண் முன்ப
ரச்செய லானு லிங்கு மவைசெயின் மேலைக் காகும்
பிற்செயா தனுப விப்ப தின்றுபின் றொடருஞ் செய்தி. ய க

மேலைக்கு வித்து மாகி விளைந்தவை யுணவு மாகி
ஞாலத்து வருமா போல நாஞ்செயும் வினைக ளெல்லா
மேலத்தான் பலமாச் செய்யு மிதமகி தங்கட் கெல்லா
மூலத்த தாகி யென்றும் வந்திடு முறைமை யோடே. ய உ

இதமகி தங்க ளென்ப திகன்மன வாக்குக் காயத்
 திதமுயிர்க் குறுதி செய்த லகிதமற் றதுசெய் யாமை
 யிதமகி தங்க ளெல்லா மிறைவனே யேற்றுக் கொண்டிங்
 கிதமகி தத்தா லின்பத் துன்பங்க ளீவ னன்றே.

யங்.

இறைவனிக் கேற்ப தென்னை யிதமகி தங்க ளென்னி
 னிறைபர னுயிர்க்கு வைத்த நேசத்தி னிலமை யாகு
 மறமலி யிதஞ்செய் வோருக் கறுக்கிர கத்தைச் செய்வன்
 மறமலி யகிதஞ் செய்யி னிக்கிர கத்தை வைப்பான்.

யச

நிக்கிர கங்க டானு நேசத்தா லீசன் செய்வ
 தக்கிர மத்தாற்குற்ற மடித்துத்தீர்த் தச்சம் பண்ணி
 யிக்கிர மத்தி னாலே யீண்டற மியற்றி டென்ப
 னெக்கிர மத்தி னாலு மிறைசெய வருளே யென்றும்.

யடு

தந்தைதாய் பெற்ற தத்தம் புதல்வர்க டஞ்சொ லாற்றின்
 வந்திடா விடினு றுக்கி வளாரினு லடித்துத் தீய
 பந்தமு மிடுவ ரெல்லாம் பார்த்திடிற் பரிவே யாகு
 மிந்தநீர் முறைமை யன்றோ வீசனார் முனிவு மென்றும்.

யச

செயல்களே பலத்தைச் செய்யுந் தெய்வம்வேண் டாவிங் கென்னின்
 முயலுமிச் செயல்க ளிங்கே முழுவது முழியு மெங்கே
 பயனளிப் பனவ ழிந்தே பலன்களைப் பண்ணுங் கெட்டே
 வயலிடுந் தழையுந் தின்னு மருந்தும்பின் பவிக்கு மாபோல்.

யச

செய்க்கிடுந் தழையுந் தின்னுந் திரவிய மதுவும் போல
 வுய்த்திடுந் செய்தி கெட்டே யுறுவிக்கும் பலத்தை யென்னின்
 வைத்திடுந் சோறும் பாக்கு மருந்தினர் வயிற்றின் மாய்ந்தான்
 மெய்த்திடுந் பலமு னக்கு மலமலான் வேறு முண்டோ.

யச

திரவிய முவமை யன்று செய்திக்கட் டிரவி யங்கள்
விரவிய விடத்தே வீந்து பலந்தரு மிம்மை யம்மை
பரவிரீ பார்நீ ரங்கி பாத்திரத் திட்ட வெல்லாங்
கரவிடு மிங்கே யெங்கே பலன்கொளக் கருதி னாயே.

கக

செய்தவர் மனத்தே யெல்லாச் செய்தியுங் கிடந்து பின்ன
ரெய்தவே பலன்க ளீனு மென்றிடி னிருஞ்சு வர்க்கம்
பொய்யர்வாழ் நரகம் பூமி புந்தியிற் கிடந்து போந்த
தையனே யழகி துன்சொ லந்திர சால மாய்த்தே.

உய

தானஞ்செய் பொருட ரித்தோர் செய்தவர் தக்க செய்தி
பூனம்பின் னுறவே காண்டும் பலமுறு விப்பான் வேண்டு
மீனமில் செய்தி யீச னிடும்பணி யிவைநாஞ் செய்தா
னூனங்க ளதிக நோக்கி நுகர்விப்பன் வினேநோய் தீர.

உக

உலகுடல் கரணங் கால முறுபல நியதி செய்தி
பலவிவை கொண்டு கன்மம் பண்ணுவ துண்பதானு
னிலவிடா திவைதாஞ் சென்று நினைந்துயிர் நிறுத்திக் கொள்ளா
தலகிலா வறிவ னாணை யணைத்திடு மருளி னாலே.

உஉ

ஒழுக்கமன் பருளா சார முபசார முறவு சீலம்
வழுக்கிலாத் தவந்தா னங்கள் வந்தித்தல் வணங்கல் வாய்மை
யழுக்கிலாத் துறவ டக்க மறிவொடர்ச் சித்த லாதி
யழுக்கிலா வறங்க ளானு லிரங்குவான் பணிய றங்கள்.

உங

மனமது நினைய வாக்கு வழுத்தமந் திரங்கள் சொல்ல
இனமலர் கையிற் கொண்டங் கிச்சித்த தெய்வம் போற்றிச்
சினமுத லகற்றி வாழுஞ் செயலற மானால் யார்க்கு
முனமொரு தெய்வ மெங்குஞ் செயற்குமுன் னிலயா மன்றே.

யாதொரு தெய்வங் கொண்டு ரத்தெய்வ மாசி யாங்கே
மாதொரு பாக னூர்தாம் வருவர்மற் றத்தெய் வங்கள்
வேதனைப் படுமி றக்கும் பிறக்குமேல் வினையுஞ் செய்யு
மாதலா னிவையி லாதா னறிந்தருள் செய்வ னன்றே.

௨௫

இங்குநாஞ் சிவர்க்குப் பூசை யியற்றினு லிவர்க ளோவந்
தங்குவான் றருவா ரன்றே லத்தெய்வ மத்த னைக்கா
ணைங்கும்வாழ் தெய்வ மெல்லா மிறைவனா னையினு னிற்ப
தங்குநாஞ் செய்யுஞ் செய்திக் காணவைப் பால ளிப்பன்.

௨௬

காண்பவன் சிவனே யானா லவனடிக் கன்பு செய்கை
மாண்பற மான்றன் பாத மறந்துசெ யறங்க ளெல்லாம்
வீண்செய லிறைவன் சொன்ன விதியறம் விருப்பொன் றில்லான்
பூண்டனன் வேண்டல் செய்யும் பூசனை புரிந்து கொள்ளே.

௨௭

தாபர சங்க மங்க ளென்றிரண் டருவி னின்ற
மாபரன் பூசை கொண்டு மன்னுயிர்க் கருளை வைப்ப
னீபரன் றன்னை நெஞ்சி னினைவையே னிறைந்த பூசை
ஆய்பரம் பொருளை நாளு மர்ச்சிநீ யன்பு செய்தே.

௨௮

அரனடிக் கன்பர் செய்யும் பாவமு மறம தாகும்
பரனடிக் கன்பி லாதார் புண்ணியம் பாவ மாகும்
வாமுடைத் தக்கன் செய்த மாவேன்வி தீமை யாகி
நாரினிற் பாலன் செய்த பாதக நன்மை யாய்த்தே.

௨௯

மறைசனீ சன்சொ லச்சொல் வழிவாரா வுயிறை வைக்குஞ்
சிறைகண்மா நிரய மிட்ட பணிசெய்வோர் செல்வத் தோடு
முறையுமா பதிக னும்ப ருலகங்கள் யோனிக் கெல்லா
மிறைவனா னையினு லின்பத் துன்பங்க ளியைவ தாகும்.

௩௦

ஆணையா லவனி மன்ன னருமறை முறைசெய் யாரா
யாணையிற் றண்டஞ் செய்து மருஞ்சிறை யிடும் வைப்ப
ஹணையின் வழிசெல் வேருக் கரும்பதி செல்வ நல்கி
யாணையும் வைப்ப னெங்கு மாணையே யாணையேகாண்.

நக

அரசனுஞ் செய்வ தீச னருள்வழி யரும்பா வங்க
டகையுனோர் செய்யிற் றீய தண்டலின் வைத்துத் தண்டத்
துரைசெய்து தீர்ப்பன் பின்பு சொல்வழி நடப்பர் தூயோர்
நிரயமுஞ் சேரா ரந்த நிரயமுன் னீர்மை யீதாம்.

நஉ

அருளிந லுரைத்த நூலின் வழிவாரா ததன்மஞ் செய்யி
னிருளுலா நிரயத் துன்பத் திட்டிரும் பாவந் தீர்ப்பன்
பொருளுலாஞ் சுவர்க்க மாதி போகத்தாற் புணியந் தீர்ப்பன்
மருளுலா மலங்க டர்க்கு மருந்திவை வயித்திய நாதன்.

நங

மருத்துவ னுரைத்த நூலின் வழிவரிற் பிணிகள் வாரா
வருத்திடும் பிணிக டப்பிற் றப்பிய வழியுஞ் செய்யத்
திருத்தின் மருந்து செய்யா துறம்பிணி சென்றுந் தீர்ப்ப
ஹரைத்தநூற் சிவனு மின்னே யுறுங்கன்ம மூட்டித் தீர்ப்பன்.

நச

மண்ணுளே சிலவி யாதி மருத்துவ னருத்தி யோடுந்
திண்ணமா யறுத்துக் கீறித் தீர்த்திடுஞ் சிலநோ யெல்லாங்
கண்ணிய கட்டி பாலங் கலந்துடன் கொடுத்துப் தீர்ப்ப
னண்ணலு மின்பத் துன்ப மருத்தியே வினைய றுப்பன்.

நஇ

பூதனா சரீரம் போனாற் புரியட்ட ரூபந் தானே
யாதனா சரீர மாகி யின்பத்துன் பங்க ளெல்லா
நாதனா ராணையுக்க நாகொடு சுவர்க்கந் துய்த்துத்
தீதிலா வணுவா யோனி சேர்ந்திடுஞ் சீவ னெல்லாம்.

நஊ

உடல்விடா யோனி பற்றி யுதிப்பினு முதிக்கு மொன்றிற்
படர்வுற துறும்பா வத்தாற் பாடாணம் போற்கி டந்து
கடனதாங் காலஞ் சென்றாற் கடுநர கதனில் வீழ்ந்தங்
கிடருறு முருவங் கன்மத் தளவினி லெடுக்கு மன்றே.

ந௭

பன்னக மண்ட சங்கந் பரகாயந் தன்னிற் பாய்வோர்
துன்னுதோன் முட்டை யாக்கை துறந்துசெல் வதுவே போல
வுன்னிய வுயீர்க லே வுடல்விட்டு வானி னூடு
மன்னிடு நனவு மாறிக் கனவினை மருவு மாபோல்.

ந௮

தன்மமோ டதன்ம மாகித் தானிரு பயனுந் தந்து
கன்மைதீ மையினு மின்பத் துன்பினு நாடிக் காண
முன்னமே யான்மா வின்றன் மும்மலத் தொன்ற தாகிக்
கன்மமு மூலங் காட்டிக் காமிய மலமாய் நிற்கும்.

ந௯

இருவினை யநாதி யாதி யியற்றலா னுகர்வா லந்தம்
வருமலஞ் சார்ந்து மாயா வருவுகண் மருவி யார்த்தத்
தருசெயன் முறைமை யாலே தான்பல பேதங் காட்டி
யருவதாய் நின்ற ரன்ற னுணையி னமர்ந்து செல்லும்.

ச௦

சங்கமந் தாப ரங்க டத்தங்கன் மத்துக் கீடா
அங்குரு யோனி மாறு மச்சுமா ருதிங் கென்னி
னிங்குமா னுடரி யற்றும் புண்ணியத் தின்ப வீட்ட
மங்குவான் சுரர்க ளாயோர் நரர்களா யருந்து வாரோ.

ச௧

நரர்களாய்த் துய்ப்ப ரென்னி னரர்பதி சுரரு லோகஞ்
சுரர்களாய்த் துய்ப்ப ரென்னிற் சொன்னவச் சழியு மாகுஞ்
சுரர்களாய்ப் பலன்க டெய்துத் தாமிங்குத் தோன்றும் போது
நரர்களாய்ப் பிறப்பர் ஞாலத் தமரராய் நண்ணி டாரே.

ச௨

வண்டுக ளாகி மாறு மயிர்க்குட்டி மற்றோர் செந்துப்
பண்டைய வருவந் தானே வேட்டுவ னாய்ப்பி ரக்குந்
கண்டுகொள் யோனி யெல்லாங் கன்மத்தான் மாறு மென்றே
கொண்டன சமய மெல்லா மிச்சொனீ கொண்ட தெங்கே. சாந்

அகலியை கல்ல தானு னரிபல பிறவி யானான்
பகலவன் குலத்திற் றேன்றிப் பாரொலா முழுது மாண்டு
நிகரிலா வரச னாகுஞ் சிலந்திநீ லெகம் போற்றச்
சகமதி லெலிதா னன்றோ மாவலி யாய்த்துத் தானே. சச

செப்பினாய் மாற வேறு சிலர்விதி யாலே கன்மால்
வைப்புறு மியோனி யெல்லா மாறிவந் திடாவிங் கென்னி
னெப்படி யானுஞ் செய்திக் கிறைகரி யாவ னென்றே
முற்பட மொழிந்தே னெல்லா முதல்வன்றன் விதியே யாகும். சரு

அவ்வவ யோனி தோறு மவ்வவ அலகந் தோறும்
செவ்விதி னறிந்து கன்மஞ் சேர்ந்திடா சீவன் சேரா
இவ்வகை தம்மிற் சேர்வு மிறைசெய லானாற் செய்த
எவ்வுரு வந்தங் கன்மான் மாற்றுவ னிறைவன் றானே. சசு

மாறியிவ் வருவ மெல்லாம் வருவதெங் கேநின் றென்னிற்
கூறிய சூக்கு மத்தா முருவெனிற் குறியொன் றென்னின்
வேறொரு குறியா மாரம் வீரசங் கிலியு மாகுந்
தேறுநீ யொருவ னாவிச் செயலெலாஞ் சிவனு லாகும். சள

சூக்குமங் கெட்டுத் தூலந் தோன்றிடா சூக்கு மத்தி
னாக்கியோ ருடல்கி டப்ப தின்றுட லாக்குந் தன்மைக்
கோக்கிய சத்தி யுண்டா யுடறருங் கால முற்று
நீக்கிட மரம்பின் வேரோர் நீண்மா நிகழ்த்து மாபோல். சஅ

விதிப்படி சூக்கு மத்தே யுருவரும் வினையா லிங்கே
யுதித்திடா வருவ மாக வருவரு மாங்கள் வித்திற்
கதித்தெழு மாமும் வித்துங் கழியும்பின் னழியுஞ் சூக்க
மதிக்கெழு கலைகள் போல வருவது போவ தாமே.

சக

தூலமா முருவி னுக்குச் சூக்கும முதல தற்கு
மூலமா னதற்கு மூல மோகினி யதன்மு தற்றான்
மேலதாம் விந்து சத்தி சிவமிவை மிசையா மெல்லாஞ்
சாலவின் ருரு மான்மாச் சிவத்தினைச் சார்ந்த போது.

டுய

மூன்றாமதிகாரணம்

அரன்விதி யருள தென்றே யறைந்தன னதுவு முன்னே
தரைநா கருந்து றக்கந் தனுகா னாதி யெல்லாம்
வருவதுஞ் செய்த நாதி மலங்களிம் மருந்தாம் றீர்த்துப்
பாகதி யதுவுந் தந்து பாதபங் கயமுஞ் சூட்டிம்.

டுக

எழுமுடல் காண மாதி யிவைமல மலம லத்தாற்
கழுவுவ னென்று சொன்ன காரண மென்னை யென்னிற்
செழுநவை யறுவை சாணி யுவர்செறி வித்த முக்கை
முழுவதுங் கழிப்பன் மாயை கொடுமல மெரழிப்பன் முன்னோன்.

ரித்தமா யருவா யேக நிலையதா யுலகத் திற்கோர்
வித்துமா யசித்தா யெங்கும் வியாபியாய் விமல னுக்கோர்
சத்தியாய்ப் புவன போகந் தனுகா ணமுமு யிர்க்காய்
வைத்ததோர் மலமாய் மாயை மயக்கமுஞ் செய்யு மன்றே.

டுங்

மாயையிற் கால மோடு நியதியின் கலாதி தோன்று
மாயவக் கால மூன்ற யாக்கியு மளித்தும் போக்கிக்
காயமோ டிலகுக் கெல்லாங் காலசங் கையினைப் பண்ணி
நாயக னானை யாலே நடத்திடுஞ் சகத்தை யெல்லாம்.

டுச

* 'செழுநவ வறுவை' என்பது பாடபேதம்.

நியதிபின் றேன்றிக் கன்ம நிச்சயம் பண்ணி நிற்கு
மயர்விலாக் கலைபின் றேன்றி யாணவ மொதுக்கிச் சித்தின்
செயல்புரி கிரியா சத்தி தெரிவிக்குஞ் சிறிதே வித்தை
யுயர்கலை யதனிற் றேன்றி யறிவினை யுதிக்கப் பண்ணும். ௧௧௮

விச்சையி னராகந் தோன்றி வினைவழி போகத் தின்க
ணிச்சையைப் பண்ணி நிற்குந் தொழிலறி விச்சை மூன்றும்
வைச்சபோ திச்சா ஞானக் கிரியைமுன் மருவி யான்மா
நிச்சயம் புருட னாகிப் பொதுமையி னிற்ப னன்றே. ௧௧௯

வருங்குண வடிவாய் மூலப் பிரகிருதி கலையிற் றேன்றித்
தருங்குண முன்ற யொன்றிற் றுன்மூன்றாய் மும்மூன் றரு
மிருங்குண ரூப மாகி யியைந்நிடு மெங்கு மான்மாப்
பெருங்குண வடிவாய்ப் போக சாதனம் பெந்த மாமே. ௧௨௦

சித்தமா மவ்வி யத்தஞ் சிந்தனை யதுவுஞ் செய்யும்
புத்தியவ் வியத்திற் றேன்றிப் புண்ணிய பாவஞ் சார்ந்து
வத்துரிச் சயமும் பண்ணி வருஞ்சுக துக்க மோகப்
பித்தினின் மயங்கி ஞானக் கிரியையும் பேணி நிற்கும். ௧௨௧

ஆங்காரம் புத்தி யின்க ணுதித்தகந் தைக்கு வித்தா
யீங்கார்தா னென்னோ டொப்பா ரென்றியா னென்ன தென்றே
நீங்காதே நிற்குந் தானு மூன்றதாய் நிகழு மென்பர்
பாங்கார்பூ-தாதி வைகா ரிகந்தைச தந்தா னென்றே. ௧௨௨

மனமது தைச தத்தின் வந்தொரு பொருளை முந்தி
நினைவதுஞ் செய்தங் கைய நிலைமையி னிற்கு மாங்கே
யினமலி சோத்தி ராதி கன்மவிந் திரிய மெல்லா
முனமுரை செய்த வைகா ரிகந்தரு மென்பர் முன்னோர். ௧௨௩

கற்செவி துவக்குக் கண்ணா நாசியைந் தினையு நல்லோர்
புத்தியிந் திரிய மென்று புகன்றன ரிவைத மக்குச்
சத்தநற் பரிச ரூப விரதகந் தங்க னேந்தும்
வைத்தனர் விடய மாத வடைவினின் மருவு மென்றே.

௬௧

வாக்கொடு பாதம் பாணி பாயுவோடு பத்த மைந்து
கீக்கினர் முன்னே கன்மேந் திரியங்க ளெனநி னேந்தே
யாக்கிய வசன கமன தானமும் விசர்க்கா னந்த
மூக்கமா ரைந்து மைந்தின் றொழிவென வோதி னாரே.

௬௨

வாயாதி சோத்தி ராதி புறத்துவாழ் கருவி யாகு
மோயாத மனாதி காயத் துணருமுட் கருவி யாகு
மாய்வார்கட் கராக மாதிரியவற்றினுட் கருவி யென்பர்
மாயாடன் வயிற்றி வற்றாற் றுடக்குண்டு வாழு மான்மா.

௬௩

ஓசைநற் பரிச ரூப விரதகந் தங்க ளென்று
பேசுமாத் திரைக னேந்தும் பிறக்கும்பூ தாதி கத்தி
னேசவிந் திரியங் கட்டு நிகழறி விதனாற் காண்டு
மாசைசேர் மனாதி தன்மாத் திரைபுரி யட்ட கந்தான்.

௬௪

சாற்றிய பஞ்ச தன்மாத் திரைகளிற் சத்த முன்னுத் [றங்
தோற்றும்வான் வளிதீ நீர்மண் டொடக்கியே யொன்றுக் கொன்
கேற்றமா மோசை யாதி யிருங்குண மியைந்து நிற்கு
மாற்றவே விடய பூத மங்காங்கி பாவத் தாமே.

௬௫

இரந்தர மாகி வானா னிடங்கொடுத்திடுஞ்ச லித்துப்
பார்த்தவை திராட்டுங் காறீச் சுட்டொன்று வித்தல் பண்ணு
நிரந்தரங் குளிர்ந்து நின்று பதஞ்செயு நீர்மண் டானு
முரந்தரு கடின மாகித் தரித்திடு முணர்ந்து கொள்ளே.

௬௬

மண்புன லனல்கால் வான்பால் வழவுநாற் கோண மாகுந்
தண்பிறை மூன்று கோணந் தகுமறு கோணம் வட்டம்
வண்பொன்மை வெண்மை செம்மை கறுப்பொடு தூம வன்ன,
மெண்டரு மெழுத்துத் தானும் லவரய வவ்வு மாமே. ௬௭

குறிகள்வச் சிரத்தி னோடு கோகந் தஞ்ச வத்தி
யறுபுள்ளி யமுத விந்து வதிதெய்வ மயன்மா லாதி
செறிபுக ழீச னோடு சதாசிவம் பூத தெய்வ
நெறிதரு கலையைந் திற்கு நிகழ்த்துவ ரிந்த நீர்மை. ௬௮

சுத்ததத் துவங்க ளென்று முன்னமே சொன்ன வைந்து
மித்தகை மையினி யம்பு மிவைமுப்பத் தொன்று மாகத்
தத்துவ முப்பத் தாறாஞ் சைதன்னி யங்க ளைந்து
சித்தசித் தான்மா வொன்று முப்பது மசித்தே செப்பில். ௬௯

ஐந்துசுத் தத்தின் கீழேழ் சுத்தாசுத் தம்ம சுத்தந்
தந்திடும் புமான்கீ மெண்மூன் றாயதத் துவஞ்சீ வர்க்கு
வந்திடும் பிரோ காண்ட மருவுபோ கசயித் திரத்தோ
டந்தமி லணுக்க ளுக்குப் போக்கிய காண்ட மாமே. ௭௦

தத்துவ ரூப மாகுந் தருமரு வருவ மெல்லாந்
தத்துவந் தூல சூக்க பரங்களு மாகி நிற்குந்
தத்துவந் தன்னிற் சாரு மணுக்கஞ்சா தாக்கி யத்திற்
றத்துவ சத்தஞ் சாருஞ் சகலமுந் தத்து வங்காண். ௭௧

தத்துவ மெண்மூன் றுஞ்சென் றுன்மதத் துவத்தொ டங்கும்
வித்தையி னொடுங்கு மாறுஞ் சிவத்தினி னொடுங்கு மூன்று
ரித்ததத் துவயிம் மூன்று மென்பர்க ளிரண்டு நின்ற
சுத்தமாஞ் சிவத்தொ டங்குந் தோற்றமு மிதுபோ லாகும். ௭௨

நான்காமதிகரணம்

மொய்தரு பூத மாதி மோகினி யந்த மாகப்
பொய்தரு சமய மெல்லாம் புக்குரின் றிமெபு கன்று
மெய்தரு சைவ மாதி யிருமூன்றும் வித்தை யாதி
எய்துதத் துவங்க னேயு மொன்றுமின் றெம்மி றைக்கே. எங்

சிவஞ்சத்தி நாதம் விந்து சதாசிவன் றிகழு மீச
ஐவந்தரு னுருத்தி ரன்றான் மாலய னென்றி னென்றாய்ப்
பவந்தரு மருவ நாலிங் குருவநா லுபய மொன்று
நவந்தரு பேத மேக நாதனே நடிப்ப னென்பர். எச

சத்தியாய் விந்து சத்தி யாய்மனோன் மனிதா னாகி
யொத்துறு மகேசை யாகி யுமைதிரு வாணி யாகி
வைத்துறுஞ் சிவாதித் திங்ஙன் வருஞ்சத்தி யொருத்தி யாகு
மெத்திற நின்ற னீச னத்திற மவளு நிற்பன். எஞ்

சத்திதா னாத மாதி தானுஞ் சிவமு மந்தச்
சத்திதா னாதி யாகுந் தரும்வடி வான வெல்லாஞ்
சத்தியுஞ் சிவமு மாகுந் சத்திதான் சத்த னுக்கோர்
சத்தியாஞ் சத்தன் வேண்டிற் றெல்லாமாஞ் சத்தி தானே. எச

சிவஞ்சத்தி தன்ன யீன்றுஞ் சத்திதான் சிவத்தை யீன்று
முவந்திரு வரும்பு ணர்ந்திங் குலகுயி ரெல்லா மீன்றும்
பவன்பிரம சாரி யாகும் பான்மொழி கன்னி யாகுந்
தவந்தரு ஞானத் தோர்க்கித் தன்மைதான் றெரியு மன்றே. எங்

தனுகாரண புவன போகந் தற்பரம் பந்தம் வீடென்
றணுவிலே டெல்லா மாகி யடைந்திடுந் தத்து வங்க
ளினிதறிந் திவைநி விர்த்தி முதற்கூல யிடத்தே நீக்கி
னனிபர முணர்ந்தோ னந்தத் தத்துவ ஞானி யாவன். எச

எல்லாமாய்த் தத்து வங்க ளியைந்ததென் னன்னுவுக் கென்னிற்
 ரொல்லாய கன்ம மெல்லாந் துய்ப்பித்துத் துடைத்தற் கும்பி
 னில்லாமை முற்று வித்து நீக்கவுங் கூடி நின்ற
 பொல்லாத வாண வத்தைப் போக்கவும் புகுந்த தன்றே.

எக

ஒன்றதா யநேக சத்தி யுடையதா யுடனா யாதி
 யன்றதா யான்மா வின்ற னறிவொடு தொழிலை யார்த்த
 நின்றுபோத் திருத்து வத்தை நிகழ்த்திச்செம் பினிற்க ளிம்பேயந்
 தென்றுமஞ் ஞானங் காட்டு மாணவ மியைந்து நின்றே.

அல்

மலமென வேரென் றில்லை மாயாகா ரியம தென்னி
 னிலகுயிர்க் கிச்சா ஞானக் கிரியைக ளொழுப்பு மாயை
 விலகிடு மலமி வற்றை வேறுமன் றதுவே ருகி
 யுலகுடல் கரண மாகி யுதித்திடு முணர்ந்து கொள்ளே.

அக

மாயையே யான்ம ஞானக் கிரியையை மறைத்து நிற்குந்
 தூயவப் பரிதி தன்னைச் சுடர்முகின் மறைத்தாற் போலப்
 போய்முகி லகலச் சோதி புரிந்திடு மதுவே போலக்
 காயமு மகல ஞானத் தொழில்பிர காச மாமே.

அஉ

பரிதியை முகின்ம றைப்பப் பாயொளி பதுங்கி னுற்போ -
 லுருவுயிர் மறைக்கின் ஞானக் கிரியைக ளொழிக்கு மாகுங்
 கருதிடு மிச்சா ஞான காரியங் காயம் பெற்றான்
 மருவிடு முயிர்க்குக் காயம் வந்திடா விடினம் றைப்பே.

அங

போதகா ரியம றைத்து நின்றது புகன்ம லங்கா
 ணைதலாங் குணமு மாக வுயிரினுள் விரவ லாலே
 காதலா லவித்தை சிந்தத் தருங்கலை யாதி மாயை
 யாதலா விரண்டுஞ் சோதி யிருளென வேறா மன்றே.

அச

புருடன்றன் குணம வித்தை யெனிற்சடம் புருட னாகுங்
குருடன்றன் கண்ணின் குற்றங் கண்ணின்றன் குணமோ கூறாய்
மருடன்றன் குணம தாகி மலமசித் தாகி நிற்குந்
தெருடன்றன் குணம தாகிச் சித்தென நிற்குஞ் சீவன். அரு

மும்மல நெல்லி னுக்கு முளையொடு தவிடு மிப்போன்
மம்மாச்செய் தனுவி னுண்மை வடிவினை மறைத்து நின்று
பொய்ம்மைசெய் போக பந்த போத்திருத் துவங்கள் பண்ணு
மிம்மல மூன்றி னோடு மிருமல மிசைப்ப னின்னும். அக

மாயையின் காரி யத்தை மாயேய மலம தென்று
மேயுமும் மலங்கடத்தந் தொழிலினை யியற்ற வேவுந்
தாயவன் றனதோர் சத்தி திரோதான கரிய தென்று
மாய்வரிம் மலங்க ளைந்து மனுக்களை யணைந்து நிற்கும். அள

மலமாயை கன்ம மாயே யந்திரோ தாயி மன்னிச்
சலமாரும் பிறப்பி றப்பிற் றங்கியித் தரைகீழ் மேலு
நிலையாத கொள்ளி வட்டங் கறங்கென ரிமிடத் தின்க
ணலமாரு மிறைவ னாணை யாலுயிர் நடக்கு மன்றே. அஅ

அண்டசஞ் சுவேத சங்க னுற்பிச்சஞ் சராயு சத்தோ
டெண்டரு நாலெண் பத்து நான்குநூ ருயி ரத்தா
யுண்டுபல் யோனி யெல்லா மொழித்துமா னுடத்து தித்தல்
கண்டிடிற் கடலைக் கையா னீந்தினன் காரி யங்காண். அக

நரர்பயி ரேயந் தன்னி னுன்மறை பயிலா நாட்டில்
விரவுத லொழிந்து தோன்றன் மிக்கபுண் ணியத்தா னாகுந்
தரையினிற் கீழை விட்டுத் தவஞ்செய்சா தியினில் வந்து
பாசம யங்கட் செல்லாப் பாக்கியம் பண்ணொ னாதே. கூ

வாழ்வெனு மையல் விட்டு வறுமையாஞ் சிறுமை தப்பித்
தாழ்வெனுந் தன்மை யோடுஞ் சைவமாஞ் சமயஞ் சாரு
மூழ்பெற லரிது சால வுயர்சிவ ஞானத் தாலே
போழிள மதியி னுனைப் போற்றுவா ருந்பெற் றாரே.

கக

மானுடப் பிறவி தானும் வகுத்தது மனவாக் காய
மானிடத் தைந்து மாடு மரன்பணிக் காக வன்றோ
வானிடத் தவரு மண்மேல் வந்தரன் றனையர்ச் சிப்ப
ருனெடுத் துழலு மூம ரொன்றையு முணரா ரந்தோ.

கஉ

கருவினு ளழிவ தாயுங் கழிந்திடா தழிவ தாயும்
பரிணமித் தழிவ தாயும் பாலனா யழிவ தாயும்
தருணனா யழிவ தாயுந் தானரைத் தழிவ தாயும்
உருவமே யழிவே யானா லுள்ளபோ தேபா ருய்ய.

கங

ஒருபுல னுகரும் போதங் கொன்றிலை யொன்றின் பாலும்
வருபயன் மாறி மாறி வந்திடு மெல்லா மாறு
மொருபொழு துணரி னுண்டா மல்லதிவ் வல்லல் வாழ்க்கை
மருள்கன வதுவும் போல மாயும்பின் மாயு மன்றே.

கச

அரிசனம் பூசி மாலை யணிந்து பொன் னாடை சாத்திப்
பரிசனம் பின்பு செல்லப் பாரகர் பரிக்கக் கொட்ட
வரிசின்ன மூதத் தொங்கல் வந்திட வுணர்வு மாண்டு
பெரியவர் பேச்சு மின்றிக் கிடத்தலாற் பிணத்தோ டொப்பர்.

கரு

பிணத்தினையொத்து வாழ்வோர் பின்னடைப் பிணங்கள் போல
வுணக்கியே யுழல்வீ ருங்க ளுடலுயி ருணர்வு மெல்லாங்
கணத்திடைத் தோன்றி மாயுங் காயமென் றறிந்தோ ருக்கால்
வணக்குறீ ரரனை யென்றும் வானவர் வணங்க வைப்பன்.

கக

மூன்றாஞ் சூத்திரம்

உயிரெனப் படுவ திந்த வுடலின்வே றுளதா யுற்றுச்
செயிருறு மிச்சா ஞானச் செய்திக ளுடைய தாகிப்
பயில்வுறு மின்பத் துன்பப் பலங்களு நுகரும் பார்க்கிற்
றுயிலொடு மஞ்ச வத்தைப் படுமுண்மை துரியா தீதம். க

உடலின்வே றுயிரே னிந்த வுடலன்றே வுணர்வ தென்னி
னுடல்சுவ மான போது முடலினுக் குணர்வுண் டோதா
னுடலினின் வாயுப் போளு லுணர்ச்சியின் றுடலுக் கென்னி
னுடலினின் வாயுப் போகா துறக்கத்து முணர்வ தின்றே. உ

அறிவதைம் பொறியே யென்னி னுறக்கத்தி னறியா வாகு
மறிவது மொன்றென் றாக வொன்றென்ற யறியு மென்னி
னறிவுக ளொன்றை யொன்றங் கறிந்திடா வைந்தை யுங்கொண்
டறிவதொன் றுண்ட தான்மா வைம்பொறி யறிந்தி டாவே. ந

அறிந்திடும் பிராண வாயு வடங்குதல் விடுதல் செய்தா
லறிந்திடா துடலு றக்கத் தறிவின்மை காண மின்மை
யறிந்திடு முதலி யாகி னதுநிற்கக் காணம் போகா
அறிந்திடும் பிராணன் நன்னை யடக்கியும் விட்டு மான்மா. ச

இலக்கணவியல்

நான்காஞ் சூத்திரம்

உணர்வன காரண மென்னி லொன்றையொன் றுணரா வெவ்வே
றணைதருஞ் செயல்க ணுன்கு மறிந்தவை யடக்கி யாக்கிப்
புணருமுட் கருவி யாக்கிப் புறக்கரு வியினும் போக்கி
யிணைதரு மிவற்றின் வேரு யானென தென்ப தான்மா. க

முதலதிகரணம்

கருவியா மனமும் புத்தி யகங்காஞ் சித்த நான்கு
மருவியான் மாவே யென்ன வருந்தீப மெனத்தெ ரிந்தங்
கொருவியான் மாவி னுண்மை யுணர்ந்தவர் தமையு ணர்ந்தோர்
தருமிது பசுஞா னம்பின் சிவஞானந் தனக்கு மேலாம். க

அவ்வுட னுவ்வு மவ்வு மனம்புத்தி யகங்கா ரங்கள்
செவ்விய விந்து நாதஞ் சித்தமோ டுள்ள மாகு
மொவ்வெனு மெழுத்தா மைந்து முணர்வுதித் தொடுங்கு மாறும்
பவ்வமுந் திரையும் போலும் பார்க்கிலிப் பண்புந் தோன்றும். உ

அயனரி யானு மீசர் சதாசிவ மதிதெய் வங்க
ஞயவரு மவ்வோ டுவ்வு மவ்விந்து நாதங் கட்டுப்
பயனுறு மஞ்சி லான்மாப் பரவிடி லசித்தாம் பார்க்கிற்
சயமுறு வளியி ரண்டுந் தவிர்த்துறிற் றுணுந் தோன்றும். ட

ஆன்மாவின் வடிவு தானே யநேகார்த்தக் கூட்ட மென்னிற்
பார்ப்பார்கட் கான்மா வின்றாய்ப் பலபொரு ளுண்மை யாகுஞ்
சேர்ப்பாய பலவே யுண்மை யென்றிடிற் சென்றி வற்றை
யோர்ப்பான்வேறுணர்வோர்க்கெல்லா முணர்பொருள்வேறதாமே.

இரண்டாமதிகரணம்

அறிவிச்சை செயல்க ளெல்லா மடைந்தனல் வேம்மை யும்போற்
குறியுற்றங் கேகா நேக குணகுணி பாவ மாகி
நெறியுற்று நிற்கு மென்னி னிகழ்புலன் காரண மெல்லாஞ்
செறிவுற்றங் கறிவு கொள்ள வேண்டுமோ சீவ ஞார்க்கே. ௧

குணங்களை யின்றி யொன்றங் குறியுடைத் தான்மா வென்னி
னிணங்கிடா விச்சா ஞானக் கிரியைக ளிவையு டற்கட்
பிணங்கிடுஞ் சந்நி திக்க ணெனிற்பிணத் துறக்கத் தின்ற
முணங்கிடுங் காரண மென்னிற் சந்நிதி யொழிந்த தன்றே. ௨

சந்நிதி குணம தாகுந் தானென்போ வென்னிற் காந்த
முன்னிரும் பென்ற யீர்க்கு முறைமையுண் டகற்ற வின்ற
முன்னுத லொடுங்க லோட விருத்தலே கிடத்த னின்ற
லென்னுமித் தொழில்கண் மற்று மியற்றுவ தான்மா வென்னே. ௩

உருவுயி ரென்னி னிந்த வுடலினுட் காண வேண்டும்
வருவது பரிணு மத்தா யறித்தமாம் பூத மாகுங்
கருவினி னுழையு மாறுங் காட்டிட வேண்டுங் கண்ணின்
மருவிடா தென்னி னுன்றன் வாயினு லுருவன் மென்னே. ௪

குக்கும வருவ தென்னிற் றாலகா ரணம தாகு
மாக்கிய மனாதி தன்மாத் திரைவடி வசேத னம்பி
னீக்கிய குக்கு மத்தே நிற்பதோ ருருவுண் டென்னி
ஞக்கிடு முருவ மெல்லா மசித்துமா யறித்த மாமே. ௫

அருவுரு வென்னி லான்மா வருவுரு வாவ தின்ற
முருவரு வாகா தாகு மொருபொருட் கிரண்டு தன்மை
வருவது மில்ல காட்ட வன்னிபோன் மருவு மென்னி
னுருவமுங் காண வேண்டு முண்மையு மொழிந்து போமே. ௬

சந்திரன் வடிவு போலத் தானரு வருவ மென்னின்
வந்துநங் கண்ணிற் றோன்றும் வடிவுந் தாமு யிர்க்கு
மிந்தவ் னுருவந் தானு யெழுவது முயிரோ யென்னிற்
பந்தமா யசித்தா யான்மாப் பவுதிக மாகு மன்றே.

வஉ

அருவலி காரி யான்மா வாகாயம் போல வென்னி
னுருவினைக் கட்டி யாட்டி யோட்டிமீட் டிலாவப் பண்ணி
மருவிரிற் பித்தி ருத்திக் கிடத்திமண் புரட்டி மற்றும்
பெருவிகா ரங்க னெல்லாந் தருவதென் பேசி டாயே.

வஉ

அசித்தெனி னுணரா தான்மா வசித்துச்சித் தாகு மென்னி
னசித்துச்சித் தாகா தாகுஞ் சித்தசித் தாவ தில்லை
யசித்தொரு புறமா யொன்றிற் சித்தொரு புறமாய் நில்லா
தசித்துராச் சித்தே யென்னி னசித்தடைந் தறிவ தின்றும்.

வச

உயிரினை யணுவ தென்னி னுடல்பல துவார மோடும்
பயிர்வுறக் கட்டு னாது பாரமுந் தரித்துச் செல்லா
தயர்வுறு மசித்தாய்ப் பூத வணுக்களி னென்ற தாகு
மியல்புறு மவய வத்தா லணுவரு விறக்கு மன்றே.

வஇ

உடலினி னேக தேசி யுயிரெனி னுருவாய் மாயும்
படர்வுறு மறிவின் நெங்குஞ் சுடரொளிப் பண்ப தென்னிற்
சுடர்தொடிந் சுடுவ தெங்குந் தொட்டிட மறிவுண் டாகு
மடர்புல னிடத்து மொக்க வறிவெழ வேண்டு மன்றே.

வச

உருவினி னிறைந்து நின்றங் குணர்திடு முயிர தென்னின்
மருவிடா துறக்கம் வாயி லறிவொக்க வழங்க வேண்டும்
பெருகிடுஞ் சுருங்கும் போதம் பேருடற் சிற்று டற்கண்
வருமுடற் குறைக்க வொக்கக் குறைந்துபின் மாயு மன்றே.

வஎ

எங்குந்தான் வியாபி யாய்நின் றுணருமில் வான்மா வென்னிற்
 தங்கிடு மவத்தை போக்கு வரவுகள் சாற்றல் வேண்டும்
 பங்கமார் புலனொன் றென்றாப் பார்த்திடல் பகரல் வேண்டு
 மிங்கெலா மொழிந்தா னிற்ப தெங்ஙன மியம்பல் வேண்டும். ௮௮

சுத்தமா மான்ம சித்தைத் துகளுடன் மறைத்த தென்னின்
 வைத்துறா துடற்கண் வாயில் கரணங்கள் வழியான் ஞான
 மொத்துறு மலமற் றுலு முறுமலம் வீடு மின்றும்
 பெத்தமு மடையான் முத்த னாய்ப்பிர காச னுமே. ௮௯

அசித்தரு வியாப கம்போல் வியாபக மருவ மின்றாய்
 வசித்திட வரும்வி யாபி யெனும்வழக் குடைய னாகி
 கசித்திடா ஞானச் செய்தி யநாதியே மறைத்து நிற்கும்
 பசுத்துவ முடைய னாகிப் பசுவென நிற்கு மான்மா. ௯௦

மாயையின் வயிற்றுண் மன்னி வருஞ்செயன் ஞான மிச்சை
 யேயுமக் கலாதி மூன்ற லேகதே சத்தி னேய்ந்திங்
 காயுமக் குணங்க ளந்தக் கரணங்க ளாதி யெல்லாங்
 காயபெத் தங்க ளாகிக் கலந்துட னிற்கு மான்மா. ௯௧

குக்கும தேகி யாகித் தூலரு பத்தின் மன்னிச்
 சாக்கிர முதலா யுள்ள வவத்தையுட் டங்கி யெங்கும்
 போக்கொடு வரவு மெல்லாம் புரிந்துபுண் ணியங்கள் பாவ
 மாக்கியும் பலன்க னெல்லா மருந்தியு நிற்கு மான்மா. ௯௨

மருவா னந்தம் விஞ்ஞான மனோபி ராண னன்னமய
 முருவாந் தன்மை யுண்டாய்மு னொன்றுக் கொன்று குக்குமமாய்
 வருமா மன்ன மயம்பற்றி மாயை முதற்கா ரணமாகு
 மருவா யான்மா வைங்கோசத் தார்ப்புண் டவற்றி னகம்புறமாம். ௯௩

முன் பக்கம் கௌடு, கௌ-ல் க-ம் அதி. செய்யுள் எண்களை
 ௨ முதல் ௧௧ வரை திருத்திக்கொள்க.

தோற்பாவைக் கூத்துந்தொல்ல மரப்பாவை யியக்க முஞ்சீர்த்
தேர்ப்பாரிற் செலவும் வேறாய்ச் செலுத்துவோர் செய்தி தானும்
பார்ப்பாய வேடங் கட்டி யாடுவோர் பரிசு போலு
மார்ப்பாய காயந் தன்னை யான்மாரின் ரூட்டு மாமே. ௨௪

என்னுடல் பொறிபி ராணன் காணமென் னுணர்வென் மக்காற்
றன்னின்வே ருரு நீயென் றன்மனை யென்ற வெல்லா
நின்னின்வே ருரு மென்னி னீங்கிடா விலையிங் கென்னி
னுன்னின வாகு நீயா முகிர்மயி ருகவுங் காண்பு. ௨௫

பொன்னணி யாடை மால போதுமே லான போதிங்
கென்னணி யானென் றுன்னி யிருந்தனை பிரிந்த போது
நின்னணி நீயு மல்ல வாயினை காய நின்னி
னன்னிய மாகு முன்னை யறிந்துநீ பிரிந்து பாரே. ௨௬

உடலியா னல்லே னிந்த வுணர்வுயா னல்ல வான
கடனியா தென்னின் வேறு கண்டுணர் வென்ன தென்கை
யிடரிலா வென்ற னான்மா வென்றபோ தான்மா வேறே
திடனதா வுயிரை வேறு கண்டிடார் செப்ப லேகாண். ௨௭

புந்தியை மனம தென்று மனமது புந்தி யென்றுஞ்
சிந்தையைச் சீவ னென்றுஞ் சீவனைச் சிந்தை யென்று
முந்தனை யான்மா வென்று மான்மாவை முந்த னென்றும்
வந்திடு மென்ற னான்மா வென்றது மற்றொன் றைக்காண். ௨௮

அறிவுடல் சிந்தை யான்மா வணைதலா லான்மா வென்ப
ரொறிசுடர் விளக்கி ருக்கு மிடத்தையும் விளக்கென் ருற்போற்
பொறிபுலன் கரண மெல்லாம் புலப்படு மபேத மாகிப்
பிறிதரா தறிவ தான்மா வறிபொருள் பின்ன மாமே. ௨௯

கண்டுணர் புருடன் வேறு கனவுகண் டொடுங்கிக் காய
முண்டியும் வினையு மின்றிக் கிடந்துயிற் திடவு ணர்ந்து
கண்டிடுங் கனவுஞ் சொல்லி யொடுக்கமுங் கருதி வேறு
யுண்டியும் வினையு முற்றிங் குணர்த்திட வுணரா நிற்கும். ௩௮

புருடனே யறிவ னாகிற் பொறிபுல னாகி போதந்
தருவதெ னறிவு மாயா தனுகர னாகி பற்றி
வருவதிங் கநாதி யாக மலத்தினின் மறைந்து நிற்ப
னருவனா யிவற்றோ டானு மமைச்சரு மாசும் போல்வன். ௩௯

மூன்றாமதிகரணம்

படைகொடு பவனி போதும் பார்மன்னன் புகும்போ தில்லிற்
கடைதொறும் விட்டு விட்டுக் காவலு மிட்டுப் பின்ன
ராடைதருந் தனியே யந்தப் புரத்தினி லதுபோ லான்மா
வுடவினி லஞ்ச வத்தை யுறுமுயிர் காவ லாக. ௪௦

சாக்கிர முப்பத் தைந்து துதலினிற் கனவு தன்னி
லாக்கிய விருபத் தைந்து களத்தினிற் சுழுனை மூன்று
நீக்கிய விதயந் தன்னிற் றுரியத்தி லிரண்டு நாபி
நோக்கிய துரியா தீத றவலின்மூ லத்தி னென்றே. ௪௧

இருவகை சாக்கி ராதி யவத்தைக ளியல்பு தானு
மொருவகை கீழே னாக்கி யுற்பவங் காட்டு மொன்று
பெருகமே னோக்கித் தீய பிறப்பறுத் திடுமி யோகிற்
றருவதோர் சமாதி தானுந் தாழ்ந்துபின் சனனஞ் சாரும். ௪௨

அறிதரு முதல வத்தை யடைதரு மிடத்தே யைந்துஞ்
செறிதருங் கரணந் தன்னிற் செயறொ றுங் கண்டு கொண்ணீ
பிறிவிலா ஞானத் தோரும் பிறப்பற வருளா லாங்கே
சூறியொடு மஞ்ச வத்தை கூடுவர் வீடு கூட. ௪௩

ஐந்துசாக் கிரத்தி னான்கு கணவினிற் சுமுனை மூன்று
வந்திடுந் துரியந் தன்னி னிரண்டொன்று துரியா தீதந்
தந்திடுஞ் சாக்கி ராதி யவத்தைக டானந் தோறு
முந்திடுங் கரணந் தன்னிற் செயறொறு முணர்ந்து கொள்ளே. ஙக

கேவல சகல சுத்த மென்றுமூன் றவத்தை யான்மா
மேவுவன் கேவ லந்தன் னுண்மைமெய் பொறிக ளெல்லாங்
காவலன் கொடுத்த போது சகலஞ் மலங்க ளெல்லாம்
மோவின போது சுத்த முடையனுற் பவந்து டைத்தே. ஙக

அறிவில் னமூர்த்த னித்த னராகாதி குணங்க ளோடுஞ்
செறிவிலன் கலாதி யோடுஞ் சேர்விலன் செயல்க ளில்லான்
குறியிலன் கருத்தா வல்லன் போகத்திற் கொள்கை யில்லான்
பிறிவிலன் மலத்தி னோடும் வியாபிகே வலத்தி லான்மா. ஙஅ

உருவினைக் கொண்டு போக போக்கியத் துன்னல் செப்பல்
வருசெயன் மருவிச் சத்த மாதியாம் விடயந் தன்னிற்
புரிவதுஞ் செய்திங் கெல்லா யோனியும் புக்கு மூன்று
திரிதருஞ் சகல மான வவத்தையிற் சீவன் சென்றே. ஙக

இருவினைச் செயல்க ளொப்பி னீசன்றன் சத்தி தோயக்
குருவருள் பெற்று ஞான யோகத்தைக் குறுகி முண்ணைத்
திரிமல மறுத்துப் பண்டைச் சிற்றறி வொழிந்து ஞானம்
பெருகிநா யகன்றன் பாதம் பெறுவது சுத்த மாமே. சங

ஐந்தாஞ் சூத்திரம்

பொறிபுலன் காண மெல்லாம் புருடனா லறிந்தான் மாவை
யறிதரா வவையே போல வான்மாக்க ளினைத்து மெங்குஞ்
செறிதருஞ் சிவன்ற னாலே யறிந்திடுஞ் சிவனைக் காணா
அறிதருஞ் சிவனே யெல்லா மறிந்தறி வித்து நிற்பன்.

க

இரண்டாமதிகரணம்

இறைவனே யறிவிப் பாணே லீண்டறி வெவர்க்கு மொக்குங்
குறைவதி கங்க டத்தங் கன்மமேற் கோமான் வேண்டா
முறைதரு செயற்குப் பாரு முளரிகட் கிரவி யும்போ
வறைதரு தத்தங் கன்மத் தளவினுக் களிப்ப னாகி.

உ

அறிந்திடு மான்மா வொன்றை யொன்றினா லறித லானு
மறிந்தவை மறத்த லானு மறிவிக்க வறித லானு
மறிந்திடுந் தன்னை யுந்தா னறியாமை யானுந் தானே
யறிந்திடு மறிவ னன்றா மறிவிக்க வறிவ னன்றே,

ங

கருவியாற் பொருளாற் காட்டாற் காலத்தாற் கருமந் தன்னா
ஊருவினா ளளவா னூலா லொருவரா லுணர்த்த லானு
மருவனா யுண்மை தன்னி லறியாது நின்ற லானு
மொருவனே யெல்லாத் தானு முணர்த்துவ னருளி னாலே.

ச

கருவியும் பொருளுங் காட்டுங் காலமுங் கருமந் தானு
முருவமு மளவு நூலு மொருவரு முணர்த்த லின்றி
யருவனா யுலக மெல்லா மறிந்தவை யாக்கி வேரு
யொருவனே யுயிர்கட் கெல்லா முயிருமா யுணர்த்தி நிற்பன்.

இ

இறைவன்மன் சந்நி திக்க ணுலகின்றன் சேட்டை யென்னு
மறைகளு மறந்தாய் மாயை மருவிடான் சிவன் வன்க
ணுறைதரா தசேத னத்தா லுருவுடை யுயிர்கட் கெல்லா
நிறைபான் சந்நி திக்க ணீடுணர் வுதிக்கு மன்றே. ன

உலகமே யுருவமாக யோனிக ளுறுப்ப தாக
இலகுபே ரிச்சா ஞானக் கிரியையுட் கரண மாக
அலகிலா வுயிர்ப்பு லன்கட் கறிவின யாக்கி யைந்து
நலமிகு தொழில்க ளோடு நாடக நடிப்ப னாதன். எ

தெரிந்துகொண் டொரோவொன் றாகச் சென்றைந்து புலனும் பற்
புரிந்திடு முணர்வி னோடும் போகமுங் கொடுத்தி யோனி [றிப்.
திரிந்திடு மதுவுஞ் செய்து செய்திகண் டுயிர்கட் கெல்லாம்
விரிந்திடு மறிவுந் காட்டி வீட்டையு மளிப்பன் மேலோன். அ

அருளது சத்தி யாகு மரன்றணக் கருளை யின்றித்
தெருள்சிவ மில்லை யந்தச் சிவமின்றிச் சத்தி யில்லை
மருளினை யருளால் வாட்டி மன்னுயிர்க் களிப்பன் கண்கட்
கருளினை யொளியா லோட்டு மிரவியைப் போல வீசன். க

ஆறாஞ் சூத்திரம்

அறிவுறும் பொருளோ வீச னறிவுற தவளே வென்னி
 னறிபொரு ளசித்த சத்தா மறியாத தின்ற மெங்குஞ்
 செறிசிவ மிரண்டு மின்றிச் சித்தொடு சத்தாய் நிற்கு
 நெறிதரு சத்தின் முன்ன ரசத்தெலா நின்றி டாவே.

க

முதலதிகரணம்

ஆவதா யழிவ தாகி வருதலா லறிவு தானுந்
 தாவலா லுலகு போகந் தனுகர ணுதி யாகி
 மேவலான் மலங்க ளாகி விராவலான் வேறு மாகி
 யோவலா லசத்தாஞ் சுட்டி யுணர்பொரு ளான வெல்லாம்.

உ

மண்டனில் வாழ்வும் வானத் தாசயன் மாலார் வாழ்வு
 மெண்டரு பூத பேத யோனிக ளியாவு மெல்லாங்
 கண்டவிந் திரமா சாலங் களுக்கழு திரதங் காட்டி
 யுண்டுபோ லின்றும் பண்பி லுலகினை யசத்து மென்பர்.

ங

இரண்டாமதிகரணம்

உணராத பொருள்சத் தென்னி நெருபய னில்லை தானும்
 புணராத நாமுஞ் சென்று பொருந்துவ தின்ற மென்றுந்
 தணவாத கரும மொன்றுந் தருவது மில்லை வானத்
 திணரார்பூந் தொடையு மியாமைக் கெழுமயிர்க் கயிறும்போ லும்.

மூன்றாமதிகரணம்

தத்துவஞ் சத்த சத்துச் சதசத்து மன்றென் றாலெ [தில்
 னுய்த்துணர்ந் துண்டோ லின்றே வென்றவர்க் குண்டென் றே
 வைத்திடுஞ் சத்தே யாகு மனத்தொடு வாக்கி றந்த
 சித்தரு வதுவ சித்தா மனத்தினுந் தேர்வ தெல்லாம்.

ஞ

அறிபொரு ளசித்தாய் வேரு மறிவுராப் பொருள் சத்தென்னி
னறிபவ னறியா னாகி லதுவின்று பயனு மில்ல
யறிபவ னருளி னால யந்நிய மாகக் காண்ப
னறிபொரு ளறிவாய் வேரு யறிவரு னருவாய் நிற்கும். க

பாவிப்ப தென்னிற் பாவம் பாவகங் கடக்கிற் பாவம்
பாவிக்கு மதுநா னென்னிற் பாவகம் பாவங் கெட்டுப்
பாவிப்ப தென்னிற் பாவம் பாவனை யிறந்து நின்று
பாவிக்கப் படுவ தாகும் பரம்பா னருளி னாலே. எ

அந்நிய மிலாமை யானு மறிவினு ணிற்ற லானு
முன்னிய வெல்லா முண்ணின் றுணர்த்துவ னாத லானு
மென்னதி யானென் றோது மிருஞ்செருக் கறுத்த லானுந்
தன்னறி வதனாற் காணுந் தகைமைய னல்ல னீசன். அ

ஒன்றெனு மதனா லொன்றென் றுறைப்பதுண் டாகை யாலே
நின்றனன் வேராய்த் தன்னி னீங்கிடா நிலைமை யாலே
பின்றிய வுணர்வுக் கெட்டாப் பெருமைய னறிவி னுள்ளே
யென்றுநின் றிடுத லாலே யிவனவ னென்ன லாமே. க

சாதனவியல்

ஏழாஞ் சூத்திரம்

அனைத்துஞ்சத் தென்னி னென்றை யறிந்திடா தசத்தா லென்னி
முனைத்திடா தசத்துச் சத்தின் முன்னிரு ளிரவி முன்போ [ன்
னினைப்பதிங் கசத்தே யென்னிற் சத்தின்முன் னிலாமை யானுந்
தனைக்கொடொன் றுணர்த லானுந் தானசத் துணரா தன்றே. க

மூன்றாமதிகரணம்

சத்தசத் தறிவ தான்மாத் தான்சத்து மசத்து மன்று
ரித்தனாய்ச் சதசத் தாகி நின்றிடு மிரண்டன் பாலு
மொத்துட னுதித்து நில்லா துதியாது நின்றி டாது
வைத்திடுந் தோற்ற நூற்ற மலரினில் வருதல் போலும். உ

சுத்தமெய்ஞ் ஞான மேனிச் சோதிபா லசத்தஞ் ஞான
மொத்துறா குற்ற மெல்லா முற்றிடு முயிரின் கண்ணே
சத்துன போதே வேறாஞ் சதசத்து மசத்து மெல்லாம்
வைத்திடு மநாதி யாக வாரிரீர் லவணம் போலும். ட

அறிவிக்க வறித லானு மழிவின்றி நின்ற லானுங்
குறிபெற்ற சித்துஞ் சத்துங் கூறுவ துயிருக் கீசன்
நெறிநித்த முத்த சுத்த சித்தென நிற்ப னன்றே
பிறிவிப்பன் மலங்க ளெல்லாம் பின்னுயிர்க் கருளி னாலே. ச

எட்டாஞ் சூத்திரம்

மன்னவன்றன் மகன்வேட ரிடத்தே தங்கி
 வளர்ந்தவனை யறியாது மயங்கி நிற்ப்ப்
 பின்னவனு மென்மகனீ யென்றவரிற் பிரித்துப்
 பெருமையொடுங் தானாக்கிப் பேணு மாபோற்
 றன்னியவைம் புலவேடர் சுழலிற் பட்டுத்
 துணைவனையு மறியாது துயருறுந்தொல் லுயிரை
 மன்னுமருட் குருவாகி வந்தவரி னீக்கி
 மலமகற்றித் தானாக்கி மலரடிக்கீழ் வைப்பன்.

க

முதலதிகரணம்

உரைதருமிப் பசுவர்க்க முணரின் மூன்றா
 முயரும்விஞ்ஞா னகலர்பிர ளயாகலர் சகலர்
 நிரையின்மல மலங்கன்ம மலங்கன்ம மாயை
 நிற்குமுத லிருவர்க்கு நிராதார மாகிக்
 கரையிலருட் பரன்றுவிதா சத்தினிபா தத்தாற்
 கழிப்பன்மலஞ் சகலர்க்குக் கன்ம வெொப்பிற்
 றரையிலா சான்மூர்த்தி யாதார மாகித்
 தரித்தொழிப்பன் மலஞ்சுதூர்த்தா சத்தினிபா தத்தால்.

பலவிதமா சான்பாச மோசனந்தான் பண்ணும்
 படிநயனத் தருள்பரிசும் வாசகமா னதமு
 மலகில்சாத் திரம்யோக மவுத்தி ராதி
 யநேகமுள வவற்றினவுத் திரியிரண்டு திறனா
 மிலகுஞானங் கிரியை யெனஞான மனத்தா
 வியற்றுவது கிரியையெழிற் குண்டமண் டலாதி
 நிலவுவித்துச் செய்தல்கிரி யாவதிதா னின்னு
 நிர்ப்பீசஞ் சபீசமென விரண்டாகி நிகழும்.

கஉ

பாலரொடு வாலீசர் விருத்தர்பணி மொழியார்
 பலபோகத் தவர்வியாதிப் பட்டவர்க்குப் பண்ணுஞ்
 சீலமது நிர்ப்பீசஞ் சமயா சாரந்
 திகழ்சுத்தி சமயிபுத் திரர்க்கு ரித்தத்
 தேலுமதி காரத்தை யியற்றித் தானு
 மெழினிரதி காரையென நின்றிரண்டாய் விளங்குஞ்
 சாலநிகழ் தேகபா தத்தி னோடு
 சத்தியநிர் வாணமெனச் சாற்றுங் காலே.

ச

ஒதியுணர்ந் தொழுக்கநெறி யிழுக்கா நல்ல
 வுத்தமார்க்குச் செய்வதுயர் பீசமிவர் தம்மை
 நீதியினு னித்தியநை மித்திககா மியத்தி
 னிறுத்திரம் பதிகார நிகழ்த்துவதுஞ் செய்து
 சாதகா சாரியரு மாக்கி வீடு
 தருவிக்கு முலோகசிவ தருமிணியென் றிரண்டா
 மாதலினு னதிகாரை யாஞ்சமய விசேட
 நிருவாண மபிடேக மிவற்றடங்கு மன்றே.

இ

அழிவிலாக் கிரியையினு னாதல்சத்தி மத்தா
 னாதலத்து வாசுத்தி பண்ணிமல மகற்றி
 யொழிவிலாச் சிவம்பிரகா சித்தற்கு ஞான
 முதிப்பித்துற் பவந்துடைப்ப னானொரும வர்க்கும்
 வழுவினா வழியாற மந்திரங்கள் பதங்கள்
 வன்னங்கள் புவனங்க டத்துவங்கள் கலைகள்
 கழிவிலா துரைத்தமுறை யொன்றினொன்று வியாத்தி
 கருதுகலை சத்தியின்கண் சத்திசிவன் கண்ணாம்.

ஈ

மந்திரங்கண் முதலெந்துங் கலையைந்தின் வியாத்தி
 மருவுமந் திரமிரண்டு பதங்க னாலே

முந்தநிலை யெழுத்தொன்று புவன நூற்றெட்
 டவனிதத் துவமொன்று நிவிர்த்தியயன் றெய்வம்
 வந்திடுமந் திரமிரண்டு பதங்கண் மூவேழ்
 வன்னங்க ணலாறு புரமைம்பத் தாறு
 தந்திடுந்தத் துவங்களிரு பத்து மூன்று
 தரும்பிரதிட் டாகலைமா லகிதெய்வந் தாளும்.

எ

வித்தையின்மந் திரமிரண்டு பதநா லைந்து
 விரவுமெழுத் தேழுபுர மிருபத் தேழு
 தத்துவமு மோரேழு தங்குமதி தெய்வந்
 தாவிலுருத் திரனாகுஞ் சாந்தி தன்னின்
 வைத்தனமந் திரமிரண்டு பதங்கன்பதி னென்று
 வன்னமொரு மூன்றுபுரம் பதினெட் டாகு
 முத்தமமாந் தத்துவமு மொருமூன் றாகு
 முணரிலதி தேவதையு முயரீச னாமே.

அ

சாந்தியா தீதகலை தன்னின்மந் திரங்க
 டாமூன்று பதமொன்றக் கரங்கன்பதி னாறு
 வாய்ந்தபுர மூவைந்து தத்துவங்க ளிரண்டு
 மருவுமதி தேவதையு மன்னுசதா சிவரா
 மேய்ந்தமுறை மந்திரங்கள் பதினென்று பதங்க
 ளெண்பத்தொன் றக்கரங்க லைம்பத்தொன் றாகு
 மாய்ந்தபுர மிருநூற்றோ டிருபத்து நாலா
 . மரிதருதத் துவமுப்பத் தாறுகலை யைந்தே.

க

மூன்றுதிறத் தணுக்கள்செயுங் கன்மங் கட்கு
 முன்னிலையா மூவிரண்டா மத்து வாவி
 னூன்றமுறை யவையருத்தி யறுத்துமல முதிர்வித்
 தரும்பருவ மடைதலுமே யாசா னாகித்

தோன்றிதுக ராதவகை முற்செய் கன்மத்

துகள றுத்தங் கத்துவாத் துடக்கறவே சோதித்

தேன்றவுடற் கன்மமனு பவத்தினு லறுத்திங்

கினிச்செய்கன்ம மூலமல ஞானத்தா லிடிப்பன். ௨

இரண்டாமதிகரணம்

புறச்சமய நெறிநின்று மகச்சமயம் புக்கும்

புகன்மிருதி வழியுமுன்றும் புகலுமாச் சிரம

அறத்துறைக ளவையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்து

மருங்கலைகள் பலதெரிந்து மாரணங்கள் படித்துஞ்

சிறப்புடைய புராணங்க ஞுணர்ந்தும் வேத

சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றூற் சைவத்

திறத்தடைவ ரிதிற்சரியை கிரியா யோகஞ்

செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வர். ௧

இம்மையே யீரெட்டான் டெய்தியெழி லாரு

மேந்திழையார் முத்தியென்று மிருஞ்சுவர்க்க முத்தி

யம்மையே யென்றுமுத்தி யைந்து கந்த

மறக்கெடுகை யென்றுமட்ட குணமுத்தி யென்று

மெய்ம்மையே பாடாணம் போல்கைமுத்தி யென்றும்

வீவேகமுத்தி யென்றுந்தன் மெய்வடிவாஞ் சிவத்தைச்

செம்மையே பெறுகைமுத்தி யென்றுஞ்செப் புவர்கள்

சிவனடியைச் சேருமுத்தி செப்புவதிங் கியாமே. ௨

ஒதுசம யங்கள்பொரு ஞுணரு நூல்க

னொன்றோடொன் றெவ்வாம லுளபலவு மிவற்றுள்

யாதுசம யம்பொருணூல் யாதிங் கென்னி

னிதுவாகு மதுவல்ல தெனும்பிணக்க தின்றி

நீதியினு னிவையெல்லா மோரிடத்தே காண

நின்றதியா தொருசமய மதுசமயம் பொருணூ

லாதலினு னிவையெல்லா மருமறையா கமத்தே
யடங்கியிடு மவையிரண்டு மரனடிக்கீ ழுடங்கும். யங்

அருமறையா கமமுதனூ லனைத்துமுரைக் கையினு
னளப்பரிதா மப்பொருளை யானருளா லனுக்க
டருவர்கல்பின் றனித்தனியே தாமறிந்த வளவிற்
றர்க்கமொடுத் தரங்களினுற் சமயஞ்சா தித்து
யிருதிபுரா ணங்குலகண் மற்று மெல்லா
மெய்நூலின் வழிபுடையா மங்கம்வே தாங்குந்
சுருதிசிவா கமமொழியச் சொல்லுவதொன் றில்ல
சொல்லுவார் தமக்கறையோ சொல்லொ னாதே. யச

வேதநூல் சைவநூ லென்றிரண்டே நூல்கள்
வேறுரைக்கு நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்க
னாதிநூ லநாதியம லன்றருநூ லிரண்டு
மாரணநூல் பொதுசைவ மருஞ்சிறப்பு நூலாம்
நீதியினு னுலகர்க்குஞ் சத்திரிபா தர்க்கு
நிகழ்த்தியது நீண்மறையி னொழிபொருள்வே தாந்தத்
தீதில்பொருள் கொண்டுரைக்கு நூல்சைவம் பிறநூ
நிகழ்பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாகும். யஇ

சித்தாந்தத் தேசிவன்றன் றிருக்கடைக்கண் சேர்த்திச்
சென்னமொன்றி லேசீவன் முத்த ராக
வைத்தாண்டு மலங்கமுவி ஞான வாரி
மடுத்தானந் தம்பொழிந்து வரும்பிறப்பை யறுத்து
முத்தாந்தப் பாதமலர்க் கீழ்வைப்ப னென்று
மொழிந்திடவு முலகரெல்லா மூர்க்க ராகிப்
பித்தாந்தப் பெறும்பிதற்றுப் பிதற்றிப் பாவப்
பெருங்குழியில் வீழ்ந்திடுவ ரிதுவென்ன பிராந்தி. யக

இறைவனா வான்றான மெல்லா மெல்லா

முதன்மையனுக் கிரகமெல்லா மியல்புடையா னியம்பு
மறைகளா கமங்களினா னறிவெல்லாந் தோற்று
மரபின்வழி வருவோர்க்கும் வாரா தோர்க்கு
முறைமையினா லின்பத்துன் பங்கொடுத்த லாலே
முதன்மையெலா மறிந்துமுயங் கிரண்டு போகத்
திறமதனா வ் வினையறுக்குஞ் செய்தி யாலே
சேருமனுக் கிரகமெலாங் காணுதுநாஞ் சிவற்கே. யள

சன்மார்க்கஞ் சகமார்க்கஞ் சற்புத்திர மார்க்கந்

தாதமார்க் கம்மென்றுஞ் சங்கரனை யடையு
நன்மார்க்க நாலவைதா ஞான யோக
நற்கிரியா சரியையென நவிறுவதுஞ் செய்வர்
சன்மார்க்க முத்திகள் சா லோக்கியசா மீப்பிய
சாரூப்பிய சாயுச்சிய மென்றுசுதர் விதமா
முன்மார்க்க ஞானத்தா லெய்து முத்தி
முடிவென்பர் மூன்றினுக்கு முத்திபத மென்பர். யள

தாதமார்க் கஞ்சாற்றிற் சங்கரன்றன் கோயிற்

றலமலகிட் டிலகுதிரு மெழுக்குஞ் சாத்திப்
போதுகளுங் கொய்துபூந் தார்மால கண்ணி
புனிதற்குப் பலசமைத்துப் புகழ்ந்து பாடித்
தீதிறிரு விளக்கிட்டுத் திருநந்த வனமுஞ்
செய்துதிரு வேடங்கண் டாலடியேன் செய்வ
தியாதுபணி யீரென்று பணிந்தவர்தம் பணியு
மியற்றுவதிச் சரியைசெய்வோ ரீசனுல கிருப்பர். யக

புத்திரமார்க் கம்புகலிற் புதியலிரைப் போது

புகையொளிமஞ் சனமுது முதல்கொண் டைந்து

சுத்திசெய்தா சனமூர்த்தி மூர்த்தி மாஞ்ஞ்
 சோதியையும் பாவித்தா வாகித்துச் சுத்த
 பத்தியினு லருச்சித்துப் பரவிப் போற்றிப்
 பரிவினொடு மெரியில்வரு காரியமும் பண்ணி
 நித்தலுமிக் கிரியையினை யியற்று வோர்க
 ணின்மலன் ற நருகிருப்பர் நினையுங் காலே.

உல

சுகமார்க்கம் புலனொடுக்கித் தடுத்துவளி யிரண்டுஞ்
 சலிப்பற்று முச்சதுர முதலாதா ரங்க
 ளகமார்க்க மறிந்தவற்றி னரும்பொருள்க னுணர்ந்தங்
 கணைந்துபோய் மேலேறி யலர்மதிமண் டலத்தின்
 முகமார்க்க வமுதுடல முட்டத் தேக்கி
 முழுச்சோதி நினைந்திருத்தன் முதலாக வினைக
 ளகமார்க்க வட்டாங்க யோக முற்று
 முழுத்தலுமுந் தவர்சிவன் ற னுருவத்தைப் பெறுவர்.

உக

சன்மார்க்கஞ் சுகலகலை புராண வேத
 சாத்திரங்கள் சமயங்க டாம்பலவு முணர்ந்து
 பன்மார்க்கப் பொருள்பலவுங் கீழாக மேலாம்
 பதிபசுபா சந்தெரித்துப் பரசிவனைக் காட்டு
 நன்மார்க்க ஞானத்தை நாடி ஞான
 ஞேயமொடு ஞாதிருவு நாடா வண்ணம்
 பின்மார்க்கச் சிவனுடனும் பெற்றி ஞானப்
 பெருமையுடை யோர்சிவனைப் பெறுவர் காணே.

உஉ

ஞானநூ றினையோத லோது வித்த
 னற்பொருளைக் கேட்பித்த றுன்கேட்ட னன்றா
 ஈனமிலாப் பொருளதனைச் சிந்தித்த லைந்து
 மிறைவனடி யடைவிக்கு மெழின் ஞான பூசை

பூனமிலாக் கன்மங்க டபஞ்செபங்க டியான
 மொன்றுக்கொன் றுயருமுவை யூட்டுவது போக
 மானவையான் மேலான ஞானத்தா வரனை
 யருச்சிப்பர் வீடெய்த வறிந்தோ செல்லாம். உரு

கேட்டலுடன் சிந்தித்த நெளித னிட்டை
 கிளத்தலென வீரிரண்டாங் கிளக்கின் ஞானம்
 வீட்டையடைந் திடுவர் நிட்டை மேவினோர்கண்
 மேவாது தப்பினவர் மேலாய பதங்கட்
 கீட்டியபுண் ணியநாத சாகி யின்ப
 மினிதுதுகர்ந் தரணருளா லிந்தப் பார்மே
 ஞாட்டியநற் குலத்தினில்வந் தவதரித்துக் குருவான்
 ஞானநிட்டை யடைந்தடைவர் நாதன் றுளே. உச

தானமியா கந்தீர்த்த மாச்சிரமந் தவங்கள்
 சாந்திவிர தங்கன்ம யோகங்கள் சரித்தோ
 ரீனமிலாச் சுவர்க்கம்பெற் றிமைப்பளவின் மீள்வ
 ரீசனியோ கக்கிரியா சரியையினி னின்றோ
 றூனமிலா முத்திபதம் பெற்றுலக மெல்லா
 மொடுங்கும்போ தரன்முனிலா தொழியினுற்ப வித்து
 ஞானநெறி யடைந்தடைவர் சிவனை யங்கு
 நாதனே முன்னிற்கி னனுசுவர்ந் றுளே. உரு

சிவஞானச் செயலுடையோர் கையிற் றுனந்
 திலமளவே செய்திடினு நிலமலைபோற் றிகழ்ந்து
 பவமாயக் கடலினமூந் தாதவகை யெடுத்துப்
 பரபோகந் துய்ப்பித்து பாசத்தை யறுக்கத்
 தவமாகும் பிறப்பொன்றிற் சாரப் பண்ணிச்
 சரியைகிரி யாயோகந் தன்னினுஞ்சா ராமே

நவமாகுந் தத்துவஞா னத்தை நல்கி

நாதனடிக் கமலங்க ணணுகுவிக்குந் தானே.

உச

ஞானத்தால் வீடென்றே நான்மறைகள் புராண

நல்லவா கமஞ்சொல்ல வல்லவா மென்னு

மூனத்தா ரென்கடவ ரஞ்ஞா னத்தா

லுறுவதுதான் பந்தமுயர் மெய்ஞ்ஞா னந்தா

னானத்தா லதுபோவ தலர்கதிர்முன் னிருள்போ

லஞ்ஞானம் விடப்பந்த மறுமுத்தி யாகு

மீனத்தார் ஞானங்க ளல்லா ஞான

மிறைவனடி ஞானமே ஞான மென்பர்.

உஎ

சூரியகாந் தக்கல்லி னிடத்தே செய்ய

சுடர்தோன்றி யிடச்சோதி தோன்று மாபோ

லாரியனா மாசான்வந் தருளாற் றேன்ற

வடிஞான மான்மாவிற் றேன்றுந் தோன்றத்

தூரியனாஞ் சிவன்றேன்றுந் தானுந் தோன்றுந்

தொல்லுலக மெல்லாந்தன் னுள்ளே தோன்று

நேரியனாய்ப் பரியனுமா யுயிர்க்குயிரா யெங்கு

நின்றநிலை யெல்லாமுன் னிகழ்ந்து தோன்றும்.

உஅ

மிக்கதொரு பக்குவத்தின் மிகுசத்தி நிபாத

மேவுதலு ஞானம்வினைந் தோர்குருவி னருளாற்

புக்கநூட்டித் தேநிட்டை புரிந்து ளோர்கள்

பூதலத்திற் புகழ்சீவன் முத்த ராகித்

தக்கபிரி யாப்பிரிய மின்றி யோட்டிற்

றபரியத்திற் சமபுத்தி பண்ணிச்சங் கரனோ

டொக்கவுறைந் திவரவனை யவனிவரை விடாதே

யுடந்தையாய்ச் சிவன்றோற்ற மொன்றுமே காண்பர்..உக

அறியாமை யறிவகற்றி யறிவி னுள்ளே
 யறிவுதனை யருளினு னறியாதே யறிந்து
 குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்க னோடுங்
 கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாயிற்
 பிறியாத சிவன்றானே பிரிந்து தோன்றிப்
 பிரபஞ்ச பேதமெல்லாந் தானாய்த் தோன்றி
 நெறியாலே யிவையெலா மல்ல வாகி
 நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதார னாயே. ௩௧

புண்ணியமே னோக்குவிக்கும் பாவங்கீழ் நூக்கும்
 புண்ணியனைப் பூசித்த புண்ணியத் தினாலே
 நண்ணியனா னத்தினு லிரண்டினையு மறுத்து
 ஞாலமொடு கீழ்மேலு நண்ணு னாகி
 யெண்ணுமிக லோகத்தே முத்திபெறு மிவன்றா
 நெங்கெழிலென் ஞாயிறெமக் கென்றுகுறை வின்றிக்
 கண்ணுதற னிறைவதனிற் கலந்து காயங்
 கழிந்தக்கா லெங்குமாய்க் கருதரன்போ னிற்பன். ௩௨

ஞாலமதின் ஞானநிட்டை யுடையோ ருக்கு
 நன்மையொடு தீமையிலை நாடுவதொன் றில்லை
 சீலமில் தவமில்லை விரதமொடாச் சிரமச்
 செயலில்லை தியானமில் சித்தமல மில்லை
 கோலமில் புலனில்லை கரண மில்லை
 குணமில்லை குறியில்லை குவமு மில்லை
 பாலருட னுன்மத்தர் பிசாசர்குண மருவிப்
 பாடலினொ டாடலிவை பயின்றிடினும் பயில்வர். ௩௩

தேசமிடங் காலந்திக் காசனங்க ளின்றிச்
 செய்வதொன்று போற்செய்யாச் செயலதனைச் செய்தங்
 கூசல்படு மனமின்றி யுலாவ னின்ற
 லுறக்கமுணர் வுண்டிபட் டினியிருத்தல் கிடத்தன்

மாசதனிற் றாய்மையினின் வறுமை வாழ்வின்
வருத்தத்திற் றிருத்தத்தின் மைதுனத்திற் சினத்தி
ஞசையினின் வெறுப்பினிவை யல்லாது மெல்லா
மடைந்தாலு ஞானிகடா மரணடியை யகலார். ங௩

இந்நிலை தானில்லையே லெல்லா மீச
னிடத்தினினு மீசனெல்லா விடத்தினினு நின்ற
அந்நிலையை யறிந்தந்தக் கரணங்க ளடக்கி
யறிவதொரு குறிகுருவி னருளிஞ லறிந்து
மன்னுசிவன் றனையடைந்து நின்றவன் ற னாலே
மருவுபசு கரணங்கள் சிவகரண மாகத்
துன்னியசாக் கிரமதனிற் றுரியா தீதந்
தோன்றமுயல் சிவாநுபவஞ் சுவாநுபு திகமாம். ங௪

சாக்கிரத்தே யதீதத்தைப் புரிந்தவர்க ளுலகிற்
சருவசங்க நிவிர்த்திவந்த தபோதனர்க ளிவர்கள்
பாக்கியத்தைப் பகர்வதுவெ னிம்மையிலே யுயிரின்
பற்றறுத்துப் பரத்தையடை பராவுசிவ ரன்றோ
ஆக்குமுடி கலித்தரசாண் டவர்களரி வையரோ
டனுபவித்தங் கிருந்திடினு மகப்பற்றற் றிருப்பர்
நோக்கியிது புரியாதோர் புறப்பற்றற் றுலு
துழைவர்பிறப் பினின்வினைக ணுங்கி டாவே. ங௫

மூன்றாமதிகரணம்

கருவிகழிந் தாற்காணு ரொன்றுமெனிற் காணார்
காணுதார் கன்னிகைதான் காமரதங் காணார்
மருவியிரு வரும்புணர வந்த வன்பம்
வாயினுற் பேசரிது மணந்தவர்தா முணர்வர்
உருவினுயிர் வடிவதுவு முணர்ந்திலர்காண் சிவனை
யுணராதா ருணர்வின லுணர்வதுகற் பனைகாண்

அருள்பெறினவ் விருவரையு மறிவிறந்தங் கறிவ
ரறியாரேற் பிறப்பும்விடா தாணவமு மறாதே. ௩௯

நான்காமதிகரணம்

பன்னிறங்க ளவைகாட்டும் படிகம்போ லுள்ளம்
பலபுலன்க ணிறங்காட்டும் பரிசு பார்த்திட்
டிந்நிறங்க ளென்னிறமன் றென்று தன்ற
னெழினிறங்கண் டருளினு லிந்நிறத்தின் வேராய்ப்
பொய்நிறவைம் புலநிறங்கள் பொய்யெனமெய் கண்டான்
பொருந்திடுவன் சிவத்திடுமெய் போதான் பின்னை
முன்னிறைநீர் சிறைமுறிய முடுகி யோடி
முந்நீர்சேர்ந் தந்நீராய்ப் பின்னீங்கா முறைபோல். ௩௯

எங்குந்தா னென்னினு மெய்த வேண்டா
வெங்குமில னென்னின்வே றிறையு மல்லன்
அங்கஞ்சே ருயிர்போல்வ னென்னி னங்கத்
தவயவங்கள் கண்போலக் காணு வான்மா
இங்குநா மியம்புந்தத் துவங்களின்வைத் தறிவ
திறைஞானந் தந்துதா ளீதல்சுட ரிழந்த
துங்கவிழிச் சோதியுமுட் சோதியும்பெற் றுற்போற்
சோதிக்குட் சோதியாய்த் தோன்றிடுவன் காணே. ௩௯

பாசிபடு குட்டத்திற் கல்லினவிட் டெறியப்
படும்பொழுது நீங்கியது விடும்பொழுதிற் பாக்கு
மாசிபடு மலமாயை யருங்கன்ம மனைத்து
மானடியை யுணரும்போ தகலும்பின் னணுகு
நேசமொடுந் திருவடிகீழ் நீங்காதே தாங்கு
நினைவுடையோர் நின்றிடுவர் நிலையதுவே யாகி
யாசையொடு மங்குமிங்கு மாகியல மருவோ
ரரும்பாச மறுக்கும்வகை யருளின்வழி யுரைப்பாம். ௩௯

ஒன்பதாஞ் சூத்திரம்

பாசஞா னத்தாலும் பசுஞானத் தாலும்
 பார்ப்பரிய பரம்பரீனப் பதிஞானத் தாலே
 நேசமொடு முள்ளத்தே நாடிப் பாத
 நீழற்கீழ் நில்லாதே நீங்கிப் போதி
 னாசைதரு முலகமெலா மலகைத்தே ராமென்
 றறிந்தகல வந்நிலையே யாகும் பின்னு
 மோசைதரு மஞ்செழுத்தை விதிப்படியுச் சரிக்க
 வுள்ளத்தே புகுந்தளிப்ப னூனமெலா மோட.

க

முதலதிகரணம்

வேதசாத் திரமிருதி புராணகலை ஞானம்
 விரும்பசபை வைகரியா தித்திறங்கண் மேலா
 நாதமுடி வானவெல்லாம் பாச ஞான
 நணுகியான் மாவிவைகீழ் நாட லாலே
 காதலின னுன்பிரம மென்னு ஞானங்
 கருதுபசு ஞானமிவ னுடலிற் கட்டுண்
 டோதியுணர்ந் தொன்றொன்ற வுணர்த்திடலாற் பசுவா
 மொன்றாகச் சிவனியல்பி னுணர்த்திடுவன் காணே.

உ

கரணங்கள் கெடவிருக்கை முத்தியா மென்னிற்
 கதியாகுஞ் சினமுட்டை கருமாத்தி னுயிர்கண்
 மாணங்கொண் டிடவுறங்க மயங்கிமூர்ச் சிக்க
 வாயுத்தம் பனைபண்ண வல்விடத்தை யடையச்
 சாணங்கள் புகுநிழல்போற் றனையடையுஞ் சமர்தி
 தவிராது மலமிதுவும் பசுஞான மாகு
 மாணங்க ளொரித்தவன் ற னடியையறி விற்றநங்
 கறிந்திடற் செறிந்ததுக ளகற்றி டரே.

உ

சிவனையவன் நிருவடிஞா னத்தாற் சேரச்
 செப்புவது செயல்வாக்குச் சிந்தை யெல்லா
 மவனையனு காவென்று மாத லானு
 மவனடியவ் வெளரிஞான மாத லானு
 மிவனுமியான் றுவக்குதிர மிறைச்சி மேதை
 யென்புமச்சை சுக்கிலமோ விந்திரியக் கொத்தோ
 அவமகல வெனையறியே நெனுமைய மகல
 வடிநாட்டி யான்மாவைக் காட்ட லானும்.

ச

கண்டிடுங்கண் டனைக்காணு கரணங் காணு
 கரணங்க டமைக்காணு வுயிருங் காணு
 வுண்டியம ருயிர்தானுந் தன்னைக் காணு
 துயிர்க்குயிரா மொருவனையுங் காணு தாகுங்
 கண்டசிவன் றனைக்காட்டி யுயிருங் காட்டிக்
 கண்ணுக்கி கரணங்கள் காணும னிற்பன்
 கொண்டரனை யுளத்திற்கண் டடிகூடிற் பாசங்
 கூடாது கூடிடினுங் குறித்தடியி னிறுத்தே.

இ

இரண்டாமதிகரணம்

குறித்தடியி னின்றட்ட குணமெட்டுச் சித்தி
 கோகநதன் முதல்வாழ்வு குலவுபத மெல்லாம்
 வெறுத்துநெறி யறுவகையு மேலொடுகி ழுடங்க
 வெறும்பொயென நினைந்திருக்க மேலொடுகி ழில்லா
 னிறுத்துவதோர் குணமில்லான் றன்னையொரு வர்க்கு
 நினைப்பரியா னொன்றுமிலா னேர்படவந் துள்ளே
 பொறுப்பரிய பேரன்பை யருளியதன் வழியே
 புகுந்திடுவ நெங்குமிலாப் போகத்தைப் புரிந்தே.

க

மூன்றாமதிகரணம்

கண்டவிவை யல்லேனா நென்றகன்று காணாக்
 கழிபரமு நானல்லே நெனக்கருதிக் கசிந்த
 தொண்டினெடு முளத்தவன்றே னின்றகல்ப் பாலே
 சோகமெனப் பாவிக்கத் தோன்றுவன்வே நின்றி
 விண்டகலு மலங்கனெல்லாங் கருடதியா னத்தால்
 விடமொழியு மதுபோல விமலதையு மடையும்
 பண்டைமறை கருமதுநா னானே நென்று
 பாவிக்கச் சொல்லுவதிப் பாவகத்தைக் காணே. எ

அஞ்செழுத்தா லான்மாவை யானுடைய பரிசு
 மானுருவு மஞ்செழுத்தா லமைந்தமையு மறிந்திட்
 டஞ்செழுத்தா லங்ககர நியாசம் பண்ணி
 யான்மாவி னஞ்செழுத்தா லிதயத் தர்ச்சித்
 தஞ்செழுத்தாற் குண்டலியி னன்னல யோம்பி
 யணைவரிய கோதண்ட மணைந்தருளின் வழிநின்
 மஞ்செழுத்தை விதிப்படியுச் சரிக்கமதி யருக்க
 னணையாவம் போற்றோன்று மான்மாவி லரணே. அ

நாட்டுமித யந்தானு நாபியினி லடியாய்
 ஞாலமுத றத்துவத்தா லெண்வி ர னுளத்தாய்
 மூட்டுமோ கிரிசுத்த வித்தைமல ரொட்டாய் [ய்க்
 முழுவிதழெட் டக்கரங்கண் முறைமையினி னுடைத்தா
 காட்டுகம லாசனமே லீசர்சதா சிவமுங்
 கலாமூர்த்த மாமிவற்றின் கண்ணாகுஞ் சத்தி
 வீட்டையருள் சிவன்மூர்த்தி மாணாகிச் சத்தி
 மேலாகி நிற்பணிந்த விளைவறிந்து போற்றே. க

அந்தரி யாகந்தன்னை முத்திசா தனமா
 வறைந்திடுவ ரதுதானு மான்மசுத்தி யாகுங்

கந்தமலர் புகையொளிமஞ் சனமமுது முதலாக்
 கண்டனவெலா மனத்தாற் கருதிக் கொண்டு
 சிந்தைதனி லர்ச்சிக்கச் சிவனைஞா னத்தாற்
 சிந்திக்கச் சிந்திக்கத் தர்ப்பணத்தை விளக்க
 வந்திடும்வ் வொளிபோல மருவியா னுளத்தே
 வரவாவந் திடுவன்பின் மலமான தறுமே.

ப

புறம்பேயு மரன்கழல்கள் பூசிக்க வேண்டிற்
 பூமரத்தின் கீழுதிர்ந்த போதுகளுங் கொண்டு
 சிறந்தாருஞ் சீர்ச்சிவனை ஞானத்தா லங்குச்
 சிந்திக்கும் படியிங்குச் சிந்தித்துப் போற்றி
 யறம்பாவங் கட்குநா மென்கடவே மென்று
 மாண்டவனைக் கண்டக்கா லகம்புறமென் னாதே
 திறம்பாதே பணிசெய்து நிற்கை யன்றோ
 சீரடியார் தம்முடைய செய்தி தானே.

யக

இந்தனத்தி னெரிபாலி னெய்பழத்தி னிராத
 மெள்ளின்க ணெண்ணெயும்போ லெங்குமுள னிறைவன்
 வந்தனைசெய் தெவ்விடத்தும் வழிபடவே யருளு
 மலமறுப்போ ரான்மாவின் மலரடிஞா னத்தாற்
 சிந்தனைசெய் தர்ச்சிக்க சிவனுளத்தே தோன்றித்
 தீயிரும்பைச் செய்வதுபோற் சீவன் நன்னைப்
 பந்தனையை யறுத்துத்தா னாக்கித்தன் னுருவப்
 பரப்பெல்லாங் கொடுபோந்து பதிப்பணிவன் பாலே.

யஉ

பயனியல்

பத்தாஞ் சூத்திரம்

இவனுலகி லிதமகிதஞ் செய்த வெல்லா
மிதமகித மிவனுக்குச் செய்தார்பா லிசையு
மவனிவனாய் நின்றமுறையேக னாகி
யரன்பணியி னின்றிடவு மகலங் குற்றஞ்
சிவனுமிவன் செய்தியெல்லா மென்செய்தி யென்றுஞ்
செய்ததெனக் கிவனுக்குச் செய்த தென்றும்
பவமகல வுடனாகி நின்றுகொள்வன் பரிவாற்
பாதகத்தைச் செய்திடினும் பணியாக்கி விடுமே. ௧

முதலதிகரணம்

யான்செய்தேன் பிறர்செய்தா ரென்னதியா னென்னு
மிக்கோணை ஞானவெரி யால்வெதுப்பி நிமிர்த்துத்
தான்செவ்வே நின்றிடவத் தத்துவன்ற னேரே
தனையளித்து முன்னிற்கும் வினையொளித் திட்டோடும்
நான்செய்தே னெனுமவர்க்குத் தானங் கின்றி
நண்ணுவிக்கும் போகத்தைப் பண்ணுவிக்குங் கன்மம்
ஊன்செய்யா ஞானந்தா னுதிப்பி னல்லா
லொருவருக்கும் யானெனதிங் கொழியா தன்றே. ௨

இரண்டாமதிகரணம்

இந்திரிய மெனைப்பற்றி நின்றேயென் வசத்தி
னிசையாதே தன்வசத்தே யெனையீர்ப்ப திவற்றைத்
தந்தவன் ற னானைவழி நின்றிடலா லென்றுந்
தானறிந்திட டிவற்றிடுஞெந் தனையுடையான் றுள்கள்

வந்தனைசெய் திவற்றின்வலி யருளினால் வாட்டி

வாட்டமின்றி யிருந்திடவும் வருஞ்செயல்க ளுண்டேன்
முந்தனுடைச் செயலென்று முடித்தொழுக வினைகண்
மூளாவங் காளாகி மீளா னன்றே. ௩

சலமிலனாய் ஞானத்தாற் றனையடைந்தார் தம்மைத்
தாளுக்கித் தலைவனவர் தாஞ்செய்வினை தன்னால்
நலமுடனே பிறர்செய்வினை யூட்டியொழிப் பானாய்
நணுகாமல் வினையவரை நாடிக் காப்பன்
உலகினி லென்செயலெல்லா முன்விதியே நீயே
யுண்ணின்றுஞ் செய்வித்துஞ் செய்கின்ற யென்று
நிலவுவதோர் செயலெனக்கின் றுன்செயலே யென்று
நினைவார்க்கு வினைகளெல்லாம் நீங்குந் தானே. ௪

நாடுகளிற் புக்குழன்றுங் காடுகளிற் சரித்து
நாகமுழை புக்கிருந்துந் தாகமுத றவிர்து
நீடுபல காலங்க ணித்தரா யிருந்தும்
நின்மல ஞானத்தையிலலார் நிகழ்ந்திடுவர் பிறப்பில்
ஏடுதரு மலர்க்குமுலார் முலைத்தலைக்கே யிடைக்கே
யெறிவிழியின் படுகடைக்கே கிடந்துமிறை ஞானங்
கூடுமவர் கூடரிய வீடுங் கூடிக்
குஞ்சித்த சேவடியுங் கும்பிட்டே யிருப்பர். ௫

அங்கித்தம் பனைவல்லார்க் கனல்கடா தாகு
மொடதமந் திரமுடையார்க் கருவிடங்க ளேறா
எங்கித்தைக் கன்மமெலாஞ் செய்தாலு ஞானிக்
கிருவினைகள் சென்றணையா முற்செய்வினை யிங்குத்
தங்கிப்போம் பாத்திரமுங் குலாலன்வினை தவிர்த
சக்கரமுங் கந்தித்துச் சூழலு மாபோன்
மங்கிப்போய் வாதனையா லுழல்விக்கு மெல்லா
மலங்களும்பின் காயமொடு மாயு மன்றே. ௬

பதினொராஞ் சூத்திரம்

காயமொழிந் தாற்சுத்த னாகி யான்மாக்
காட்டக்கண் டிடுந்தன்மை யுடைய கண்ணுக்
கேயுமுயிர் காட்டிக்கண் டிடுமா போல
வீசனுயிர்க் குக்காட்டிக் கண்டிடுவ னித்தை
யாயுமறி வுடையன யன்பு செய்ய
வந்நிலைமை யிந்நிலையி லடைந்த முறையாலே
மாயமெலா நீங்கியான் மலாடிக்கீழ் ழிருப்பன்
மாறாத சிவானுபவ மருவிக் கொண்டே.

க

பாஞானத் தாற்பாத்தைத் தரிசித்தோர் பாமே
பார்த்திருப்பர் பதார்த்தங்கள் பாரார் பார்க்க
வருஞானம் பலஞான மஞ்ஞான விகற்பம்
வாச்சியவா சகஞானம் வயிந்தவத்தின் கலக்கந்
தருஞானம் போகஞா திருஞான ஞேயந்
தங்கியஞா னஞ்சங்கந் பனைஞான மாருந்
திருஞான மிவையெல்லாங் கடந்தசிவ ஞான
மாதலாற் சீவன்முத்தர் சிவமேகண் டிருப்பர்.

உ

அநாதியுட லொன்றினவிட் டொன்றுபற்றிக் கன்மா
லாயழிந்து வருதலா லந்த மில்லை
பிணதியருள் பெற்றவர்க ணித்தவரு வத்தைப்
பெற்றிருக்கை முத்தியெனின் பெறும்பதமே யிதுவும்
இனாதுநிலை யிதுதானுங் காய முண்டே
விருங்கன்ம மாயைமல மெல்லா முண்டாம்
மனாதிதரு முடலாதி காரியத்தா லநாதி
மலமறுக்கு மருந்தற்றா லுடன்மாயுங் காணே.

ங

தெரிவரிய மெய்ஞ்ஞானஞ் சேர்ந்த வாறே
சிவம்பிரகா சிக்குமிங்கே சீவன்முத்த னாகு

முரியமல மௌடதத்தாற் றடுப்புண்ட விடமு
 மொள்ளெரியி னொளிமுன்ன ரிருளுந் தேற்றின்
 வருபால்சேர் நீர்மருவு கலங்கலும் போலாகி
 மாயாதே தன்சத்தி மாய்ந்து காயந்
 திரியுமள வுமுளதாய்ப் பின்பு காயஞ்
 சேராத வகைதானுந் தேயு மன்றே.

ச

ஆணவந்தா னனாதியந்த மடையா தாகு
 மடையினந்த வான்மாவு மழியுமெனிற் செம்பிற்
 காணலுறுங் களிம்பிரத குளிகைபரி சிக்கக்
 கழியுஞ்செம் புருநிற்கக் கண்டோ மன்றே
 தாணுவின்றன் கழலணையத் தவிருமலந் தவிர்த்தாற்
 ருன்சுத்த னாயிருக்கை முத்தியான் ருளைப்
 புணவேண் டவதொன்று மில்லையெனி னருக்கன்
 புகுதவிருள் போமடியிற் பொருந்தமலம் போமே.

இ

நெல்லினுக்குத் தவிடுமிக ளநாதி யாயே
 நெல்லவிட்டு நீங்கும்வகை நின்றநிலை நிகழ்த்தீர்
 சொல்லியிழற் றுகளற்ற வரிசியின்பா வில்லை
 தொக்கிருந்து மற்றொருநெற் றோன்றி டாவாம்
 மெல்லவிலை விடுமறவே யிவைபோல வணுவை
 மேவுமல முடல்கன்ம மநாதிலிட்டே நீங்கும்
 நல்லசிவ முத்தியின்கட் பெத்தான் மாவை
 நணுகிநிற்கு மாதலா னசமுமின் ருமே.

ச

முதலதிகரணம்

எவ்விடத்து மிறையடியை யின்றியமைந் தொன்றை
 யறிந்தியற்றி யிடாவுயிர்க ளீசன் ருனுஞ்
 செவ்விதினி லுளம்புகுந்து செய்தியெலா முணர்ந்து
 சேட்டிப்பித் தெங்குமாய்ச் செறிந்து நிற்ப

னிவ்வுயிர்க டோற்றும்போ தவனையின்றித் தோற்றா
வ்வற்றினுக்கம் முதலெழுத்துக் கெல்லாமாய் நிற்கு
மவ்வுயிர்போ னின்றிடுவ னாத லாளு
மரனடியை யகன்றுநிற் ப தெங்கே யாமே. எ

இரண்டாமதிகரணம்

எங்குந்தா னிறைந்துசிவ னின்ற னாகி
லெல்லாருங் காணவே வேண்டுந்தா னென்னி
லிங்குந்தா னந்தகருக் கிரவியிரு னாகு
மீசனருட் கண்ணில்லார்க் கொளியாயே யிருளாம்
பங்கந்தா னெழும்பதுமம் பக்குவத்தை யடையப்
பரிதியலர்த் திடுவதுபோற் பருவஞ்சே ருயிர்க்குத்
துங்கவரன் ஞானக்கண் கொடுத்தருளி னாலே
சோதிக்குட் சோதியாய்த் தோன்றிடுவன் காணே. அ

சென்றணையு நிழல்போலச் சிவனிற் ப னென்னிற்
சென்றணையு மவன்முதலி சிவத்தையணைந் தொன்றாய்
நின்றதுயிர் கெட்டென்னிற் கெட்டதனை வின்று
நின்றதேற் கேடில்லை யணைந்துகெட்ட தென்னிற்
பொன்றினதேன் முத்தியினைப் பெற்றவரார் புகனீ
பொன்றுகையே முத்தியெனிற் புருடனித்த னன்று
மொன்றியிடு நீரொடுநீர் சேர்ந்தாற்போ லென்னி
டுருபொருளா மதிபதியோடுயிர் பொருளொன் றன்றே.

செம்பிரத குளிகையினுற் களிம்பற்றுப் பொன்னாய்ச்
செம்பொனுடன் சேருமலஞ் சிதைந்தாற் சீவன்
நம்பனுடன் கூடுமெனிற் பொன்போ லல்லன்
நற்குளிகை போலவா னனுருமலம் போக்கி

யம்பொனடிக் கீழ்வைப்ப னருங்களங்க மறுக்கு
 மக்குளிகை தானும்பொன் னாகா தாகும்
 உம்பர்பிரா னுற்பத்தி யாதிகளுக் குரிய
 னுயிர்தானுஞ் சிவானுபவ மொன்றினுக்கு முரித்தே. ௨

சிவன்சீவ னென்றிரண்டுஞ் சித்தொன்ற மென்னிற்
 சிவனருட்சித் திவனருளைச் சேருஞ்சித் தவன்றான்
 பவங்கேடு புத்திமுத்தி பண்ணுஞ்சித் தவற்றிற்
 படியுஞ்சித் தறிவிக்கப் படுஞ்சித்து மிவன்ற
 னவன்றானே யறியுஞ்சித் தாதலின லிரண்டு
 மனைந்தாலு மொன்றாகா தநநியமா யிருக்கு
 மிவன்றானும் புத்தியுஞ்சித் திவனமோ புத்தி
 யிதுவசித்தென் றிடிவனாக் கிவனுமசித் தாமே. ௩

இரும்பைக்காந் தம்வலித்தாற் போலியைந்தங் குயிரை
 யெரியிரும்பைச் செய்வதுபோ லிவனைத்தா னாக்கி
 யரும்பித்திந் தனத்தையன லழிப்பதுபோன் மலத்தை
 யறுத்தமல னப்பணைந்த வுப்பேபோ லணைந்து
 விரும்பிப்பொன் னினைக்குளிகை யொளிப்பதுபோலடங்கி
 மேளித்துத் தானெல்லாம் வேதிப்பா னாகிக்
 கரும்பைத்தே னைப்பாலக் கனியமுதைக் கண்டைக்
 கட்டியையொரத் திருப்பனந்த முத்தியினிற் கலந்தே. ௪

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்

செங்கமலத் தாளிணைகள் சேர லொட்டாத்
 திரிமலங்க ளறுத்தீச னேசரொடுஞ் செறிந்தித்
 டங்கவர்தந் திருவேட மாலயங்க ளெல்லா
 மரனெனவே தெர்ழுதிறைஞ்சி யாடிப் பாடி
 யெங்குமியா மொருவர்க்கு மெளியோ மல்லோம்
 யாவர்க்கு மேலானோ மென்றிறுமாப் பெய்தித்
 திங்கண்முடி யாரடியா ரடியோ மென்று
 திரிந்திடுவர் சிவஞானச் செய்தியுடை யோரே.

க

இரண்டாமதிகரணம்

ஈசனுக்கன் பில்லர் ரடியவர்க்கன் பில்லா
 ரெவ்வுயிர்க்கு மண்பில்லார் தமக்குமன் பில்லார்
 பேசுவதென் னறிவில்லாப் பிணங்களைநா மிணங்கிற்
 பிறப்பினிலு மிறப்பினிலும் பிணங்கிடுவர் விடுநீ
 யாசையொடு மானடியா ரடியாரை யடைந்தித்
 டவர்கரும முன்கரும மாகச் செய்து
 கூசிமொழிந் தருண்ஞானக் குறியி னின்ற
 கும்பிட்டுத் தட்டமிட்டுக் கூத்தாடித் திரியே.

உ

மூன்றாமதிகரணம்

அறிவரியான் றனையறிய யாக்கை யாக்கி
 யங்கங்கே யுயிர்க்குயிரா யறிவுகொடுத் தருளாற்
 செறிதலினாற் றிருவேடஞ் சிவனுருவே யாகுஞ்
 சிவோகம்பா விக்குமத்தாற் சிவனு மாவர்
 குறியதனா லிதயத்தே யாணைக் கூடுங்
 கொள்கையினு லரனாவர் குறியொடுதா மழியு

நெறியதனாற் சிவமேயாய் நின்றிடுவெ றென்ற
 னேசத்தாற் றெழுதிடுநீ பாசத்தார் விடவே.

ந.

திருக்கோயி லுள்ளிருக்குந் திருமேனி தன்னைச்
 சிவனெனவே கண்டவர்க்குச் சிவனுறைவ னங்கே
 யுருக்கோலி மந்திரத்தா லெனநினையு மவர்க்கு
 முளனெங்கு மிலனிங்கு முளனென் பார்க்கும்
 விருப்பாய வடிவாகி யிந்தனத்தி னெசிபோன்
 மந்திரத்தில் வந்துதித்து மிகஞ்சரபிக் கெங்கு
 முருக்காண வெண்ணுத பான்முலைப்பால் விம்மி
 யொழுகுவது போல்வெளிப்பட் டருளுவனன் பர்க்கே.

ஞானயோ கக்கிரியா சரியை நான்கு
 நாதன் நன் பணிஞானி நாலினுக்கு முரிய
 ஞானமிலா யோகமுதன் மூன்றினுக்கு முரியன்
 யோகிகிரி யாவான்ற றெண்கிரியை யாதி
 யானவிரண் டினுக்குரியன் சரியையினி னின்றொ
 னச்சரியைக் கேயுரிய னாகலினால் யார்க்கு
 மீனமிலா ஞானகுரு வேகுருவு மிவனே
 யீசனிவன் றானென்று மிறைஞ்சி யேத்தே.

இ

மந்திரத்தான் மருந்துகளால் வாய்த்தவியோ கத்தான்
 மணியிரத குளிகையினுன் மற்று மற்றுந்
 தந்திரத்தே சொன்னமுறை செய்ய வேத
 சகலகலை ஞானங்க டிரிகால ஞான
 மந்தமிலா வணிமாதி ஞானங்க ளெல்லா
 மடைந்திடுமா சானருளா லடிசேர் ஞானம்
 வந்திடுமற் றென்றாலும் வாரா தாகு
 மற்றவையு மவனருளான் மருவு மன்றே.

க.

பரம்பிரம மிவனென்றும் பரசிவன்ற னென்றும்
 பரஞான மிவனென்றும் பராபரன்ற னென்று
 மான்றருஞ்சீர் நிலையெல்லா மிவனே யென்று
 மருட்குருவை வழிபடவே யவனிவன்ற னாயே
 யிரங்கியவா ரணம்யாமை மீனண்டஞ் சினையை
 யியல்பினெடும் பரிசித்து நினைந்தும் பார்த்தும்
 பரிந்திவைதா மாக்குமா போற்சிவமே யாக்கும்
 பரிசித்துஞ் சிந்தித்தும் பார்த்துந் தானே.

எ

சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம்

முற்றிற்று

மெய்கண்ட சாத்திரம் - ௩.

இருபாவிருபஃது

அருணத்தி சிவாசாரியர்

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

அருணந்தி சிவாசாரியர்
அருளிச்செய்த

இருபாவிருபஃது

கண்ணுதலுங் கண்டக் கறையுங் கரந்தருளி
மண்ணிடையின் மாக்கண் மலமகற்றும் - வெண்ணெய்நல்லூர்
மெய்கண்டா நென்றொருகான் மேவுவரால் வேறின்மை
கைகண்டா *ருள்ளத்தின் கண்.

க

கண்ணகன் ஞாலத்துக் கதிரவன் றுனென
வெண்ணெய்த் தோன்றிய மெய்கண்ட தேவ
காரா கிருகக் கலியாழ் வேணெநின்
பேரா விற்பத் திருத்திய பெரும
ரு வினவ லாளு துடையே நெனதுள
நீங்கா நிலைமை யூங்கு முனையா
லறிவின் மைமலம் பிரிவின் மையெனி
னொராலின யுணர்த்தும் விராய்நின் றினையேற்
றிப்பிய மந்தோ பொய்ப்பகை யாகாய்
ய சுத்த நமலன் சோதி நாயகன்
முத்தன் பரம்பர நெனும்பெயர் முடியா

* உள்ளத்திற் கண் என்பதும் பாடம்.

- வேறுநின் றுணர்த்திங் வியாபக மின்றாய்ப்
 பேறு மின்ற மெமக்கெம் பெரும
 *வருநிலந் தீநீ ரியமானன் காலெனும்
- உகி பெருநிலைத் தாண்டவம் பெருமாற் கிலாதலின்
 வேறோ வுடனோ விளம்பல் வேண்டுஞ்
 சீறி யருளல் சிறுமை யுடைத்தா
 வறியாது கூறினே யபக்குவ பக்குவக்
 குறிபார்த் தருனினங் குருமுத லாயெனினி
- உலி னபக்குவ மருளினு மறியேன் மிகத்தகும்
 பக்குவம் வேண்டிற் பயனிலை நின்றாற்
 பக்குவ மதனாற் பயனீ வரினே
 நின்னைப் பருவ நிகழ்த்தா தன்னோ
 தன்னொப் பாரிலி யென்பதாந் தருமே
- உகி மும்மலஞ் சடமணு மூப்பிள மையினீ
 நின்மலன் பருவ நிகழ்த்திய தியார்க்கோ
 வுணர்வெழு நீக்கத்தை யோதிய தெனினே
 யினையிலி யாயினெ யென்பதை யறியேன்
 யானே நீக்கினுந் தானே நீங்கினுங்
- உலி கோனே வேண்டா கூறல் வேண்டுங்
 †காண்பா ரியார்கொல் காட்டாக் காலெனு
 மாண்புரை யுணர்ந்திலை மன்ற பாண்டியன்
 கேட்பக் கிளக்கு மெய்ஞ்ஞா னத்தி
 ‡ஆட்பா லவர்க்கரு ளென்பதை யறியே.

உ

* 'இருநிலனாய்த் தீயாகி நீரு மாகி' என்னும் திருத்தாண்டகம்.

† 'ஆட்டுவித்தா லாரொருவ ராடாதாரே' என்னுந் திருத் தாண்டகம்.

‡ 'ஆட்பா லவர்க்கருளும் வண்ணமும்' என்னுந் திருப்பாசரம்.

அறிவறி யாமை யிரண்டு மடியேன்
செறிதலான் மெய்கண்ட தேவே - யறிவோ
வறியேனோ யாதென்று கூறுகே னாய்ந்து
குறிமாறு கொள்ளாமற் கூறு.

ந.

- கூறிய மூன்று மலத்தின் குணக்குறி
வேறு கிளக்கின் விகற்பங் கற்பங்
குரோத மோகங் கொலையஞர் மதநகை
விராயெண் குணனுமா ணவமென விளம்பினே
- இ யஞ்ஞா னம்பொய் யயர்வே மோகம்
பைசா சூந்நிய மாற்சரி யம்பய
மாயவேழ் குணனு மாயைக் கருளினே
யிருத்தலங் கிடத்தலு மிருவினே யியற்றலும்
விடுத்தலும் பரநிந்தை மேவலென் றெடுத்த
- ஓ வறுவகைக் குணனுங் கருமக் கருளினே
யாங்கவை தாழு நீங்காது நின்ற
தம்வழிச் செலுத்தித் தாமே தாமா
யென்வழி யென்பதொன் றின்றா மன்ன
ஆரும் பேரு முருவுங் கொண்டென்
- ஓ னாரும் பேரு முருவுங் கெடுத்த
பெண்ணை சூழ்ந்த வெண்ணையம் பதியிற்
சைவ சிகாமணி மெய்யர் மெய்ய
மும்மலஞ் சடமென மொழிந்தனை யம்ம
மாறுகோள் கூறல் போலுந் தேறுஞ்
- உஉ சடஞ்செய லதனைச் சார்ந்திடு மெனினே
கடம்பட மதனுட் கண்டிலம் விடம்படு
மூன்றிரள் போன்ற தாயிற் றேனநி
யிணந்தாங் ககறல் வேண்டுங் குணங்களும்
பன்மையின் ருகு மெம்மைவந் தணைதரத்
- உஇ தானோ மாட்டா யானோ செய்கிலன்

ஈநீயோ செய்யாய் நின்மல னாயிட்
 டியல்பெனிற் போகா வென்று மயல்கெடப்
 பந்தம் வந்த வாரிங்
 கந்த மாதிரியில்லா யருளே.

ச

அருண்முன்பு நில்லா தடியேற்குக் கண்ணின்
 றிருள்கொண்ட வாறென்கொ லெந்தாய் - மருள்கொண்ட
 மாலையா வெண்ணைவாழ் மன்னவா வென்னுடைய
 மாலையா மாற்ற மதி.

இ

மதிநுதல் பாக னாகி கதிதா
 வெண்ணைத் தோன்றி நண்ணியுள் புகுந்தென்
 னுளம்வெளி செய்துன் னளவில் காட்சி
 காட்டியெற் காட்டின யெனினே நாட்டியெ
 னு னுண்மையும் பெருமையு நுவலி னண்ணல்
 பாதாள சத்தி பரியந்த மாக
 வோதி யுணர்ந்த யானே யேக
 முழுதுநின் றனனே முதல்வ முழுதும்
 புலன்கடைப் பூழை நுழைந்தனன் கலங்கி
 ய யாங்கைந் தவத்தையு மடைந்தன னீங்கிப்
 போக்கு வரவு புரிந்தனன் றூக்கி
 யெவ்விடத் துண்மையு மிவ்விடத் தார்தலுஞ்
 செவ்விடத் தெய்தலுந் தெரித்த மூன்றினு
 ளொன்றெனக் கருளல் வேண்டு மென்று
 மிவ்விடத் திலதா யுள்ள துளதெனுஞ்
 சொல்லே சொல்லாய்ச் சொல்லுங் காலைச்
 சிறுத்தலும் பெருத்தலு மிலவே நிறுத்தி
 யானே யெறும்பி னுனது போலெனின்

* சிவஞான சுவாமிகள் சிவஞான போதம் உ-ம் சூ. க-வது
 அதிகரண வரையில் இவ்வடியை எடுத்தாண்டிருக்கிறார்கள்.

ஞான மன்றவை காய வாழ்க்கை
உய மன்றவை யடைந்தன வுளவெனி னற்றன்று
விட்ட குறையி னறிந்து தொன்று
தொட்டுவந் தனவென வேண்டு நட்ட
பெரியதிற் பெருமையுஞ் சிறியதிற் சிறுமையு
முரியது நனக்கே யுண்மை பெரியோ
உடு யெனக்கின் றாகு மென்று
மனக்கினி யாயினி மற்றது மொழியே.

ச

மொழிந்த வவத்தை முதலடியே னின்றாங்
கொழிந்தன நான்கு முணர - விழிந்தறிந்
தேறிற்றிங் கில்ல யெழில்வெண்ணை மெய்த்தேவே
தேறிற்றென் கொண்டு தெரித்து.

எ

தெரித்ததென் கொண்டெனை யுருத்திர பசுபதி
செடிய னேனையு மடிமை செய்யப்
படிவங் கொண்டு வடிவுகாட் டில்லாப்
பெண்ணை யாளும் வெண்ணை மெய்ய
டு வவத்தையிற் றெரித்தன னாயி னவத்தை
தெரித்தாங் கிருத்தலு மிலனே திருத்துங்
கால முதலிய கருவி யாயின்
மாலும் பிரமனும் வந்தெனை யடையா
ரோதுங் கால யொன்றையொன் றுணரா
ய சேதன மன்றவை பேதைச் செயலிச்
சேதந வாளுற் செயல்கொள வேண்டுநற்
போத மிவற்றைப் புணர்வதை யறியேன்
கருவித் திரளினுங் காண்பதோ ரொன்றா
யொருவுவ தறியே னுணர்வில னாதலி
யடு னிற்கொடு கண்டன னாயி. நெற்குக்
கருவி யாயின பெருமையு மிலவே

யானே பிடிமங் கோனே வேண்டா
 வின்னுங்கேண்மோ மன்ன நின்னின்
 முன்ன மென்ற னுணர்வில னாதலி
 உடு னென்னைக் காண்பினுங் காண்பல காணா
 துன்னைக் காண்பினுங் காண்பல வுன்றோ
 டொருங்கு காண்பினுங் காண்பல வருந்துனை
 கண்டவா றேதெனது கண்ணே
 யண்ட வாண வருட்பெருங் கடலே.

அ

கடலமுதே வெண்ணைக் கரும்பேயென் கண்ணே
 யுடலகத்து மூலத் தொடுங்கச் - சடலக்
 கருவியா தாங்குணர்த்தக் காண்பதுதா னென்னை
 மருவியா தென்றுரைக்க மன்.

- மன்னிய கன்மச் சமத்திடை மலங்களை
 யந்ரிய மாக்கி யருள்வழி யதனா
 லென்னுட் புகுந்தனை யெனினே முன்னைத்
 திரிமலந் தீர்த்த தேசிக நின்னோ
- இ டொருவுத லின்றி யுடந்தையே யாகும்
 பெருநிலை யாகல் வேண்டு மருவிடு
 மும்மல மதனா *லெம்முனின் றிலையெனின்
 னம்மலத் திரிவுஞ் செம்மலர்த் தாணிழந்
 சேந்தலு மிலவாய்ச் சார்பவை பற்றிப்
- ஐ பெயர்வில னாகும் பெரும தீர்வின்
 றமைந்த கருமத் தியைந்தவை யல்லது
 சமைந்தன விலவெனச் சாற்றி னமைந்த
 மாடேயங் கன்ம மாமல மூன்று
 மாயா தாகவே யார்ச்சந மாயையி
- ஐ ஐ னுற்பவந் தீரா தொழுகுமொன் றென்றி

* எம்முணின் றிலை என்பதும் பாடம்.

னிற்சம மாயி னல்லது நிற்பெற
 லில்லென-மொழிந்த தொல்லறந் தனக்கு
 மேயா தாகு நாயே னுனத்து
 நின்றனை யென்பதே நின்றிலை யென்பதே
 உய பொன்றிய பொன்றிற் றிலமல மென்பதே
 வென்றினை யுரைத்தருண் மன்ற குன்றப்
 பெண்ணைப் புனல்வயல் வெண்ணைக் கதிபதி
 கைகண் டலைவாய் கால்செவி மூக்குயர்
 மெய்கொண் டென்வினை வேரறப் பறித்த
 உரு மெய்கண்ட தேவே வினையிலி
 மைமொண்ட கண்ட வழுவிலென் மதியே.

ய

மதிரின்பா லிந்த மலத்தின்பா னிற்க
 விதியென்கொல் வெண்ணைவாழ் மெய்ய - பதிரின்பால்
 வந்தா விதில்வரத்தில் வந்திரண்டும் பற்றுதலே
 னெந்தா யிரண்டாமா றென்.

யக

எண்டிசை விளங்க விருட்படாம் போக்கி
 முண்டக மலர்த்தி மூதறி வருளு
 மேதினி யுதய மெய்கண்ட தேவ
 கோதி லமுத குணப்பெருங் குன்ற
 டு வென்னி னூர்தலு மகறலு மென்னைகொ
 * லுன்னி லுன்னி யுனாவிடிற் பெயர்குவ
 மென்னு மதுவே நின்னியல் பெனினே
 வியங்கோ ளாளனு மாகி யியங்கலு
 முண்டெனப் படுவை யெண்டோண் முக்கண்
 ட யாங்கணும் பிரியா தோங்குநின் னிலையின்
 யான்வந் தனைந்து மீள்குவ னாயி
 னாற்றுத்துய ருற்றே ஈணிரிழ னசைஇ

* திருநா. தேவாரம்.

- வீற்றுலீற் றெழுதா வேண்டலும் வெறுத்தலு
மின்றிச் சாயைக்கு நன்றுமன் னியல்பே
- யணையை யாகுவை நினைவருங் காலை
யிநிலை யதனி னேழையேற் கிரங்கி
நின்னை வெளிப்படுத் தொளிப்பை நீயே
வருண்மா றாகும் பெருமவஃ தன்றியு
நிற்பெற் றவர்க்கு முற்பவ முண்டெனுஞ்
- சொற்பெறு மஃதித் தொல்லுல கில்லை
யவ்வங் வமைவுஞ் சோர்வு மயர்வறச்
சொல்லிற் சொல்லெதிர் சொல்லாச்
சொல்லே சொல்லுக சொல்லிற் தோயே.

யஉ

இறந்தோய் கரணங்க ளெல்லா மெனக்குச்
சிறந்தோ யெனினுமெய்த் தேயே - பிறந்துடனாங்
காயங் கொளவுங் கொளாமலுங் கண்டதூநீ
யாயன்கொல் பாதவத் தற்று.

யங

- அற்றதென் பாச முற்றதான் கழலே
யருட்டுறை யுறையும் பொருட்சுவை நாத
வேறென் றிருந்த வென்னை யான்பெற
வேறின்மை கண்ட மெய்கண்ட தேவ
- விருவினை யென்ப தென்னகொ ளருளிய
மனமே காயம் வாக்கெனு மூன்றி
னிதமே யகித மெனுமிவை யாயிற்
கணத்திடை யழியுந் தினைத்துணை யாகா
காரணஞ் சடமதன் காரிய மஃதா
- லாரணங் காம்பழி யடியேற் சென்னைகொல்
செயலென தாயினுஞ் செயலே வாரா
தியமன் செய்தி யதற்கெனி னமைவும்
பின்னையின் றாகு மன்னது மிங்குச்

செய்திக் குள்ள செயலவை யருத்தின்

யரு *மையநீ ரியமற்கு வழக்கில்லை மன்ன
வொருவரே யமையு மொருவா வொருவற்
கிருவரும் வேண்டா விறைவனு நின்றனை
நின்னது கருணை சொல்லள வின்றே
யமைத்தது துய்ப்பி னெமக்கணை வீன்று

உய முள்ளது போகா தில்லது வாரா
துள்ளதே புள்ள தெனுமுரையதனற்
கொள்ளும் வகையாற் கொடுத்திடு மாயின்
வள்ளன் மையெலா முள்ளிட வமையு
மீய வேண்டு மெனும்விதி யின்றா

உரு மாயினு மென்னை யருந்துயர்ப் படுத்த
னாயி னேற்கு நன்றுமன் மாயக்
கருமமுங் கரும பந்தமுந்
தெருள வருளு சிவபெரு மானே.

யசு

மானமருஞ் செங்கை மதில்வெண்ணை வாழ்மன்ன
போனவினை தானே பொருந்துமோ - யானதனி
லாவனோ வாக்கா யமலனா நின்னருடான்
தேவனே யாதுக்கோ தேர்.

யரு

தேரா துரைப்பன் நெருமா லுளத்தொடு
பேரா தருளுதல் பெரியோர் கடனே
நின்னைக் கலப்ப தென்னுண் மையெனின்
நின்னது நேர்மை சொன்மனத் தின்றே
ரு யெழுவகைத் தாதுவி னெழுதுளா யிரண்டும்
பெருமுழைக் குரம்பையிற் பெய்தகத் தடக்கீ
நீக்கி யென்றனைப் போக்கற நிறுத்தி
யிச்சை முதலிய வெழுப்பி நடத்திடும்

* மையலிரி யமற்கு என்பதும் பாடம்.

- விச்சை சாலவும் வியப்பது நிற்க
 ய வாக்கு மனமும் போக்குள ததுவுஞ்
 சொல்லு நினைவுஞ் செய்யுஞ் செயலு
 நல்லவுந் தீயவு மெல்லா மறிந்து
 முறைபிற ழாமற் குறைவுநிறை வின்றாய்க்
 காலமுந் தேசமு மாலற வகுத்து
 யிடு நடுவுநின் றருத்தலி னடுவனா குதியே
 சான்றோர் செய்தி மான் றிருப் பின்றே
 சாலார் செயலே மாலா குவதே
 யத்துவா மெத்தி யடங்கா வினைகளுஞ்
 சுத்திசெய் தனையே யொத்தகன் மத்திடை
 உய நீங்கின தென்னை யூங்குழ் வினைகளு
 மாங்கவை யருத்துவ நாரைகொ லதனாற்
 கரும மருத்துங் கடனது வின்றாந்
 தருமம் புரத்தல் பெருமைய தன்றே
 கண்ணினுண் மணிய கருத்தினுட் கருத்த
 உடு வெண்ணை வேந்த மெய்கண்ட தேவ
 விடர்ப்படு குரம்பையு ளிருத்தித்
 துடைப்பதில் லாவரு டோன்றிடச் சொல்லே.

யசு

சொற்றொழும்பு கொள்ளநீ சூழ்ந்ததுவு நிற்கையல்கண்
 மற்றவர்க ணினனோக்கின் மாய்ந்தவுயிர்க்-குற்றங்
 கொளித்தியாங் கைய வுயர்வெண்ணை நல்லூர்க்
 குளித்தமதுக் கொன்றையெங் கோ.

யஎ

கோலங் கொண்ட வாறுண ராதே
 ஞாலங் காவல னியானெனக் கொளீஇப்
 பொய்யை மெய்யெனப் புகன்று வையத்
 தோடாப் பூட்கை நாடி நாடா
 இ வென்னுட் கரந்தென் பின்வந் தருளி

யென்னையுந் தன்னையு மறிவின் றியற்று
 மென்ன தியானெனு மகந்தை யுங்கண்
 டியாவ ரியாவையு மியாங்கணுஞ் சென்று
 புக்குழிப் புக்குப் பெயர்த்துழிப் பெயர்த்து
 ய மிக்க போகம் விதியால் விளைத்திட்
 டெற்பணி யாளா வெனைப்பிரி யாதே
 யோடி மீள்கென வாடல் பார்த்திட்
 டென்வழி நின்றன நென்கதை யன்றோ
 வருண்மிக வுடைமையி னருட்டுறை வந்து
 யடு பொருண்மிக வருடலும் பொய்ப்பகை யாதலுங்
 கைகண்டு கொள்ளெனக் கடலுல கறிய
 மெய்கண்ட தேவ நெனப்பெயர் விரீஇத்
 தன்னுட் கரந்து தான்முன் னாகித்
 தன்னதுந் தானுமா யென்னையின் றுக்கித்
 உய தன்னையு மென்னையுந் தந்து தனது
 செய்யா மையு மெனதுசெய லின்மையு
 மெம்மான் காட்டி யெய்த
 லம்மா வெனக்கே யதிசயந் தருமே.

ய அ

தருமா தருமத் தலைநின்றாழ் வேனைக்
 கருமா கடல்விடமுண் கண்டப் - பெருமான்
 திருவெண்ணெய் நல்லூர்ச் சுவேத வனத்தா
 னுருவென்ன வந்தெடுத்தா னுற்று.

ய சு

உற்றவர் பெற்றவர் மற்றவை முற்று
 மற்றவர்க் கற்றவ னல்லவர்க் கல்லவ
 னந்த மாதி யில்லவன் வந்து
 குரக்கு மனத்துக் கொடியேன் பாக்கும்
 இ பரப்பைக் குவித்து நிறுத்திப் பிடித்திட்
 டிருள்வெளி யாகு மருளினை யறுத்து

- வந்து புருதலுஞ் சென்று நீங்கலு
 மின்றி யொன்றாய் நின்றவந் நிலையி
 லொன்ற காம விரண்டா காம
- லி லொன்று மிரண்டு மின்ற காமற்
 றன்னது பெருமை தாக்கா னுயினு
 மென்னது பெருமை யெல்லா மெய்தித்
 தன்னை யெனக்குத் தருவதை யன்றியு
 மென்னையு மெனக்கே தந்து தன்னது
- லிஐ பேரா கந்தப் பெருங்கட லதனு
 ளாரா விற்ப மளித்துத் தீரா
 வுள்ளும் புறம்பு மொழிவின்றி நின்ற
 வள்ளன்மை காட்டி மலரடி யருளிய
 மன்ன னெங்கோன் வார்புனற் பெண்ணை
- உலி வெண்ணை காவலன் மெய்கண்ட தேவ
 னண்ண லருளா லயத்த னண்ணிய
 மலமுத லாயின மாய்க்கு
 முலக வுயிர்க்கெல் லாமொரு கண்ணை.

உ.பி

இருபாவிருபஃது
 முற்றிற்று

மெய்கண்ட சாத்திரம் - கூ.

உ ண் மை வி ள க் க ம்

திருவதிகை
மனவாசகங்கடத்தார்

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

திருவதிகை
மனவாசகங்கடந்தார்
அருளிச்செய்த

உ ண் னை ம வி ள க் க ம்

வண்மைதரு மாகமநூல் வைத்த பொருள்வழுவா
வுண்மை விளக்க முரைசெய்யத் - திண்மதஞ்சே
ரந்திரிதத் தந்திமுகத் தொந்தியயிற் றைங்கரணைப்
பந்தமறப் புந்தியுள்வைப் பாம்.

க

பொய்காட்டிப் பொய்யகற்றிப் போதாந் தப்பொருளா
மெய்காட்டு மெய்கண்டாய் விண்ணப்பம் - பொய்காட்டா
மெய்யா திருவெண்ணை வித்தகா சுத்தவினா
வையாநீ தான்கேட் டருள்.

உ

ஆறாறு தத்துவமே தாணவமே தன்றேதான்
மாறா வினையேது மற்றிவற்றின் - வேறாகா
நானேது நீயேது நாதனட மஞ்செழுத்துத்
தானேது தேசிகனே சாற்று.

உ

உள்ளபடி யித்தை யுரைக்கக்கே ளுன்றனக்கு
வள்ளலரு ளாலன்று வாய்மலர்ந்து-தெள்ளியசீ
ராகமங்கள் சொன்ன வடைவிலே யானந்த
யோக நிகழ்புதல்வா வுற்று.

ச

நாற்கோணம் பூமிபுன னண்ணுமதி யின்பாதி
யேற்குமனன் முக்கோண மெப்போது - மார்க்கு
மறுகோணங் கால்வட்ட மாகாய மான்மா
வுறுகாய மாமிவற்ற லுற்று.

௭

பொன்பார் புனல்வெண்மை பொங்கு மனல்சிகப்பு
வன்கால் கருமைவளர் வானுறாம - மென்பா
ரெழுத்து லவரயவப் பாராதிக்கென்று
மழுத்தமதாய் நிற்கு மது.

௮

குறிகுலிசங் கோகன தங் கொள்சுவத்தி குன்ற
வறுபுள்ளி யாரமுத விந்துப் - பிறிவின்றி
மண்புனரீக் கால்வான மன்னு மடைவேயென்
றெண்புதல்வா வாகமமோ தும்.

௯

பாராதி யைந்துக்கும் பன்னுமதி தெய்வங்க
ளாரா ரயனாதி யைவரா - மோரோர்
தொழிலவர்க்குச் சொல்லுங்காற் றேற்றமுத லெந்தும்
பழுதறவே பண்ணுவர்காண் பார்.

௧௦

படைப்ப னயனளிப்பன் பங்கயக்கண் மாயன்
றுடைப்ப னுருத்திரனுஞ் சொல்லிற் - றிடப்பெறவே
யென்றுந் திரோபவிப்ப ரீசர் சதாசிவரு
மன்றே யறுக்கிரக ராம்.

௧௧

மண்கடின மாய்த்தரிக்கும் வாரிகுளிர்ந் தேபதமா
மொண்கணல்சட் டொன்றுவிக்கு மோவாமல் - வன்கால்
பரந்துசலித் துத்திரட்டெம் பார்க்கிலா காய
நிரந்தரமாய் நிற்கு நிறைந்து.

௧௨

உள்ளபடி மாபூத மோதினோ முன்றனக்குக்
கள்ளமிடு மைம்புலனுங் கட்டுரைக்கின் - மெள்ளவே
யோசை பரிசு முருவஞ் சுவைநாற்ற
மாசைதரு மைம்புலனே யாம்.

யக

ஞானேந் திரியங்க ணன்றா யுரைக்கக்கே
ஞான மிகுபூத முற்றிடமா - வீனமாஞ்
சத்தா தியையறியுந் தானஞ் செவிதோல்கண்
ணத்தாலு மூக்கென் றறி.

யஉ

வானிடமாய் நின்றுசெவி மன்னு மொலியதனை
யீனமிசுந் தோல்கா லிடமாக - ஆனப்
பரிசுந் தனையறியும் பார்வையிற்கண் ணங்கி
விரவியுரு வங்காணு மே.

யங

நன்றாக நீரிடமா நாவிரதந் தானறியும்
பொன்றா மணமூக்குப் பூவிடமா - நின்றறியு
மென்றோது மன்றே யிறையா கமமிதனை
வென்றார்சென் றுரின்ப வீடு.

யச

கண்ணுதலா லோதியிடங் கன்மேந் திரியங்க
ளெண்ணும்வச னாதிக்கிடமாக - நண்ணியிடும்
வாக்குப்பா தம்பாணி மன்னு குதமுபத்த
மாக்கருது நாளு மது.

யடு

வாக்காகா யம்மிடமா வந்துவச னிக்குங்கால்
போக்காருங் காற்றிடமாப் புல்கியன - வேற்கு
மிடுங்கை குதநீ ரிடமா மலாதி
விடும்பா ரிடமுபத்தம் விந்து.

யக

அந்தக் காரண மடைவே யுரைக்கக்கே
 ளந்தமனம் புத்தியுட னாங்காரஞ் - சிந்தையிவை
 பற்றியது நிச்சயித்துப் பல்கா லெழுந்திருந்தங்
 குற்றதுசிந் திக்கு முணர்,

யௌ

ஒதியிடு நாலாறு முற்றான் மதத்துவமென்
 ருதி யருணா லறையுங்காண் - உதறவே
 வித்தியா தத்துவங்க டம்மை விளம்பக்கே
 னுத்தமனே நன்ற வுனக்கு.

யஅ

கால நியதி கருதுங் கலைவித்தை
 யேவலிரா கம்புருட னேமாயை - மாலறவே
 சொன்னோ மடைவாகச் சொன்னவிவை தம்முண்மை
 யுன்னி யுரைக்கநா முற்று.

யக

எல்லை பலம்புதுமை யெப்போது நிச்சயித்த
 லல்ல றருங்கிரியை யான்மாவுக் - கொல்லை
 யறிவாசை யைம்புலனு மாவருங் காலங்
 குறியாய் மயக்கென்று கொள்.

உய

வித்தியா தத்துவங்க ளேழும் விளம்பினோஞ்
 சுத்தமார் தத்துவங்கள் சொல்லக்கே - ணித்தமாஞ்
 சுத்தவித்தை யீசரம்பின் சொல்லுஞ் சதாசிவநற்
 சத்திசிவங் காணவைக டாம்.

உக

சுத்தவித்தை ஞானமிகுந் தொன்மையா மீசரந்தா
 னத்தன் றெழிலதிக மாக்கியிடு - மொத்தலிவை
 சாதாக் கியமென்னுஞ் சத்தி சிவங்கிரியை
 யாதார ஞானவரு வாம்.

உஉ

ஆறாறு தத்துவமுஞ் சொன்னோ மடைவாக
மாறா மலமிரண்டும் வாசொல்லக் - கூறி
வறியாமை யாணவநீ யானசுக துக்கங்
குறியா வினையென்று கொள்.

உரு

ஆறாறு தத்துவமு மாணவமும் வல்வினையு
மாறா வருளால் வகுத்துரைத்தீர் - வேறாகா
வென்னை யெனக்கறியக் காட்டி ரிவைகண்டே
னுன்னரிய தேசிகரே யுற்று.

உரு

நன்றா வுரைக்கக்கே ணல்லசித்தின் முன்னசித்திங்
கொன்றாது சித்தசித்தை யோராது - நின்றிவற்றை
யன்றே பகுத்தறிவ தான்மாவே யென்றுமறை
குன்றாம லோதுங் குறித்து.

உரு

தத்துவங்க ளாறாறுந் தம்மைத்தா மென்றறியா
வெத்தன்மை யென்னி லியம்பக்கேள் - சுத்தமா
மாறு சுவையு மறியாவே தம்மைத்தாங்
கூறி லிவையிவைபோற் கொள்.

உரு

ஆறு சுவையு மருந்தி யவைதம்மை
வேறெருவன் கூறியிடு மேன்மைபோ - லாறாறு
மொன்றொன்றாய் நாடியுணர்ந் தோதிலதி லுற்றறிவாய்
நின்றபொரு டானேகா ணீ.

உரு

குன்றா வருளாலே கூறின் ரென்வடிவு
பொன்றாத தும்முருவம் போதியீர் - நின்றருக்கன்
கண்ணுக்குக் காட்டுமா போலே யுனதறிவி
னண்ணியறி வித்திடுவோ நாம்.

உரு

அன்றியுங்கே ளான்மாவா லாய்ந்தறியு மைம்பொறிக
ளின்றி யறியா விவையென்ன - நின்றதுபோ
லோவாம லுன்னே யுணர்த்துவோ முன்னறிவின்
மேவாமன் மேவிநா மே.

உக

அக்கரங்கட் கெல்லா மகரவுயிர் நின்றாற்போன்
மிக்க வுயிர்க்குயிராய் மேவினோ - மெக்கண்ணு
நில்லா விடத்துயிர்க்கு நில்லா தறிவென்று
நல்லா கமமோது நாடு.

நட

நற்றவத்தோர் தாங்காண நாதாந்தத் தஞ்செழுத்தா
லுற்றுருவாய் நின்றாட லுள்ளபடி - பெற்றிடநான்
விண்ணார் பொழில்வெண்ணே மெய்கண்ட நாதனே
தண்ணு ருளாலே சாற்று.

நட

எட்டு மிரண்டு முருவான லிங்கத்தே
நட்டம் புதல்வா நவிலக்கேள் - சிட்டன்
சிவாயநம வென்னுந் திருவெழுத்தஞ் சாலே
யவாயமற நின்றாடு வான்.

நட

ஆடும் படிகேணல் லம்பலத்தா னையனே
நாடுந் திருவடியி லேநகரம் -கூடு
மகர முதரம் வளர்தோள் சிகரம்
பகருமுகம் வாழுடியப் பார்.

நட

சேர்க்குந் துடிசிகரஞ் சிக்கனவா வீசுகா
மார்க்கும் யகர மபயகரம் - பார்க்கிலிறைக்
கங்கி நகர மடிக்கீழ் முயலகனார்
தங்கு மகரமது தான்.

நட

ஒங்கா மேநந் நிருவாசி யுற்றதனி
 னீங்கா வெழுத்தே நிறைசுடரா - மாங்கா
 மற்றா ரறிவாணி யம்பலத்தா னுடலிது
 பெற்றார் பிறப்பற்றார் பின்.

ரு

தோற்றந் துடியதனிற் றேயுந் திதியமைப்பிற்
 சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்கார - மூற்றமா
 ளுன்று மலர்ப்பதத்தி லுற்ற திரோதமுத்தி
 நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு.

ரு

மாயை தனையுதறி வல்வினையைச் சுட்டுமலஞ்
 சாய வழுக்கியரு டானெடுத்து - நேயத்தா
 லாநந்த வாரிதியி லான்மாவைத் தானமுத்த
 ருனெந்தை யார்பரதந் தான்.

ரு

மோனந்த மாமுனிவர் மும்மலத்தை மோசித்துத்
 தானந்த மானிடத்தே தங்கியிடு - மாநந்த
 மொண்டருந்த நின்றடல் காணுமருண் மூர்த்தியாக்
 கொண்டதிரு வம்பலத்தான் கூத்து.

ரு

உரையுணர்வுக் கெட்டா வொருவன்மிகு பஞ்சாக்
 கரத்தால் வரைமகடான் பாதி - பரையிடமாக்
 காணும் படியே கருணையுருக் கொண்டாடல்
 பேணுமவர்க் குண்டோ பிறப்பு.

ரு

நாதாந்த நாடகத்தை நன்றா வருள்செய்தி
 ரோதீ ரெழுத்தஞ்ச முள்ளபடி - தீதறவே
 யஞ்செழுத்தீ தாகி லழியுமெழுத் தாய்விடுமோ
 தஞ்ச வருட்குருவே சாற்று.

சு

உற்ற குறியழியு மோதுங்காற் பாதைகளிற்
சற்றும் பொருடான் சலியாது - மற்றதுகே
ளீசனரு ளாவி யெழிலார் திரோதமல
மாசிலெழுத் தஞ்சினடை வாம்.

சக

சிவனரு ளாவி திரோதமல மைந்து
மவனெழுத் தஞ்சி னடைவா - மிவனின்னு
நம்முதலா வோதிவரு ண்டாது நாடுமருள்
சிம்முதலா வோதுந் சென்று.

சஉ

அண்ணன் முதலா வழகா ரெழுத்தைந்து
மெண்ணி லிராப்பகலற் றின்பத்தே - நண்ணி
யருளா னதுசிவத்தே யாக்கு மனுவை
யிருளா னதுதீர வின்று.

சங

ஆதி மலமிரண்டு மாதியா வோதினாற்
சேதியா மும்மலமுந் தீர்வாகா - போத
மதிப்பரிதா மின்பத்தே வாழலா மாறி
விதிப்படியோ தஞ்செழுத்து மே.

சச

அஞ்செழுத்தே யாகமமு மண்ண லருமறையு
மஞ்செழுத்தே யாதிபுரா ணம்மனைத்து - மஞ்செழுத்தே
மாநந்த தாண்டவமும் யாவைக்கு மப்பாலா
மோனந்த மாமுத்தி யும்.

சஇ

முத்தி தனையடைந்தோர் முந்துபழம் போதங்கி
வித்தகமாம் லீணை யிவையிற்றி - னெடுத்த
விரதமணம் வெம்மை யெழினாதம் போல
விரவுவரென் றோதும் விதி.

சஈ

தத்துவங்க னெல்லாஞ் சகசமா யான்மாவிற்
பெத்தத்தி னிற்கின்ற பெற்றிபோன் - முத்திதனிற்
சித்தமல மற்றார் செறிந்திடுவ ரொன்றுமறை
சத்தியமா வோதியிடுந் தான்.

சுஎ

ஆதவன்றன் சந்நிதியி லம்புலியி னூர்சோதி
பேதமற நிற்கின்ற பெற்றிபோ - னாதாந்தத்
தண்ண றிருவடியி லான்மா வணைந்தின்பக்
கண்ணி லழுந்தியிடுங் காண்.

சஅ

சென்றிவன்ற னென்றிற் சிவபூ ரணஞ்சிதையு
மன்றவன்ற னென்றுமெனி லந்நியமா - மின்றிரண்டு
மற்றரி லே யேதென்னி லாதித்த னந்தன்விழிக்
குற்றமற நின்றதுபோற் கொள்.

சக

வாக்கு மனமிறந்த வான்கருணை யாளனுருத்
தாக்கறவே நிற்குந் தனிமுதல்வா - நீக்காப்
பதியினைப்போ னித்தம் பசுபாச மென்றாய்
கதியிடத்து மூன்றினையுங் காட்டு.

இய

முத்திதனின் மூன்று முதலு மொழியக்கேள்
சுத்தவனு போகத்தைத் துய்த்தலனு - மெத்தவே
யின்பங் கொடுத்தலிறை யித்தைவிளை வித்தன்மல
மன்புடனே கண்டுகொளப் பா.

இக

அப்பாவிம் முத்திக் கழியாத காரணந்தான்
செப்பா யருளாலே செப்பக்கே - னொப்பில்
குருலிங்க வேடமெனக் கூறிலிவை கொண்டார்
கருவொன்றி நில்லார்கள் காண்.

இஉ

கற்றா மனம்போற் கசிந்துகசிந் தேயுருகி
யுற்றாசான் லிங்க முயர்வேடம் - பற்றாக
முத்தித் தலைவர் முழுமலத்தை மோசிக்கும்
பத்திதனி னின்றிடுவர் பார்.

இரு

வாழ்ந்தே னருட்கடலே வற்றாப் பவக்கடலில்
வீழ்ந்தே யலையாமன் மேதினியிற் - சூழ்ந்துவிடா
வெண்ணைச் சுவேதவன மெய்கண்ட நாதனே
யுண்மைத் தவப்பயனே யுற்று.

இச

மன்னதிகை வாழு மனவா சகங்கடந்தான்
மின்னனைய வாழ்வி லுறு மெய்கண்டான் - பன்மறைகள்
வண்மைதரு மாகமநூல் வைத்த பொருள்வழுவா
வுண்மைவிளக் கஞ்செய்தா னுற்று.

உண்மைவிளக்கம்

முற்றிற்று

மெய்கண்ட சாத்திரம் - எ.

சிவ ப் பி ர கா ச ம்

உமாபதி சிவாசாரிவர்

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

உமாபதி சிவாசாரியர்

அருளிச்செய்த

சிவப்பிரகாசம்

பாயிரம்

காப்பு

ஒளியான திருமேனி யுமிழ்தான மிகமேவு
களியார வருமானே கழனாளு மறவாம
லளியாளு மலர்தாவு மடியார்க ளுளமான
வெளியாகும் வலிதாய வினாகூட நினையாவே.

நடராசர்

ஒங்கொளியா யருண்ஞான மூர்த்தி யாகி
யுலகமெலா மளித்தருளு முமையம்மை காணத்
தேங்கமழு மலரிதழி திங்கள் கங்கை
திசுரவம் வளர்ச்சடைமேற் சேர வைத்து
நீங்கலரும் பவத்தொடர்ச்சி நீங்க மன்று
ணின் றிமையோர் துதிசெய்ய நிருத்தஞ் செய்யும்
பூங்கமலமலர்த்தாள்கள் சிரத்தின் மேலும்
புந்தியினு முறவணங்கிப் போற்றல் செய்வாம்.

சிவகாமியம்மை

பார்த்தபாரி பரையாதி பான திச்சை
 பரஞானங் கிரியைபா போக ரூபந்
 தருங்கருணை யுருவாகி விசுத்தா சுத்தத்
 தனுசுரண புவனபோ கங்க டாங்க
 விரிந்தவுபா தானங்கண் மேவி யொன்றாய்
 விமலமா யைந்தொழிற்கும் வித்தாய் ஞாலத்
 தார்தைகெட மணிமன்று ஞாடல் காணு
 மன்னையருட் பாதமலர் சென்னி வைப்பாம்.

௨

விநாயகர்

கலந்தாநா விருந்தமிழின் செய்யுட் குற்ற
 நண்ணமை யிடையூறு நலியாமை கருதி
 யிலங்குமிரு குழையருகு பொருதுவரி சிதறி
 யிணைவேல்க ளிகழ்ந்தகயற் கண்ணியொடு மிறைவன்
 கலந்தருள வருமாண முகத்தான் மும்மைக்
 கடமருவி யெனநிலவு கணபதியி னருளா
 வலர்ந்துமது காமுனிவர் பரவவளர் கமல
 மனையதிரு வடியிணைக ணினைதல் செய்வாம்.

௩

முருகக்கடவுள்

வளநிலவு குலவமர ரதிபதியாய் நீல
 மயிலேறி வருமீச னருண்ணான மதலை
 யளவில்பல கலையங்க மாரணங்க ளுணர்ந்த
 வகத்தியனுக் கோத்துரைக்கு மண்ணல்விற் றெண்ணு
 அளமருவு சூரணுர மெனதிடும்பை யோங்க
 லொன்றிரண்டு கூறுபட வொளிதிகழ்வே லுகந்த
 களபமலி குறமகடன் மணிமுலைகள் கலந்த
 கந்தன்மல ரடியிணைகள் சிந்தை செய்வாம்.

௪

சந்தான பரம்பரை

தேவர்பிரான் வளர்கயிலைக் காவல் பூண்ட
 திருநந்தி யவர்கணத்தோர் செல்வர் பாரிற்
 பாவியசத் தியஞான தரிசனிக ளடிசேர்
 பரஞ்சோதி மாமுனிகள் பதியா வெண்ணெய்
 மேவியசீர் மெய்கண்ட திறலார் மாறா
 விரவுபுக முருணந்தி விறலார் செல்வத்
 தாவிலருண் மறைஞான சம்பந்த ரிவரிச்
 சந்தானத் தெமையாளுந் தன்மையோரே.

௭

குரு வணக்கம்

பார்திகழ வளர்சாம வேத மல்கப்
 பராசரமா முனிமரபு பயில ஞானச்
 சார்புதர வந்தருளி யெம்மை யாண்ட
 சைவசிகா மணிமருதத் தலைவ னந்தண்
 கார்மருவு பொழில்புடைசூழ் மதின்மீதே மதியங்
 கடவாமை நெடுங்கொடியின் கரந்தகையுங் கடந்தைச்
 சீர்நிலவு மறைஞான சம்பந்த னெந்தை
 திருவளரு மலரடிகள் சென்னி வைப்பாம்.

௮

நுதலிய பொருள்

புறச்சமயத் தவர்க்கிருளா யகச்சமயத் தொளியாய்ப்
 புகலனைவைக் களவாகிப் பொற்பணிபோ லபேதப் [போற்
 பிறப்பிலதா யிருள்வெளிபோற் பேதமுஞ்சொற் பொருள்
 பேதாபே தமுமின்றிப் பெருதூல் சொன்ன
 வறத்திறனால் விளைவதா யுடலுயிர்கண் ணருக்க
 னறிவொளிபோற் பிறிவருமத் துவித மாகுஞ்
 சிறப்பினதாய் வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவ
 சித்தாந்தத் திறனிங்குத் தெரிக்கலற்றும்.

௯

தீட்சாக்கிரமம்

மூவகையா ருயிர்வர்க்க மலர்த்தார் கன்ம
 மூலமலத் தார்மூன்று முடையா ரன்றே
 தீவகமா மெனவுருவாய் வந்து நாதன்
 திருநோக்காற் பரிசத்தாற் நிகழும் வாக்காற்
 பாவனையான் மிகுதூலா லியோகப் பண்பாற்
 பரவிலரு மெனத்திரியாற் பாச நாச
 மேவவரு ஞாதவுமவுத் திரியிரண்டு திறனும்
 வியன்கிரியை ஞானமென விளம்பு மாறே.

அ

விரும்பியமந் திராதிகார மர்ச்சனா திகார
 மேவுமியோ காதிகார மெனச்சமய விசேடம்
 வரும்பொருவி னிருவாண மந்திரங்கள் பதங்கள்
 வன்னங்கள் புவனங்க டத்துவங்கள் கலைக [தொன்
 னிரங்கடைவிற் றொகைபதினென் றெண்பத்தொன் றைம்பத்
 திருநூற்றோ டிருபத்து நாலா றைந்திற்
 பார்த்தநெறி யறுவகையு மொருவிநினை வரிதாம்
 பரபதத்து ஞாயிர்விரவப் பயிற்று மன்றே.

க

கிரியையென மருவுமவை யாவு ஞானங்
 கிடைத்தற்கு நிமித்தமெனக் கிளக்கு முண்மைச்
 சரியைகிரி யாயோகத் தன்மை யோர்க்குச்
 சாலோக சாமீப சாரு பங்கண்
 மருவியிடு முயர்ஞான மிரண்டா மாறா
 மலமகல வகலாத மன்னு போதத்
 திருவருளொன் றென்றதனைத் தெளிய வேதாஞ்
 சிவாகமமென் றுலகறியச் செப்பு தூலே.

ஐ

நூல்வழியும் நூற்பேயரும்

தெரித்தஞ்ரு முதல்வருயர் சிவஞான போதஞ்
 செப்பினர்பின் பவர்புதல்வர் சிவஞான சித்தி
 விரித்தனர்மற் றவர்கடிரு வடிகள் போற்றி
 விளம்பியநூ லவையிரண்டும் விரும்பி நோக்கிக்
 கருத்திலுறை திருவருளு மிறைவ னூலுங்
 கலந்துபொது வுண்மையெனக் கருதி யானு
 மருத்திமிக வுரைப்பன்வளர் விருத்த நூறு
 மாசில்சிவப் பிரகாச மாகு மன்றே.

லக

அவையடக்கம்

தொன்மையவா மெனுமெவையு நன்றாகா வின்று
 தோன்றியநூ லெனுமெவையுந் தீதாகா துணிந்த
 நன்மையினார் நலங்கொண்மணி பொதியுமதன் களங்க
 நவையாகா தெனவுண்மை நயந்திடுவர் நடுவார்
 தன்மையினார் பழமையழ காராய்ந்து தரிப்பர்
 தவறுநலம் பொருளின்கட் சார்வாராய்ந் தறித
 லின்மையினார் பலர்புகழி லேத்துவரே திலருந்
 றிகழ்ந்தனரே லிகழ்ந்திடுவர் தமக்கெனவொன் றிலரே.

பொது வதிகாரம்

முதற் சூத்திரம்

பதி மியல்பு

பலகலையா கமவேத மியாவையினுங் கருத்துப்
பதிபசுபா சந்தெரித்தல் பதிபரமே யதுதா
னிலவுமரு வருவின்றிக் குணங்குறிக ளின்றி
நின்மலமா யேகமாய் நித்த மாகி
யலகிலுயிர்க் குணர்வாகி யசல மாகி
யகண்டிதமா யானந்த வருவா யன்றிச்
செலவரிதாய்ச் செல்கதியாய்ச் சிறிதாகிப் பெரிதாய்த்
திகழ்வதுதற் சிவமென்பர் தெளிந்து ளோரே.

க

நீடுபரா சத்திரிக ழிச்சா ஞான
நிறைகிரியை தரவதனை நிமலன் மேவி
நாடரிய கருணைதிரு வருவ மாகி
நவீன்றுபல கலைநாத விந்து வாகி
கூடுமொளி வளர்குழில மாயை மேவிக்
கொடுவினகொ டனுகாண புவன போகம்
பீடுபெற நிறுவியவை யொடுக்கு மேனி
பிறங்கியநிட் களசகளப் பெற்றி யாமே.

உ

நங்கிதுவென் றதுகடந்த வியல்பி னானு
மீறுமுத னடுவொன்று மிலாமை யானு
மோங்கிவளர் ஞானமய னாத லானு
முண்மைபிறர்க் கறிவரிய வொருமை யானுந்
தாங்கரிய வெறுப்பினொடு விருப்பு மெல்லாஞ்
சார்வரிய தனிமுதல்வ னாத லானு

நீங்கலரு முயிர்க்குயிராய் நின்ற லானு
நிறுத்திடுவ னினைந்தவுரு நிமலன் றானே. ௨

உலகமெலா மொருவனோ டொருத்தி யொன்றென்
றுளதாகி நின்றளவி லொடுங்கும் பின்னு
மலமதனா லுளதாகு முருவ மாறி
வருவதுபோ வதுசெல்வ தாத லானு
மலைவிலசே தனமாயை யாத லானு
மணுக்களுரு வடையுமறி விலாமை யானு
நிலவுதொழின் மருவியுரு நின்ற லானு
நின்றெவையு மளித்திடுவ னிமலன் றானே. ௩

கந்தமல ரயன்படைக்கு முலக மெல்லாங்
கண்ணனளித் திடுமவையெங் கடவு டானே
யந்தமுற வழித்திடுவ னாத லாலே
யயனரியு மவனதுய ரதிகா ரத்து
வந்தமுறை தன்றொழிலே மன்னுவிப்ப னெல்லாம்
வருவிப்பன் விகாரங்கண் மருவான் வானின்
முந்திரவி யெதிர்முளரி யலர்வுறுமொன் றலர்வான்
முகையாமொன் றென்றுலரு முறையி னாமே. ௪

ஏற்றவிவை யானருளின் நிருவினையாட் டாக
வியம்புவர்க ளனுக்களிடர்க் கடனின் று மெடுத்தே
பூற்றமிக வருள்புரித லேது வாக
வுரைசெய்வ ரொடுக்கமினைப் பொழித்தன் மற்றைத்
தோற்றமல பாகம்வரக் காத்தல் போகந்
துய்ப்பித்த நிரோதாயி நிறுத்த லாகும்
போற்றலரு மருளருளே யன்றி மற்றப்
புகன்றவையு மருளொழியப் புகலொ னாதே. ௫

இரண்டாஞ் சூத்திரம்

பசு வியல்பு

எண்ணரிதாய் நித்தமா யிருண்மலத்தி னழுந்தி
 யிருவினையின் றன்மைகளுக் கீடான யாக்கை
 யண்ணலரு ளானண்ணி யவையவரா யதனா
 லவகினிகழ் போகங்க ளருந்து மாற்றாற்
 புண்ணியபா வம்புரிந்து போக்குவா வுடைத்தாய்ப்
 புணருமிருண் மலபாகம் பொருந்தியக்கா லருளா
 லுண்ணிலவு மொளியதனா லிருளகற்றிப் பாச
 முற்றிடுநற் பசுவருக்க மெனவுரைப்ப ருணர்ந்தோர். க

பாச வியல்பு

ஏகமாய்த் தங்கால வெல்லுகளின் மீளு
 மெண்ணரிய சத்தியதா யிருளொளிர விருண்ட
 மோகமாய்ச் செம்பினுறு களிம்பேய்ந்து நித்த
 மூலமல மாயறிவு முழுதினையு மறைக்கும்
 பாகமாம் வகைநின்று திரோதாயி சத்தி
 பண்ணுதலான் மலமெனவும் பகர்வரது பரிந்து
 நாகமா நதிமதியம் பொதிசடையா னடிக
 ணணுகும்வகை கருணைமிக நயக்குந் தானே. உ

உன்னவரும் பரசிவன் ற னருளாலே நாத
 முதிக்குமிருங் குடிசைதனில் விந்துவரு நாதந்
 தன்னிலதி னொளிவளருஞ் சதாசிவரா மவரிற்
 நயங்கவரு மீசர்வித்தை தனையளிப்ப ரதனான்
 மன்னுவரிவ் வகையைவர் வாய்மையினான் முன்னே
 வந்திடுமென் றுரைசெய்த விந்துவழா வகையே
 முன்னுதவு குக்குமாதி யொருநான்கு மென்று
 மொழிந்திடுவ ரருங்கலைகண் முதிர்ந்து ளோரே. ங

உருவாதி சதுர்விதமா யொன்றென் றெவ்வா
 வுண்மையதாய் நித்தமா யொன்றா யென்று
 மருவாகிக் கண்மமா ரணுக்க ளியார்க்கு
 மாவா மாயசித்தா யசல மாகி
 விரிவாய தன்செயலின் வியாபியா யெல்லாம்
 விரிந்தவகை புரிந்தடைவின் மேவியவை யொடுங்க
 வருகால முயிர்களுல்லா மருவிடமாய் மலமாய்
 மன்னியிடு மானருளான் மாயை தானே. ச

என்னையிது வெனினுலகுக் குபாதான மில்லை
 யிறைவனல தெனினசித்துச் சித்தினிடத் துதியா
 மன்னியுள தேன்முதல்வ னென்கொ லென்னின்
 மாயைதா னசித்துருவாய் மருவ மாட்டா
 தன்னவனு மிதுவொழிய வாக்க மாட்டா
 னசத்தரு மெனினதுவு மவன்போ னித்த
 முன்னவனவ் வசித்தைவிரித் தெவையு மாக்கு
 முதன்மையது கொடுத்ததென மொழிந்தி டாரே. இ

படைத்ததொரு படியின் றிப் பறவைபசு நாராய்ப்
 பண்ணியதென் முன்னை வினைப் பான்மை யென்ப
 ரடுத்தவினை யுளதாயி னிறையே னென்னி
 லசேதனம் றவையாவித் தமைத்த தாரு
 மெடுத்தவினை யுருவுறுவ துயிரேற் றானே
 யிருவினைக்குத் தக்கவுட லெய்து மென்னிற்
 சடத்திராரு மகர்த்தாவா யறிவொன் றில்லாத்
 தன்மையனுங் கூடவொரு சங்கை யின்றே. ஈ

அல்லன்மிக வுயிர்க்கிவைதா ணணைத்த தீச
 னருவினைக ளருந்துதற்கோ வினையோ வன்றிச்

சொல்லிவரு மாயையோ வணுவை முந்தச்
 சூழ்ந்ததெனு முரைமுதலோர் தொடக்கி லார்பா
 லொல்லவரு மெனினுளதா முயிருண் டாவே
 யுளதுமல மலமுளதா வொழிந்த வெல்லா
 நெல்லின்முளை தவிடுமிபோ லனாதி யாக
 நிறுத்திடுவ ரிதுசைவ நிகழ்த்து மாறே. எ

அருத்திமிகுங் கலைகால நியதியுடன் வித்தை
 யராகமிவை யனந்தரான் மாயைதனி லாகு
 முருத்திரார் கலைதனிற் பிரகிருதி குணங்
 ளுளவாகு மாங்காரம் புந்திதனி லுதிக்குந்
 தெரித்தவிது திரிவிதமாந் தைசதவை காரி
 திகழ்தருபு தாதியெனத் திருந்தியசாத் துவிதம்
 விரித்தகுண மனம்புத்தி யிந்திரிய மென்று
 விளம்பியசோத் திராதிமுதல் விளங்கியிடம் விரிந்தே. அ

மன்னியகன் மேந்திரிய மானவிரா சதஞ்சேர்
 வாக்காதி வைகாரி மருவிவருஞ் சத்தந்
 தன்னமுத லாகியதா மதமிகுமாத் திரைபின்
 நருமிதனின் வானநில மனல்புனன்மண் சத்த
 முன்னதனில் வெளியாதி யொன்றொன் றாகு
 முறையிலுறு மிருமையயன் முடிவா முன்னே
 யுன்னுசதா சிவராதி யதிபதிக ளொடுக்க
 முதித்தவடை வெனவுரைப்ப ருணர்ந்து ளோரே. க

நண்ணியிடு முருவதனுக் கேது வாகி
 நானுபோ கங்களாய் நாசோற் பத்தி
 பண்ணிவரு மாதலா லனாதி யாகிப்
 பலவாகி யணுக்கடொழும் படர்வ தாகி

யெண்ணிவரு மனவாச கன்மத்தா லியற்று
 மியல்பினதாய் மதிகதமா யிருபயனும் பாவ
 புண்ணியமாய்ப் புலர்கால மாயை மேவிப்
 பொருந்துமிது கன்மமலம் புகலு மாறே.

௨

கன்மநெறி திரிவிதந் சாதியாயுப் போகக்
 கடனதென வருமூன்று முயிரொன்றிற் கலத்த
 ரென்மையதா ழல்லதுண வாகா தானுந்
 தொடங்கடைவி னடையாதே தோன்று மாறித்
 தன்மைதரு தெய்விகமூற் பெளதிகமான் மிகமாந்
 தகையிலுறு மசேதனசே தனத்தாலுஞ் சாரு
 நன்மையொடு தீமைதரு சேதனனுக் கிவணு
 னுடிலத் னூழ்வினையா நணுகுந் தானே.

௩

மேலேக்கு வருவினையே தென்னி னங்கண்
 விருப்புபெறுப் பெனவறியவ் விளைவு மெல்லா
 மூலத்த வினைப்பயில்வா மென்னி னுமென்
 முற்றியதன் பயனுனக்கு முளைக்கு மென்பர்
 ஞாலத்து வினைகளிரு திறனாகும் புந்தி
 நண்ணுத வினைநணுகும் வினையெனவொன் றிரண்டா
 மேலத்தா னிதமகித மாமிதனூல் வழுவா
 தெய்தியிடும் புண்ணியபா வங்க ளென்றே.

௪

உற்றதொழி னினைவுரையி னிருவினையு முளவா
 மொன்றொன்ற லழியாதா ணெழியா துன்னின்
 மற்றவற்றி னெருவினைக்கோர் வினையால் வீடு
 வைதிகசை வம்பகரு மரபி லாற்றப்
 பற்றியது கழியுமிது விலையா லேற்கும்
 பான்மையுமாம் பண்ணுது பலிக்கு முன்னஞ்
 சொற்றருதால் வழியின்வரின் மிகுதி சோருஞ்
 சோராத்தங் கதுமேலேத் தொடர்ச்சி யாமே.

௫

மோகமிக வுயிர்கடொறு முடனாய் நிற்கு
 மூலவா ணவமொன்று முயங்கிரின்று
 பாகமிக வுதவுதிரோ தாயி யொன்று
 பகர்மாயை யொன்றுபடர் கன்ம மொன்று
 தேகமுறு கரணமொடு புவன போகச்
 செயலாரு மாமாயைத் திரட்சி யொன்றென்
 ருகமல மைந்தென்ப ரைந்து மாறா
 தருளென்ப தரிதென்ப ரறிந்து ளோரோ.

யச

அவத்தை மியல்பு

ஒங்கிவரும் பலவுயிர்கண் மூன்றவத்தை பற்றி
 யுற்றிடுங்கே வலசகல சுத்தமென வுணர்க
 வீங்குவருங் கலாதியொடு குறியுருவ மொன்று
 மின்றிமல மன்றியொன்று மில்லையெனு மியல்பா
 *யாங்கறியை யறிவரிய னறிகருவி யணையா
 வா,தலினா லிருண்மருவு மலர்விழிபோ லதுவாய்
 நீங்கும்வகை யின்றி ரித்த வியாபகமா யங்க
 ணிற்பதுகே வலமென்று நிகழ்த்து ஞாலே.

யச

இன்மைமல மாயைகன்ம மென்றிரண்டே யிறைதா
 னிலங்குபல வுயிர்களுமுன் புரிந்தவிரு வினையின்
 நன்மைகளா லெவர்களுக்குந் தனுகரண புவனந்
 தந்திடுமிங் கதனாலே யிருபயனுந் சார்ந்து
 கன்மமெலா நேராக நேராதன் மருவக்
 கடவுளாரு ளாலெவையுங் கழித்திடுவ னதனாற்
 பின்மலமா னவையனு கா பெருகொளிமுன் புனதே
 பெற்றிடுமென் றித்திறமென் பேசு மாறே.

யச

* ஆங்கறியை யறிவரிதா என்பதும் பாடம்.

மாயைமுத லெனவினையின் பான்மைமுத லெனவே
 மன்னுபனை விதைமரபின் மயங்குமலஞ் சுத்தம்
 கேயுநெறி யென்கொலத னியல்பாயின் முத்தி
 யென்பதென்மற் றிவைநிற்க விருங்கலாதி யுணர்வாய்
 மேயபினர்த் தன்னுருவம் விளங்காமை விளக்கு
 மிருமுலகந் தனிலென்னி லிவைவிடுங்கா லுணர்வுட்
 டோயுநெறி யிலதாத லறியாமை யெனநீ
 சொல்லியது மலமென்பர் துணிந்து ளோரோ. ய௭

அந்நியமா னவையுணர்த்தி யநந்நியமாய் நிறைந்த
 வறிவறியா மையினா னு மருணிலவுங் காலந்
 தன்னிலவ னேயாவு மாய்நின்ற தொன்மை
 தாமுணர்த லானுமுயிர் தானெனவொன் றிலதாய்
 மன்னியிடு மலமாயை கன்மங்கண் மாறி
 வந்திடுமிங் கிதுவமு வா தாதலினுன் மனத்தா
 லுன்னரிய திருவருளை யொழியமல முளதென்
 றுணர்வரிதா மதனுண்மை தெரிவரிதா முனக்கே. ய௮

புகலுமல மொழித்தற்குக் கலாதிமுதன் மாயை
 பொருந்தியிடு மரணருளாற் போ தந் தீபஞ்
 சகலமெலா முடனாய வாறு போலுந்
 தருமருளை மலமுயிர்கள் சாராமன் மறைக்கு
 மிகலிவரு மிவையுணரி னிருள்வெளியாந் தன்மை
 .யெய்துமிவை தஞ்செய்தி யிலங்கும் விந்து
 பகர்வரிய வுணர்வாகி யொளியா யுள்ளப்
 பான்மையினு லொருநாதம் படருந் தானே. ய௯

வந்தடைந்து பின்னமாய் வன்னங்க டோற்றம்
 வருமடைவு படவொடுக்கி மயிலண்ட சலநேர்

சிந்தைதனி லுணர்வாகும் பைசந்தி யுயிரிற்

சேர்ந்துவரு மவைமருவு முருவெவையுந் தெரித்து
முந்தியிடுஞ் செவியிலுற துள்ளுணர்வா யோசை

முழங்கியிடு மத்திமைதான் வைகரியி லுதானன்
பந்தமுறு முயிரிணந்து வந்தமொழி செவியின்

பாலணைய நினைந்தபொருள் பகருந் தானே.

௨௦

இத்தகைமை யிறையருளா லுயிரறியு மறிவுக்

கீடாக வாடாதே யீரிரண்டி லுரைத்த
வித்தைமுத லைவரான் விளங்கு ஞான

மேவியிடு மெனவுரைப்ப ரசுத்தமாயை
வைத்தகலை தான்மூல மலஞ்சிறிதே நீக்கி

மருவும்வகை தெரிவிக்கும் வாயில்களின் பயனைப்
புத்திர வித்தையிடை நின்றிறிவை யுயிர்க்குப்

பொருந்தியிடும் வகைபுணரும் புனிதசத்தி புணர்ந்தே.

பேசரிய வராகந்தன் கன்மத்துக் கீடாப்

பெற்றதனி லாசைதனைப் பெருகுவிக்கு நியதி
தேசமிகு மாசர்தரு மாணை செய்தி

செய்தவரைத் துய்ப்பிக்குஞ் செய்கை போல
நேசமுறு தங்கன்ம நிச்சயித்து நிறுத்து

நிகழ்காலங் கழிகால மெதிர்கால மென்றே
யோசைதர வருங்கால மெல்லைபலம் புதுமை

யுறுவிக்கு மிறைசத்தி யுடனாய் நின்றே.

௨௨

ஐவகையா லுறுபயன்க ணுகரவருங்கால

மதுபுருட தத்துவமென் மறைந்திடுவ ரறிந்தோர்
மெய்வகைய கலாசத்தி தனிநிதற்குஞ் சத்தி

மேவியிடும் வகைதானும் விரும்பியதால் விளம்புஞ்

செய்வகையின் ரொடர்ச்சியிங்குத் தோன்றுவிக்குங் குணத்
சேர்வுபுரி பிரகிருதி திரிகுணமா மவைதா [தின்
மிவ்வகையிற் சாத்துவித ராசததா மதமா
யியம்புவர்க ளொன்றிரண்டு *குணமேற்க வுடைத்தே.

அலகில்குணம் பிரகாசம் லகுதைவியா பிருதி
யடர்ச்சியிசுங் கௌரவமந் நியமிவைக ளடைவே
நிலவியிடு மும்மூன்று முயிரொன்றிற் கலந்தே
நிற்குமிவை நிறைபுலனின் பயனெவையுங் கவருங்
குலவிவரு போகங்க ளிடமா மாறாக்
குறைவிலொளி யாமலகில் புலனிடத்தி னொருமை
பலவகையு முடையதாய்ப் பரனருளாற் புந்தி
பஞ்சாசற் பாவகமும் பண்ணுவிக்குந் தானே. ௨௪

ஆனதனு வதனிலுறு மரிலினையு மியக்கி
யாங்கார நீங்காத வகந்தைக்கு வித்தா
யானலது பிறரொருவ ரெனையொப்பார் புலியி
னில்லையெனு மியல்பினதா யிந்திரியம் புலன்க
டானுகரு மளவிலதின் முந்தியுறு மிச்சை
தானுருவாய்ச் சங்கற்ப சதாகதியுந் தந்து
மானதமா னதுநிற்குஞ் சிந்தைநினை வையம்
வந்துதரு மனமொழிய வகுப்பொ ணுதே. ௨௫

சொன்னமுறை செவிதுவக்கு நோக்கு நாக்குத்
துண்டமிவை யைந்திற்குந் தொகுவிடய மாச
மன்னியசத் தப்பரிச ரூபாச கந்த
மருவியிடு மிவையடைவே வாக்குப் பாதம்
பின்னர்வரு பாணிமிகு பாயுவினோ டுபத்தம்
பேசலுறு மைந்திற்கும் பிறங்கொலிகொள் வசன

முன்னரிய கமனதா னவிசர்க்கா னந்த

முற்றதொழில் பெற்றிடுவ துண்மை யாமே.

உக

முந்தியவைம் பூதங்கள் வாளுதி யாக

முயங்கியநற் செவிநாசி கண்ணுமெய்ம் முறையா
லிந்தவயி னின்றவரு மைம்புலனு முயிர்தா

மெய்தும்வகை தம்முருவி னிலங்கியிடம் புறத்து
வந்தடைய விடங்கொடுக்கு மிரந்தாமாய் வானம்

வாயுமிகச் சலித்தெவையுந் திரட்டுந்தீ வெம்மை
தந்தவைசுட் டொன்றுவிக்கு நீர்குளிர்ந்து பதமே

தருமுரத்துத் தரிக்குமிகு தரணி தானே.

உஎ

இந்நிரையி னேந்துசுத்த மேழசுத்தா சுத்த

மெண்மூன்று மசுத்தமெனு மிவைமுப்பத் தாரா
மன்னியதத் துவங்களிடை மயங்கிநெடுந் துயர்தா

மருவுமுரு நிலையழிய வரும்பொழுது வரியார்
பன்னகமண் டசங்கனவு படர்வகையே முன்னம்

பகரவருங் கலாதிநிலை பரவியசூக் குமமாந்
தன்னுருவி னணைந்துபய னருந்தியா னருளாந்

றரையினிடை வருமென்று சாற்று நூலே.

உச

தோற்றியிடு மண்டசங்கள் சுவேதசங்கள் பாரிற்

றுதைந்துவரு முற்பீசஞ் சராயுசங்க ணன்கி
ஊற்றமிழ் தாபாங்கள் பத்தொன்ப தென்று

மூர்வபதி னேந்தமார் பதினென்றோ டிலவா
மாற்றருநீ ருறைவன்நற் பறவைகணற் காலி

மன்னியிடம் பப்பத்து மானுடரொன் பதுமா
வேற்றியொரு தொகையதனி லியம்புவர்கள் யோனி
யெண்பத்து நான்குநூ றுயிரமென் றெடுத்தே.

உக

இனையபல பிறவிகளி னிறந்துபிறந் தருளா
 விருவினைகள் புரிந்தருந்து மிதுசகல மகலா
 முனமருவு மிருபயனு மொருகாலத் தருந்த
 முந்துதுக ருந்துபய னந்தமுற வந்த
 வினையுமெதிர் வினையுமுடி வினையுதவு பயனா
 னேராக நேராதன் மேவுங் காண்முற்
 சினமருவு திரோதாயி கருணை யாகித்
 திருந்தியசுத் திரிபாதந் திகழு மன்றே.

நய

நாடியசத் திரிபாத நாலு பாத
 நண்ணுவகை யெண்ணரிய ஞான பாதங்
 கூடுமவர் தமக்குணர்வாய் நின்ற ஞானக்
 கூத்தனொரு மூர்த்திகொடு குறுகி மோக
 நீடியகே வலசகல நிகழா வாறு
 நிறுத்திமல மறுக்குமிது நிலையார் சுத்தங்
 கேடில்புகழ் தருஞ்சரியை கிரியா யோகக்
 கேண்மையரே லிவையுணர்த்தக் கிளக்கு தூலே.

நக

முத்தி பேதங்களதியல்பு

அரிவையரின் புறுமுத்தி கந்த மைந்து
 மறுமுத்தி திரிகுணமு மடங்கு முத்தி
 விரிவுவினை கெடுமுத்தி மலம்போ முத்தி
 விக்கிரக நித்தமுத்தி விவேக முத்தி
 பரவுமுயிர் கெடுமுத்தி சித்தி முத்தி
 பாடாண முத்தியிவை பழிசேர் முத்தி
 திரிமலமு மகலவுயி ருஞ்சேர் முத்தி
 திகழ்முத்தி யிதுமுத்தித் திறத்த தாமே.

நஉ

உண்மையதிகாரம்

இங்கிவை பொதுவி யம்பு மென்பர்க ளிதன்மே லான்மாத்
தங்கிய வஞ்ச வத்தை தன்னுண்மை யுணர்த்துந் தன்மை
பொங்கொளி ஞான வாய்மை யதன்பயன் புனித னும
மங்கதி லணைந்தோர் தன்மை யறைகுவ னருளி னாலே.

க

மூன்றஞ் சூத்திரம் ஆன்ம வியல்பு

செறிந்திடு முடலுண் மன்னிச் சேர்புலன் வாயில் பற்றி
யறிந்ததி லுழுந்து மொன்று மறிந்திடா தறியுந் தன்மை
பிறிந்தடை யஞ்ச வத்தை பெருகிய மலத்தாற் பேணி
யுறுந்தனி யதீத முண்மை யுயிர்க்கென வுணர்த்து மன்றே.

உ

உருவுணர் விலாமை யானு மோரொரு புலன்க ளாக
மருவிநின் றறித லானு மனாதிக டம்மின் மன்னித்
தருபய னுகர்த லானு முயிர்சட மாத லானு
மருவினை யுடலு ளாவி யறிவினா லறியு மன்றே.

ங

அறிவெனில் வாயில் வேண்டா வன்றெனி லவைதா மென்னை
யறிவதை யுதவு மென்னி லசேதன மவைதா மெல்லா
மறிபவ னறியுந் தன்மை யருளுவ னென்னி லான்மா
வறிவில தாகு மீச னசேதனத் தளித்தி டானே.

ச

அறிவினா லறிந்த யாவு மசத்தாத லறிதி யென்று
மறிவினா லறியொ ணாதே லாவதொன் றின்மை தொன்மை
யறிவுதா னொன்றை முந்தி யதுவது வாகக் காணு
மறிவுகா ணசத்து மற்ற தறிவினுக் கறியொ ணாதே.

டு

எவ்வறி வசத்த றிந்த தெனிலுயி ரறியா தீச
 னவ்வறி வறியா னல்ல தசேசன மறியா தாவி
 செவ்விய கருவி கூடித் தெரிவரு தருளிற் சேரா
 தொவ்விரு வகைய தென்னி லொளியிரு ளொருங்கு றுவே. சு

சத்திது வென்ற சத்துத் தானறி யாத சத்தைச்
 சத்தறிந்தகல வேண்டா வசத்திது சத்தி தென்றோர்
 சத்திரு ளொளிய லாக்கண் டன்மைய தாம சத்தைச்
 சத்துட னின்று நீக்குந் தன்மையாற் சதசத் தாமே. எ

கண்ணொளி விளக்க ளித்துக் காட்டிடு மென்னின் முன்னங்
 கண்ணொளி யொன்று மின்றும் விளக்கொளி கலந்த வற்றைக்
 கண்ணொளி யகல நின்றே கண்டிடும் வேறு காணு
 கண்ணொளி விளக்கின் சோதி கலந்திடுங் கருத்தொன் றன்றே. அ

ஒரிடத் திருத்தன் மாயா வருநிறைந் திடுத லொன்றும்
 பேரிடத் துறைத றானே பிறங்கறி வாகி நிற்பல்
 சோர்வுடைச் சடநி கழ்த்த லெனுமிவை சொல்லார் நல்லோ
 ரோர்விடத் துணரு முண்மை யொளிதரு முபலம் போலும். க

நான்காஞ் சூத்திரம்

அஞ்சவத்தை

எண்ணவொன் றிலாத தீத மெய்திய துரியத் தொன்று
 நண்ணிடுஞ் சமுத்தி தன்னி னயந்துள தொன்று பின்னு
 மண்ணிடுங் கனவு தன்னி லாதேழாஞ் சாக்கி ரத்திற்
 கண்ணுறு மஞ்சா றுய கருவிகள் காணுந் தானே. க

இவ்வகை யவத்தை தன்னி லெய்திடுங் காரண மெல்லா
 மெய்வகை யிடத்தி லுற்று மேவுமா கண்டு மிக்க
 பொய்வகைப் பவம கற்றப் புரிந்திடி லருளா லாங்கே
 னையவகை யவத்தை யுய்க்கு மறிவினா லறிந்து கொள்ளே. உ

நீக்கமி லதீத மாச நிறைந்தகே வலமா நீர்மை
சாக்கிரங் கலாதி சேர்ந்த சகலமாந் தன்மை யாகு
மூக்கமி லிரண்டுங் கூடா தொழியவோர் நிலையி னீடுஞ்
சாக்கிர வதீதஞ் சுத்தத் தகைமைய தாகுந் தானே.

ந.

ஐந்தாஞ் சூத்திரம்

உணர்த்து முறைமை

மருவிய பொறியி லொன்று மாபூத மைந்தி லொன்றுங்
கருவிக ணுன்கு நீங்காக் கலாதிக னைந்துங் கூடி
யொருபுல னுகரு மிந்த வொழுங்கொழிந் துயிரு மொன்றைத்
தெரிவுறா தவனொ முந்தத் திரள்களுஞ் செயலி லாவே.

க.

தனக்கென வறிவி லாதான் றுனிவை யறிந்து சாரான்
றனக்கென வறிவி லாத வாயிறு னறியா சாரத்
தனக்கென வறிவி லாதான் றத்துவ வன்ன ரூபன்
றனக்கென வறிவா னுலிச் சகலமு துகருந் தானே.

உ.

கண்டறி புலன்கள் காணுங் கருத்தினு லொருத்தன் ஞானங்
கொண்டுள மறியு மென்னிற் கொள்பவன் முதலி யாகு
மண்டிய வுணர்வு யிர்க்கா மன்னிநின் றறியு மென்னி
லுண்டிட வேண்டு வானுக் கொருவன்வே றுண்ட லாமே.

க.

இருணனி யிரவி தான்வந் திரித்தலு மிரவி லெண்ணும்
பொருணிலை கண்டு மாந்தர் பொருந்திடு மாறு போல
மருணிலை யெங்கு நீங்க மகிழ்ந்துயிர் தன்னுண் மன்னு
மருளையு மொழிய ஞாலத் தறிந்தவா றறியு மன்றே.

ச.

அறிந்திடு மனாதி வாயி லானவை யவன்ற னாலே
யறிந்திடு மென்று மொன்று மறிந்திடா வவைபோ லியாவு
மறிந்திடு மறியுந் தன்மை யறிந்திடா கன்மத் தொன்மை
யறிந்தவை துகரு மாறு மருளுவ னமலன் றானே.

இ.

ஆரூஞ் சூத்திரம்

தன்னுண்மை யுணர்த்துந் தன்மை

காட்டிடுங் காண மொன்று மில்லையேற் காணே னாதா
னாட்டிய விவற்றான் ஞான நனுகவு மொண்ணு முன்ன
மீட்டிய தவத்தி னாலே யிறையரு ஞருவாய் வந்து
கூட்டிடு மிவற்றை நீக்கிக் குரைகழல் குறுகு மாறே.

க

ஏழாஞ் சூத்திரம்

ஞான வாய்மை

பன்னிறங் கவருந் தொன்மைப் படிக்கீ டொளியும் பன்மை
மன்னிலங் கியல்புந் தந்த வளரொளி போல வையந்
தன்னகம் பயிலு நற்சிற் சடங்களின் தன்மை தாவா
நன்னலம் பெறநி றைந்த ஞானமே ஞான மென்பர்.

க

மாயைமா மாயை மாயா வருமிரு வினையின் வாய்மை
யாயவா ருயிரின் மேவு மருளெனி லிருளாய் நிற்கு
மாயைமா மாயை மாயா வருமிரு வினையின் வாய்மை
யாயவா ருயிரின் மேவு மருளெனி லொளியாய் நிற்கும்.

உ

எட்டாஞ் சூத்திரம்

ஞானவாய்மையின் பயன்

தேசுற மருவு மான்ம தெரிசன மான்ம சுத்தி
வாசிலா வான்ம லாப மாகமூன் றுரு மூன்றும்
பாசம தகல ஞானம் பற்றான் பணியை நீத்த
லேசினே யத்த முந்த வெனுமிவற் றடங்கு மன்றே.

க

தன்னறி வதனா லேதுந் தனக்கறி வில்லை யேனுந்
தன்னறி வாக வெல்லார் தனித்தனி பயன ருந்துந்
தன்னறி வறியுந் தன்மை தன்னாலே தனைய றிந்தார்
றன்னையுந் தானே காணுந் தானது வாகி றின்றே.

உ

தத்துவ மான வற்றின் றன்மைக ளுணருங் காலை
யுய்த்தறிந் திடவு திப்ப தொளிவளர் ஞான மாரு
மத்தன்மை யறியு மாறு மகன்றிட வதுவா யான்மா
சுத்தமாஞ் சுத்தஞானத் தொருமுத றேன்று மன்றே.

உ

உறைதரு முணர்வு மன்றி யதன்முத லுள்ள தென்றிங்
கறைவதெ னென்னி லண்ண லருளெனு மதுவே யன்றி
நிறையொளி முதல தன்றி நின்றிடா நிமல னாரு
மிறையவன் முதல வன்ற னிலங்கருள் சத்தி யாமே.

ச

சுத்தமாஞ் சத்தி ஞானஞ் சுடராகுஞ் சிவமொ ழிந்தச்
சத்திதா னின்றா முன்னைத் தகவிலா மலங்கள் வாட்டி
யத்தனை யருளு மெங்கு மடைந்திடு மிருள கற்றி
வைத்திடு மிரவி காட்டும் வளரொளி போன்ம கிழ்ந்தே.

இ

ஒன்பதாஞ் சூத்திரம்

புகலரு மசத்தர் தம்பாற் பொருந்திய வலகை யேபோ
லகிலமு முணரு மீச னருளாயிர் மேவ லாலே
சகவமு நிகழ வேண்டுந் தலைவனைந் தொழிலுந் தானே
யிகலற வியற்றல் வேண்டு மென்றது நன்றி யின்றே.

க

இன்றுநோக் குரைந டக்கு மியல்பிலோர்க் கினைய வாய்ந்து
கின்றதோ ரலகை நோந்தா னிகழ்வதெ னதுபோ லுள்ளத்
தொன்றிய ஷண்ர்வு தம்பா லுள்ளது நிகழ்த்து மீசன்
றன்றொழி னடத்து மேனி தனக்கெனக் கொண்டு தானே.

உ

இந்நிலை தன்னின் மன்னி யெய்திடுங் கலாதி போதந்
தன்னள வறிந்து ரிம்குந் தகவிலா மலங்க ணீத்த
வந்நிலை கரண மாகா வகையதி லறிவ டங்கி
மன்னிட வியாபி யாய வான்பயன் றேன்று மன்றே.

௩

அடைபவர் சிவமே யாகு மதுவன்றித் தோன்று மென்ற
கடனதெ னென்னின் முன்னங் கண்டிடார் தம்மைப் பின்னுந்
தொடர்வரு மருளி னாலுந் தோன்றுமா தாண ராயி
னுடையவ னடிசேர் ஞான முணர்தலின் றணைத லின்றே.

௪

பத்தாஞ் சூத்திரம்

பொற்புறு கருவி யாவும் புணராமே யறிவி லாமைச்
சொற்பெறு மதீதம் வந்து தோன்றாமே தோன்றி நின்ற
சிற்பர மதன லுள்ளச் செயலறுத் திடவு திக்குந்
தற்பர மாகி நின்றல் சாக்கிரா தீதந் தானே.

௧

ஒடுங்கிடா கரணந் தாமே யொடுங்குமா றுணர்ந்தொ டுக்க
வொடுங்கிடு மென்னி னின்ற தொடுங்கிடா கரண மெல்லா
மொடுங்கிட வொடுங்க வுள்ள வுணர்வுதா னொழியும் வேறா
யொடுங்கிடி னன்றி மற்ற வுண்மையை யுணரொ ணாதே.

௨

பற்றிடுங் கருவி யாவும் படர்ந்துண வளிக்குங் காலே
யுற்றறிந் திடுவ தொன்றி னுணர்வினி னுண்மை யாகு
மற்றது பகல்வி ளக்கின் மாய்ந்திட வருவ துண்டேந்
பெற்றிடு மதனை மாயப் பிறப்பின யறுக்க லாமே.

௩

முந்திய வொருமை யாலே மொழிந்தவை கேட்டல் கேட்டல்
சிந்தனை செய்த லுண்மை தெளிந்திட வுததா னாக
வந்தவா றெய்த னிட்டை மருவுத லென்று நான்கா
மிந்தவா றடைந்தோர் முத்தி யெய்திய வியல்பி னோரே.

௪

பாசமா ஞானத் தாலும் படர்பச ஞானத் தாலு
மீசனை யறிய வொண்ணு திறையருண் ஞான கண்ணித்
தேசறு மதனான் முண்ணைச் சிற்றறி வொழிந்து சேர்ந்து
நேசமோ டியர்ப ரத்து நிற்பது ஞான நிட்டை. ௮

வினம்பிய வகையி னிட்டை மேவிட வரிதேன் முன்ன
மனந்தறி வளித்த வற்றி னளவுமற் றவற்றி னாலே
யுளங்கொளுந் தனையு முள்ள படியுமுற் றுணர்ந்து செவ்வே
தனர்த்திடா துவப்ப மற்றத் தன்மைய தாகுந் தானே. ௯

பாவிக்கின் மனாதி வேண்டும் பயனில கரண நீத்துப்
பாவிப்ப னென்னி லென்ன பழுதுள பாவ கத்தாற்
பாவிக்க வொண்ணு னென்று பாவிப்ப னென்னி னீயென்
பாவிக்க வேண்டா வாண்ட பானருள் பற்றி னோர்க்கே. ௧௦

ஒன்றிரண் டாகி யொன்றி னொருமையா மிருமையாகி
யொன்றிலொன் றழியு மொன்று தென்னிநென் றுகா தியி
னொன்றிரும் புறழி னின்ற முயிரினைத் தொழிலும் வேண்டு [தே.
மொன்றிரின் றுணரு முண்மைக் குவமையா ணவத்தொ டொன்

அழிந்திடும் பாச மென்னி னித்தமென் றுரைத்தல் வேண்டா
வழிந்திடா தென்னின் ஞான மடைவது கருதல் வேண்டா
வழிந்திடுஞ் சத்தி நித்த மழிந்திடா வொளியின் முன்ன
அழிந்திடு மிருளு நாச மடைந்திடா மிடைந்தி டாவே. ௧௧

எல்லையில் பிறவி நல்கு மிருவினை யெரிசேர் வித்தி
னொல்லையி னகலு மேன்ற வுடற்பழ வினைக ளாட்டிந்
தொல்லையின் வருதல் போலத் தோன்றிரு வினைய துண்டே
வல்லொளி புரையு ஞானத் தழலுற வழிந்து போமே. ௧௨

புனிதனாமம்

பந்தமா னவைய றுத்துப் பவுதிக முழலு மெல்லைச்
சந்தியா தொழியா திங்குத் தன்மைபோல் வினையுஞ் சாரு

மந்தமா திகளி லாத வஞ்செழுத் தருளி னாலே
வந்தவா றுரைசெய் வாரை வாதியா பேதி யாவே.

யக

திருவெழுத் தைந்தி லான்மா திரோதமா சருள்சி வஞ்சும்
தரநடு நின்ற தொன்றூந் தன்மையுந் தொன்மை யாகி
வருமந் மிகுதி யாலே வாசியி லாசை யின்றிக்
கருவழிச் சூழலு மாறுங் காதலார்க் கோத லாமே.

யஉ

ஆசுறு திரோத மேவா தகலுமா சிவமுன் னாக
வோசைகொ ளதனி னம்மே லொழித்தரு ளோங்கு மீள
வாசியை யருளு மாயா மற்றது பற்றா வுற்றங்
நீசனி லேக மாகு மிதுதிரு வெழுத்தி னீடே.

யக

பதினேராஞ் சூத்திரம்

அணைந்தோர்தன்மை

தீங்குறு மாயை சேரா வகைவினை திரிவி தத்தா
னீங்கிட நீங்கா மூல நிறையிரு ளிரிய நேயத்
தோங்குணர் வகத்த டங்கி யுளத்துளின் பொடுங்க நேரே
தூங்குவர் தாங்கி யேகத் தொன்மையிற் றுகளி லோரே.

க

குறிப்பிடங் காலந் திக்கா சனங்கொன்கை குலங்கு ணஞ்சீர்
சிறப்புறு விரதஞ் சீலந் தபஞ்செபந் தியான மெல்லா
மறுத்தற வொழிதல் செய்தன் மருவிடா மன்னு செய்தி
யுறக்குறு பவர்போல் வாய்மை யொழிந்தவை யொழிந்து போமே

அகம்புறமென்றி ரண்டா லர்ச்சனை புரியு மிந்தச்
சகந்தனி விரண்டு மின்றித் தமோமய மாகி யெல்லா
நிகழ்ந்திட மகிழ்ந்து வாழு நீர்மையார் போல ஞானந்
திகழ்ந்தகம் புறமே னாத செம்மையார் நன்மை யாரே.

க

அண்டமே விடவ னைத்து மனைத்தையு மண்ட மேவிக்
கொண்டல்போ லெவையு ஞானங் குறைவிவா நிறைத லாலே
கண்டதோர் பொருளை யந்தக் கருத்தினுற் காணிற் றானே
யண்டநா யகளு மேனி யானதே லைய மின்றே. ச

மண்முதல் காரண மெல்லா மறுவசத் தாக்கி ஞானக்
கண்ணினி லூன்றி யந்தக் கருத்தினு லெவையு நோக்கி
யெண்ணியஞ் செழுத்து மாறி யிறைநிறை யுணர்ந்து போற்றல்
புண்ணியன் தனக்கு ஞான பூசையாய்ப் புகலு மன்றே. ௮

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்

தொண்டர்க ளிடத்தும் வாறோர் தொழுந்திரு மேனி தானு
மண்டருங் கண்டி லாத வண்ணலே யெனவ ணங்கி
வெண்டா ளங்கள் சிந்த விழிமொழி சூழற மெய்யே
கண்டுகொண் டிருப்பர் ஞானக் கடலமு தருந்தி னோரே க

நிலவுல காய தாகி நிகழ்சிவாத் துவிதாந் தத்துக்
குலவின ரளவ ளாவாக் கொள்கைய தாகி வேதத்
தலைதரு பொருளா யின்பாய்த் தாவில்சற் காரி யத்தாய்
மலைவறு முணர்வாற் பெத்த முத்திகண் மதித்தா மன்றே. ௨

திருவருள் கொடுத்து மற்றிச் சிவப்பிர காச நன்னூல்
விரிவது தெளியு மாற்றால் விளம்பிய வேது நோக்கிப்
பெருகிய வுவமை நான்கின் பெற்றியி னிறுவிப் பின்முன்
றகுமலை வொழியக் கொள்வோன் தன்மையிற் சாற்ற லாமே. ௩

சிவப்பிரகாசம்

முற்றிற்று

மெய்கண்ட சாத்திரம் -அ.

திருவருட்பயன்

உமாபதி சிவாசாரியர்

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

உமாபதி சிவாசாரியர்

அருளிச்செய்த

திருவருட்பயன்

கணபதி வணக்கம்

நற்குஞ் சரக்கன்று நண்ணிற் கலைஞானங்
கற்குஞ் சரக்கன்று காண்.

க-வது. பதிமுதுநிலை

அகர வுயிர்போ லறிவாகி யெங்கு
நிகரிலிறை நிற்கு நிறைந்து.

க

தன்னிலைமை மன்னுயிர்கள் சாரத் தருஞ்சத்தி
பின்னமிலா னெங்கள் பிரான்.

உ

பெருமைக்கு நுண்மைக்கும் பேரருட்கும் பேற்றி
னருமைக்கு மொப்பின்மை யான்.

உ

ஆக்கி யெவையு மளித்தா சுடனடங்கப்
போக்குமவன் போகாப் புகல்.

ச

அருவு முருவு மறிஞர்க் கறிவா
முருவ முடையா னுளன்.

இ

பல்லா ருயிருணரும் பான்மையென மேலொருவ
னில்லாதா னெங்க ளிறை.

க

ஆளு வறிவா யகலா னடியவர்க்கு
வாளுடர் காணுத மன்

எ

எங்கு மெவையு மெரியுறநீர் போலேகந்
தங்குமவன் றுனே தனி.

அ

நலமில னண்ணார்க்கு நண்ணினர்க்கு நல்லன்
சலமிலன் பேர்சங் கான்.

க

உன்னுமுள தைய மிலதுணர்வா யோவாது
மன்னுபவந் தீர்க்கு மருந்து.

ய

உ-வது. உயிரவைநிலை

பிறந்தநாண் மேலும் பிறக்குநாள் போலுந்
துறந்தோர் துறப்போர் தொகை.

க

திரிமலத்தா ரொன்றதனிற் சென்றார்க ளன்றி
யொருமலத்தா ராயு முனர்.

உ

மூன்றுதிறத் துள்ளாரு மூலமலத் துள்ளார்க
டோன்றலர்தொத் துள்ளார் துணை.

ந

கண்டவற்றை நாளுங் கனவிற் கலங்கியிடுந்
திண்டிறலுக் கென்னோ செயல்.

ச

பொறியின்றி யொன்றும் புணராத புந்திக்
கறிவென்ற பேர்நன் றற.

இ

ஒளியு மிருளு முலகு மலர்கட்
டெளிவி லெனிலென் செய.

க

சத்தசத்தைச் சாரா தசத்தறியா தங்கணியை
யுய்த்தல்சத சத்தா முயிர்.

எ

இருளி விருளாகி யெல்லிடத்தி னெல்லாம்
பொருள்க ளிலதோ புவி.

அ

ஊமன்கண் போல வொளியு மிகவிருளே
யாமன்கண் காணு தவை.

க

அன்றளவு மாற்றுமுயி ரந்தோ வருடெரிவ
தென்றளவொன் றில்லா விடர்.

ய

ந-வது. இருண்மலநிலை

துன்றும் பவத்துயரு மின்புந் துணைப்பொருளு
மின்றென்ப தெவ்வாறு மில்.

க

இருளான தன்றி யிலதெவையு மேகப்
பொருளாகி நிற்கும் பொருள்.

உ

ஒருபொருளுங் காட்டா திருளுருவங் காட்டு
மிருபொருளுங் காட்டா திது.

ந

அன்றளவி யுள்ளொளியோ டாவி யிடையடங்கி
யின்றளவு நின்ற திருள்.

ச

பலரைப் புணர்ந்துமிருட் பாவைக்குண் டென்றுங்
கணவர்க்குந் தோன்றாத கற்பு.

இ

பன்மொழிக னென்னுணரும் பான்மை தெரியாத
தன்மையிரு ளார்தந் தது.

ஊ

இருளினேறற் றுன்பே னுயிரியல்பேற் போக்கும்
பொருளுண்டே லொன்றாகப் போம்.

எ

ஆசாதி யேலணைவ காரணமென் முத்திரிலை
பேசா தகவும் பிணி.

அ

ஒன்று மிகினு மொளிகவரா தேலுள்ள
மென்று மகலா திருள்.

க

விடிவா மளவும் விளக்கனைய மாயை
வடிவாதி கன்மத்து வந்து.

ய

சு-வது. அருளதுநிலை

அருளிற் பெரிய தகிலத்து டேண்டும்
பொருளிற் றலையிலது போல்.

க

பெருக்க துகர்வினை பேரொளியா யெங்கு
மருக்கனென நிற்கு மருள்.

உ

ஊனறியா தொன்று முயிரறியா தொன்றுமலை
தானறியா தாரறிவார் தான்.

ங

பாலாழி மீனாளும் பான்மைத் தருளயிர்கண்
மாலாழி யாளு மறித்து.

ச

அணுகு துணையறியா வாற்றோனி லேந்து
முணர்வை யுணரா வுயிர்.

இ

தரையை யறியாது தாமே திரிவோர்
புரையை யுணரா புலி.

ஊ

மலகெடுத்தோர் மண்கெடுத்தோர் வான்கெடுத்தோர் ஞானந்
தலகெடுத்தோர் தற்கேடர் தாம்.

எ

வெள்ளத்து னாவற்றி யெங்கும் விடிந்திருளாங்
கள்ளத் திறைவர் கடன்.

அ

பரப்பமைந்து கேண்மினிது பார்க்கலன்மேற் பூஞை
கரப்பருந்த நாடுங் கடன்.

க

இற்றை வரையியைந்து மேதும் பழக்கமிலா
வெற்றியிர்க்கு வீடு மிகை.

வ

ரு-வது. அருளுருநிலை

அறியாமை யுண்ணின் றளித்ததே காணுங்
குறியாகி நீங்காத கோ.

க

அகத்துறுநோய்க் குள்ளின ரன்றி யதனைச்
சகத்தவருங் காண்பரோ தான்.

உ

அருளா வகையா லுருள்புரிய வந்த
பொருளா ரறிவார் புவி.

ந

பொய்யிருண்ட சிந்தைப் பொறியிலார் பேராதமா
மெய்யிரண்டுங் காணார் மிக.

ச

பார்வையென மாக்களைப் பற்றிப் பிடித்தற்காம்
பேர்வையெனக் காணார் புவி.

இ

எமக்கெ னெவனுக் கெவைதெரியு மவ்வத்
தமக்கவனை வேண்டத் தவிர்.

க

விடநகுல மேவினுமெய்ப் பாவகனின் மீளுங்
கடனிலிருள் போவதிவன் கண்.

ள

அகலத் தருமருளை யாக்கும் வினைகீக்குஞ்
சகலர்க்கு வந்தருளுந் தான்.

அ

ஆரறிவா ரெல்லா மகன்ற நெறியருளும்
பேரறிவான் வாராத பின்.

க

ஞான மிவனொழிய நண்ணியிடு நற்கலனல்
பாணு வொழியப் படின.

பி

கூ-வது. அறியுநெறி

நீடு மிருவீனயு நேராக நேராதல்
கூடுமிறை சத்தி கொளல்.

க

ஏக னேக னிருள்கரும மாயையிரண்
டாகவ்வை யாறாதி யில்.

உ

செய்வானுஞ் செய்வீனயுஞ் சேர்பயனுஞ் சேர்ப்பவனு
முய்வா னுனனென் றுணர்.

ங

ஊனுயிரால் வாழு மொருமைத்தே யூனெடுயிர்
தானுணர்வோ டொன்றந் தாம்.

ச

தன்னிறமும் பன்னிறமுந் தானுங்கற் தன்மைதரும்.
பொன்னிறம்போன் மன்னிறமிப் பூ.

ரு

கண்டொல்லை காணுநெறி கண்ணுயிர் நாப்படுணளி
யுண்டில்லை யல்ல தொளி.

க

புன்செயலி னோடும் புலன்செயல்போ னின்செயலை
மன்செயல தாக மதி.

எ

ஒராதே யொன்றையுமுற் றன்னாதே நீழுந்திப்
பாராதே பார்த்தனைப் பார்.

அ

களியே மிகுபுல னாக்கருதி ஞான
வொளியே யொளியா வொளி.

கூ

கண்டபடி யேகண்டு காணுமை காணுமை
கொண்டபடி யேகொண் டிரு.

யி

எ-வது. உயிரவைவிளக்கம்

தூரிழலார் தற்காருஞ் சொல்லார் தொகுமிதுபோற்
றானதுவாய் நிற்குந் தரம்.

க

தித்திக்கும் பாறாணங் கைக்குந் திருந்திடுநாப்
பித்தத்திற் றுன்றவிர்த பின்.

உ

காண்பா னொளியிருளிற் காட்டிடவுந் தான்கண்ட
வீண்பாவ மெந்நாள் விழும்.

ங

ஒளியு மிருளு மொருமைத்துப் பன்மை
தெளிவு தெளியார் செயல்.

ச

கிடைக்கத் தகுமேநற் கேண்மையார்க் கல்லா
லெடுத்துச் சுமப்பாணை யின்று.

ஞ

வஞ்ச முடனொருவன் வைத்த நிதிகவரத்
துஞ்சினனோ போயினனோ சொல்.

கூ

தனக்குரிழ லின்றா மொளிகவருந் தம்ப
மெனக்கவர நில்லா திருள்.

எ

உற்கைதரும் பொற்கை புடையவர்போ லுண்மைப்பி
ளிற்க வருளார் நிலை.

அ

ஐம்புலனாற் றுன்கண்டகன்ற லதுவொழிய
வைம்புலனாற் தாமா ரதற்கு.

க

தாமே தருமவரைத் தம்வலியி னாற்கருத
லாமே யிவனா ரதற்கு.

ஐ

௩-வது. இன்புறுநிலை

இன்புறுவார் துன்பா ரிருளி லெழுஞ்சுடரின்
பின்புகுவார் முன்புகுவார் பின்.

க

இருவர் மடந்தையருக் கென்பயனின் புண்டா
மொருவ னொருத்தி யுறின்.

உ

இன்பதனை யெய்துவார்க் கீயு மவர்க்குருவ
மின்பகன மாதலினு லில்.

ந

தாடலைபோற் கூடியவை தானிகழா வேற்றின்பக்
கூடலை யேகமெனக் கொள்.

ச

ஒன்றனு மொன்ற திரண்டாலு மோசையெழா
தென்றாலு மோரிரண்டு யில்.

இ

உற்றாரும் பெற்றாரு மோவா துரையொழியப்
பற்றாரு மற்றார் பவம்.

க

பேயொன்றுந் தன்மை பிறக்கு மளவுமே
நீயொன்றுஞ் செய்யாது நில்.

எ

ஒன்பொருட்க ணுற்ற ருறுபயனே யல்லாது
கண்டுப்போர் கைப்பொருள்போற் காண்.

அ

மூன்றாய தன்மையவர் தம்மின் மிகமுயங்கித்
தோன்றாத விற்பமதென் சொல்.

க

இன்பி லினிதென்ற லின்புண்டே லின்புண்டா
மன்பு நிலையே யது.

ஐ

கூ-வது. ஐந்தேழுத்தருணிலை

அருணாலு மாரணமு மல்லாது மைந்தின்
பொருணா றெரியப் புகின்.

க

இறைசத்தி பாச மெழின்மாயை யாவி
யுறநிற்கு மோங்காரத் துள்.

உ

ஊன நடன மொருபா லொருபாலா
ஞானநடந் தானடுவே நாடு. ௩

விரியமன மேவியவ்வை மீளவிடா சித்தம்
பெரியவினை தீரிற் பெறும். ௪

மாலார் திரோத மலமுதலாய் மாறுமோ
மேலாக மீளா விடின. ௫

ஆராதி யாதார மந்தோ வதுமீண்டு
பாராது மேலோதும் பற்று. ௬

சிவமுதலே யாமாறு சேருமேற் நீரும்
பவமிதநீ யோதும் படி. ௭

வாசி யருளியதை வாழ்விக்கு மற்றதுவே
யாசி லுருவமுமா மங்கு. ௮

ஆசினவா நாப்ப ணடையா தருளினால்
வாசியிடை நிற்கை வழக்கு. ௯

எல்லா வகையு மியம்பு மிவனகன்று
நில்லா வகையை நினைந்து. ௧௦

ய-வது. அணைந்தோர்தன்மை

ஒங்குணர்வி னுள்ளடங்கி யுள்ளத்து ளின்பொடுங்கத்
துங்குவர்மற் றேதுண்டு சொல். ௧

ஐந்தொழிலுங் *காரணங்க ளாந்தொழிலுங் போகறுகர்
வெந்தொழிலு மேவார் மிக. ௨

எல்லா மறியு மறிவுறினு மீங்கிவரொன்
றல்லா தறியா ரற. ௩.

புலனடக்கித் தம்முதற்கட் புக்குறுவர் போதார்
தலனடக்கு மாமை தக.

ச

அவனையகன் நெங்கின்ற மாங்கவனா யெங்கு
மவனையொழிந் துண்டாத லில்.

ஞ

உள்ளும் புறம்பு மொருதன்மைக் காட்சியருக்
கெள்ளுந் திறமேது மில்.

க

உறுந்தொழிற்குத் தக்க பயனுலகந் தத்தம்
வறுந்தொழிற்கு வாய்மை பயன்.

எ

ஏன்ற வினையுடலோ டேகுமிடை யேறும்வினை
தோன்றி வருளே சுமம்.

அ

மும்மை தரும்வினைகண் மூளாவா மூதறிவார்க்
கம்மையு மிம்மையே யாம்.

க

கள்ளத் தலைவர் துயர்கருதித் தங்கருணை
வெள்ளத் தலைவர் மிக.

வ

திருவருட்பயன்

முற்றிற்று

மெய்கண்ட சாத்திரம் - கூ.

வி னு வெ ண் ப ர

உமாபதி சிவாசாரியர்

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

உமாபதி சிவாசாரியர்
அருளிச்செய்த

வி னு வெ ண் பா

நேரிசை வெண்பா

கீடு மொளியு நிறையிருளு மோரிடத்துக்
கூட லரிது கொடுவினையேன்—பாடிதன்மு
னொன்றவார் சோலை யுயர்மருதச் சம்பந்தா
நின்றவா நெவ்வாறு நீ.

க

இருளி லொளிபுரையு மெய்துங் கலாதி
மருளி னிலையருளு மாணுங்—கருவியிவை
நீங்கி விருளா நிறைமருதச் சம்பந்தா
வீங்குனரு ளாலென் பெற.

உ

புல்லறிவு நல்லுணர்வ தாகா பொதுஞான
மல்லதில துள்ளதெனி லன்னியமாந் —தொல்லையிரு
ஞானமலை யாவா றுயர்மருதச் சம்பந்தா
ஞானமலை யாவாய் நவில்.

ங

கனவு கனவென்று காண்பரிதாங் காணி
 னனவி லவைசிறிது நண்ணு—முனைவனரு
 டானவற்றி லொன்று தடமருதச் சம்பந்தா
 யானவத்தை காணுமா நென்.

ச

அறிவறிந்த தெல்லா மசத்தாது மாயின்
 குறியிறந்த நின்னுணர்விற் கூடா—பொறிபுலன்க
 டாமா வறியா தடமருதச் சம்பந்தா
 யாமா ரறிவா றினி.

இ

சிறற்றிவு முற்சிறையிற் சேர்வாரின் றாஞ்சிறிது
 மற்றதனி னிற்கிலருண் மன்னுவாந்—துற்றமுகின்
 மின்கொண்ட சோலை வியன்மருதச் சம்பந்தா
 வென்கொண்டு காண்பே னியான்.

க

உன்னரிய நின்னுணர்வ தோங்கியக்கா லொண்கருவி
 தன் னளவு நண்ணரிது தானாகு—மென்னறிவு
 தானறிய வாரா தடமருதச் சம்பந்தா
 யானறிவ தெவ்வா றினி.

எ

அருவே லுருவன் றுருவே லருவன்
 றிருவேறு மொன்றிற் கிசையா—வுருவேரிற்
 காணி லுயர்கடந்தைச் சம்பந்தா கண்டவுடற்
 பூணுமிறைக் கென்னும் புகல்.

அ

இருமலர்த்தார்க் கில்லை யுடல்வினையென் செய்யு
 மொருமலர்த்தார்க் காரை யுரைப்பேன்—றிரிமலத்தா
 ரொன்றாக வுள்ளா ருயர்மருதச் சம்பந்தா
 வன்றாகி லாமா நருள்.

க

ஒன்றிரண்டாய் நின்றொன்றி லோர்மையதா மொன்றாக
நின்றிரண்டா மென்னிலுயிர் நேராகுந்—துன்றிருந்தார்
தாங்கியவாழ் தண்கடந்தைச் சம்பந்தா யானாகி
யோங்கியவா நெவ்வா றுரை.

வ

காண்பானுங் காட்டுவதுங் காண்பதுவு நீத்துண்மை
காண்பார்க ணன்முத்தி காணார்கள்—காண்பானுங்
காட்டுவதுங் காண்பதுவுந் தண்கடந்தைச் சம்பந்தன்
வாட்டுநெறி வாரா தவர்.

வக

ஒன்றி னுகர்வதிவ னூனு முறதொழிலு
மென்று மிடையி லிடமில்ல —யொன்றித்
தெரியா வருண்மருதச் சம்பந்தா சேர்ந்து
பிரியாவா நெவ்வாறு பேசு.

வஉ

அருளா லுணர்வார்க் ககலாத செம்மைப்
பொருளாகி நிற்கும் பொருந்தித்—தெருளா
வினாவெண்பா வுண்மை வினாவாரே லாமன்
கனுவின்பா லெய்துவிக்குங் காண்.

வஉ

வினாவெண்பா

முற்றிற்று

மெய்கண்ட சாத்திரம் - டி.

பேராற்றி ப்பஃருடை

உமாபதி சிவாசாரியர்

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

உமாபதி சிவாசாரியர்

அருளிச்செய்த

போற்றிப்பொருடை

- பூமன்னு நான்முகத்தோன் புத்தேளி ராங்கவர்கோன்
மாமன்னு சோதி மணிமார்ப - ஞமன்னும்
வேதம்வே தாந்தம் விளக்கஞ்செய் விந்துவுட
னாதநா தாந்த நடுவேதம் - போதத்தா
- ௭ லாமளவுந் தேட ஊவிறந்த வப்பாலச்
சேம வொளியெவருந் தேறும்வகை - மாமணிசூழ்
மன்று ணிறைந்து பிறவி வழக்கறுக்க
நின்ற நிருத்த நிலைபோற்றி - குன்றாத
பல்லுயிர்வெவ் வேறு படைத்து மவைகாத்து
- ௮ மெல்லையினாப்பொழிய விட்டுவைத்துந் - தொல்லையுறு
மந்த மடிநடுவென் நெண்ண வளவிறந்து
வந்த பெரிய வழிபோற்றி - முந்துற்ற
நெல்லுக் குமிதவிடு நீடுசெம்பிற் காளிதமுந்
தொல்லைக் கட்டுரன்றத் தோன்றுவரு - மெல்லா
- ௯ மொருபுடை யொப்பாய்த்தா னுள்ளவா றுண்டா
யருவமா யெவ்வயிரு மார்த்தே - யருவுடைய
மாமணியை யுள்ளடக்கு மாநாகம் வன்னிதனைத்
தானடக்குந் காட்டத் தகுதியும்போன் - ஞானத்தின்

- கண்ணை மறைத்த கடியதொழி லாணவத்தா
 உய லெண்ணுஞ் செயன்மாண்ட வெவ்வுயிர்க்கு - முண்ணாடிச்
 கட்புலனாற் காணாத்தங் கைக்கொடுத்த கோலேபோற்
 பொற்புடைய மாயைப் புணர்ப்பின்கண் - முற்பாற்
 றனுகாண மும்புன முந்தந் தவற்றான்
 மனமுதலால் வந்தவிகா ரத்தால் - வினையிரண்டுங்
- உகி காட்டி யதனாற் பிறப்பாக்கிக் கைக்கொண்டு
 மீட்டறிவு காட்டும் வினையோற்றி - நாட்டுகின்ற
 வெப்பிறப்பு முற்செ யிருவினையா னிச்சயித்துப்
 பொற்புடைய தந்தைதாய் போகத்துட் - கர்ப்பமாய்ப்
 புல்லிற் பணிபோற் புகுந்திவலைக் குட்படுங்கா
- உய லெல்லைப் படாவுதரத் தீண்டியதிப் - பல்வகையா
 லங்கே கிடந்த வநாதியுயிர் தம்பசியா
 லெங்கேனு மாக வெடுக்குமென - வெங்கும்பிக்
 காயக் கருக்குழியிற் காத்திருந்துங் காமியத்துக்
 கேயக்கை கான்முதலா யெவ்வுறுப்பு - மாசறவே
- உகி செய்து திருத்திப்பின் பியோகிருத்தி முன்புக்க
 வையவழி யேகொண் டணுகின்ற - பொய்யாத
 வல்லவமே போற்றியம் மாயக்கா றுன்மறைப்ப
 நல்ல வறிவொழிந்து நன்குதீ - தொல்லையுற
 வுக்காலந் தன்னிற் பசியையறி வித்தழுவித்
- சய துக்காலி சோரத்தா யுண்ணடுங்கி - மிக்கோங்குஞ்
 சிந்தை யுருக முலையுருகுந் தீஞ்சவைப்பால்
 வந்துமடுப் பக்கண்டு வாழ்ந்திருப்பப் - பந்தித்த
 பாசப் பெருங்கயிற்றாற் பல்லுயிரும் பாலிக்க
 நேசத்தை வைத்த நெறிபோற்றி - யாசற்ற
- சகி பாளைப் பசும்பதத்தும் பாலன மப்பதத்து
 நாளுக்கு நாட்சகல ஞானத்து - மூன்வித்துக்
 கொண்டாள் வானக் கருவிகொடுத் தொக்கநின்று
 பண்டாரி யான படிபோற்றி - தண்டாத

- புன்புலால் போர்த்த புழுக்குரம்பை மாமனையி
 ௮௮ வன்புசேர் கின்றனகட் டைந்தாக்கி - முன்புள்ள
 வுண்மை நிலைமை யொருகா லகலாது
 திண்மை மலத்தாற் சிறையாக்கிக் - கண்மறைத்து
 மூலவருங் கட்டிலுயிர் மூடமா யுட்கிடப்பக்
 கால நியதி யதுகாட்டி - மேலோங்கு
- ௮௯ முந்திலியன் கட்டிலுயிர் சேர்த்துக் கலைவித்தை
 யந்த வராக மவைமுன்பு - தந்த
 தொழிலறி விச்சை துணையாக மானி
 னெழிலுடைய முக்குணமு மெய்தி - மருளோடு
 மன்னு மிதயத்திற் சித்தத்தாற் கண்டபொரு
- ௯௦ ளின்ன பொருளென் றியம்பவொண்ணை - வந்நிலைபோய்க்
 கண்டவியன் கட்டிற் கருவிகளீ ரைந்தொழியக்
 கொண்டெந்நி யித்தற்கை நாட்கொடுப்பப் - பண்டை
 யிருநிலையான் முன்புள்ள விற்பத்துன் பங்கண்
 மருவும்வகை யங்கே மருவி - யுருவுடனின்
- ௯௧ ரோங்கு துதலாய வோலக்க மண்டபத்திற்
 போங்கருவி யெல்லாம் புகுந்தீண்டி - நீங்காத
 முன்னை மலத்திருளுண் மூடா வகையகத்துட்
 டென்னுமிரு ணீக்குஞ் சுடரோபோ - வந்நிலையே
 குக்கஞ் சுடருருவிற் பெய்து தொழிற்குரிய
- ௯௨ ராக்கிப் பணித்த வறம்போற்றி - வேட்கைமிகு
 முண்டிப் பொருட்டா லொருகா லவியாது
 மண்டியெரி யும்பெருந்தீ மாற்றாதற்குத் - திண்டிறல்சேர்
 வல்லார்கள் வல்ல வகையாற் றெழில்புரித
 லெல்லா முடனே யொருங்கிசைந்து - சொல்காலை
- ௯௩ முட்டாமற் செய்வினைக்கு முற்செய்வினைக் குஞ்செவவு
 பட்டோலை தீட்டும் படிபோற்றி - நட்போங்கு
 மிந்நிலைமை மாணுடருக் கேயன்றி யெண்ணிலா

- மன்னுயிர்க்கு மிந்த வழக்கேயாய் - முன்னுடைய
நாணன் வரைய லுடல்பிரித்து நல்வினைக்கண்
- அல வானுளின் மாலா யயனாகு - நீணாகர்
வானுடர் கோமுதலாய் வந்த பெரும்பதத்து
நானு வித்தா னலம்பெறுநா - டான்மாள்
வெற்றிக் கடுந்தாதர் வேகத் துடன்வந்து
பற்றித்தம் வெங்குருவின் பாற்காட்ட - விறறைக்கு
- அடு மில்லையோ பாவி பிறவாமை யென்றெடுத்து
நல்லதோ ரின்சொ னடுவாகச் - சொல்லியவர்
செய்திக்குத் தக்க செயலுறுத்து வீரோன்று
வெய்துற் றுரைக்க வீடைகொண்டு - மையறருஞ்
செக்கி னிடைத்திரித்துந் தீவாயி லிட்டெரித்துந்
- கல தக்கநெருப் புத்தூண் டழுவுவித்து - மிக்கோங்கு
நாராசங் காய்ச்சிச் செவிமடுத்து நாவிரிந்து
மீராவன் னுனைத்தின் னென்றடித்தும் - ஃபாராம
லங்காழ் நாகத் தழுத்துவித்தும் பின்னுந்தம்
வெங்கோப மாறாத வேட்கையரா - யிங்கொருநா
- கடு னெண்ணிமுதற் காணாத வின்னற் கடுநாகம்
பன்னெடுநாட் செல்லும் பணிகொண்டு - முன்னாழிக்
கண்டு கடன்கழித்தல் காரியமா மென்றெண்ணிக்
கொண்டுவரு நோயின் குறிப்பறிவார் - மண்டெரியிற்
காய்ச்சிச் சுடவறுக்கக் கண்ணுரிக்க நன்னிதிய
- ஈ மீத்துத்தாய் தந்தைதம ரின்புறுதல் - வாய்த்தநெறி
யோடியதே ரின்கீ முயிர்போன கன்றாலே
நீடுபெரும் பாவமின்றே நீங்குமென - நாடித்தன்
மைந்தனையு ழுர்ந்தோன் வழக்கே வழக்காக
நஞ்சினைய சிந்தை நமன் றாதர் - வெஞ்சினத்தா
- ஈடு வல்ல லுறுத்து மருநாகங் கண்டுநிற்க
வல்ல கருணை மறம்போற்றி - பல்லுயிர்க்கு

- மின்ன ஊகையா விருவினைக்க ணின்றருத்தி
முன்னைமுத லென்ன முதலில்லோ - னல்வினைக்க
ணெல்லா வுலகு மெடுப்புண் டெடுப்புண்டு
- ஈய செல்காலம் பின்னரகஞ் சேராமே - நல்லநெறி
யெய்துவதோர் காலந்தன் னன்பரைக்கண் டின்புறுத
லுய்யு நெறிசிறிதே யுண்டாக்கிப் - பையவே
மட்டாய் மலராய் வருநாளின் முன்னைநாண்
மொட்டா யுருவா முறைபோலக் - கிட்டியதோர்
- ஈயடு நல்ல பிறப்பிற் பிறப்பித்து நாடும்வினை
யெல்லே யிரண்டு மிடையொப்பிற் - பல்பிறவி
யத்தமதி லன்றோ வளவென்று பார்த்திருந்து
சத்தி பதிக்குந் தரம்போற்றி - முத்திதரு
நன்னெறிவிஞ் ஞானகலர் நாடுமல மொன்றினையு
- ஈஉய மங்கிலையே யுண்ணின் றறுத்தருளிப் - பின்னன்பு
மேவா விளங்கும் பிரளயா கலருக்குத்
தேவாய் மலகன்மந் தீர்த்தருளிப் - பூவலயந்
தன்னின்று நீங்காச் சகலர்க் கஊர்போல
முன்னின்று மும்மலந்தீர்த் தாட்கொள்கை - யன்னவனுக்
- ஈஉஇ காதிருண மாதவினா லாடுந் திருத்தொழிலுஞ்
சோதி மணிமிடற்றுச் சுந்தரமும் - பாதியாம்
பச்சை யிடமும் பவளத் திருச்சடைமேல்
வைச்ச நதியு மதிக்கொழுந்து - மச்சமற
வாடு மரவு மழகார் திருதுதன்மே
- ஈஉய லீடுருவ வன்னி நெடுங்கண்ணுங் - கேடிலயங்
கூட்டுந் தமருகமுங் கோல வெரியகலும்
பூட்டரவக் கச்சம் புலியதளும் - வீட்டின்ப
வெள்ளத் தழுத்தி விடுத்தா ளினுமடியா
ருள்ளத் தினும்பிரியா வொண்சிலம்புங் - கள்ளவினை
- ஈஉஇ வென்று பிறப்பறுக்கச் சாத்தியவீ ரக்கமுலு

மொன்றுமுருத் தோன்றாம லுள்ளடக்கி - யென்று
 மிறவாத விற்பத் தெமையிருத்த வேண்டிப்
 பிறவா முதல்வன் பிறந்து - நறவாருந்
 தாருலா வும்புயத்துச் சம்பந்த நாதனென்று
 ஈசய பேரிலா நாதனொரு பேர்புனைந்து - பாரோர்த
 முண்டி யுறக்கம் பயமின்ப மொத்தொழுக்கி
 கொண்டு மகிழ்ந்த குணம்போற்றி - மிண்டாய
 வாறு சமயப் பொருளுமறி வித்தவற்றிற்
 பேறின்மை யெங்களுக்கே பேராக்கித் - தேராத
 ஈசதி சித்தந் தெளியத் திருமேனி கொண்டுவரு
 மத்தகைமை தானே யமையாமல் - வித்தகமாஞ்
 சைவ நெறியிற் சமய முதலாக
 வெய்து மபிடேக மெய்துவித்துச் - செய்யதிருக்
 கண்ணருளா னோக்கிக் கடியபிரப் பாற்பட்ட
 ஈடுய புண்ணு மிருவினையும் போயகல - வண்ணமலர்க்
 கைத்தலத்தை வைத்தருளிக் கல்லாய நெஞ்சருக்கி
 மெய்த்தகைமை யெல்லாம் விரித்தோதி - யொத்தொழுகுஞ்
 சேனா ரிருள்வடிவுஞ் செங்கதிரோன் பானிற்பக்
 காண தொழியுங் கணக்கேபோ - லாணவத்தி
 ஈடுதி னாதி குறையாம லென்பா லணுகாம
 னீதி நிறுத்து நிலப்போற்றி - மேதக்கோர்
 செய்யுஞ் சரியை திகழ்கிரியா யோகத்தா
 லெய்துஞ்சீர் முத்திபத மெய்துவித்து - மெய்யன்பாற்
 காணத் தகுவார்கள் கண்டாற் றமைப்பின்பு
 ஈகய நாணத் தகுஞான நன்னெறியை - வீணே
 யெனக்குத் தரவேண்டி யெல்லாப் பொருட்கு
 மனக்கு மலரயன்மால் வானோர் - நினைப்பினுக்குந்
 தூரம்போ லெயணிய சுந்தரத்தா னென்றிலமே
 லாரும் படிதந் தருள்செய்த - பேராளன்

ஈகடு நந்தபொரு ளேதென்னிற் றுன்வேறு நான்வேறாய்
 வந்து புணரா வழக்காக்கி - முந்தியென்ற
 னுள்ளமென்று நீங்கா தொளித்திருந்து - தோன்றிநிற்குங்
 கள்ளமின்று காட்டுங் கழல்போற்றி - வள்ளன்மையாற்
 றன்னைத் தெரிவித்துத் தன்றாளி னுட்கிடந்த
 ஈஎய வென்னைத் தெரிவித்த வெல்லையின்கண் - மின்னொரும்
 வண்ண முருவ மருவுங் குணமயக்க
 மெண்ணுங் கலைகால மெப்பொருளு - முன்னமெனக்
 கில்லாமை காட்டிப்பின் பெய்தியவா காட்டியினிச்
 செல்லாமை காட்டுஞ் செயல்போற்றி - யெல்லாம்போய்த்
 ஈஎடு தம்மைத் தெளிந்தாராய்த் தாமே பொருளாகி
 யெம்மைப் புறங்கூறி யின்புற்றுச் - செம்மை
 யவிகாரம் பேசு மகம்பிரமக் காரர் .
 வெளியா மிருளில் விடாதே - யொளியாய்நீ
 நின்ற நிலையே நிகழ்த்தி யொருபொருள்வே
 ஈஅய நின்றியமை யாமை யெடுத்தோதி - யொன்றாகச்
 சாதித்துத் தம்மைச் சிவமாக்கி யிப்பிறவிப்
 பேதந் தனிலின்பப் பேதமுறப் - பாதகரோ
 டேகமாய்ப் போகாம லெவ்வடத்துங் காட்சிதந்து
 போகமாம் பொற்றாளி னுட்புணர்த்தி - யாதியுட
 ஈஅடு னிற்க வழியா நிலையிதுவே யென்றறாளி
 யொக்க வியாபகந்தன் னுட்காட்டி - மிக்கோங்கு
 மாநந்த மாங்கடலி லாரா வமுதளித்துத்
 தான்வந்து செய்யுந் தருதியினு - லானுயிர் தான்
 முன்கண்ட காலத்து நீங்காத முன்னோனை
 ஈகய யென்கொண்டு போற்றிசைப்பே னியான் .

போற்றி திருத்தில்ல போற்றி சிவபோகம்
 போற்றியவன் மெய்ஞ்ஞானப் புண்ணியநூல்—போற்றியெங்கள்
 வெம்பந்த வாழ்க்கைவிட வேறாய்வந் துண்ணின்ற
 சம்பந்த மாமுனிபொற்றாள்.

போற்றிப்பஃஞ்ஞடை

முற்றிற்று

மெய்கண்ட சாத்திரம் - டிக.

உண்மை நெறி விளக்கம்

உமாபதி சிவாசாரியர்

உ-
திருச்சிற்றம்பலம்

உமாபதி சிவாசாரியர்
அருளிச்செய்த

உண்மை நெறி விளக்கம்

மண்முதற் சிவம தீராய் வடிவுகாண் பதுவே ரூப
மண்முதற் சிவம தீராய் மலஞ்சட மென்றல் காட்சி
மண்முதற் சிவம தீராய் வகையதிற் றுனி லாது
கண்ணுத லருளால் நீங்கல் சுத்தியாய்க் கருத லாமே.

க

பாயிரு ணீங்கி ஞானந் தனைக்காண்ட லான்ம ரூப
நீயுநின் செயலொன் றின்றி நின்றலே தரிச நந்தான்
போயிவன் றன்மை கெட்டுப் பொருளிற்போ யங்குத் தோன்றா
தாயிடி லான்ம சுத்தி யருணாவின் விதித்த வாதே.

உ

எவ்வடி வுகளுந் தாளு யெழிற்பரை வடிவ தாகிக்
கௌவிய மலத்தான் மாவைக் கருதியே யொடுக்கி யாக்கிப்
பௌவம்விண் டகலப் பண்ணிப் பாரிப்பா னொருவ னென்று
செவ்வையே யுயிரிற் காண்டல் சிவரூப மாகு மன்றே.

உ

பரையுயிரில் யானெனதென் றறநின்ற தடியாம்
பார்ப்பிடமெங் குஞ்சிவமாய்த் தோன்றலது முகமா
முரையிறந்த சுகமதுவே முடியாகு மென்றிவ்
வுண்மையினை மிகத்தெளிந்து பொருள்வேறென் றின்றித்

தரைமுதலிற் போகாது நிலையினினில் லாது
 தற்பரையி னின்றமுந்தா தற்புதமே யாகித்
 தெரிவரிய பரமநந் தத்திற் சேர்தல்
 சிவனுண்மைத் தரிசனமாய்ச் செப்பு னூலே.

ச

எப்பொருள்வந் துற்றிடினு மப்பொருளைப் பார்த்தங்
 கெய்துமுயிர் தனைக்கண்டிந் சவ்வுயிர்க்கு மேலா
 மொப்பிலருந் கண்டுசிவத் துண்மை கண்டிந்
 குற்றதெல்லா மதனாலே பற்றி நோக்கித்
 தப்பினைச்செய் வதுமதுவே நினைப்புமது தானே
 தருமுணர்வு புசிப்புமது தானே யாகு
 மெப்பொருளு மசைவில்லை யெனவந்தப் பொருளோ
 டிசைவதுவே சிவயோக மெனுமிநைவன் மொழியே.

நி

பாதகங்கள் செய்திடினுங் கொலைகளவு கள்ளுப்
 பயின்றிடினு நெறியல்லா நெறிபயிற்றி வரினுஞ்
 சாதிநெறி தப்பிடினுந் தவறுகள்வந் திடினுந்
 தனக்கெனவோர் செயலற்றுத் தானதுவாய் நிற்கி
 னாதனவ னுடலுயிரா யுண்டுறங்கி நடந்து
 நாளுபோ கங்களையுந் தானாகச் செய்து
 பேதமற நின்றிவனைத் தானாக்கி விடுவன்
 பெருகுசிவ போகமெனப் பேசுநெறி ய்துவே.

ச

உண்மைநெறிவிளக்கம்

முற்றிற்று

மெய்கண்ட சாத்திரம் - டி.உ.

கொடிக்கவி

உமாபதி சிவாசாரியர்

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

உமாபதி சிவாசாரியர்
அருளிச்செய்த

கொடிக்கவி

ஒளிக்கு மிருளுக்கு மொன்றே யிடமொன்று மேலிடிவொன்
றொளிக்கு மெனினு மிருளட ராதாள் ஞாயிர்க்குயிராய்த்
தெளிக்கு மறிவு திகழ்ந்துள தேனுந் திரிமலத்தே
குளிக்கு முயிராள் கடும் படிகொடி கட்டினனே.

க

பொருளாம் பொருளேது போதேது கண்ணே
திருளாம் வெளியே திரவே—தருளாளா
நீபுரவா வையமெலா நீயறியக் கட்டினேன்
கோபுர வாசற் கொடி.

உ

வாக்காலு மிக்க மனத்தாலு மெக்காலுந்
தாக்கா னுணர்வரிய தன்மையனை—நோக்கிப்
பிறித்தறிவு தம்மிற் பிரியாமை தானே
குறிக்குமரு ணல்கக் கொடி.

உ

அஞ்செழுத்து மெட்டெழுத்து மாறெழுத்து நாலெழுத்தும்
 பிஞ்செழுத்து மேலைப் பெருவெழுத்து—நெஞ்சழுத்திப்
 பேசு மெழுத்துடனே பேசா வெழுத்தினையுங்
 கூசாமற் காட்டக் கொடி.

கொடிக்கவி

முற்றிற்று

மெய்கண்ட சாத்திரம் - டி.உ.

நெஞ்சுவிடுதூது

உமாபதி சிவாசாரியர்

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

உமாபதி சிவாசாரியர்.

அருளிச்செய்த

நெ ஞ் சு வி டி தூ து

க லி லெ ண் பா

பூமேவு முந்திப் புயல்வண்ணன் பொற்பமைந்த
நாமேவு மாதாபுணர் நான்முகத்தோன் - ராமேவிப்
பன்றியு மன்னமுமாய்ப் பாரிடந்தும் வான் பறந்து
மென்று மறியா வியல்பினு - னன்றியு
மிந்திரனும் வாஹ்னரு மேனோரு மெப்புலியு
மந்தர வெற்பு மறிகடலு - மந்திரமும்
வேதமும் வேத முடிவும்வினா விந்துவுட
னாதமுங் காண நலத்தினு - னோத
வரியா னெளரியா னளவிந்து நின்ற
பெரியான் சிறியான் பெண் பாகன் - றெரியா
வருவா னுருவா னருவுருவு மில்லான்
மரியான் மரிப்பார் மனத்தான் - பரிவான்
மெய்யர்க்கு மெய்யன் வினைக்குவினை யாயினான்
பொய்யர்க்குப் பொய்யாய்ப்பொய் யாயினு - னையன்
படநாகம் பூண்ட பரமன் பசுவி
னிடமாய் நிறைந்த விறைவன் - சுடரொளியா
னென்றுமுள னன்றளவு மியானு முளனாகி
நின்றநிலை யிற்றரித்து நில்லாமற் - சென்றுசென்று
20

- தோற்றியிடு மண்டஞ் சுவேதசங்கண் மண்ணின்மேற்
 உ சாற்றுமுற் பீசஞ் சராயுசங்கட் - கேற்றிறப்
 பெல்லாம் பிறந்து மிறந்து மிருவினையின்
 பொல்லாங்கு துய்க்கும் பொறியிலியேன் - கல்லா
 வுணர்வின் மிசையோடு லகா யதனைப்
 புணர்வதொரு புல்லறிவு பூண்டு - கணையிற்
 கொடிதெனவே சென்று குடிபழுதே செய்து
 கடிய கொலைகளவு காமம் - படியின்மிசைத்
 தேடி யுழன்று தெரிவைத் தெரியாமல்
 வாடி யிடையு மனந்தனக்கு - நாடியது
 போன வழிபோகும் புந்திக்கும் புந்தியுட
- உடு னுன திறலா ரகந்தைக்கு - மேனி
 யயர வயர வழிய வழியு
 முயிரின் றுயர முரையேன் - வயிரமே
 கொண்டதொரு காமனுக்குங் கோபனுக்கு மோகனுக்கு
 மண்டு மதமாச் சரியனுக்குந் - திண்டிறல்சே
 ரிந்திரியம் பத்துக்கு மீரைந்து மாத்திரைக்கு
 மந்தமிலாப் பூதங்க ளைந்தினுக்குஞ் - சிந்தைகவர்
 மூன்றுகுற்ற மூன்றுகுண மூன்றுமல மூன்றுவத்தை
 யேன்றுநின்று செய்யு மிருவினைக்குந் - தோன்றாத
 வாயுவொரு பத்துக்கு மாறாத வல்வினையே
- உவி யாய கினைக்கு மருநிதிக்கு - நேயமா
 மிச்சை கிரியை யிவைதரித்திங் கெண்ணிலா
 வச்சங் கொடுமை யவைபூண்டு - கச்சாவன்
 சீரினிலை நில்லாமற் றிண்டாடும் பல்கருவி
 வாரியகப் பட்டு மயங்கினேன் - நேருங்கா
 லுன்னை யொழிய வறவில்லை யென்னுமது
 தன்னை யறிவைத் தனியறிவை - முன்னர்

‘தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி
வலைப்பட்டார் மற்றையவ’ ரென்று - நிலைத்தமிழின்
றெய்வப் புலமைத் தீருவன் ஞுவருரைத்த

௩௩ மெய்வைத்த சொல்லை விரும்பாம - லைவர்க்கு
மாவதுவே செய்தங் கவர்வழியைத் தப்பாமற்
பாவமெனும் பௌவப் பரப்பழுந்திப் - பூவையர்தங்
கண்வலையிற் பட்டுக் கலவிக் கலைபயின்றங்
குண்மை யறிவுணர்ச்சி யோராமற் - நிண்மையினு
னுவிற் கொடுமை பலபிதற்றி நாடோறுஞ்
சாவிற் பிறப்பிற் தலைப்பட்டிங் - காவிலிலை
நிற்கும்வகை பாராய் நிலையான நெஞ்சமே
பொற்பினுடன் யானே புகலக்கேள் - வெற்பின்மிசை
வந்திருக்க வல்லான் மதியாதார் வல்லரணஞ்

௩௪ செந்தழவின் மூழ்கச் சிரித்தபிரா - னந்தமிலா
வேத முடிவில் விளைவில் விளை விலொளி
யாதி யமல னிமலனருட் - போத
வறிவி லறிவை யறியு மவர்கள்
குறியுள் புகுதுங் குணவ - னெறிகொள்
வெளியில் வெளியில் வெளியன் வெளியி
லொளியி லொளியி லொளிய - னெளியி
லளியி லளியி லளிய னளியி
லளவி லளவி லளவ - னளவிறந்து
நின்ற னனைத்து நிறைந்தா னினைப்பவர்பாற்

௩௫ சென்றான் றெரியத் தெரியாதான் - குன்ற
விளக்காய் நிறைந்த விரிசுடரான் விண்மேற்
றுளக்காம னின்றபெருஞ் சோதி - யுளக்கண்ணுக்
கல்லாது தோன்ற வமல னகிலமெலா
நல்லாம னின்ற நிலையினுன் - சொல்லாரு
மீசன் பெருமை யிருவினையே னுன்றனக்குப்
பேசுந் தகைமையெலாம் பேணிக்கேள் - பாசம்

- பலவுங் கடந்து பரிந்தருள்சேர் பண்பாற்
 குலவி விளங்குகுணக் குன்றோ - னிலகவே
 செய்ய தருமச் செழுங்கிரியின் மீதிழிந்து
- ௪௨ வையம் பாவ மகிழ்ந்தெழுந்தங் - கையங்
 களவுபயங் காமங் கொலைகோபங் காதி
 யளவில்வினை யெல்லா மழித்திங் - குளமகிழத்
 தொம்மெனவே யெங்கு முழங்கிச் சுருதியில்
 செம்மைதரு மாகமங்கள் சேர்ந்தோடி - மும்மலத்தின்
 காட்டங்க வேர்பறித்துக் கல்விக் கரைகடந்தங்
 கோடுபல பூதத் துணர்வழித்து - நீடுபுகழ்
 மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவியென்னப் பேர்பெற்ற
 வைவாய வேட்கை யவாவழித்து - னையுமியல்
 வாக்குப்பா தம்பாணி பாயுருபத் தம்பலவு
- ௪௩ நீக்கிச் செறிந்து றிறைந்தோடிப் - போக்கரிய
 பந்தமெனுஞ் சோலை பறித்துப் பரந்தலைக்கு
 மந்தமனம் புத்தியுட னாங்காஞ் - சிந்தைவிழ
 மோதி ஈயலைக்கு மருணீர்மை முக்குணமுங்
 காதி யுரோமமெலாங் கைகவந்து - சீதப்
 புளக மரும்பிப் புலன்மயக்கம் போக்கி
 விளைவில் புலன்முட்ட மேவிக் - களபதன
 மாதர் மயக்க மழித்துவளர் மண்டலத்தின்
 சோதியொரு மூன்றினையுஞ் சோதித்து - நீதியின
 லாதார மாறினுஞ்சென் றறியடல் வாயுக்கண்
- ௪௪ மீதான பத்து மிகப்பரந்து - காதிப்
 பிருதிவியப் புத்தேயு வாயுவா காய
 வறுதி நிலமைந்து மோடி - மறுவிலா
 நான்முகன்மா லீசன் மகேச னலஞ்சிறந்த
 தான்முக மைந்தாஞ் சதாசிவமு - மானதொரு

விந்துநா தங்கடந்து சுத்த வெறுவெளியி
லந்தமிலாப் பாழடங்கத் தேக்கியபின் - முந்திவரு
மவ்வறிவுக் கப்பாலுஞ் சென்றகண்ட முள்ளாக்கிச்
செவ்வறிவே யாகித் திகைப்பொழிந்தங் - கெவ்வறிவுந்
தானாய வீடருளித் தன்னிற் பிரிவிலல்லா

இடு லுனாகி யெவ்வயிர்க்கு முட்புகுந்து - மேனியிலா
ரஞ்சுவத்தை யுங்கடந் தாயபெரும் பேரொளிக்கே
தஞ்சமெனச் சென்று *தலைப்பட்டு - வஞ்சமற்த்
தானந்த மில்லாத தண்ணளியா லோங்கிவரு
மானந்த மென்பதோ ராறுடையா - னுணந்தம்
பண்ணும் பயன்சுருதி யாகமங்கள் பார்த்துணர்ந்து
நண்ண வரியதொரு நாடுடையா - னெண்ணெண்
கலையா லுணர்ந்து கருத்தழிந்து காம
நிலையான தெல்லாடும் னீத்திங் - கலைவறவே
தேட்டற்ற சிந்தை சிவஞான மோனத்தா

கய லோட்டற்று வீற்றிருக்கு மூருடையா - னுட்டத்தாற்
றெண்ணீ ருவிழ்ச் சிந்தைமயக் கந்தெளிந்
துண்ணீர்மை யெய்தி யுரோமமெலா - நண்ணும்
புளகம் புனைமெய்யர் பொய்யிற்கூடாம
லுளகம்பங் கொண்டுள் ளுருகி - யளவிலா
மாலா யிருக்கு மவர்மனத்தை வாங்கவருண்
மேலாய் விளங்கலங்கள் மெய்யினுன் - ரோலாத
வானம் புவன மலைகடலேழ் பாதாள
மூனைந்து பூதத் தாயிருணர்ச்சி - ஞானமா
யெல்லாமா யல்லவா யெண்ணுவா ரெண்ணத்து
ககி ணில்லாம னிற்குநீன் வாசியான் - சொல்லாரும்
பாதாள மூடுருவிப் பாரேழும் விண்ணேழு
மாதார மாகி யகண்டநிறைந் - தேதாத

வரிதா யெளிதா யருமறையா றங்கத்
 தருவா யுயிரா யுணர்வாய்ப் - பெரிதாய
 வெய்யதுயர்ப் பாசமற வீசியே வெம்பிறவித்
 துய்ய கடலைத் துகளெழுப்பி - யையமுறுங்
 காமக் குரோத*மத மாச்சரியங் காய்ந்தடர்த்துச்
 சாமத் தொழிலின் றலைமிதித்து - நாமத்தாற்
 கத்துஞ் சமயக் கணக்கின்விறற் கட்டழித்துத்
 எவ் தத்தம் பயங்கொலைக ளாங்கழித்தே - தத்திவரும்
 பாசக் குழாத்தைப் படவடித்துப் பாவையர்த்
 மாசைக் கருத்தை யறவீசி - நேசத்தா
 லானவே கங்கொண் டருண்மும் மதத்தினு
 லாணையார் தத்துவங்க ளுள்புகுந்து - தேனைப்
 பருகிக் களித்துயர்ந்த பன்மறைநாற் கோட்டான்
 மருவித் திகழ்ஞான வாணையா - னிருமுச்
 சமைபங் கடந்து தனக்கொப் பிலாத
 சுமைதுன்ப நீக்குந் துவசன் - கமையொன்றித்
 தம்மை மறந்து தழலொளியுள் ளேயிருத்தி
 எஓ பீம்மை மறுமை யிரண்டகற்றிச் - செம்மையே
 வாயுவை யோடா வகைநிறுத்தி வானத்து
 வாயுவையு மாங்கே யுறவமைத்துத் - தேயுறவே
 யென்று மொருதகைமை யாயிருக்கு மின்பருளே
 நின்று முழங்கு நெடுமுரசோ - னன்றியு
 மாலு மயனும் வகுத்தளித்த வையமெலாஞ்
 சாலுமிதற் கப்பாலு மெப்பாலு - மேலை
 யுலகு முலகா லுணரவொண்ணு ஆரு
 மிலகி ங்டக்குமெழி லாணையா - னலகிறந்த
 காட்சியான் காட்சிக்குங் காணக் கலைஞான
 அய் வாட்சியா னுட்சிக்கு மாயினான் - குட்சியான்

பாரும் திசையும் படரொளியா லேகிறைந்தான்
 றூருந் தலையுமிலாத் தோன்றலான் - வேராகி
 வித்தாகி வித்தின் முளையாகி மேவுதனுச்
 சத்தாதி பூதங்க டானாகிச் - சுத்த
 வெறுவெளியாய்ப் பாமாய் வெறும்பாமுக் கப்பா
 லுறுபொருளாய் நின்ற வொருவன் - பொறியிலியேன்
 வெம்பும் பிறவியுல வீழாமல் வீடளித்த
 சம்பந்த மாமுனியென் றம்பிரா - னம்புவியோர்
 போற்றுந் திருவடியென் புன்றலமீ தேபொறித்தோ
 அரு னேற்றின் புறத்தமைத்த வெங்கோமான் - சாற்றுவார்
 சாற்றும் பொருளான் றனிமுதல்வன் றுனல்லான்
 வேற்றின்ப மில்லா விளங்கொளியான் - போற்றுங்
 குருவேட மாகிக் குணங்குறியொன் றில்லாப்
 பெருவேட மாய்நிறைந்த பெம்மான் - கருவேடங்
 கட்டுமுருக் கட்டறுத்தான் கற்றவர்வாழ் தில்லையா
 னெட்டிமவர்க்கெட்டா வியல்பினான் - மட்டவிழ்தார்
 வாளுன் பவனி வரக்கண்டு வல்வினையே
 னேனானு மேத்துதல்கண் டேத்தினேன் - றுனெண்ணைப்
 பார்த்தான் பழையவினைப் பஞ்சமலக் கொத்தையெல்லா
 கூடி நீத்தா னினைவுவே ருக்கினு - னேத்தரிய
 தொண்ணூற் றறுவர்பயி ரெுக்கிற் றுவக்கறுத்தான்
 கண்ணூறு தேனமிர்தங் காட்டினான் - வெண்ணீறும்
 வேடமும் பூசையுமே மெய்யென்றான் பொய்யென்றான்
 மடையும் வாழ்க்கை மனையுமே - நாடரிய
 வஞ்செழுத்தி னுள்ளீ டறிவித்தா னஞ்செழுத்தை
 நெஞ்செழுத்தி நேய மயலாக்கி - யஞ்செழுத்தை
 யுச்சரிக்குங் கேண்மை யுணர்த்தியதி லுச்சரிப்பு
 வைச்சிருக்கு மந்த வழிகாட்டி - யச்சமறச்
 சென்று விளக்கை யெழுத்துண்டிச் செஞ்சுடரி
 கூடி லொன்றி யொருவிளக்கி னுள்ளொளியாய் - நின்ற

பெருவிளக்கின் பேரொளியி னுள்ளே பிரச
 மருவு மலர்போன் மதித்தம் - குருவினுருக்
 கொள்ளா வருளைக் கொளுத்திக் குணங்குறியொன்
 தில்லா விடத்தே யிளைப்பாற்றி - விள்ளாத
 வுள்ள முதலாக வுற்றதெல்லாம் வாங்கவருள்
 வெள்ள மயலளித்து மேவினான் - கள்ள
 மறப்பித்தான் மெய்ஞ்ஞான மாக்கிமன மெல்லா
 மிறப்பித்தா னென்பிறவி யீர்த்தான் - விறற்சொல்லுக்
 கெட்டானை யார்க்கு மெழுதா வியற்குணங்க
 ள னெட்டானை யாற்றா வெழுத்தினான் - மாட்டாரும்
 பாடலா ராடலார் பண்பலார் நண்பலா
 ராடலா ராட லகன்பதியாங் - கூடலார்
 காணக் கிடையாதான் காண்பார்க்குக் காட்சியான்
 பாணர்க் கிலகு பலகையிட்டான் - சேணிற்
 சிறந்த வருவான் நிருமாலுக் கெட்டா
 னிறைந்த திருவுருவாய் நிற்போன் - கறங்குடனே
 குறைசுழல் வண்டு சுழல்கொள்ளி வட்டமென
 மாறில் கருணையினான் மாற்றினா - னீறணிந்த
 மெய்ய னமல னிமலனருள் வீடளிக்கு
 னகி மையனறி வுக்கறி வாயினான் - பொய்யர்ப்பாற்
 பொய்மையாய் நின்றான் புரிந்தவர்தந் நெஞ்சத்துண்
 மெய்மையாய் நின்று விளங்கினான் - கைமழுவா
 னத்தன்பா னீசென் றடையு மிடத்தையெல்லாஞ்
 சித்தஞ்சேர் நெஞ்சமே செப்பக்கே - ணித்தலுமே
 பூசிமுடித் துண்டுடுத்துப் பூங்குழலார் தங்கலவி
 யாசைதனிற் பட்டின்ப வார்கலிக்கு - ணேசமுற
 நின்று திளைக்கு மிதமுத்தி யல்லதுவே
 ரொன்று திளைக்கு மதுமுத்தி - யன்றென்
 நிலகா விருளலகை போலிகலே பேசு
 னாய் முலகா யதன்பா லுருதே - பலகாலுந்

தாம்பிரமங் கண்டவர்போற் றம்மைக்கண் டாங்கதுவே
நான்பிரம மென்பவர்பா னண்ணாதே - யூன்மனக்குக்
கொன்றிடுவ தெல்லாங் கொலையல்ல வென்றுகுறித்
தென்றுமற மேசெய்வ மென்றென்று - வென்றிப்
பொறையே யெனும்புத்தன் பொல்லாத புன்சொன்
மிறையே விரும்பி விழாதே - நிறைமேவி
வாழ்பவர்போன் மண்ணுடலின் மன்னுமுரோ மம்பறித்துத்
தாழ்வுரின யாதுதுகி ருனகற்றி - யாழ்விக்ரு
மஞ்சு மகற்று மதுமுத்தி யென்றுரைக்கும்
காடு வஞ்சமணன் பாழி *மருவாதே - செஞ்சொல்புனை
யாதிமறை யோதி யதன்பயனென் றும்மறியா
வேதியர்சொன் மெய்யென்று மேவாதே - யாதியின்மே
லுற்றதிரு நீறுஞ் சிவாலயமு முள்ளத்துச்
செற்ற புலவர்பாற் செல்லாதே - நற்றவஞ்சேர்
வேடமுடன் பூசையருண் மெய்ஞ்ஞான மில்லாத
மூடருடன் கூடி முயங்காதே - நீட
வழித்துப் பிறப்ப தறியா தரணப்
பழித்துத் திரிபவரைப் பாராதே - விழித்தருளைத்
தந்தெம்மை யாண்டருளுஞ் சம்பந்த மாமுனிவ
ரூய னந்தங் கடந்தப்பா லாய்நின்றோ - னெந்தைபிரான்
வீற்றிருக்கு மோலக்க மெய்தியடி வீழ்ந்திறைஞ்சிப்
போற்றி சயசய போற்றியென - வார்த்தகரி
யன்றுரித்தாய் நிற்பவனி யாதரித்தா ரெல்லாரும்
வென்றிமத னம்புபட வீழ்வரோ - நின்றிடத்து
நில்லாத செவ்வ நிலையென் றுணைநீங்கிப்
பொல்லா நாகம் புகுவரோ - பல்லாருங்
கத்துஞ் சமயக் கணக்கிற் படுவரோ
சித்தம் பலகாற் றிகைப்பரோ - முத்தம்

பொருத நகைமடவார் புன்கலவி யின்ப
மருவி மயங்கி வருவரோ - விருபொழுது
நாளிருபத் தேழு நவக்கிரக முந்நலியுங்
கோளிதுவென் றெண்ணிக் குறிப்பரோ - வேளை
யெரித்த விழியாய்நின் னின்பக் கடற்கே
தரித்து மதிமறந்த தையல் - வருத்தமெலாந்
தீரா யெனவுரைத்துச் செங்கமலப் பூந்திருத்தா
டாரா யெனப்பலகாற் றுழந்திறைஞ்சி - யேராரும்
பூங்கொன்றை வாங்கிப் புகழ்ந்துபுரி நெஞ்சமே
யீங்கொன்ற வாரா யினி.

வெம்பும் பிறவியலை வீழாமல் வீடளித்த
சம்பந்த மாமுனிவன் றார்வாங்கி—யம்புந்தும்
வஞ்சமே வும்விழியார் வல்வினையெல் லாமகல
நெஞ்சமே வாராய் நினைந்து.

நெஞ்சுவிடு தூது

முற்றிற்ற

மெய்கண்ட சாத்திரம் - டிசு.

சங்கற்பநிராகரணம்

உமாபதி சிவாசாரியர்

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

உமாபதி சிவாசாரியர்

அருளிச்செய்த

சங்கற்பநிராகரணம்

விநாயகர் வணக்கம்

திருந்திய வருந்தவம் பொருந்துபன் முனிவர்
கமையாக் காத லமையாது பழிச்சு
நிகரில் செக்கர்ப் புகர்முகத் தெழுந்த
புனிற்று வெண்பிறைத் தனிப்பெருங் கோட்டுத்
இ தழைசெவி மழைமதப் புழைநெடுந் தடக்கை
வாட்டரு மும்மை நாட்ட நால்வாய்ப்
பாச மங்குசந் தேசுறு மெய்றொண்
கனியிவை தாங்கும் புனித நாற்காத்
தங்கதங் கடகம் பொங்கிழை யார
ய நிறைமணிச் சுழிகைக் கறையணற் கட்செவி
கொண்ட திண்பெரும் பண்டிக் குறுந்தாட்
களிறுத னிருகழல் கருதா
வெளிற்று துயாம் வீட்டினம் பெரிதே.

பாயிரம்

பெருங்கட லுதவுங் கருங்கடு வாங்கிக்
கந்தரத் தமைத்த வந்தமில் கடவுள்
பாலரை யுணர்த்து மேலவர் போலக்
கேட்போ ரளவைக் கோட்படு பொருளா

இ லருளிய கலைக ளலகில வாலவை
பலபல சமயப் பான்மைத் தன்றே
யஃதா லந்துற் றன்மை யுன்னிய
மாந்த ரிதுவே பொருளென் றதனிலை
யறைதலின் வேற்றோர் பனுவ வேற்றோர்க்

ஓ கிசையா மாறுபாடு கூறுவ ரதனாற்
புறச்சம யங்கள் சிறப்பில வாகி
யருளின் மாந்தரை வெருளுற மயக்கி
யலகைத் தேரி னிலையிற் நீரு
மீங்கிவை நிற்க நீங்காச் சமய

ஓ மூவிரு தருதி மேவிய தாழு
மொன்றோ டொன்று சென்றுறு நிலையி
லாறு மாறு வீறுடைத் திவற்று
ளெவ்வ மில்லாச் சைவநற் சமயத்
தலகி லாகம நிலவுத லுளவவை

ஓ கனக மிரணியங் காஞ்சன மீழந்
தனரிதி யாடகந் தமனிய மென்றிப்
பலபெயர் பயப்பதோர் பொருளே போலப்
பதிபசு பாச விதிமுறை கிளக்கும்
வாய்ந்த நூல்க ளாய்ந்தன ராகி

ஓ யாசா னகி வீசிய சமத்துட
னேழஞ் சிருநா நெடுத்த வாயிரம்
வாழுநற் சகன மருவா நிற்பப்

- பொற்பொது மலிந்த வற்புத னுனி
யாரும் விழுவிற் பொற்றே ராலயத்
- கூய தேரு வெண்மர் நிரையி லிருப்ப
மயங்கு வாத மாயா வாதி
முயங்கிட வொருதலை முதுவெதிர் மணிசேர்
பெண்ணை சூழ்ந்த வெண்ணையம் பதிதிகழ்
மெய்கண் டவனருள் கைகண் டவர்களி
- கூடு லொருவ ரொருதலை மருவி யிருப்ப
வஞ்சப் பிறவிக் கஞ்சிவந் தொருவ
னேதிறை யருளென வீதெனு மாயா
வாதியை யயலினர் மறுதலைத் தருடா
மற்றவ ரயலின ரவருரை மறுத்துச்
- சூய சொற்றா வயலின ரவருந் தொலைவுந்
றின்னே யெவரு முன்னே கழியுழி
யாங்கய லிருந்த வருளின ரழகிது
நீங்கள்சங் கற்ப நிராகரித் தமையென
மற்றவ ருரைத்த சொற்றரு பொருள்கொடு
- சூடு வாத செற்ப விதண்டையு மேதுவு
மோது நால்வகை யுவமையுந் திகழ்தா
வருள்சேர் மாந்தர் வெருள்சே ராமற்
றர்கமும் விடையமுங் கற்க
நற்கவி மாந்தர் நகநலிற் றுவனே.

நூல்

மாயாவாதிசங்கற்பம்

- நவீற்றிய நிரையி னவித்தையி னேனுரை
 நித்த னறிவன் சுத்த னகண்டித
 னிருவி கற்பனீர்த் தத்துவ னிரஞ்சனன்
 சொல்வகை யெவையுந் தொடராத் தூய்மணி
- இ வரம்பில் வேதச் சிரந்தரு பரம்பொருள்
 சத்தா யெவையுந் தானா யவித்தை
 தொத்தா துயர்ந்த தொல்குடர் மூவா
 வின்ன தன்மைய னேக னநேகன்
 கன்னற் பெருஞ்சுவை தன்னிற் பிறவாப்
- ய பெற்றியி னிருந்து பொற்பணி யியல்பினின்
 வான்வளி யன்னீர் மண்மருந் தன்ன
 மான தாது வாரைங் கோசத்
 தொகுதி யாக்கைப் பகுதிய தொருபுடை
 சுத்தி வெள்ளி யொத்தென மித்தையிற்
- யஇ ருனென லாகுந் தன்மைத் துலூதையிற்
 சின்னாற் றகையின் வேற்றுமை மரீஇய
 தென்னப் பன்மைய தெனினில பழம்பூத்
 தோனார் வயிரந் தருத்தருந் தொன்மையின்
 வானு ரந்திரை துரைதரு வாய்மையிற்
- உய் கூடு மசித்தைச் சித்துத வாதெனி
 னெற்பதர் பலாலத் திற்பரந் தருமிது
 தன்னியல் பென்றும் விளையாட் டென்றும்
 முன்னுள மறைகண் மொழிதலி னொருதூற்
 பன்மணி நிலையும் பசுப்பா லெனவும்
- உஊ பலவக னீரி லலர்கதி ரெனவுங்
 கூல லாழி குளஞ்சிறு குழிகால்

- வாவி யாவையும் வருபுன லெனவு
மவ்வவற் றடிங்கி யாடியு ணிழலெனத்
தோன்றி யாக்கைநற் காந்தத் திரும்பும்
- ௩௩ கனவிற் றீங்குங் கங்குலிற் கயிறும்
புனலிற் றேன்றும் பேய்த்தேர்ச் செய்தியு
மன்ன துன்பி னன்னிறப் பளிக்கெனப்
பதினாற் காணத் தொருமூன் றவத்தை
நாளு நாளு நயந்துறு மிருபயன்
- ௩௪ றன்னிற் சாராத் தொன்மைத் தன்மை
தர்ப்பண நிழற்கட் குற்றிபாய்ந் தற்றே
யிவ்வியற் பந்தப் பொலவம தகல
விண்முத றந்த கொண்மூப் படலத்
திருளற வுதித்த காறக விவேகந்
- ௩௫ தன்னிற் றேன்றிச் சாதக மனைத்தையு
மன்னகப் பிரிப்பு மடியிழை வாங்கலும்
போல ஞானம் பொய்யறக் கழிஇத்
தானே தானாய்த் தன்னிற் றன்னைத்
தானே கண்டு தன்னல முற்று
- ௩௬ வசையி றத்துவ மசிபதத் தெளிவா
லகமே பிரம மாயின னெனவறிந்
தசல னாகிநற் சலசல மதியெனக்
கண்டிடு முடலம் விண்டகல் கடத்து
மங்குல துடைதர வெங்குமாந் தகைத்தே
- ௩௭ யிவ்வகை யுணர்ந்து செய்தொழி லரூத
மடவோர் தாமுங் கடனா வியற்றுங்
கன்ம காண்டத் தொன்மைப் புரிவாந்
ரேற்றிய வித்தை மேற்கடை யரணியி
லெழுந்தெரி யவற்றை விழுங்கிய தென்னத்
- ௩௮ தன்னொழிந் துள்ள தானா யழியு

ம லை யன்றி யழிவறு முத்தி
யேயா தென்றுதன் னியல்பை
மாயா வாதி வகுத்துரைத் தனனே.

௩

மாயாவாதிசங்கற்ப ரிராகரணமும் ஐக்கியவாதி சங்கற்பமும்

உரைதரு பிரம மொன்றெனு முரைக்கண்
வருபிர மாண மறையெனி லருமறை
யொன்றென்ற தன்றி யிருபொரு ளுரைத்த
னன்றன் றபேத நாடிய பொருளேற்

இ பேதமு மபேதமு மோத வேண்டா
பேத மெனினு மபேத மெனினும்
பேதா பேத மெனினு மமையுநின்
னையமி லுரையிற் பையவந் துளதாந்
திகழ்பிர மாண விகழ்வுமுண் டன்றிப்

உ பெத்தம் பேத முத்தி யபேதமே
லநவத் திதமா மவையிரு திறனு
மினியப் பழமொழி யிரண்டல வொன்றே
யன்றியும் பெத்தம் பேதத் தறைதலு
மொன்றிய முத்தி யபேதத் துரைத்தலும்

ஊ பழுதா மித்திறம் பதையா தாய்கமற்
றெழுதா மறையெனு மிப்பிர மாண
மாருரை தானே யாயின தேலுன
தேக மனேக முறுபியம் பாமற்
சத்த ரூபந் தகாதெனில் வானத்

உஉ தொத்தொலி யுறழு மெனில்வறி துதியா
தன்றியும் பதமும் பாழியு மனைத்து
மின்றியோ ரொலியா யெழுந்திடு மதனுக்

- கறிவில துருவில தறியா தறையா
தன்றியு மவ்வகை யகண்டித மதுவிது
- உடு வென்றது குறிப்ப தெவ்வகை யாவு
மொன்றெனு முரையு மொழிந்தனை யன்றே
யருமறை பிரம வுரையெனி லதற்குத்
தந்த தாலு முதனவில் பொறியில
தென்னிலோ ருடற்கண் மன்னிய வலகை
- ௩௩ யறைந்தத் தென்ப தார்க்கொ லதமலத்
திறம்பெற் றின்றே செய்தோர் பெயராற்
சுயம்பு வென்றுல கியம்புமென் றறியினித்
தற்கீட் டிலவரைத் தான்றொழு துரைக்குஞ்
சொற்கேற் புவல னேவ லமைச்சரை
- ௩௪ யடிகண் மற்றெங் குடிமுழு தாண்மினென்
றேத்தி யிறைஞ்சிக் காப்பர்க ளென்றங்
கீச னாஞ்செயப் பேசின னன்றி
யினையவை பிறரிற் கனவினு மிலனே
தன்னைத் துதிக்குஞ் சொன்னலந் தானுமத்
- ௪௩ துறையறி வாணர்க் கறைவதொன் றன்றியுந்
தனக்குத் தானே தன்னலம் பகரா
தசத்துக் குரையா தார்க்குரை யுயிர்க்கெனி
லுரைபிர மாண மிறைபிர மேய
நீபிர மாதா நிற்பிர மிதியென
- ௪௪ நால்வகை யுளதுன தேகநன் றன்றே
நற்பிர மாண நிற்பதொன் றன்றா
லப்பிர மேயமு மதனியல் பன்றே
கன்னற் சுவையி லந்நிய மிலதா
லினிமை தோன்றத் தனிமைத் தென்றனை
- ௪௫ யறிவிற் குவமை யசத்தாங் கட்டி
பறிவித் தொட்டினும் பேற துறாதே

- தற்பா விரிவு பொற்பணி தருமெனிற்
செய்வோ ரின்றிச் செய்வினை யின்மையிற்
பொன்பணி யாகை தன்பணி யன்றே
- ௫௫ செய்வோர் போலாச் செயப்படு பொருண்முதற்
செய்வோ ரேயாச் செய்யவும் படுமே
சுத்தி வெள்ளியிற் றேன்றிற் றுயினுஞ்
சத்துல கேதுந் தாரா தருமெனி
னுலக மித்தையென் றோரா துரைத்தனை
- ௬௫ நிலவுரின் மாபு நினைந்திலை யாங்கொல்
விவகா ரத்தில் வேண்டுது முலகம்
பரமார்த் தத்திற் பகரா மென்னிற்
பரத்துள தேலிவையு ம்பரா மார்த்தம்
பரத்தில தேலொழி முன்பகர் மாற்ற
- ௬௫ மதன்முத லிதுவென வுதவுக வன்றியும்
விவகரிக் குங்காற் றிகழ்பா மார்த்த
நிலையது தெரியி னினுநீ நீயேற்
றெரியா தாயி னஃதுந் தெரியா
துரையா ரளவையு மொழிந்தனை யன்றே
- ௭௫ யளவை காண்டல் கருத லுரையென
வுளதவை மூன்றின் மொழிவழி துழையி
னின்றிர மேய மென்ப தெனாங்கொல்
பொற்பிதிர் பிதிர்ந்தும் பொன்னே யாரின்
றற்பா மசித்தைத் தருமா நென்னெனின்
- ௭௫ சிலம்பி தூறரு நலம்போற் றேன்று
மென்ற னையது வதன்றொழி லன்றியு
மொன்றத னியல்புல கோரியல் பன்றெனப்
பலமிலை பழம்பூப் பாதவந் தருநீர்
திரைநுரை திவலை சிலதரு மிவைபோற்
- ௮௫ றானே பலவா மெனநீ சாற்றினை

சத்தசத் தாகவுஞ் சத்தினி லசத்தின்
கொத்துள, தாகவுங் கூறின ரிலரால்
வித்தில கனிநனி விழுதா றருநெறி
சத்தல தொன்று தான்றா வேண்டி

அடு நெற்பதர் பலாலத் திற்குபா தானமென்
காரண மின்றிக் காரியம் பிறவா
பாரிடை யொருபடம் பண்ணவும் படுமே
யந்தமில் பிரம மவித்தைகா ரணமெனத்
தந்தனை யவித்தை தானெய் துறுத

கய நன்னியல் பென்னில் வன்னிதன் வெம்மையிற்
சத்தின தியல்புஞ் சத்தே யசத்தெனில்
வைத்தத னியல்பெனும் வழக்கொழி யன்றியு
மிருள்பொதி விளக்கென வருமரு விளக்கிற்
கருமை பயந்த பெருகொளி தருமெனின்

கடு நன்னியல் பன்றத னுபாதி வசத்தான்
மன்னிய தன்றிமைத் தான்றனின் மாயா
தொன்றா னசுத்த னன்றா மன்றே
யாங்கொரு காலத் தோங்கிய தாயி
னந்தமி லவித்தை வந்தனை வதற்கோ

ரா ரோது வேண்டும் புயலியல் பெனின்வீ
டோத வேண்டா வொழிந்தோ ரினுமுறுங்
களங்கம துறவுறு மவித்தைத் கவித்தல்
விளங்கிய பிரம விளையாட் டாயி
னவித்தை யென்பதொன் றன்னியந் தன்னி

ஈடு ஓதிக்கு மென்றமுன் னுரையு மறந்தனை
நுண்ணுற் குடம்பை நுந்துழி போலுட்
படுநெறி யதனால் விடுநெறி யிலதாற்
தலைமையு மறிவு மிலதென வித்தையை
விடுத்தெடுத் தாணரும் வேற்றோ ரன்றே

௩௨ யொளிகொ டாமிரங் குளிகைபெற் றாங்கத
 னவித்தையை வித்தை தவிர்க்குமென் றுரைக்கி
 னித்த னறிவன் சுத்தனென் றுரைத்த
 வித்தக மென்னீ வித்தையும் வேறென்
 றெம்ம னோரி லொருவ னின்னிறை

௧௧௫ யம்ம சைவந் தவனீ யன்றே
 பன்மணி பசுநற் பாத்திர மெனவு
 நன்னூல் பானீர் நற்கதி ரொனவு
 முடலையு முணர்வையு முவமித் தனையேற்
 றடமணி சரடொடு தாங்கு டலவே

௧௨ யுணர்வுணர் வொழியி னுலகுணர் வுறினின்
 பாலும் பசவுஞ் சாலுஞ் சாலக்
 கலம்பல வன்றிச் சலம்பல விலதெனக்
 காணுந ரின்றி வீணின் விளம்பினே
 யாடியு ணிழல்போற் கூடுதல் கூறிற்

௧௨௫ றன்னிழல் கொண்டு தற்பணஞ் சலிக்கின்
 மன்னிழல் கொண்டுடல் வந்தகன் றிடுமே
 மன்னயக் காந்த மெனவுடல் பிரம
 சந்நிதி யளவிற் சலித்திடு மாயி

௧௨௬ னகண்டிதன் சன்னிதி யவதில தெவையு
 ௧௨௭ நடந்திட வேண்டுங் கிடந்திடப் பெறவே
 காந்தத் திரும்பு காட்டுநர்ப் பெறிலயஞ்
 சேர்ந்திடு நீக்குஞ் செயலதற் கிலதே
 களுத்துயர் கயிற்றா வெஞ்ச்சில தொடுத்தனே
 கனவின் பயனு நனவின் பயனும்

௧௨௮ வினையின் பயனவை பொய்யென வேண்டா
 வுடன்மா றாட்டக் கடனது கருதுக
 வற்ற புற்று மற்றதிற் கயிறு
 முடலுங் கூடச் சடமென வறிதி

யறிவு கயிறென் றறியா தன்றே
 கசய யச்சம தடைதல் கொச்சமை யுடைத்தே
 யின்னுமக் கனவி விருளுறு கயிற்றிற்
 பின்னுநின் பிரமம் பிரமித் திடுமே
 துன்னிய வினையிற் செம்மலர்ப் பளிங்கெனத்
 தாளுந் தகைமை யானான் மலரென
 கசடு வொருபய னன்றிப் பலபயன் மரீஇய
 திருவினை தருபய னெனநனி வேண்டி
 லாண்ட வித்தையு மவித்தைகொ டாக்கையு
 மீண்டிரு வினையு மியம்பினை பரத்தைக்
 கள்வரைப் பிணிக்குங் காவல ரெனமுய
 கநிடு ரொல்வினைத் தொடக்கிற் றேன்றுடற் சிறையிட்
 டிருவினை யூட்டு மெம்மா னம்மா
 னருவினை யுடற்க ணவத்தைக ளுரைத்தனை
 யாருறு பவர்பர மகண்டித மடங்கா
 தேரார்வில துடல்சட முறுநெறி யாதெனின்
 கடுகு மன்னிய கரண மாறாட் டத்திற்
 பன்னின மென்னி னிவையோ பரமோ
 முதலிய தாயி னிவைபிறழ் வெய்தா
 திவையெனி லுனது மொழிபழு துளதே
 யுடற்படு பிரம முறுமெனிற் சாளரத்
 கசய திடத்தகு முறுவிர னுதியளி யெறிதுய
 ரங்குலி தானே யருந்திடி லுடற்கட்
 டங்கிய வறிவு தனித்துறு மன்றே
 தற்பண நிழற்கட் குற்றிபாய்ந் தற்று
 னற்கணிற் றுயர நணுகாத் தகைத்தெளி
 கசடு னின்மொழி விரோதமுங் காட்சி விரோதத்
 தன்மையு முறுமவை தவறில வாகா
 யாமுடைப் பதிவகை யாவரும் பலகலை

*சொல்லுத லெளிதரி தத்தொழில் புரிவெனப்
 புல்லிய பழமொழி புதுக்கிணை யன்றே
 கஎஹ் யகண்டித மெனநீ பகர்ந்தமை தனக்குப்
 பந்த மிதுவெனத் தந்தமை கருதில்
 வானி னடக்குங் காலினப் பிடித்துப்
 பருவிலங் கிட்ட வொருவனீ யன்றே
 பந்தம தகல வுந்து விவேகம்
 கஎஹ் வான்வளி யெனத்தனிற் றானே தோன்றின்
 முன்புள தாயின் மயங்கா திலதெனிற்
 பின்புள தாகா திலதுள தெனின்வெளி
 மலரது தருமனல் மரக்கணின் றாகித்
 தருவது தருமெனிற் றானே தோன்றா
 கஅஹ் விறகி னுதித்த கனறகு மாயி
 னவித்தையி னுதித்த வித்தை யம்மரத்
 துதித்த விவேகம் வித்தையென் றுரைத்த
 வெந்தழ லனைய விவேக முதித்த
 திந்தன மனைய திறையிலன் றற்றே
 கஅஹ் யிற்படப் பிரிப்பின் மெய்ப்படு மெஹ்றையு
 மிதுவன் நிதுவன் றெனக்கழி காலே
 யதுவே தானே யாயின தென்றனை
 வித்தை முன்ன வித்தையு மவித்தையு
 வித்தையு நில்லா வியனொளி யிருளென
 கஅஹ் விருளவ வொளிக்கு மொளியல விருட்கு
 மொருகா லத்து மொருபய னிலதா
 விரண்டையு துகரு முரண்டரு விழியென
 வித்தையு மவித்தையு முய்த்ததொன் றுளதே
 தானே தானா மானாற் பயனென்

* 'சொல்லுதல் யார்க்கு மெளிய வரியவாஞ்
 சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்' என்பது திருக்குறள்.

- ௧௧௫ றன்னிற் றன்னைத் தானே காணிற்
கண்ணிற் கண்ணைக் காணவும் படுமே
தன்னல மதனைத் தானே நுகரு
மென்னின் முன்னல மெய்தா திருந்ததென்
கட்டி போலெனக் கதறின யின்பம்வந்
- ௧௧௬ தொட்டிமும் வித்தை யுடையையா யிடினே
தத்துவ மசியென வைத்தமுப் பதத்திற்
கொன்றே பொருளென் றன்றே பகர்வது
நீபுலி யாயினெ யென்றாங் குணரி
லாயினெ யென்றது மாகுவ மைத்தா
- ௧௧௭ னேயா யினமே லாயா யென்றா
லகமே பிரம மாயின தென்றாற்
சுகமே யறியத் தான்வே றன்றே
யுண்மையிற் சலமில வுடற்சஞ் சலமுறும்
வெண்மதி போல விளங்கிடு மென்றனை
- ௧௧௮ யசல னாகிச் சஞ்சல சலத்துச்
சலன மேவின மெனமதி காண
வேண்டும தன்றிக் காண்பவர் பிறரே
லீண்டுன தேகமென் செய்த துயம்புக
வுடல்விடக் கடத்துட் படுவெளி போலெனில்
- ௧௧௯ விட்டென் பெறவுடற் பட்டென் படமற்
றிகலற வொருவ னிவவகை தெனியி
லகிலமு முத்தி யடைந்திட வேண்டு
மறிந்தோர் முத்தி யடைந்தோ ராயின்
பிறிந்தோ ருயிர்பல பேதத் தன்றே
- ௧௨௦ கன்ம காண்டங் காரண மாக
மன்னும் விவேக மென்னி லவித்தைக்
கேது காரண மோதினை யில்ல
யிறற்குங் காரணம் விதித்தல்வேண் டின்றே

- யரணியி லுதித்த கனலவை கவர்வென
 ௨௨௫ விராதத் துதித்த விவேக மழித்தல்
 வருந்தி யாயினுந் திருந்திய வேத
 நீதி யெல்லா நீத்துப் போதமொன்
 றறியார் தாமு மவ்வழி நடத்தல்
 பொறியோ போத நெறியோ விதுபவ
 ௨௨௬ நீங்கிடு நெறிதரு பாங்கினைப் பழித்த
 னன்றி கொன்ற லன்றே யன்றியு
 ஞால நீதியு நான்மறை நீதியும்
 பாலருன் மத்தர் பசாசரி லெனவு
 முறங்கி னேன்கை வெறும்பாக் கெனவுந்
 ௨௨௭ தானே தவிரா தானுற் புரியா
 தொழிந்திடி னிரயத் தழுந்துத றிடமே
 யுய்த்தோ னன்றி முத்தி யுரைத்தல்
 பித்தோ பிரமஞ் செத்தோ பெறுவ
 துடலையு நீயே சடமெனச் சாற்றினை
 ௨௨௮ வையினும் வாழ்த்தினுங் கொய்யினுங் கொளுத்தினும்
 வணங்கினு முதைப்பினும் பிணங்குதல் செய்யாப்
 பிரமத் தன்மை பெறுவதெக் கால
 மிருக்கு நாள்சில வெண்ணினூல் கதறித்
 தருக்கம் பேசித் தலைபறி யுற்றுக்
 ௨௨௯ கண்டோ நீந்த பிண்டமுண் டலறிப்
 பன்னோ யாக்கை தன்னோ யுற்றுடல்
 விடவரு மென்று நடுநடு நடுங்கி
 விட்டோர் தெய்வத் தொட்டின் றன்றியும்
 யானே யெவரு மானே னென்றலி
 ௨௩௦ னவ்வவர் சீறி யவ்வவர் வாணுட்
 செவ்விதி னீரயஞ் சேர்த்துவ ரதனாள்
 மாயா வாதப் பேயா வுணக்குத்

தேவரி லொருவருண் டாக
 மேவரு நாகம் விடுத்தலோ வரிதே
 உகூ யரிதேர்ந் துணரார்ப் பெரியோ னுரைத்த
 பதிபசு பாச விதிமுறை கிளக்கி
 லீச னேக னெண்ணிலி பசுக்கள்
 பாச மிருவகைப் பரிசின துலகத்
 தாயவ னுயிர்க்கு மாயையி னருளா
 உசுய் விருவினைத் தொகையி லுருவினைத் தருமாற்
 கருமுகி லடர விரிதரு கதிர்போன்
 றறிவா முயிரிற் பிறியா தேயு
 மீட்டு மிருபய னூட்டிடு நியதிக்
 கொருபொழு திருபய னுகர்வுற மருவுத
 உசுகூ லின்மை யாதன் முன்னிய காலைச்
 சத்தி நிபாத முற்றிறை யருளா
 லுருவுகொ டிலகு தெரிவுற மருவி
 மாசுறுந் தூச தேசுற விளக்குந்
 தன்மையி னுணர்த்தும் புன்மைக ணீங்கி
 உஎய் நீரு நீருஞ் சேருந் தகைமையி
 னறிவினோ டறிவு செறிவுறப் பொருந்தி
 யொன்றா மென்பதை யுலகோர்
 நன்றா முத்தி யெனநவின் றனரே.

ஐக்கியவாதிசங்கற்ப நிராகரணமும்

பாடாணவாதி சங்கற்பமும்

முத்தி யென்ப தெவனோ சுத்த
 வறிவெனிற் பாசஞ் செறியா மாயை
 யுருவிரு வினையால் வருமிரு வினையு
 முருவா லன்றி மருவா திவற்றின்
 இ முந்திய தேதோ வந்தனை வதற்கோ

ரோது வேண்டிந் தானியல் பென்னின்

வீடுற் றவரினுங் கூடக் கூடு

மீங்கிவை நிற்க நீங்காக் கருவிகள்

கொண்டறி வறியக் கண்டது மன்றி

உ மருவிய வருவு துயில்பெறுங் காலைச்

சிறுபொறித் தறுகட் கறையணற் சுடிகைத்

துத்திக் கடுவுட் டுளையெயிற் றுராகக்

கொத்தயல் கிடப்பினுங் குவைதரு நவமணி

யொருபாற் றுதையினும் பெருகார் வத்திலே

உடு டச்சமு மணுகாக் கொச்சமை யென்னே

கருவி யாவும் பிரிவுறு நிலையேற்

பொறிபுல னாதி குறைவற நிறைந்து

காட்சிய தளிக்கு மூட்சியின் முன்னர்க்

கொடுத்தோ ராழி விடுத்தவர் நாடிக்

உஉ கொள்வோர்க் காணு துள்கி மீண்டுழித்

தந்தவர் கண்டாங் கந்தமி லதனைத்

தருக வென்னும் பெருமதி பிறங்கும

தறிவி லாமையென் றனையது மலமாக்

குறிகொ ளாள் ரறைகுவ ரன்றே

உடு யறிவிற் கறிவு செறியவேண் டின்றே

யுண்மையி லிருமையு மொளியே யெனிலொரு

தன்மை யாகமுன் சாற்றின ரிலரே

முன்பு நன்றுட னென்றிய காலை

யின்ப மெய்துதற் கிலதுயி ராதலி

உஉ னீயலை பொருத மாயா வாதி

யாயின யமையு மருணில கேண்மதி

மூல மலத்தாற் சாஹ மாயை

கருமத் தனவிற் றருமுரு விறைவன்

செறிந்திரு பயனு தகர்ந்திடு முயிர்க்

௩௫ ளிருளுறு மலத்திற் பருவரற் பதெலி
 னிடையிரு நோக்குந் தடைபட் டோரிற்
 றுயருறு மதனாற் செயிருறு துண்பங்
 கொத்தை மாந்த ருய்த்துறுந் துயில்போற்
 காட்சி யென்னக் காணாத் துயர
 ௪௦ மாட்சியை முத்தி யெனவகுத் தனரே.

௭

பாடாணவாதி சங்கற்ப நிராகரணமும்
 பேதவாதி சங்கற்பமும்

வகுத்துரை பெருகத் தொகுத்திடு முத்தி
 நன்று நன்றிரு ளொன்றிய மலத்தா
 முளத்திற் குறுபொறி செறிபுல னுகர்தல்
 விளக்கிற் நிகழு மேன்மைய தன்றே
 ௫ கருவிக ளகல்வுழி மருவிய துயரமு
 நன்றென லாகுந் துன்றிய படலத்
 திடைதடைப் பட்ட சுடர்விழி மாந்தர்
 படல நீங்குதல் கடனா தலினே
 காட்சி யென்னக் காணாத் துயர
 ௧௦ மாட்சியை முத்தி யெனவகுத் துரைக்கிற்
 *கரணா பாவ மாணங் கருமா
 மேயந்தவர் முத்தி சேர்ந்தவ ரன்றே
 யனைய கதிக்கோர் முனைவரும் வேண்டா
 தனிதரு துயர மெனுமிது திடமே
 ௨௫ பாடா ணத்திற் கூடா முத்தி
 யீசன தருளாற் பாசத் தொகுதி
 செறிவுறு செம்பிற் கறையுறு களிம்பு
 குளிகை தாக்க வொளிபெற் றாங்கு

* 'கரணந் தப்பினால் மாணம்' என்பது ஒரு பழமொழி.

நித்த சுத்த முத்த ராக

உல வைத்தன ருலகின் மறைவல் லோரே.

பேதவாதி சங்கற்ப நிராகரணமும்

சிவசமவாதி சங்கற்பமும்

மறைக ளாகமத் துறைகண்மற் றெவையு
நாசமில் பதிபசு பாசமென் றுரைத்த
லயர்த்தோர் குளிகைச் சயத்தாற் றும்பிரக்
காளித நாசம் பாசத் தேய்த்தல்

௫ கூடா தன்றியுங் குளிகை சீருண

நீடா தழித்த நிலைநிலை யாதலிற்
பேத வாத மோதுதல் பிழையே
யின்னு மின்னுயி ரோமங் குளிகை
தன்னி லந்நியந் தருவது திடமே

௭ வீடித் திறத்தினிற் கூடக் கூடா

பாசமும் பசுவு மீசனு மென்றிம்
மூவகை யுணர்வுந் தான்முதன் மையவாய்ப்
பாச வைம்புலன் றேசுற வுணர்த்தப்
பசுத்தனி ஞானம் புசித்திடு மன்றே

௮ யினைய ஞானம் பிரிவுற வெரியாச்

செந்தழ றகுநெறி யந்தமி லுயிரு
மறிவா யொன்று மறியா தன்றே
யிவ்வா ரொழுது மேனை யுயிர்க்கு
முன்னோன் றனது முகிரொளி ஞான

௯ மறியாப் பச்சைச் சிறுபுழுக் கவர்ந்த

வண்டென வுயிரைக் கொண்டிடு முயிரது
தன்னை நோக்கித் தானது வாகி
யைவகைத் தொழிலு மெய்வகை யுணர்வும்

பிரியா வாறு பெற்றுத்

௨௫ திரியாப் பெரியோர் திரட்சிசேர்ந் திடுமே,

சிவசமவாதி சங்கற்ப நிராகரணமும்

சங்கிராந்தவாதி சங்கற்பமும்

சேர்ந்த மும்மை வாய்ந்த ஞானமு

மொருகா லன்றித் தெரிவுற நிற்கி

லொண்பொருள் காணும் பண்பினுக் கொருகாற்

பருதியு மதியு மெரிதரு விளக்கும்

௫ வேண்ட லின்றே காண்டகு காலை

யொன்றொன் ருக ின்றறி வுறுமெனி

லந்நிய மறியா மன்னுயிர் பொறிபுலன்

ரூனோ வறியா தலைவர்க் குலகினை

யானா வறிவா லறியவேண் டின்றே

ய கொழுந்தழ றகுமெனி லழுந்திடு மவத்தையிற்

றிரியாத் தலைவர் தெரியாத் தன்மைவந்

தெய்த லாகா மெய்யுறு பொருட்கு

முன்னர்க் கீடந் தன்னென வெடுத்த

வேட்டுவ னியல்பு கூட்டல் பெறாதே

ய௫ வண்டிறும் பெடாவுட் கொண்டது தனக்கு

மந்திர வாதந் தந்தது மிலதே

யெடுத்திடு மதனா லடுத்ததென் றறையிற்

கருமயிர்க் குட்டி யிருசிறைப் பறவை

யாயின தெடுத்த தாயர்சாற் நிலரே

௨௨ பிறவிப் பேதத் துறையிவை கிடக்க

வேயு மித்திற னாயுந் காலை

யோகத் தருதி யாகத் தருமே

ஞான மின்மையென் றோதுவ தெவனெனி

ஹிரு முணர்வும் பயிலுத லின்றி

- உடு வேட்டுவ னுருவ மென்புழு வுணர்வு
கூட்டுத லாலுருக் கூடுத லானு
முத்தியி லிறையிற் பற்றுத லின்றித்
தன்னுரு வணைந்த பின்னத னுணர்வு
மாறுத லானு மூறுடைத் தன்றே
- ௩௩ யீசன தியல்பரு ளெய்தாயி ரியற்றல்
பேசுத றவறெனப் பெருமறை யறைய
வைந்தொழி லுயிருந் தந்திட றகுமோ
யாவதென் முன்ன *ணாவலர் பெருமான்
பண்டொரு முதலை யுண்ட மைந்தனை
- ௩௪ வரவழைத் தன்னென் றுய்பிழைப் பிலததூஉந்
தந்திட வேண்டு மென்றன னன்றே
யின்னவை கிடக்க முன்னவன் றன்மை
யெய்தின ரெல்லாச் செய்தியுஞ் செய்வ
ரிரும்பெரி யெய்தித் தருஞ்செய றகவெனிற்
- ௩௫ பொருணிலை கிடக்க வொருதிட் டாந்தப்
பேறே யாயிற் சீராக் கதுவிய
புனலொரு புடைசேர் கனறகு மாயினும்
வேறொரு பொருளை நீராக் கிலதே
நெருப்பெனு மிதனி னுருத்தனி காட்டுக
- ௩௬ வங்கியு மொன்றிற் றங்கினின் றல்லது
தன்றொழி னடத்தா தென்றறி யினிரீ
யிரும்பனற் செய்தி தரும்பரி சுளதோ
வதுவெனோ ரலகை பொதிதருங் காலை
யதன்செய லனைத்து மிவன்செய லாமா
- ௩௭ வவனிவ னாகி லிவனவன் செய்திக்
கென்னவை யென்னிற் பின்னுறு செயலு
மதன்செய லன்றி யிவன்செய லாகி

- லிவன்செயல் பேயின் றன்செய லாகி
யிருந்த வாவெனத் தெரிந்திட வேண்டுந்
இடு தெரியா தாகிற் புரியிற் கடுங்கன
லெரிந்த தென்னு மிதுதகு மன்றியு
மவனிவ னாகி லிவனவன் செய்தி
யென்று செய்வா னென்றிய மதத்தா
மெல்லா மறிதல் செல்லா துயிர்கள்
கய சிற்றறி வெனுமிச் சொற்றவ ருரு
மென்பதெ னலகை தன்பத மடைந்தோர்
கொண்ட வாறு கண்டன மென்னின்
மூங்கை யந்தருந் றோங்கிய குணங்குறி
செய்வதெ னின்னும் *பெளவமுற் றமுந்தினு
கடு நாழி கொள்ளா தாழியி னலைபுன
லதனாற் கருத்து முதலுள தாக
வேண்டு மன்றே யீண்டினி யமையு
மெல்லா மெனுமிச் சொல்லாற் படும்பொரு
ளனைத்துந் தாக்கா தனிப்பரத் துற்றவர்க்
எய் கெவ்வகை யுணர்வு செய்வதென் செப்புக்
வொன்றி னென்றா மொன்றா துவகி
னின்ற போதுயிர் நேரா மன்றே
முத்தி யுற்ற நற்றவ ரவையிடைச்
சேர்வ ரென்றனை சார்தரு முத்தி
எடு சாலோக் கியமோ சாயுச் சியமெனின்
பந்த முற்ற கந்தல கழித்த
வறிவினோ டறிவு பிரியாப் பெற்றி
வேண்டு மென்றதற் கீண்டிவ ரிவ்வா
றிருப்ப ரென்பதற் குருத்தான் வேண்டு

*‘ஆழ வழுக்கி முகக்கினு மாழ்கடலி, னுழிமுகவாது நானுழி’
என்னுஞ் செய்யுள்.

- அல மண்ணல தருளி னண்ணி யிருப்பினுஞ்
சேவன் முத்தரென் றோதின ரகன்று
நீங்கியு முருவ நீங்கா தாயி
னோங்கிய முத்தி யாவதென் னுரைக்க
செடியுட லணுகாக் குடிலை கொடுக்குமென்
- அகி றோதினை நீயே பேதாய் பகட்டு
லொளிர்சினை முச்சித் தளிர்ஒனு மிதுதரு
மிச்சா ருபா நச்சின ரென்னின்
மும்மலத் தேது மின்மைய தன்றே
யிதுவனர் முத்திப் பதமென வியம்புவ
- கல நீங்கிவை நிற்க நீங்கா தொளிருயிர்
வினக்கென நிற்கு மளப்புறு மறிவின்
றிறைவர்க் கேது மறியவேண் டின்றே
மன்னு மான்ம சந்நிதி யளவிற்
காந்த பசாசத் தேய்ப்ப வாய்ந்த
- ககி வுயிருட லியக்குஞ் செயலுறு பூட்டைப்
பலவகை யுறுப்பு மிலகிய தொழில்போ
லைம்பொறி புலன்க ளின்புறு மன்றே
யினைய வாய்தலி னிகழ்தரு பயனவை
யந்தக் காண முந்தி யுணர்ந்திடு
- க மிவையகல் அழீஇயைம் பொறிபுல னிகழா
அயிரீந் கிடினுடல் செயலில தன்றே
யிவ்வகை வினையின் செவ்விதி நடத்தும்
பழமல நீங்க நிகழுங் காலை
யேற்றோர் முகவொளி தேற்றுகங் கலனெனத்
- ககி தலைவன தருளாயிர் நிலவிடு நிலவக்
காட்டத் தந்தி மாட்டத் தங்கிய
தன்மையு மனத்துப் புல்வையி னீப்பும்
போன்றது வாகித் தோன்றிடு மதனூற்

பசுக்கரணங்கள் சிவகரணங்கள்
 ஈயி ளாக மாறியறிவு
 மேக மாமுயி ரியானென தின்றே.

சங்கிராந்தவாதி சங்கற்ப நிராகரணமும்
 ஈசுவரவலிகாரவாதி சங்கற்பமும்

இன்றுன துரையி னன்றி யுயிரொளிர்
 தீபம் போலத் தாபந் தரினிருள்
 செறியுந் தன்மையெ னறிவில தாகி
 லொளியென *வுரைத்த தெளிவதற் கேதாஞ்
 டு சந்நிதி யளவின் மன்னுஞ் செயலுடல்
 காந்தம் போல வாய்ந்த தென்ற
 தன்மையு முணராப் புன்மைய தன்றே
 யுயிருட லியக்கிற் றுயில்பெறுங் காலைச்
 செய்ததென் மனாதி மெய்துயிர் பொறிபுல
 டு னடத்த வாவியுஞ் சடத்தன வாயிற்
 பூட்டையிற் பூணி கூட்டல் பெருதே
 புலனைம் பொறியி னிலவிடு மென்றனை
 யஞ்சு மொருகாற் றுஞ்சா தறிதற்
 கழிவென் றருச்செழு மலரிலை யொடுபலங்
 டு கனிதரு வதுபோ லினையவை யைந்து
 மொன்றொன் றாக நின்றறி வுறுமெனி
 லொன்றின் பயனனி யொன்றறி யாதா
 லிதுவே யல்லது கதுமென விருசெவி
 யிருகூற் றொருகாற் றெரியாத் தன்மைவந்
 டு தெய்து மனாதியு மெய்யுயிர்ச் செயலுந்
 தனக்கில தொருவற் கெனத்தெளி கிலையே
 நோக்கு முகவொளி நீக்கா தானெனக்

* உரைத்தல் என்பதும் பாடம்,

- கவருந் தன்மை முகுரம் போலக்
கொடுத்தது கோடற் கடுத்துண் டன்றே
- உடு காட்டத் தங்கி கூட்டக் கூடு
மிந்தனத் தியற்கை வெந்தழ ருங்கா
வுப்பனத் தடுத்த புற்பலா லங்கள்
சடத்த வேனுங் கொடுத்தது கொள்ளுந்
தன்மை யுண்டுனக் கின்மைய தன்றே
- உய னவமுறு கருவி சிவமய மாமெனக்
கூறினை யாகம் வேறுருக் கவரா
தென்பதெ னவைமுற் றுன்பந் துடைக்குந்
திருவருண் மருவ வுரியன வென்னி
லருளுரு மாயா விருளின தாங்கொல்
- உடு சத்த பரிசு ருப ரசநறை
யெத்திறத் தினதரு ளியம்புக வன்றியு
* நிறைந்து நீயாய் நின்றனை யேனு
மறைந்தைம் புலனாய் வாரா யென்றுங்
† கரண மெல்லாங் கடந்தனை யென்று
- சய ‡ மரணமை யைந்தி னப்புறத் தென்று
முன்னருட் டலைவர் பன்னின ரெனவு
மினையவை யொழிய வறிகுவ தெவ்வா
றென்ற நிற்கலிக் கொன்றிய விற்பங்
கூறுத றகுமருட் பேறினை யன்றே
- சடு யேக முயிரறி வரக மொழிந்தனை
யிருபொரு ளொருமை மருவிய திலதே
யிவ்வகை கிடக்க மெய்வகை கேண்மதி

* கைலை பாதி காளத்தி பாதி யந்தாதி. சஅ.

† திருக்கோத்தம்பி. க.

‡ திருநாவு. திருவாரூர். பண் - காந்தாரம். டி.

- பஃ றுளைக் குடத்தி னுள்விளக் கேய்ப்ப
வறிவுள தாரு முருவுறு முயிர்கள்
- ௮௮ கண்ண லோசையுங் கந்தமுங் கருத
வொண்ண தென்னு முணர்வுடை மையினு
லவ்வப் புலன்கட் கவ்வப் பொறிகள்
செவ்விதி னிறுவிச் சேர்ந்தவை நுகரு
மூல மலத்தின் பாகம்வந் துதவுழீஇ
- ௮௯ யிருடரு மிற்புக் கொருபொருள் கவரத்
தீபம் வேண்டு மானவா போல
மோக மாமலம் போக ஞான
விளக்கா னருளாற் றுளக்கறப் பொருந்தி
நீர்நிழ லனைய சீர்பெறு கடவுளைச்
- ௯௦ *சலமில் னாகிச் சார்ந்தவர்க் கென்று
நலமிக நல்கு நாதனை யணைந்து
பூழி வெம்மை பொருந்தா துயர்ந்த
நீழல் வாழு நினைவினர் போலத்
திருவடி நீழல் சேர்ந்து
- ௯௧ கருவுறு துயரங் களைந்திருந் திடுமே.

க.

ஈசுவரவலிகாரவாதி சங்கற்ப நிராகரணமும்
நிமித்தகாரண பரிணாமவாதி சங்கற்பமும்

- இருந்துன் கேள்வி திருந்திடு முயிர்க
னறிவெனில் வாயிற் பொறிபுல னென்னை
மற்றவை பற்றி யுற்றறிந் திடுதலி
னறிவென வழங்கு முயிரென வுரைத்தல்
- ௯௨ காணுங் கண்ணினன் கைகொடு தடவிப்

* 'சலமில்ன் சங்கரன்' என்று தொடங்கும் தேவாரம் - திரு
நாவுக்கரசு. பஞ்சாக்கரப்பதிகம்.

பூணும் பொருளின் பெயர்பல புகற
லென்னுங் கிளவி தன்னொடு தருமே
யவ்வப் புலன்கட் கவ்வப் பொறிகளைச்
செவ்விதி னிறுவலி னறிவெனச் செப்பினை

ய) யறிவி லாமைகண் டனமனை புலற்குப்
பொறிக ளேவலி னறிவொடு பொருந்திற்
கண்டதோர் பொறியாற் கொண்டிட வேண் டு
முதலிய தொன்றாற் கதுமென வியற்றின
ருண்டோ வென்னிற் கண்டன மேனாட்

யடு கடவுளிற் கடிமலர் முடுகிய மதன
னங்க மனங்கந் தங்கிடக் கிடந்தது
வையின் றிரளிற் செய்ய சிறுபொறி
மாட்டி மூட்டின தன்றே மீட்டுந்
தேனமர் தவிசி னுன்முக னுச்சி

உ) யதுத்ததுங் கருவி பொறுத்தோ வன்றே
யீசன தியல்பு பேசுத றவிர்க
காழி மாநகர்க் கவுணியர் கடவுண்
ஞான மாகிய நற்பதி கங்க
ளொழுதுறு மன்பர்த மின்புறு மொழியாற்

உடு களிமென வணைந்த கன்மனப் புத்தன்
முருட்டுச் சிரமொன் றுருட்டின ரன்றி
வாய்ந்த வாரொன் றேந்தின ரிலரே
யென்றது மீர்வான் கொன்றதென் பதுபோற்
றணித்துணை யருளாற் றுணித்தன ரொன்ப

உவ வாதலின் வாயி லளவினி லறிதலி
லேதமி லறிவுயிர்க் கெய்துத லிலதே
யிருட்டு வினக்கொன் றேந்தினர் போல
மருட்டு ஞான மன்னுத லுனதே
யென்றனை கருவிக னியாவு மசேதனந்

- ௩௫ துன்றிய வுயிருந் துரியத் தன்மைய
 னுதலி னந்த ரனைவருங் கூடித்
 தீதற வருநெறி தெரியுமென் றற்றே
 நீர்நிழ லினைய சீர்பெறு கடவுளைச்
 சேர்ந்தவர்க் கின்பம் வாய்ந்நிடு மென்றனை
- ௪௨ பாதவ மென்றுஞ் சேதன மின்மையி
 னிளைத்தோர் வம்மி னென்பதுந் துன்பம்
 விளைத்தோர் தம்மில் வெறுப்புமொன் றிலதே
 பொடித்திடு கொப்புள் வெடித்திடு பாதம்
 வெய்ய பூழியி னுள்ளுற வழங்கி
- ௪௫ யாற்றுத லின்றி யாறியங் கிணர்முன்
 ரோற்றிடு மென்று சொல்லவு மிலதா
 லிவ்வகை கடவுட் கியம்புத றவறே
 பாச ஞானப் பழிவழி யொழிக
 வீசன தருள்வழி யியம்புவன் கேண்மதி
- ௫௨ புவன மியாவையும் புனிதன துருவாஞ்
 சிவமுஞ் சத்தியு மெனத்தெளி யவற்று
 னசேதன மென்றொன் றறைதற் கிலதது
 சேதந னுகர்பொழு திரண்டுமோர் திறத்தே
 யிதுவெனு மொன்றை யதுவாய்ப் படுத்துப்
- ௫௫ பொதுமையி னிற்கும் போதமென் றறிக
 பொற்பணி பேதம் புரைவழி யொருவழி
 நற்பொளிந் நிகழ்வென நயப்பதொன் றன்றா
 லாவது மாகா தொழிவது மெனுமிப்
 பாவக முண்மை பாரா தோர்க்கே
- ௬௨ பாரா தோரொனப் பல்லுயிர் பகர்தலி
 ஞாயந் துரைக்கி னவைபிற வல்ல
 பலபல பேத மிலவென் போருமில்
 கண்ணின தொளியைக் கண்ணின தெனிலது

- திண்ணிய விருளிற் செறிபொரு டெரித்தலு
 கூடு மின்மை மின்மினி யெனவிரு கண்மணித்
 தன்மை தானுந் தாவில ததனும்
 கண்ணின துருவு மதிர்கதி ரொளியு
 நண்ணருஞ் சத்தி சத்தர்க ணடிப்பே
 1யுலகே மெனத்திசை பத்தென வொருவன்
 எய பலவாய் நின்ற படியிது வென்று
 2மூனா யுயிரா யுணர்வா யென்று
 3மானக் கண்ணே மணியே யென்றுந்
 4தாமே தாமாய்ச் செய்தன ரென்று
 5நாமே சிவமாய் நண்ணின மென்றுங்
 எஊ 6காயாய்ப் பழமாய்ச் சுவையாய் துகர்வு
 மோயா துண்போன் ருனே யென்று
 7மறிவோன் ருனு மறிவிப் போனு
 மறிவா யறிகின் ருனு மறிவுறு
 மெய்ப்பொரு டானும் வியந்திது வெனப்படு
 அய மப்பொரு ளியாவு மவனே யென்றுந்
 8தாய்தலைப் பட்டங் கொன்றாய்த் தென்று
 9மேதம தறநான் கெட்டே னென்று

- 1 திருவாசகம். திருத்தோளேக்கம். ௩.
- 2 திருநாவு. தே. திருவாணக்காத்தாண்டகம். உ.
- 3 ஷே திருவாவடுதுறை. ஷே. க.
- 4 (?)
- 5 திருவாசகம். திருத்தெள்ளேணம். ச.
- 6 திருநாவு. தே. நின்ற திருத்தாண்டகம் ௩. [வந்தாதி. உய்.
- 7 பதினொராந் திருமுறை. காரைக்காலம்மை. அற்புதத்திரு
- 8 கருவூர்த் தேவர் திருவிசைப்பா. கங்கைகொண்ட சோ. எ.
- 9 திருவாசகம். திருத்தெள்ளேணம். கஅ.

- மின்னு மின்னு மிறையோ னளித்தவை
பன்னி லெண்ணரும் பான்மைத் தாதலிற்
அடு றருபொருள் கொள்பொரு டருவோன் கொள்வோ
னொருபொரு ளிவ்விய லுவப்பென வுணர்க
துகர்பொருள் சத்தி துகர்வோன் சத்தனென்
றிகலறு முணர்வுவந் தெய்துத லரிதே
நானவ நெனுமிது நவைவழி நல்வழி
- கய தானவ னைக யிதுசா யுச்சிய
மித்திறன் றெளிய வுய்த்திடு மளவு
மியாதொரு வகையி னீதிய தாகத்
தானறி வழியே தலைநின் றென்று
மூனுயிர் சிவத்தி லொடுங்கிட நடத்தி
- கடு மூடு முழுமலம் வீடுங் காலைக்
கருவிக ளளவிற் புரிதரு மறிவு
சாக்கிரங் கனவு நீக்கமில் சுழுனை
துரிய மென்றவை பயிறரு மறிவு
துரியா தீதந் திரியாத் தன்மையி
- ா லிறையரு ஞாதவுங் கறையற மாறி
யறிவே யாகும் பிறியாக் கருவிக
ணிறைமுத லவத்தையி லறிவில தாகத்
துரியா தீதத் தோற்றந்
திரியா ததுநந் சிவகதித் திறனே.

௨

நிமித்தகாரண பரிஞாமவாதி சங்கற்ப நிராகரணமும்
சைவவாதி சங்கற்பமும்

திறம்பெற நீயிங் கறைந்தமை கருதிற்
புவன மியாவையும் புனிதன துருவெனி
லவன்முதற் காரண மன்ற மென்னி
னிமித்த காரண நிகழ்த்துக வெனநீ

- இ யவனே காரண மனைத்துமென் றறைந்தனை
மண்டனிக் குலாலன் றண்டசக்க ராதி
காரண மூன்று மோர்பே ரணைந்ததித்
தாரணி யதனிற் கண்டது சாற்றுக
வத்த னியற்று மித்தொழில் பிறர்க்கோ
- ஓ தனக்கோ வீணை வெனக்கீ தியம்புக
வீணெனிற் பித்தர் மாண்புந் தொழில்போற்
றலைமையு மறிவு மிலதென விகழ்வர்
தனக்கெனி லஃதுமு னிற்பதொன் றன்றே
தன்போ லறிஞருந் தலைவரு மிலரான்
- ஐ மின்போ னிலைமையை வேண்டலும் பழுதே
பிறர்க்கெனிற் பிறரும் பிறர்க்காம் பொருளும்
பொருட்கமை கருவியு மதற்குபா தாநமுஞ்
செய்கையு மென்றே ரைவகைத் தானொடு
மாறாச் சைவர் கூறா ரென்றா
- உய னின்சித் தாந்த மவசித் தாந்த
மென்சித் தான்ற வசித்தைமற் றீனா
தசித்தில தென்னி லசித்ததென் னாலகி
லுலகா யதனும் பூதக் கூட்டஞ்
சலமேற் கொப்புட் டகுமெனச் சாற்றினன்
- உரு றீய கருமச் சீனர்சா வகர்பிறர்
ஞேய மில்லென நிகழ்த்தின ரிலரோ
காண்டல் விரோத நிற்பிறர் கணித்தில
ரீண்டுன துரைக்குமற் றியார்கரி யுடனுஞ்
சித்தோ சித்தின் சேர்வாற் சித்தெனிற்
- கஉ கடப டாதியு முடற்கட் சிதைவென்
தாபா வுயிர்போற் றறுவொழிந் திவற்றின்
மேவிய வுணர்வு விரவிடு மென்னிற்
சடத்துயிர் போலெனச் சாற்றின யாகவி

- ஊடற்குயி ரிறையை யொழிந்துண் டன்றே
 ௩௫ தருதிட் டாந்தமுந் தாட்டாந் திகழு
 மொருபொரு ளாகி லுவமை பெறாதே
 யொன்றே யாகி லுடற்கிறை தாபரத்
 தொன்றிய நிலையில் விசேடமென் னுரைக்க
 பூதச் சேர்வைப் பேதமென் றறையிற்
 ௪௫ சேர்வைப் பேத மென்கொடு செப்புக
 கருமத் தளவில் வருமெனிற் பித்த
 ருரையிற் நிகழு முணர்வொழிந் தனையே
 கருமஞ் செய்வோன் கடவுளன் றுடலு
 மருவிநின் றிருவினை வளரா நுகரா
 ௫௫ கடவுளு முடலின் கண்பட றுஞ்ச
 லிடர்நல முறுத லிறங்குத லேறுத
 லெவ்வகை யேனுஞ் செய்கையின் ருதலும்
 பலகலை யுலகி னிலவுத லானு
 மெண்ணரும் பொருளு மிரவியு மொழியக்
 ௬௫ கண்ணென வொன்று காண்கையி னாலும்
 பாசப் பகுதியு மீசனு மொழியப்
 பசவு முண்டென் றிசையவேண் டின்றே
 யிதுவெனு மொன்றை யதுவாய்ப் படுத்துப்
 பொதுமையி னிற்கு மாயையின் பொற்பெண்ப்
 ௭௫ பொற்பணி யாவும் பொன்னாந் தன்மையி
 னிட்கள சகனத் திருவுரு நிலையு
 மீச னேயெனப் பேசுவ ரன்றி
 யருவுரு வாகி வருமுல கென்னி
 லனைத்து மாயை யெனத்தெளி கிலையே
 ௮௫ யாவது மாகா தொழிவது மிலதெனும்
 பாவக முலகா யதனது பான்மை
 கட்டுகாலை வெருளி காமங் களவுக

ளுட்படு மிவைவிட மொழியா தாரிலர்

சோம பானஞ் சுராபா னங்க

கடு ளாமென மறைக ளார்செவிப் பறைந்தன
மறையோன் புலச்சியை மருவு மென்பது
முறையோ வெனிலது புனைமொழி யென்னிற்
சாதி பேத நீதிநீ தவறினு

மேதியை யேறு விழையா விரும்புங்

எய கண்ணின துருவு மதிர்கதி ரொளியு
நண்ணருஞ் சத்தி நாடக மெனிலதற்
கேதுவும் பயனு மோத வேண்டு
நின்மொழி விரோதமு நீடுல கியற்கையுந்
தன்மசாத் திராமுஞ் சகலமு மென்செயு

எடு *முலகே மெனவிறை பலவாந் தன்மை
கடமொடு சராவங் கலச மாதிக
ளடலுறு குயவ னாயின னென்றற்
ருனே யாகா வவைதா னாகா
னாயின னென்ப தாக்கின னெனவே

அய பாளு யென்ப தனைத்து மவ்வகை
தாளு காமையைச் சாற்றிடு மென்க
தாமே யெனுமித் தனியே காரம்
அழிந்தில ரதுவே யாய்த்தில ரதுவிட்
டொழிந்திலர் பிரிவில ரெனுமிவை யுணர்த்துங்

அடு காயும் பழமுஞ் சுவையு நுகர்வ
தாயவன் ருனு மவன்முதற் றென்னு
மகிலமுந் தெளிய வறிவோன் ருனு
மகிலமு மறிஞரை யறிவிப் போனு
மறிஞர்க் கறிவா யறிகின் றேனு

கல மறிவீற் கறிபொரு ளாவோன் ருனு

- மகிலமு மேனி யானவ னென்னுந்
தருபொருள் கொள்பொருள் தருவோன் கொள்வோ
னொருபொரு ளாயி னுவப்புண் டென்க
நுகர்வோன் றனக்கு நுகர்பொருள் வேண்டிற்
ககி நிகலறக் கிடையா திருந்ததெ னிரையமும்
வேண்டா ராயினு மெய்யுறு வியாதிக
ளீண்டா தொழியா திறைக்கிவை யீடல
சத்தியுஞ் சிவமுந் தாமே நுகருமென்
றித்தி னுணர்வுவந் தெய்துவ தெவர்க்கோ
ரா தமக்கே யென்னிற் றுமுண ராமையு
மமைப்பற வுணர்தலு மவர்க்கடை வன்றே
நானு மவனு நவையு நலனுந்
தானவ னாகையு நின்சா தனத்தில்
சகயோ கத்தைச் சாயுச் சியமெனப்
எகி பகர்வது பதிபசு பாசத் தவர்க்கே
யாதொரு வகையென வோதிய திறைநூல்
சொன்னவற் றென்றன் றென்னில்வீ டெளிதே
தானறி வழியே தலைப்பொருள் பிடித்து
மேனிகழ் பலமும் வீடளித் திடுமே
றாய நிலையாக் கருவியை நிலையாக் கருதிப்
புலையா டுதலு முலகா யதன்பொருள்
குட்டிய மின்றிநற் கோல மெழுதுத
லிட்டம தாயிற் கருவியு மிடங்களுந்
கருத்துற வுரைக்கத் தெரித்திடு மதீதத்
கககி தறிவொன் றில்லோர்க் கிறையரு ஞதவுதல்
பிறிவறி வரிய செறியிரு ளிடத்தோ
ரந்தகர் காண வந்தோ ரெம்மை
நீவிருங் காண வேண்டு மென்றாந்
கெடுத்தோர் தீபங் கொடுத்ததை யொக்கு

கடய மிச்செயற் கிறைவன் கொச்சைய னன்றே

கருவி வசத்திற் றெரிவுறக் காண

வேண்டுந் திலரா லீண்டறி வியாவுஞ்

சிவமே யென்று செப்பினை யவமுறு

பொறிபுல னறியா வறிவது பிரம

கடகி மென்றோர்க் குன்போ லிடர்ப்பட லிலதே

யேற்றங் கருவி யிருபதோ டிரண்டும்

போற்றுமைந் தவத்தையும் புகறிநி மலமு

மீசனு முயிரும் பேசினே யஃதொழிந்

தொன்றே யாகு மென்றநின் னியல்பு

கடய தாயர் மனைவியர் தாதியர் தவ்வைய

ராயவ ரெவரையு மோர்மையிற் காணுங்

கோகழி தூர்த்தர் கொடுந்தொழி றகுமே

யாக மற்றத னருணிலை தன்னிலை

யேக நாயக னாகிய விறைநிலை

கடகி நாசமில் பாசம் வீசிய வியனிலை

யினையவை யொன்று நினைவினு மின்றி

யுண்டெனு முணர்விற் கண்டது கருதி

விழுக்கெனும் புலன்வழி யொழுக்கமு மதுவாக்

கொண்டு பண்டையி லெண்டரு மடங்கு

கசய வந்தவர் செய்த தந்தையை யன்றே

புன்மைக ணீங்க வுண்மை கேண்மதி

யறிவா யறியு மறிவுயிர் கேவலத்

தறிவில னிருனொடும் பிரிவில னண்ணல்

கலைமுத லாக நிலவிய கருவிகள்

கசகி விளக்கென வுதவுந் துளக்கறப் பொருந்தி

யிருவினை துகர்வில் வருவினை செய்து

மாறிப் பிறந்து வருகெடுங் காலத்

திருண்மல பாகமுஞ் சத்தி ரிபாதமு

மருவுழி யருளுந் மன்னவ னனைந்து
 கடுவ செல்கதி யாய்ந்து பல்பணி படுத்திக்
 கருவியு மலமும் பிரிவுறப் பிரியா
 ஞான நல்கலுந் தானது நோக்கித்
 தன்னையு மதனையுந் தன்முதற் பொருளையு
 மின்னவென் றறியா விருவரு முயங்கி
 கடுடு யொன்றா யுறுபய னுவப்பு
 மின்றாய் நிற்கு மிதுசில கதியே.

யக

சைவவாதிசங்கற்ப நிராகரணமும்
 சித்தாந்த சைவாசாரியார் அருக்கிரகமும்

இதுகதி யாக முதலறி வுயிரேற்
 பொறிபுல னீங்க வறிவுயி ரன்றே
 யடைகாய் தூறி னிடைசேர் சிவப்பென
 விந்தியத் தொகையின் வந்தறி வொன்றுநின்
 இ நின்ற மென்ற லன்றே யெந்தை
 யறிவில னதீதச் செறிவிலென் றுரைத்த
 நின்மொழி விரோதமும் பின்முன் மலைவ
 மன்வயி னிகழா மலமிரு ளிறையொளி
 யான்மா விளக்கிற் றகுமருட் கலாதிக
 ய ளீனமி லிவனிடத் தெவ்வா றிசைந்தன
 விசைந்த தாயினு மிசையா தாயினு
 மசைந்திடு முத்தி சாதன மவமே
 சத்தி நிபாதமோ தகுமல பாகமோ
 வய்த்த காரண காரிய மோதுக
 உடு பாகங் காரண மாகின் மற்றது
 காலா வதியிற் காயா வதியின்
 மேலா மென்னும் வினையுறு மவதியிற்
 றயரொன வுயிர்க்குத் தோன்றிடு மவதியி

- னயமிரு ம்றைவ னல்கிடு மவதியி
 ௨௨ லேதிற் கூடு மோதுக விருவினை
 னொத்த வெல்லையில் வைத்தன ரென்னி
 லருவினை தூக்க வருவினை நில்லா
 வொருவினை புரிகா லிருவினை யாகா
 வொப்புறு மாறு செப்புக் தேசிக
 ௨௩ னருளுரு வென்ற பொருளின யாயின்
 மாயா வொருடன் மாயா வருவினை
 யேயா னேய்ந்தவ ரெம்ம னோரே
 பல்பணி ஞான காரண மென்னிற்
 ரொல்பணி தொழும்பயன் ரொடுப்பத னாலு
 ௩௪ மொருபணி செய்யாச் சிரபுரச் சிறுவரு
 மரச ராய தருணத் தலைவரு
 முதிர்பா சமயத் திதமுறு மரசரு
 ஞானம் பெற்ற நன்மையி னாலு
 மீனமில் பணியருட் கேதுவன் நென்றான்
 ௩௫ ஞானேற் பத்தி நீமித்தமித் தொழிலென
 வேளோர்க் கிறைநூ லியம்பிற் நென் னாக்
 கருவியு மலமும் பிரிவுற வருடரு
 மென்றனை கேவலத் தேது மறிவிலன்
 றுன்றிய சகலத் தருணிலை தோன்ற
 ௩௬ வெவ்வ வத்தையி லிறையருள் பெறுகுவஞ்
 செவ்விய ஞான தரிசந மாவது
 நால்வகை மாயைப் பால்வரு ஞானம்
 பண்டை ஞான மிதுவறி தாவரக்
 கண்ட ஞான மிதுவாக் காணி
 ௩௭ லீன ஞானிக னென்போர் யாருமின்
 ஞான வேற்றுமை நாடலு மரிதே
 தானு ஞானமுந் தலைவனு மென்றனை

- யானபி னிவனு மிவனது ஞானமும்
 பாசமும் பாச ஞானமு மென்றிவை
 ௩௩ பேசுவ ரொன்றாப் பெற்றிய வாகவின்
 மும்மைப் பொருட்கு மும்மைத் தன்மை
 செம்மைத் தென்னிற் செலவுக னெழுதுக
 விருவருங் கூடி யொருபய னாய்த்தென்
 நருளினை யிவ்வா நபேதிக ணிலையே
 ௩௪ பதிபசு பாச முதிரறி வுகளுட
 றொ முன்னர்க் கூறப் பின்ன
 ரிருபொரு ணீத்துமற் றொருநால் வகையு
 மீனமின் ஞாதுரு ஞான ஞேயமென்
 நிசைய மூன்றாய்ப் பசுபதி யென்றவந்
 ௩௫ நிரண்டா யிரண்டு மொன்றினென் றாகத்
 திரண்டாம் பயனெனுந் திருவரு டெளியிற்
 *சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றா
 மென்றிறை யியற்கை யியம்புத நகுமே
 யொன்றா மென்ற லன்றியு முவப்பு
 ௩௬ மின்றா மென்ற லென்பய னியம்புக
 வென்றனை வினாவு மியாவும் விளங்க
 வென்றிகொள் கருத்தின் விரும்பினை யாயி
 னதிக்கரை யானெனக் கொதித்தல மந்து
 வெண்ணையம் பதிதிகழ் மெய்கண்டவனாரு
 ௩௭ ஞண்ணிலை யுடையோ னொருவ னுரைத்த
 தவப்பிர காசத் தன்மையில் விரித்த
 சிவப்பிர காசச் செழுந்தமி முண்மையை
 யருளுட னாய்ந்து கொள்ளத்
 திருவருள் வினவ நிருந்திடு மன்றே.

௩௩

முற்றிற்று

அனுபந்தம்

சிவஞானபோதம்

நூற் சிறப்பு

நேரிசை வெண்பா

வேதம் பசுவதன்பான் மெய்யா கமநால்வ
ரோதுந் தமிழதனி னுள்ளுறுநெய்—போதமிசு
நெய்யி னுறுசுவையா நீள்வெண்ணெய் மெய்கண்டான்
செய்ததமிழ் நூலின் நிறம்.

நூற்கூத்து

முதற்பதியானே யைந்து முன்னத்து விதமி ரண்டே
யிதற்பினே யனுமா னத்தா லெண்ணிலா வுயிர்கண் மூன்றே
யதற்பினே யவத்தை நான்கே யகமறுத் திடலே யைந்தே
செகற்பதி பிரித்த லாறே தெரிவித்த லுயிரை யேழே.

மறைப்பினே நீக்கி ஞான வாரியை நினைத்த லெட்டே
சிறப்புடை யுபாயந் தம்மாற்றெளிவித்த லுயிரை யொன்பா
னறுத்திடன் மலங்கள் பத்தே யழுந்தலே சிவத்தி லொன்றே
திறப்பணி கொளலி ரண்டே சிவஞான போதஞ் சித்தி.

உதாரண வேண்பாக்களின் றேகை

நேரிசை வெண்பா

ஐயொருப தேழேழு மாங்கமைந்த நாலாறு
மையொன்ப தோரெட்டோ டாறாறுந்—துய்யவெட்டோ .
டெண்பத்து மொன்றுஞ் சிவஞான போதத்தின்
மன்னருளும் வெண்பா வகை.

சூரணை - சிவஞான போதத்துள்ள சூத்திரம்
வேண்பாக்களாகிய இவற்றின் றேகை

நேரிசை வெண்பா

சூத்திரமீ ராறினுக்குச் சூரணைமுப் பாடுனென்பா
னேத்தவெண்பா வெண்பா னிரண்டனைத்துஞ்—சேர்த்ததொகை
னற்றுமுப்பான் மூன்றிவற்றை துண்ணுணர்வி னாயந்துணர்ந்தோர்
வேற்றுருக்கொள் ளாருறுவர் வீடு.

சைவ சித்தாந்த சாத்திரம்
பதினான்களையு முணர்த்துஞ் செய்யுள்

நேரிசை வெண்பா

உந்தி களிது வுயர்போதஞ் சித்தியார்
பிந்திருபா வுண்மை பிரகாசம்—வந்தவருட்
பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு
வுண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று,

திருவாவதேறைச் சுவாமிநாத தேசிகர்

அருளிச்செய்த

சிவஞான போதச் சூரணைக் கொத்து

முதற் சூத்திரம்.

௧. சகம் பிறப்பிருப்பிறப்பாகிய முத்தொழிலை யுடையது.
௨. அது அரனாலே யுடையது.
௩. மற்றிருவரு முத்தொழிற்படுவர்கள்.

௨-ம் சூத்திரம்.

௧. அரனாயின்களி விரண்டற நிற்பன்.
௨. உயிர்களுக்குக் கன்மபலனை யானே கொடுப்பன்.
௩. உயிர்க ளச்சுமாரியே பிறக்கும்.
௪. அரன் சர்வ வியாபகன்.

௩-ம் சூத்திரம்.

௧. இல்லையென்கின்ற வறிவுடனே சொல்லுகையினாலே யறிவுயிருண்டு.
௨. எனதுட லென்ற பொருட் பிறிதின் கிழமையாகச் சொல்லுகையினாலே யுடற்கு வேறாயிருண்டு.
௩. ஐந்தையு மொருவனே யறிதவி னெவ்வொன்றை மாத்திர மறிகின்ற வைந்திற்கும் வேறாயிருண்டு.
௪. கனவுடலை விட்டு நனவுடலிலே வருகையினாலே கனவுடலுக்கு வேறாயிருண்டு.
௫. நித்திரையிலும் பிராணவாயுத் தொழிற் பண்ணவுஞ் சரீரத்திற்குப் புசிப்புந் தொழிலு மில்லாதபடியி னாலே பிராண வாயுவுக்கு வேறாயிருண்டு.

க. மறந்து மறந்து நினைக்கின்றபடியினாலே மறவாம
விருக்கிறவானுக்கு வேறாயிருண்டு.

எ. எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் வெவ்வேறு பெயரிருக்கிற
படியினாலேயந்தத்தத்துவங்களுக்குவேறாயிருண்டு.

ச-ம் சூத்திரம்.

க. அந்தக் காரணங்களுக் குயிருடனே கூடினா லன்றித்
தொழிலில்லாதபடியினாலே யந்தக்காரணங்களுக்கு
வேறாயிருண்டு.

உ. மலமறைப்பாலுயிர்க்கறிவில்லை.

ங. உயிர் மூன்றவத்தைப்படும்.

இ-ம் சூத்திரம்.

க. உயிராமல் தத்துவங்களெல்லாந் தொழில் செய்யும்.

உ. அரனாலே உயிர்களெல்லாமறியும்.

க-ம் சூத்திரம்.

க. உயிரறிவினாலே யறியப்பட்ட வெல்லாமழியும்.

உ. அப்பிரமேயமாக வறியப்பட்டவனே யான்.

எ-ம் சூத்திரம்.

க. அரன்பாசத்தை யனுபவியான்.

உ. பாசமாண யனுபவியாது.

ங. உயிரவ்விரண்டினையு மனுபவிக்கும்.

அ-ம் சூத்திரம்.

க. உயிர்க்கு நல்லறிவு தவத்தினாலேவரும்.

உ. உயிர்க்குச் சற்குருவாய் வருவதானே.

சிவஞான போதச் சூரணைக் கொத்து கூடுக

௩. உயிர் பஞ்சேந்திரியங்களைப் பற்றுகையினாலே தன்
னையு மறியமாட்டாது,

௪. உயிர் பஞ்சேந்திரியங்களிற் பற்றற்றற்றன்னையு மறியும்,

கூ-ம் சூத்திரம்.

௧. உயிர் அரன் ஞானத்திலே யரனைக்காணும்,

௨. உயிர் பாசத்திலே பற்றற்ற லரன் வெளிப்படுவன்,

௩. பஞ்சாட்சர செபம் பண்ணினால் வாதஞமலம் போம்.

மீ-ம் சூத்திரம்.

௧. அரனுட னென்றாகி நில்,

௨. உன் னொழிவெல்லா மரன்பணி யென்றே கொள்,

மீக-ம் சூத்திரம்.

௧. ஞானிக்குவருகின்ற விடயங்களை யானையனுபவிப்பன்.

௨. அரனை மறவாம லன்பிருந்தா லவ்வானிடத்திலே
யைக்கமாய்ப் போவன்,

மீஉ-ம் சூத்திரம்.

௧. மும்மலங்களை யுங்களைக்,

௨. சிவஞானிகளுடனே கூடுக,

௩. சிவ ஞானிகளையுஞ் சிவ லிங்கத்தையுஞ் சிவனென்றே
தேறி வழிபடுக,

௪. வழிபடாமையை யொழிக,

சிவஞானசித்தியார்

பரபக்கத்தின் பாடற்றொகை.

முகவுரையிற் றசமெழுமூன் றதன்முப்பா னென்ற
மூதுலகன் முப்பாநென் றெண்ணந்தாம் புத்தன்
றிகழ்மூவர்க் கோரெட்டா நிகண்டனுக்கெட் டரேழ்
சீவகனுக் கீரைந்தோ டிருமூன்றும் பாட்டன்
பகர்பதின்மூன் றீரைந்தே பாகரனீ ரிரண்டாம்
பரிணம நான்கிருநான் கேமாயா வாது
றிகழைம்மூன் றறுமூன்றும் பாற்கரியற் கேழா
றிரீசுரற்குச் சதுராத்திரி யெழுமுப்பா னென்றே.

சுபக்கத்தின் பாடற்றொகை.

ஐந்துதுதி யீரேழு மளவை யாகு
மாதிதனி லெழுபதுபின் றெண்ணூற் றறு
கந்துசதுட் டயநாற்பா னவமும்பின் னவமு
நனிநான்கு நாற்பதினி லொன்றிழிந்தீ ராறுங்
கந்தன்முக மோராறுங் காமங்கீ ராறுங்
கருதிடுவங் கணபதியைங் காமுமிரு பதமுஞ்
சிந்தையிவை மூவொன்ப தொடுமுந் தூறுஞ்
சிவஞான சித்திசுவ பக்கமெனத் தெளியே.

செய்யுள் முதனிலை அகராதி

திருவுந்தியார்

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
அகனமாயா	௩	சித்தமுந்திய	௬
அஞ்சையஞ்	௪	சிந்தையினுள்ளு	அ
அண்டமுதலா	அ	சென்றநெறி	௭
அதுவிதுவென்றா	அ	சொல்லும்பொ	௫
அவனிவனான	அ	சொல்லுமிட	௬
அவிழவிருக்கு	௬	தாக்கியே	௪
ஆக்கிலங்கே	௪	திருச்சிலம்	௫
ஆதாரத்தாலே	௪	துரியங்கடந்த	௭
இரவுபக	௫	நஞ்செயலற்	௩
உழவாதுணர்	௫	நாலாயபூத	௭
உள்ளமுருகி	௪	பழக்கந்தவிர	௩
உள்ளும்புறம்பு	௬	பற்றையறுப்ப	௪
எவ்வனிருந்த	௩	பெண்டிர்பிடி	௭
எட்டுக்கொண்	௬	பெற்ற சிற்றின்ப	௭
ஏகனுமாகி	௩	பேரின்பமான	௭
ஒட்டற்றுநின்	௪	பொற்கொழுக்	௭
கண்டத்தைக்	௩	மருளுந்தெருளு	௫
கருதுவதன்முன்	௫	முத்தி முதலுக்கே	அ
களளரோடில்ல	௬	மூலையிருந்தா	௪
காயத்துண்	அ	வித்தினத்தேடி	௬
காற்றினேமாற்றி	௫	வீட்டிலிருக்கி	௬
கிடந்தகிழலியை	௫	வையமுழுது	அ
சாவிபோமற்ற	௭		

திருக்களிற்றுப்படியார்

அகனமயமாய்	௧௧	அதுவிதுவென்	௩௫
அகனத்திலா	௩௬	அநாதிசுவ	௧௮
அஞ்செழுத்து	௧௫	அம்மையப்போ	௧௧

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
அம்மையிலு	௨௩	ஒன்றுங்குறி	௧௨
அரணவுணர்	௧௮	ஒன்றுரைத்த	௨௪
அவனிவனாய்	௨௪	ஒசையெலா	௧௬
அவனையவனி	௨௫	ஒடஞ்சிவி	௨௨
அவிழ்ந்ததுணி	௨௮	ஒட்டற்று	௧௬
அறிவறிவாய்	௧௬	கடலைத்தே	௨௪
அன்றிவரு	௧௭	கண்டத்தைக்	௧௨
அன்றுமுதலா	௧௨	கண்ணப்ப	௧௬
அன்பெயென்	௨௮	கண்ணுங்கருத்	௧௬
ஆகமங்கனெ	௧௨	கல்லிற்கம	௧௬
ஆக்கப்படாத	௧௫	காண்கின்ற	௧௫
ஆக்கியொரு	௧௫	குற்றமறுத்	௨௭
ஆதனமு	௨௨	கொண்டதொ	௧௫
ஆதாரயோக	௧௪	கொல்கரியி	௨௩
ஆகியையர்ச்	௧௪	சாத்திரத்தை	௧௨
ஆளுடையா	௨௭	சாம்பொழு	௧௭
ஆற்றாலலை	௧௩	சார்புணர்ந்து	௧௬
இக்கணமே	௨௭	சிந்தையிலு	௨௭
இப்பொருள்	௨௧	சிவமேசிவ	௨௫
இன்றிக்கசே	௧௮	சிவனெனவே	௨௪
இன்றிச்சமய	௨௨	சிவன்முதலே	௨௧
இன்றுதானீ	௨௪	சுரந்திரு	௨௮
இன்றுபசுவின்	௧௨	செத்தாரோ	௧௬
ஈராகியங்கே	௨௫	செய்தற்கரிய	௨௧
உடம்புடைய	௨௩	செய்யாச்செய	௨௧
உணராதே	௧௬	செய்யிலுகுத்	௧௪
உண்டெனி	௧௭	செய்யுஞ்செய	௧௪
உன்னமுத	௧௩	தம்மிற்சிவ	௧௮
உன்னம்புறம்	௧௬	தம்மிற்றல	௧௧
உன்னுதரத்தே	௨௫	தன்னைப்பெறு	௧௮
எத்தனையோ	௧௭	தாமடங்க	௨௨
எல்லாரறி	௨௮	தாரத்தோ	௨௪
என்னறிவு	௧௧	துரியங்	௨௨
என்னையுடை	௨௭	துன்பமா	௧௮
எதேனுங்	௨௧	துங்கினரைத்	௧௩
ஒன்றன்றி	௨௮	துலத்தடுத்த	௨௭

செய்யுள் முதனிலை அகராதி

௩௬௩

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
தூலவுடம்	௧௭	மன்னனரு	௨௩
நங்கையினு	௨௪	முத்திமுதற்	௨௪
நல்லசிவ	௧௩	மெல்வினையே	௧௩
நின்றபடி	௨௫	மோகமறுத்	௨௩
பற்றினுட்	௧௬	யாதேனுங்	௨௪
பாதகமென்று	௧௪	வரங்கடருஞ்	௧௪
பாய்பரியோன	௨௩	வானகமு	௧௬
பாலெடும்தல்	௧௩	வித்துமத	௨௨
பேசாமை	௧௫	விரிந்துங்	௨௨
பேரின்ப	௨௪	வீட்டிலேசெ	௨௧
பொன்னிற	௨௪	வேண்டுங்கா	௧௭

சிவஞானபோதம்

அகாரவுகார	௪௪	இலயித்த	௩௫
அசத்தறி	௪௭	இலாடத்	௪௫
அஞ்செழு	௫௬	இல்லா	௫௨
அதுவிது	௬௩	உணருரு	௪௭
அதுவென்	௪௮	உணர்ப	௪௮
அந்தக்கர	௪௩	உந்தி	௩௫௬
அந்நியமிலா	௪௬	உளதில	௩௬
அரக்கொடு	௩௭	உள்ளதே	௩௭
அரவுதன்	௩௮	ஊனக்கண்	௫௪
அருக்கனேர்	௬௨	எங்குமு	௩௬
அருவருவ	௫௨	எண்ணிய	௪௮
அருளுண்டா	௪௬	எண்ணில	௪௪
அவனவளது	௩௪	எந்தை	௬௪
அவனேதா	௫௭	எவ்வுருவு	௫௩
அவையே	௩௬	எனதென்ற	௪௨
அவ்வினை	௩௮	ஏகமாய்	௫௬
அவ்வுடலி	௪௧	ஐந்தை	௫௬
அறிந்து	௪௨	ஐம்புல	௫௬
அறிய	௪௮	ஐம்பொறியை	௪௪
அறிவிக்க	௫௨	ஐம்பொறியி	௫௪
அன்றன்	௪௨	ஐயொருப	௩௫௬
இங்குளி	௫௮	ஒன்றனை	௪௫
இந்து	௫௬	ஒன்றலா	௩௬

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
ஒன்றறி	௪௧	நெல்லிற்	௩௮
ஒன்றென்	௩௭	நோக்காது	௩௫
கட்டுமுறுப்பு	௩௭	பசித்துண்	௩௨
கண்டதை	௩௫	பண்ணை	௩௭
கண்டதொ	௪௨	பன்னிறம்	௩௩
கண்டநன	௩௮	பாவகமே	௪௮
கண்டறி	௪௨	புண்ணிய	௪௧
கலையாதி	௪௨	பூதாதி	௩௫
கல்லாளி	௩௩	பேய்த்தேர்	௩௮
காட்டிய	௩௫	பொன்வாண்	௪௮
காணுங்	௩௬	மண்முத	௩௬
சதசத்தா	௩௮	மயக்கமது	௩௧
சார்ந்தாரை	௩௮	மலர்தலை	௩௧
சிந்தித்தாய்	௪௩	மறப்பித்து	௪௨
சிவமென்	௪௩	மறைப்பினை	௩௫
சிறைசெய்	௩௩	மனமாதி	௪௩
சுட்டியு	௩௫	மன்னுசிவ	௪௬
சூத்திர	௩௫	மன்னுமிரு	௪௮
செம்மலர்	௪௧	மாயாதநு	௪௪
தம்மையு	௩௩	முதற்பதி	௩௫
தவஞ்செய்	௩௨	மெய்ஞ்ஞானந்தன்	௩௧
தன்னுண்	௪௨	மெய்ஞ்ஞானந்தானே	௩௨
தன்னையறி	௪௩	யாவையுஞ்	௪௬
நசித்தொன்	௪௮	வித்துண்டா	௩௫
நண்ணனல்	௩௮	விளம்பிய	௪௫
நாடியோ	௩௪	வினையா	௪௩
நாமல்ல	௩௮	வெய்யோ	௪௬
நானவனெ	௩௭	வேதம் பசு	௩௫
நிர்க்குண	௩௫		

சிவஞானசித்தியார் பரபக்கம்

அங்கியா	௮௮	அநாதியே	௮௮
அங்குரம்வித்	௪௩	அநாதிமுத்த	௮
அஞ்சியன்	௧௩௫	அந்தவாய்	௮௪
அணுவான	௮௮	அயன்றனை	௧௩௨
அத்தந்	௧௧௧	அரிசன	௮௨

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
அரியினொடு	கூய	ஆர்வகோ	நாசு
அருகனுக்	நாடு	ஆறுகா	நாஎ
அருஞ்செய	ககசு	ஆறுதா	கஉய
அருந்தவ	ககசு	ஆனகன்ம	கஉக
அருமறையா	சுஅ	ஆனந்தங்	ககஎ
அருவமே	எந	ஆனவைம்	எஎ
அருவம்	ககஅ	இங்கடா	கநந
அருவுணர்வு	கூஅ	இச்சையா	கநஉ
அருவென்றி	அஅ	இச்சைவெ	கூஅ
அலகிறந்த	கூய	இடித்து	எரு
அலகின்	கஉக	இந்திர	எக
அலைகடல்	கநக	இந்திரிய	கூஎ
அவயவம்	நாஉ	இந்நூலை	கூக
அழிகின்ற	ககரு	இப்படி	எஉ
அழித்திடு	அஅ	இப்படிப்பி	கநசு
அழிந்துணர்	கூச	இயம்புகின்ற	கஉஅ
அழிப்பரி	கநந	இயம்புநா	சுஅ
அறத்தின்	நாசு	இயல்புகாண்	எஅ
அறிகின்ற	ககரு	இருபான்	நாய
அறிந்திடா	அசு	இருளிற	கஉய
அறியான்	கநய	இருள்பொ	கஉசு
அறிவதே	நாக	இலகுசோ	கஉந
அறிவா	ககக	இல்லது	அஎ
அறிவினோ	கஉக	இறந்திடு	அக
அறிவுடற்	எஅ	இறைவனை	எய
அறிவுதா	அய	இன்புழி	நாசு
அறிவுபு	எஎ	இன்பமெய்தி	எக
அனைத்தினை	அக	இன்பொடு	எஉ
அன்றியுமி	கநரு	ஈங்கு	அசு
ஆசையுற்	அஉ	ஈசனரு	சுஅ
ஆகிதானாகி	கநஉ	ஈசனா	எந
ஆகிநடு	சுஎ	ஈண்டளவை	எக
ஆகியா	கநய	ஈறிலா	நாந
ஆமையாய்	கநந	உடல்புத	கந
ஆயம்முட	ககஅ	உடல்வரு	நாஎ
ஆரணங்	கஉஎ	உடனின்றி	ககசு

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
உணர்தரா	௩௮	என்னுயி	௩௮
உணர்வுகா	௧௧௧	ஏகநா	௧௨௨
உணர்வுசா	௮௩	எண்தொன்	௩௭
உண்டொரு	௧௧௧	எணுமொன்	௩௮
உந்தி	௧௩௧	எழ்கடல்	௧௩௧
உயிரானவை	௩௮	ஐந்துகந்	௩௮
உயிரினை	௮௧	ஐந்துதுதி	௩௮
உருவமு	௭௨	ஐந்துநான்	௭௭
உருவமெலா	௧௧௧	ஒத்துநின்	௧௨௧
உருவாதி	௧௧௧	ஒத்துறு	௭௧
உருவியல்	௮௧	ஒருகாலத்து	௧௩௩
உருவின்ச	௧௧௧	ஒருகாலத்தோ	௧௮
உருவொடு	௮௮	ஒருகோட்ட	௧௭
உரைதந்தி	௧௧௩	ஒருபொருளை	௧௧
உரைபோற்	௧௧௮	ஒருமரத்தி	௧௧
உரையானது	௧௧௭	ஒருவனென்	௮௩
உரையானதுமை	௧௧௮	ஒன்றினை	௩௧
உலகந்தா	௧௨௮	ஒன்றாமரவி	௧௨௮
உலகினை	௮௭	ஒங்கிய	௮௧
உள்வழக்	௮௩	ஒதிய	௧௩௧
உள்ளதா	௭௩	ஒதியே	௧௨௧
உள்ளது	௮௭	கடத்தினி	௩௨
உற்றிடுங்	௧௧௧	கண்டநா	௩௭
உற்றெழு	௮௮	கண்ணினிற்	௩௧
உன்னிய	௧௧௧	கந்தம்	௭௧
உன்னினி	௧௨௭	கரணம்வா	௮௧
உன்னுகின்ற	௧௨௮	கருதிய	௧௧௩
ஊடுவது	௭௧	கருமங்கண்	௧௧௧
எங்கணா	௮௮	கருவிகண்	௩௮
எங்குநின்	௧௨௧	கருவித	௩௧
எங்குமா	௮௧	கருவியு	௩௨
எப்பொருட்டு	௧௮	கருவியெல்	௧௨௧
எப்பொருளு	௧௩	கழிந்தவு	௧௭
எழுதல்	௧௩௩	காணெண்ண	௮௮
எனக்குநீ	௮௭	காண்டலே	௭௩
என்றுமிலா	௧௩	காமமாதி	௮௩

செய்யுள் முதனிலை அகராதி

கூட்கள்

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
காயத்தின்	௭௨	ஞாலமுண்	கூடு
காயமுட	கூ௭	தப்பிலா	கக௨
காரணகா	அடு	தவகுண	கூகூ
காரணம்	௭௮	தாங்குமு	க௨௮
காரியமா	கூகூ	தாதுவானது	கூ௨௨
குடைநிழ	௩௩	தானமென்	கூகூ
குரோதமே	அ௩	தானேதா	க௨க
குற்றவீ	அச	தின்னுமது	௩௩
கூடாவணு	௩௮	தேரரி	கூகூ
கூறுகூவ	௩௮	தேவரு	ககக
கூறுசேர்	௭கூ	தையலா	௭கூ
கேழலா	கூடு	தோலிரத்த	அ௨
கைவரை	கூகூ	தோற்றிய	அடு
கொண்டுமுன்	௩௮	நாரண	கூகூ
கொன்றிட	அ௮	நானே	கககூ
கோசவு	க௨க	நித்தமா	கக௨
சந்தானங்	கூடு	நிறைந்து	௩௩
சாற்றிய	அ௭	நிறைவெங்	ககடு
சாற்றுபெ	௭க	நிற்றலோ	௩௩
சாற்றுமறை	க௨௨	நீடுபாவ	௩௭
சித்தே	க௨௮	நீடுபுக	கூகூ
சிலபொருளை	அகூ	நீடுவேத	க௨௨
சீவர்கள்	கூ௨௨	நீதியார்	அச
சுத்தமான	க௨௭	நீதியாலொ	க௨௨
சுத்தவடி	௭௮	நீதியானி	கக௨
சுத்தனறி	கூ௮	நீரினவந்	௭கூ
சூடகங்	க௨கூ	நீர்போல	கூ௮
சூலிகாணி	கூகூ	நூலின	கூ௨
செயறரு	கக௨	நூலுரை	க௨
செய்திடுங்	௭௨	நெல்லிற்	கககூ
செய்தியு	கக௨	பசித்தறா	௩௩
சொல்லதொ	௩௩	பசப்படுத்	கககூ
சொல்வந்	கக௮	படிக்குநூல்	அ௩
சொன்னநா	அடு	பண்டைமறை	கககூ
சோதிமாமணி	ககடு	பயப்பட்டு	கூகூ
ஞானஞெய	அகூ	பரசுடன்	ககூ

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
பரந்து	௩௩	மதிநிலா	௪௪
பரிணம	௧௧௪	மரங்களுயி	௧௧௧
பழுதிலா	௪௬	மருத்தெண்	௧௧௪
பற்றிதின்றி	௧௨௩	மருவிய	௮௪
பாசத்தை	௧௨௩	மறைநின்று	௧௧௪
பார்த்தனா	௧௨௩	மன்னுமறை	௧௨௮
பார்புனல்	௩௮	மன்னும்	௧௨௮
பிரமநா	௧௨௩	மாயநூலது	௧௨௪
பின்வரும்	௧௨௪	மாயமரின்	௧௨௪
புண்ணிய	௩௧	மரையதா	௧௨௩
புத்தனவன்	௧௨	மரையயா	௧௨௧
புருடன்	௧௨௮	மாயந்துபின்	௪௨
புற்றினேர்	௧௨௩	மாலயன்	௧௧௧
புதத்தே	௪௩	மாலினார்	௧௨௩
புதமதி	௪௧	மிகையாமனு	௩௮
புதமானவைந்	௪௬	மீனாமை	௧௨௧
புதமானவைகா	௮௧	முகவுரையிற்	௩௬௮
புதமேவு	௪௧	முடிவின்றி	௧௧௪
புதமாவென	௧௧௪	முத்திநல	௮௧
பூர்வகன்	௩௪	முழுது	௮௪
பெறுவதிங்	௮௪	முன்கண்ட	௧௧௧
பேயுநா	௧௧௪	முன்னாக	௧௧
பேரிழ	௩௧	முன்னா	௧௨
பொய்கை	௧௨௧	மூலம்புரி	௧௨௮
பொருளது	௩௧	வரம்பிலா	௩௮
பொருளின்	௧௧௧	வாசமாமலர்	௩௧
பொன்குலா	௮௨	வாசமார்	௪௪
போகத்தை	௪௩	வாராநெறி	௩௮
போக்கொடு	௧௧௨	வாழவே	௪௩
போதமிகு	௪௮	வானங்கீழ்	௧௨௩
போதமுண்	௮௬	வித்தெழு	௧௨௧
போதுமுந்	௩௧	வினையுணர்வு	௧௧௪
போதமும்	௪௮	வீட்டின	௪௪
போதமே	௩௧	வெண்மை	௩௧
போற்றஞ்	௧௨௧	வேதஞ்சு	௧௧௩
மண்புனல்	௮௪	வேதமே	௧௧௧

செய்யுள் முதனிலை அகராதி

நட்சுக்

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
வேதனா	௮௨	வேறுபலன்	௧௧௭
வேறதாதி	௧௨௪	வேறுவாயில்	௧௨௩
வேறதாரு	௧௨௫		

சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம்

அகலியை	௧௧௫	அழிப்பிளைப்	௧௫௨
அங்கித்தம்	௨௮௪	அழிவிலா	௧௮௮
அசித்தரு	௧௭௮	அளவை	௧௪௩
அசித்தெனி	௧௭௭	அறிதரு	௧௮௮
அஞ்செழுத்	௨௮௧	அறிந்திடுமா	௧௮௨
அண்டசுஞ்	௧௭௨	அறிந்திடும்	௧௭௪
அத்துவா	௧௫௫	அறிபொரு	௧௮௫
அநாதியுட	௨௮௫	அறியாமை	௧௧௬
அநாதியே	௧௪௫	அறிவதை	௧௭௪
அந்தரியா	௨௮௧	அறிவரியா	௨௮௬
அந்ரியம்	௧௮௫	அறிவிக்க	௧௮௬
அயனரி	௧௭௫	அறிவிச்சை	௧௭௬
அயன்றனே	௧௫௬	அறிவில்	௧௮௧
அரசனுஞ்	௧௬௩	அறிவுடல்	௧௭௬
அரன்டி	௧௬௨	அறிவுறும்	௧௮௪
அரன்விதி	௧௬௬	அறுவதை	௧௪௧
அரிசனம்	௧௭௩	அனைத்து	௧௮௬
அருந்தின்பத்	௧௪௪	அன்னிய	௧௪௩
அருமறை	௧௧௧	ஆங்கார	௧௬௭
அருவமோ	௧௫௨	ஆணவந்	௨௮௬
அருவவிகா	௧௭௭	ஆணையா	௧௬௩
அருவினி	௧௮௮	ஆரண	௧௫௩
அருவுருவீ	௧௮௮	ஆவதா	௧௮௪
அருவுருவே	௧௭௬	ஆன்மா	௧௭௫
அருளது	௧௮௩	இங்குநா	௧௬௨
அருளிஞலா	௧௪௨	இதமகி	௧௬௮
அருளிஞலு	௧௬௩	இந்தன	௨௭௨
அவ்வவ	௧௬௫	இந்திரிய	௨௮௩
அவ்வுடனு	௧௭௫	இந்நிலை	௧௬௭
அழிந்த	௧௪௭	இம்மையி	௧௫௬

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
இம்மையே	ககஉ	உரைதரு	கஅ௭
இயல்பு	கசக	உரைத்த	கருக
இரந்தர	கசஅ	உலகமே	கஅ௩
இரும்பை	உஅஅ	உலகினி	கரு௩
இருவகை	கஅய	உலகினை	கருச
இருவினைச் செயல்க	கஅக	உலகுடல்	ககக
இருவினைச் செயல்கா	கருக	உலகெலா	கருஅ
இருவினைய	கசச	உள்ளது	கச௭
இருவினையின்	கருஅ	உள்ளுண	கசக
இருவினையெ	கருஅ	எங்குந்தானி	உஅ௭
இவனுலகி	உஅ௩	எங்குந்தானெ	ககஅ
இறுதியா	கருக	எங்குந்தான்	க௭அ
இறைவனா	ககஉ	எல்லாமாய்	க௭க
இறைனிங்	ககய	எவ்விடத்து	உஅச
இறைவனே	கஅஉ	எழுமுடல்	ககச
இறைவன்	கஅ௩	என்னுடல்	க௭க
ஈசனுக்க	உஅக	என்னையிப்	கசக
ஈண்டுபக்	கசரு	வதுமுன்	கசச
உடல்யா	க௭க	ஐந்துசாக்	கஅக
உடலினி	க௭௭	ஐந்துசுத்	கசக
உடலின்	க௭ச	ஒருகோட்	க௩க
உடல்விடா	கசச	ஒருபுல	க௭உ
உடற்செய	கருக	ஒருபொரு	கச௭
உணராத	கஅச	ஒருவனே	கரு௭
உணர்வன	க௭ரு	ஒருவனே	கசக
உதிப்பது	கசக	ஒழுக்க	ககக
உயிரவை	கருக	ஒன்றதாய	க௭க
உயிரினை	க௭௭	ஒன்றதாயி	கருச
உயிரினே	கசச	ஒன்றென	கருஅ
உயிரொன	க௭ச	ஒன்றெனு	கஅரு
உருமேனி	கருரு	ஒன்றேரு	கருச
உருவருன்	கரு௩	ஒசைநற்	கசஅ
உருவினி	க௭௭	ஒதியுண	கஅஅ
உருவினை	கஅக	ஒது	ககய
உருவியி	க௭ச	ஒரிட	கச௭
உருவொடு	கருஅ	கண்டபொரு	கச௩

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
கண்டவிவை	௨௩௧	சந்நிதி	௧௭௯
கண்டிடுங்	௨௩௩	சலமில்	௨௩௩
கண்டுணர்	௧௮௮	சன்மார்க்கஞ்சகமா	௧௯௨
கண்ணுத	௧௯௪	சன்மார்க்கஞ்சகல	௧௯௩
கரணங்க	௧௯௯	சாக்கிரத்	௧௯௭
கருதுகாரண	௧௪௮	சாக்கிரமு	௧௮௮
கருவிகழி	௧௯௭	சாந்தியா	௧௮௯
கருவியாம	௧௭௬	சார்பினிற்	௧௪௯
கருவியாற்	௧௮௨	சாற்றிய	௧௯௮
கருவியும்	௧௮௨	சித்தமா	௧௯௭
கருவினுள	௧௭௩	சித்தாந்த	௧௯௧
கற்றதூற்	௧௮௧	சிவஞான	௧௯௪
காண்டல்வா	௧௪௩	சிவஞ்சத்தித	௧௭௮
காண்பவன்	௧௯௨	சிவஞ்சத்திநா	௧௭௮
காயத்தினழி	௧௪௭	சிவனரு	௧௮௭
காயமொழி	௨௩௬	சிவனை	௨௩௩
காரணவனு	௧௪௮	சிவன்	௨௩௮
காரியகாரண	௧௪௯	சீலமோவு	௧௮௧
காரியமென்ப	௧௪௮	சீவனுமிச்	௧௮௯
காலமே	௧௪௭	சுத்ததத்	௧௯௯
குணங்களை	௧௭௯	சுத்தமாமா	௧௭௮
குறிகள்	௧௯௯	சுத்தமாம்	௧௮௬
குறித்தடி	௨௩௩	சுத்தமெய்ஞ்	௧௮௯
குறித்ததொ	௧௮௩	சூக்குமங்	௧௯௬
கேட்டலுட	௧௯௪	சூக்குமதே	௧௭௮
கேவல	௧௮௧	சூக்குமவா	௧௪௯
சகமார்	௧௯௩	சூக்குமவு	௧௭௯
சங்கமந்	௧௪௪	சூரிய	௧௯௬
சத்தசத்த	௧௮௯	செங்கமல	௨௩௯
சத்திதன்	௧௮௯	செப்பினாய்	௧௪௬
சத்திதானுத	௧௭௮	செம்பிரத	௨௩௭
சத்திதான்	௧௮௯	செயல்களே	௧௯௮
சத்தியாய்	௧௭௮	செய்க்கிடுந்	௧௪௮
சத்தியுஞ்	௧௮௭	செய்தவர்	௧௴௯
சத்தியே	௧௮௩	சென்றிணை	௨௩௭
சந்திரன்	௧௭௭	சொன்னவி	௧௮௨

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
ஞாலமதின்	ககசு	நியதிபின்	கக௭
ஞானத்தால்	ககடு	நிலம்புன	கசசு
ஞானநூ	கக௩	நெல்லி	உளக
ஞானமே	கருசு	பக்கமூன்றின்	கசச
ஞானயோ	உளய	படைகொடு	கஅய
தத்துவஞ்	கஅச	படைப்பாதி	கடுடு
தத்துவமெ	ககக	பண்டை	கசக
தத்துவரூப	கசக	பந்தமும்	கடு௩
தந்தைதாய்	கசய	பாஞான	உளடு
தனுக்ரண	க௭ய	பரம்பிரம	உகக
தன்மமோ	ககச	பரிதியை	க௭க
தன்னியல்	கருஅ	பலவிதமா	கஅ௭
தாதமார்	ககஉ	பன்னக	கசச
தாபர	ககஉ	பன்னிற	ககஅ
தானஞ்செ	கசக	பாசஞான	ககக
தானமியா	ககச	பாசிபடு	ககஅ
திரவிய	ககக	பாலரொடு	கஅஅ
திருக்கோ	உளய	பாவிப்ப	கஅடு
தூலமா	கசச	பிணத்தினே	க௭௩
தெரிந்து	கஅ௩	புகையா	கசச
தெரிவரிய	உளடு	புண்ணிய	ககச
தேசமிட	ககச	புத்திமற்	கசஅ
தேவரி	கருச	புத்திரமார்	ககஉ
தோற்பாவை	க௭க	புந்தியை	க௭க
தோற்றமு	கசஅ	புருடனே	கஅய
தோற்றவித்	கடுக	புருடன்றன்	க௭உ
நண்ணிடு	கருஉ	புறச்சமய	ககய
நரர்களாய்	கசச	புறம்பே	உளஉ
நார்பயி	க௭உ	பூதனா	கச௩
நற்செவி	கசஅ	பேறிழ	கடுக
நாடுகளிற்	உளச	பொறி	கஅஉ
நாட்டு	உளக	பொன்மை	கடு௭
நாயகன்	கருச	பொன்னணி	க௭க
நிகழ்த்திடு	கருய	போகியா	கருச
நிக்கிரக	கசய	போத	க௭க
நித்தமா	கசக	போது	கசடு

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
மண்டனில்	௧௮௪	மிக்கதொ	௧௯௫
மண்ணினிற்	௧௫௮	மும்மல	௧௭௨
மண்ணுளே	௧௯௨	முற்செயல்	௧௫௯
மண்புனல்	௧௯௯	மூவகை	௧௫௮
மந்திரங்	௧௮௮	மூன்றுதி	௧௮௯
மந்திரத்	௨௦௮	மூன்றுபக்	௧௪௪
மந்திரமதனிற்	௧௫௫	மேலே	௧௫௯
மந்திரமத்து	௧௫௫	மொய்	௧௭௮
மருத்துவ	௧௯௩	யாதொரு	௧௯௨
மருவானந்	௧௭௮	யான்	௨௦௩
மலமாயை	௧௭௨	வண்டு	௧௯௫
மலமென	௧௭௧	வருங்கு	௧௯௭
மறைகளீ	௧௯௨	வாக்கொ	௧௯௮
மறையினு	௧௪௨	வாயாதி	௧௯௮
மனமதுதை	௧௯௭	வாழ்	௧௭௨
மனமதுநி	௧௯௧	விச்சை	௧௯௭
மன்னவன்	௧௮௭	விதிப்படி	௧௪௯
மாசறு	௧௪௩	வித்தக	௧௫௨
மாயைதான்	௧௫௨	வித்தைகள்	௧௫௮
மாயையிற்	௧௯௯	வித்தையி	௧௮௯
மாயையினு	௧௪௮	வித்தையோ	௧௫௭
மாயையின்கா	௧௭௨	விந்துவின்	௧௪௯
மாயையின்வ	௧௭௮	வேதசாத்	௧௯௯
மாயையே	௧௭௧	வேதநூல்	௧௯௧
மாறியிவ்	௧௯௫	வேற்றுமை	௧௪௯
மானுடப்	௧௭௩	வைகரி	௧௪௯

இருபா விருபஃது

அருண்முன்பு	௨௧௮	கண்ணகன்	௨௧௫
அறிவறி	௨௧௭	கண்ணுதலு	௨௧௫
அற்றதென்	௨௨௨	கூறியமூ	௨௧௭
இறந்தோய்	௨௨௨	கோலங்கொண்ட	௨௨௪
உற்றவர்	௨௨௫	சொற்றொழும்பு	௨௨௪
எண்டிசை	௨௨௧	தருமாதரு	௨௨௫
கடலமுதே	௨௨௮	தெரித்ததென்	௨௧௯

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
தேராதாரை	௨௨௩	மன்னிய	௨௨௪
மதிநின்பா	௨௨௧	மானமருஞ்	௨௨௩
மதிதுதல்	௨௧௮	மொழிந்த	௨௧௯

உண்மை விளக்கம்

அக்கரங்கட்	௨௩௪	சென்றிவன்று	௨௩௭
அஞ்செழுத்தே	௨௩௪	சேர்க்குந்	௨௩௪
அண்ணன்	௨௩௬	ஞானேந்திரி	௨௩௧
அந்தக்கரண	௨௩௨	தத்துவங்களா	௨௩௩
அப்பாவும்	௨௩௭	தத்துவங்களெல்	௨௩௭
அன்றியுங்	௨௩௪	தோற்றந்	௨௩௫
ஆடும்படி	௨௩௪	நற்றவத்தோர்	௨௩௪
ஆதவன்றன்	௨௩௭	நன்றாக	௨௩௧
ஆதிமலமிரண்டு	௨௩௬	நன்றாவரை	௨௩௩
ஆறுறுதத்துவமுஞ்	௨௩௩	நாதாந்த	௨௩௫
ஆறுறுறுதத்துவமுமா	௨௩௩	நாற்கோணம்	௨௩௪
ஆறுறுறுதத்துவமே	௨௨௧	படைப்ப	௨௩௪
ஆறுசுவை	௨௩௩	பாராதி	௨௩௪
உரையுணர்வு	௨௩௫	பொய்காட்டி	௨௨௧
உள்ளபடிமாபூத	௨௩௧	பொன்பார்	௨௩௪
உள்ளபடியித்தை	௨௨௧	மண்கடின	௨௩௪
உற்றகுறி	௨௩௬	மன்னதிகை	௨௩௮
எட்டுமிரண்டு	௨௩௪	மாயைதனை	௨௩௫
எல்லு	௨௩௨	முத்திதனின்	௨௩௭
ஒங்காரமே	௨௩௫	முத்திதனை	௨௩௬
ஒதியிடு	௨௩௨	மோனந்த	௨௩௫
கண்ணுதலூ	௨௩௧	வண்மைதரு	௨௨௧
கற்றாமனம்	௨௩௮	வாக்காகா	௨௩௧
காலநியதி	௨௩௨	வாக்குமன	௨௩௭
குறிகுலிசங்	௨௩௪	வாழ்ந்தே	௨௩௮
குன்றவருளா	௨௩௩	வானிடமாய்	௨௩௧
சிவனரு	௨௩௬	வித்தியா	௨௩௨
சுத்தவித்தை	௨௩௨		

சிவப்பிரகாசம்

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
அகம்புற	உச௫	எண்ணையிது	உச௯
அடைபவர்	உச௩	ஏகமாய்த்	உசஅ
அண்டமே	உச௪	ஏற்றவிலை	உச௭
அந்நியமான	உ௫௩	ஐவகையாலுறு	உ௫௪
அரிவையரின்	உ௫௭	ஒடுங்கிடா	உச௩
அருத்தியிகு	உ௫௮	ஒளியான	உச௧
அலகில் குணம்	உ௫௫	ஒன்றிரண்டாகி	உச௪
அல்லன்மிக	உச௯	ஒங்கிவரும்	உ௫௨
அழிந்திடும்	உச௪	ஒங்கொளியா	உச௧
அறிந்திடு	உச௮	ஒரிடத்திரு	உ௫௩
அறிவினா	உ௫அ	கண்டறி	உச௮
அறிவெனில்	உ௫அ	கண்ணொளி	உ௫௯
ஆசுறு	உச௫	கந்தமலரயன்	உச௭
ஆனதனு	உ௫௫	கன்மநெறி	உ௫௧
இங்கிவை	உ௫அ	காட்டிடுங்	உச௧
இத்தகைமை	உ௫௪	கிரியையென	உச௪
இந்நிரை	உ௫௪	குறிப்பிடங்	உச௫
இந்நிலைதன்	உச௩	சத்திது	உ௫௯
இருணனி	உச௮	சுத்தமாஞ்	உச௨
இவ்வகை	உ௫௯	செறிந்திடு	உ௫அ
இன்மைமல	உ௫௨	சொன்னமுறை	உ௫௫
இன்றுநோக்	உச௨	தத்துவமான	உச௨
இனையபல	உ௫௭	தனக்கென	உச௮
ஈங்கிதுவென்	உச௪	தன்னறிவதனா	உச௨
உருவாதி	உச௯	திருவருள்	உச௪
உருவுணர்	உ௫அ	திருவெழுத்தை	உச௫
உலகமெலா	உச௭	தீங்குறு	உச௫
உறைதரு	உச௨	தெரித்தருரு	உச௫
உற்றதொழி	உ௫௧	தேசமருவு	உச௧
உன்னலரும்	உசஅ	தேவர்பிரான்	உச௩
எண்ணரிதாய்	உசஅ	தொண்டர்	உச௪
எண்ணவொன்	உ௫௯	தொன்மையவா	உச௫
எல்லையில	உச௪	தோற்றியிடு	உ௫௯
எவ்வறி	உ௫௯	நண்ணியிடு	உ௫௮

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
நலந்தர	உசஉ	பேசரிய	உருச
நாடிய	உருஎ	பொற்புறு	உசுந
நிலவுலகாய	உசுசு	மண்முதல்	உசுசு
நீக்கமில்	உசுய	மருவிய	உசுய
நீடுபராசத்தி	உசுசு	மன்னியகன்	உருய
படைத்ததொரு	உசுசு	மாயைமா	உசுத
பந்தமானவை	உசுசு	மாயைமுதலென	உருந
பலகூலையா	உசுசு	முந்தியவைம்	உருசு
பரந்தபராபரை	உசஉ	முந்தியவொரு	உசுந
பற்றிடுங்கருவி	உசுந	மூவகையா	உசுச
பண்ணிறங்	உசுசு	மேலக்கு	உருக
பாசமாஞான	உசுசு	மோகமிக	உருஉ
பார்திகழ	உசுந	வந்தடைந்து	உருந
பாவீக்கின்	உசுசு	வளநிலவு	உசஉ
புகலரு	உசுஉ	விரும்பியமந்	உசுச
புகலுமல	உருந	விளம்பிய	உசுச
புந்ச்சமய	உசுந		

திருவருட்பயன்

அகத்துறு	உஎந	ஆரறிவா	உஎந
அகரவயிர்	உசுசு	ஆராதி	உஎஎ
அகலத்தரு	உஎந	ஆனாவறி	உஎய
அணுகு	உஎஉ	இருவர் மடந்தை	உஎசு
அருணாஹ	உஎசு	இருளான	உஎக
அருவுமுருவு	உசுசு	இருளிலி	உஎக
அருளாவகை	உஎந	இருளின்	உஎக
அருளிற்	உஎஉ	இறைசத்தி	உஎசு
அவனையகன்	உஎஅ	இற்றைவரை	உஎந
அறியாமை	உஎந	இன்பதனை	உஎசு
அன்றளவி	உஎக	இன்பிலினி	உஎசு
அன்றளவு	உஎக	இன்புறுவார்	உஎரு
ஆக்கியெவை	உசுசு	உள்ளம்புற	உஎஅ
ஆசாதி	உஎஉ	உறுந்தொழிற்ரு	உஎஅ
ஆசினவா	உஎஎ	உற்கைதரும்	உஎரு

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
உற்றாறு	உஎசு	தன்னிறமும்	உஎசு
உன்னுமுள	உஎல	தாடலைபோற்	உஎசு
ஊமன்கண்	உஎக	தாமேதரு	உஎடு
ஊனநடன	உஎஎ	தித்திக்கும்	உஎடு
ஊனறியா	உஎஉ	திரிமல	உஎய்
ஊனுயிரால்	உஎச	துன்றும்	உஎக
எங்கு	உஎய்	தூநிழலார்	உஎடு
எமக்கெனெ	உஎங்	நலமில	உஎய்
எல்லாமறியும்	உஎஎ	நற்குஞ்	உசுசு
எல்லாவகை	உஎஎ	நீடுமிருவினை	உஎசு
ஏகனேநக	உஎச	பரப்பமயந்து	உஎங்
ஏன்றவினை	உஎஅ	பலரை	உஎக
ஐந்தொழிலுங்	உஎஎ	பல்வாருயி	உஎய்
ஐம்புலனாற்	உஎடு	பன்மொழி	உஎக
ஒண்பொரு	உஎசு	பார்வையென	உஎங்
ஒருபொரு	உஎக	பாலாழி	உஎஉ
ஒளியுமிருளுமுலகு	உஎய்	பிறந்த	உஎய்
ஒளியுமிருளுமொரு	உஎடு	புலனடக்கி	உஎஅ
ஒன்றனு	உஎசு	புன்செயலினோ	உஎசு
ஒன்றுமிகினு	உஎஉ	பெருக்க	உஎஉ
ஒங்குணர்வி	உஎஎ	பெருமைக்கு	உசுசு
ஒராடே	உஎச	பேயொன்று	உஎசு
கண்டவற்றை	உஎய்	பொய்யிருண்ட	உஎங்
கண்டபடி	உஎச	பொறியின்றி	உஎய்
கண்டொல்லே	உஎச	மலகெடு	உஎஉ
களியே	உஎச	மாலார்	உஎஎ
களளத்தலைவர்	உஎஅ	மும்மைதரும்	உஎஅ
காண்பானொளி	உஎடு	மூன்றாய	உஎசு
கிடைக்க	உஎடு	மூன்று	உஎய்
சத்தசந்தை	உஎக	வஞ்சமுட	உஎடு
சிவமுதலே	உஎஎ	வாசியருளி	உஎஎ
செய்வானுஞ்	உஎச	விடநகுல	உஎங்
ஞான	உஎச	விடிவாமளவும்	உஎஉ
தரையை	உஎஉ	விரியமனமே	உஎஎ
தனக்குநிழலி	உஎடு	வெள்ளத்து	உஎஉ
தன்னிலைமை	உசுசு		

வினுவெண்பா

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
அருளாலு	௨௮௩	ஒன்றினுகர்	௨௮௩
அருவேலு	௨௮௨	கனவுகன	௨௮௨
அறிவறிந்த	௨௮௨	காண்பாணுங்	௨௮௩
இருமலர்த்	௨௮௨	சிற்றறிவு	௨௮௨
இருளிலொளி	௨௮௧	நீடுமொளி	௨௮௧
உன்னரிய	௨௮௨	புல்லறிவு	௨௮௧
ஒன்றிரண்டாய்	௨௮௩		

போற்றிப் பஃறோடை

பூமன்னு	௨௮௭
போற்றி	௨௯௪

உண்மைநெறி விளக்கம்

எப்பொருள்	௨௯௮	பாதகங்கள்	௨௯௮
எவ்வடி	௨௯௭	பாயிருணீங்கி	௨௯௭
பரையுயிரில்	௨௯௭	மண்முதற்	௨௯௭

கொடிக்கவி

அஞ்செழு	௩௦௨	பொருளாம்	௩௦௧
ஒளிக்கு	௩௦௧	வாக்காலு	௩௦௧

நெஞ்சவிதோது

பூமேவு	௩௦௩
வெம்பும்	௩௦௪

சங்கற்ப நிராகரணம்

இதுகதியாக	௩௦௬	திறம்பெற	௩௦௬
இருந்தான்	௩௦௬	நவிறிய	௩௦௬
இன்றுன	௩௦௬	பெருங்கட	௩௦௬
உரைதரு	௩௦௨	மறைகளாகமத்	௩௦௨
சேர்ந்த	௩௦௬	முத்தியென்ப	௩௦௬
திருந்திய	௩௦௭	வகுத்துரை	௩௦௬

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
கசு	கடு	நீத்தோகண்	நீத்தோர்கண்
நக	சு	ணிருடர்ந	ணிருடர்ந்
சக	கந	கனவின்கட்	நனவின்கட்
„	உடு	துன்பஞ்	இன்பத்துன்பஞ்
சுஉ	கஉ	தன்னுருவை	தனதுருவை
சுக	சு	வெண்ணெய்	வெண்ணை
கஉ	உக	நூலின்றியறையா	நூலின்றியறையா
கடு	கஉ	நினைந்து	நிறைந்து
கசு	கந	இகலிஞாத	இகலிஞாதத்
„	கஎ		
„	கக	னின்ற	னின்ப
காய	கஉ	தருமலர்	தருமவர்
கநசு	எ	பொயம்மா	பொய்ம்மா
„	கஉ	யரசுறுத்தானை	யரசுறுத்தானை
கசுக	ய	வெண்ணெய்	வெண்ணை
கடுய	டு	வித்தை ஈசர்	வித்தையீசர்
கடுசு	கஉ	அத்திர	அத்திற
கடுக	உய	முன்ப	முன்ன
கசுஉ	எ	ணெங்கும்வாழ்	ணெங்கும்வாழ்
„	உக	மறைசுளீ	மறைகளீ
„	„	வுயிறை	வுயிரை
கசுஎ	ய	முன்றா	மூன்றா
கசுஅ	சு	விடயமாத	விடயமாக
கசுக	கடு	போகசயித்திரத்தோ	போசயித்திரத்தோ
கஎசு	உ	வேம்மை	வெம்மை
கஅடு	ந	அந்நியமாக	அந்நியமாக
„	கந	உரைப்ப	உரைப்ப
கஅஎ	கஅ	சத்தினிபாதத்தால்	சத்திநிபாதத்தால்
ககக	உடு	பெறும்பிதற்று	பெரும்பிதற்று
„	உசு	வீழ்ந்திடுவ	வீழ்ந்திடுவ
உாக	சு	முளத்தவன்றோ	முளத்தவன்றோ
உாடு	கக	லாயழிந்து	லாயழிந்து
உஉசு	உஉ	வெண்ணைநல்லூர்	வெண்ணெய்நல்லூர்

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
௩௩௧	௧௭	தெண்ணீரருவிழச்	தெண்ணீரருவிவிழச்
௩௩௩	௧௮	சமையங்	சமயங்
௩௩௪	௩௩	னுள்ளொளியாய்	னுள்ளொளியாய்
௩௩௬	௩	மாட்டாரும்	மட்டாரும்
௩௩௭	௨௧	தர்க்கமும் விடையமுங்	தர்க்கமும் விடயமுங்
௩௩௮	௪	ம...லை	மங்கிலை
௩௩௯	௨௩	முறுபியம்பாமற்	முறுமியம்பாமற்
௩௪௦	௨௮	தற்பண	தர்ப்பண
௩௪௧	௧௭	தாக்கா	தாக்காத்
௩௪௨	௧௪	சாரவங்	சாரவங்
௩௪௩	௩	னிரையமும்	னிரயமும்

சிவகாமி விலாச அச்சுக்கூடம், சென்னை.

